

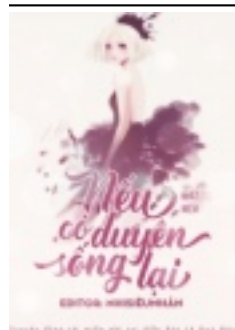
Nếu Có Duyên Trọng Sinh

Contents

Nếu Có Duyên Trọng Sinh	2
1. Chương 1: Thanh Cũ	2
2. Chương 2: Chia Phòng	4
3. Chương 3: Hôm Sau	7
4. Chương 4: Mặt Nạ	10
5. Chương 5: Thanh Minh	14
6. Chương 6: Thanh Đoàn	16
7. Chương 7: Người Béo	19
8. Chương 8: Đông Quân	22
9. Chương 9: Bạch Trà	26
10. Chương 10: Vui Giận	29
11. Chương 11: Chứng Nhận Kết Hôn	32
12. Chương 12: Ràng Buộc	35
13. Chương 13: Suối Nước Nóng	37
14. Chương 14: Quả Thầu Dầu	40
15. Chương 15: Hàng Xóm	44
16. Chương 16: Bữa Ăn Khuya	46
17. Chương 17: Chuyện Trong Bếp	50
18. Chương 18: Tiền Duyên	53
19. Chương 19: Tiền Duyên (tiếp)	55
20. Chương 20: Động Tĩnh	58
21. Chương 21: Đàn Em	60
22. Chương 22: Anh Em	64
23. Chương 23: Chuyện Cũ	67
24. Chương 24: Kỳ Quái	70
25. Chương 25: Điều Kiện	74
26. Chương 26: Trở Lại	77
27. Chương 27: An Lai	80
28. Chương 28: Điền	84
29. Chương 29: Quá Khứ	86
30. Chương 30: Thông Minh	90
31. Chương 31: Say Rượu	93
32. Chương 32: Thanh Hà	96
33. Chương 33: Đến Trường	101
34. Chương 34: Tranh Cát	103
35. Chương 35: Phu Nhân	105
36. Chương 36: Dự Chương	109
37. Chương 37: Trời Thu Mát Mẻ	112
38. Chương 38: Quá Khứ	114
39. Chương 39: Quà Tặng	116
40. Chương 40: Đến Trường	119
41. Chương 41: Ngủ Ngon	122

42. Chương 42: Nhà Mới	125
43. Chương 43: Chân Dung	127
44. Chương 44: Bất Đồng	129
45. Chương 45: Con	132
46. Chương 46: Phản Ứng	136
47. Chương 47: Gặp Lại	138
48. Chương 48: Khách Quen	141
49. Chương 49: An Vãng	144
50. Chương 50: Ngoài Ý Muốn	147
51. Chương 51: Vị Ương*	151
52. Chương 52: Xuân Ấm Ấp	154

Nếu Có Duyên Trọng Sinh

Giới thiệu

Không phải bất kỳ ai cũng có thể sau khi mất đi rồi sống lại thêm lần nữa mà điều đó phụ thuộc vào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-duyen-trong-sinh>

1. Chương 1: Thanh Cữu

Nhất xuân nan đắc kỷ thanh minh? Tam nguyệt cảnh, nghi túy bất nghi tỉnh. (Tạm dịch: Một xuân có được bao nhiêu Thanh Minh? Cảnh tháng ba, say mê không muốn tỉnh.)

An Lai xem đến câu này thì khê thở dài, khép tập thơ trong tay lại. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh xuân ấm áp rất tươi đẹp, cô nhợt nhạt nở nụ cười nhưng lại không hợp phong cảnh chút nào. Nếu có thể, cô cũng nguyện được ngủ trong thời tiết mùa xuân hoa thơm liễu xanh này.

Có lẽ... kỳ thật cô đã ngủ thiếp đi rồi, đây chỉ là một giấc mộng xuân mà thôi? Nghĩ đến đây, đôi mắt cô mờ mịt trong phút chốc.

Ánh mặt trời chiếu lên cửa sổ một hình ảnh mơ hồ, đó là gương mặt tinh xảo mà xa lạ, tuy mới nhìn qua trong gương một lần nhưng ấn tượng vẫn khắc rất sâu. An Lai vô cùng phiền lòng, càng thêm sợ hãi, cô kéo chăn chui vào, không để ý đến tập thơ rơi trên đất.

Đầu ngón tay vuốt ve lớp áo bệnh nhân mềm mại, An Lai thà rằng tin là mình đang ở bệnh viện tâm thần, toàn bộ thế giới này chẳng qua chỉ là do tinh thần thất thường của cô tưởng tượng ra, chứ không muốn tin chuyện mình đã biến thành một người khác.

Nghĩ nghĩ rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cửa phòng bệnh có người gõ, tiếng bước chân quen thuộc vang lên. An Lai giật mình tỉnh lại, nhưng cô vẫn giả vờ chưa tỉnh, tiếp tục giấu mình trong chăn.

Cô biết người tới là ai, đó là một người đàn ông, một người nghe nói là chồng của cô.

Cô tên An Lai, đúng vậy, tên cô vẫn là An Lai, nhưng đã thay đổi thành một gương mặt cô không biết, một hoàn cảnh cô không quen.

Người đàn ông đó là chồng của An Lai, không phải chồng của cô.

Mỗi chiều anh ta đều tới, ở lại đến sáng sớm hôm sau mới đi. Anh ta không nhiều lời, chỉ ở cùng cô như vậy. Đương nhiên không phải hai người nhàm chán giương mắt nhìn nhau, mà anh ta sẽ mang theo chút công việc để làm, đến giờ ăn sẽ hỏi cô muốn ăn gì, những lúc còn lại chỉ đắm chìm nhìn cô.

Dưới ánh mắt phức tạp của anh ta, An Lai không thể che giấu được gì, cho nên cô chọn cách im lặng, vì cô không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào. Cô sợ vừa mở miệng ra sẽ lộ tẩy, càng sợ mình sẽ thét chói tai. Cô sợ mình sẽ bị mấy ngày quý dị mà hoang đường này làm phát điên, có lẽ... cô đã điên rồi không biết chừng.

Ồ, chân tướng đại khái cũng chỉ có thượng đế mới biết.

Xin tha thứ cho cô, cô không phải là một cô gái kiên cường, vì nhát gan nên cô chỉ biết trốn tránh, ví như lúc này ngậm miệng không dám nói ra.

Đối với biểu hiện sau khi tỉnh lại hỏi gì cũng không biết của cô, mấy bác sĩ phải hội chẩn rồi đưa ra kết luận rằng cô chẳng những mất trí nhớ, mà còn vì mất trí nhớ nên áp lực tâm lý tạo thành bệnh chứng tự bế. Đúng vậy, tự bế. Cô quá im lặng, im lặng đến không nói một câu. Mới đầu họ cho rằng dây thanh quản của cô có vấn đề, về sau kiểm tra mới biết là do cô không muốn nói.

Người đàn ông vừa vào cửa đã nhìn thấy cô gái nhỏ co rúc thành một cục trên giường. Anh đặt mấy thứ trong tay xuống ghế, nhẹ tay nhẹ chân đi qua khom lưng nhặt tập thơ trên đất lên, đánh dấu trang sách rồi đặt lên tủ đầu giường. Anh ngồi xuống mép giường, kéo chăn xuống một đoạn lộ đầu cô ra.

Thân thể mảnh khảnh của cô gái nhỏ hơi giật giật, sau đó cứng ngắc bất động, anh thậm chí có thể nhìn thấy đôi lông mi dài của cô khẽ run run. Anh biết cô đã tỉnh, cũng biết cô sợ mình, phải nói rằng cô sợ tất cả mọi người chỉ trừ chính cô ra, từ lúc tỉnh lại đã như vậy. Cô tự cho là mình che giấu rất khá, nhưng làm sao có thể giấu được anh.

Chần chờ một chút, cuối cùng anh vẫn vuốt vuốt lại mái tóc rối của cô, sau đó thở dài, đứng dậy kéo màn lại, đóng cửa đi ra ngoài.

An Lai giả vờ một lát rồi cũng ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy có chút không biết giờ này là giờ nào. Cô thấy người đàn ông đang úp sấp ngủ ở đầu giường trước tiên. An Lai nhìn anh một lúc, anh khoảng ba mươi tuổi, vẻ ngoài rất dễ nhìn, hơn nữa làn da rất tốt, mũi thẳng, trán đầy, vành tai dày.

Tóc anh hơi dài, còn có chút rối. An Lai nhìn kỹ, sau cùng khẳng định anh nhất định là đã lâu không cắt tóc. Đôi mắt anh có quầng thâm nhàn nhạt, cằm cũng lún phún râu. Nhìn chăm chú anh một hồi lâu, không thấy anh có dấu hiệu tỉnh lại. Tuy vẻ ngoài anh rất được, nhưng không thể che giấu chuyện đầu anh đang đề lên bụng cô. Cô hơi cử động, may mà anh lập tức mở mắt, An Lai nhẹ nhàng thở ra.

Lúc người đàn ông mới tỉnh, ánh mắt anh mơ màng, trên mặt có vết hằn hình nếp nhăn. Đến khi tầm mắt dừng trên gương mặt cô thì anh khẽ cười, giọng nói trầm thấp còn mang vẻ lười biếng vừa tỉnh ngủ, ánh mắt nghiêm túc: “Lai Lai, anh là Viên Thanh Cử, là chồng của em.”

Những lời này mỗi khi đến gặp cô anh đều sẽ nói một lần, anh sợ anh không nói Lai Lai của anh sẽ không biết anh là ai, vì bác sĩ nói cô mất trí nhớ, nói cô tự bế, nói cô sợ hãi toàn bộ nhân tố xa lạ. Khi đó anh lại nhớ đến, Lai Lai trước kia là một cô gái nhát gan bao nhiêu, hiện tại lại tuyệt vọng, bất lực bấy nhiêu, nên anh muốn để An Lai thân cận anh, cho dù là tự bế, thì anh cũng muốn để cô ý lại vào mình.

Viên Thanh Cử đứng dậy, tránh đi lớp băng gạc xoa xoa tóc cô, rồi vào phòng vệ sinh, một lát sau đi ra trên mặt vẫn còn ướt nước. Anh cầm một cái khăn nóng, không để ý An Lai phản đối mà lau mặt lau tay cho cô, sau đó cùng cô ăn cơm bệnh nhân nhạt nhẽo vô vị.

“Lai Lai nghe lời, uống một ngụm đi, không thích cái này ngày mai chúng ta lại đổi món mới.” An Lai bị anh thao thao bất tuyệt dỗ như đồ trẻ con, cuối cùng cũng phải uống nửa chén cháo và ăn vài món. Thật sự không ăn vô nữa, cô lại nghe Viên Thanh Cử nói: “Lai Lai muốn ăn gì thì nói với anh, có được không?”

Đôi mắt dịu dàng kia đang chờ mong nhìn cô, cổ vũ cô mở miệng.

Nhưng An Lai lại nhất định làm anh thất vọng, cô chỉ lau miệng rồi lùi vào giường. Viên Thanh Cử cũng không nản lòng, anh nhanh chóng dọn sạch bàn, chỉ để lại mấy cái bát đĩa không. Viên Thanh Cử dọn dẹp xong lại đi vào phòng bệnh, chuyển ghế ngồi bên cạnh An Lai bắt đầu làm chuyện của mình.

An Lai cầm tập thơ trong tay nhưng xem không vào. Cô đang suy nghĩ, hình như Viên Thanh Cử lúc ăn cơm lại dụ dỗ cô nói chuyện, bình thường ngẫu nhiên nói một hai câu cũng chỉ là nói chim chóc hoa cỏ gì đó ngoài cửa sổ. Cô không rõ vì sao sau khi nhận định cô mất trí nhớ, anh lại không nhắc đến chuyện trước kia với cô. Mà cô ở bệnh viện nhiều ngày thế này, ngoại trừ Viên Thanh Cử và bác sĩ y tá, cũng không có bạn bè nào đến thăm bệnh.

An Lai cứ trầm mặc như vậy hơn hai mươi ngày, may mà Viên Thanh Cử cứ vài ngày lại mang một quyển sách cho cô, tất cả đều hợp khẩu vị của cô, cho nên những ngày buồn chán này cũng không quá gian nan.

Ngày tháo băng, bác sĩ nói với Viên Thanh Cử ngoại thương tốt lên là có thể xuất viện, loại bệnh tâm lý tự bế này cần phải có người nhà trấn an, ở bệnh viện cũng không có tác dụng gì. Vì thế anh thu xếp chuyển ra viện cho An Lai.

Ngày xuất viện, Viên Thanh Cử đến rất sớm, có thể nhận ra được anh đã chỉnh trang lại, cắt tóc, cạo râu, cả người có tinh thần hơn lúc trước. Anh mang đến cho An Lai một bộ đồ mới để thay, là một chiếc váy dài màu cam và một áo khoác len màu xanh lá.

An Lai thay vào, anh cười khen xinh đẹp không ngừng, lại nhìn chăm chú cô một lúc, rất luống cuống với mái tóc rối của cô. Tóc An Lai là tóc xoăn, hiển nhiên một người đàn ông như anh không biết cách xử lý. Sau cùng anh phải nhờ y tá đến dạy anh tết tóc cho An Lai. Không thể không nói, là một người đàn ông, đôi tay anh cũng xem như khéo léo, tuy bím tóc có chút loạn nhưng vẫn thành. Anh nắm chặt hai vai An Lai nhìn đi nhìn lại, hiển nhiên cực kỳ vừa lòng.

Thấy An Lai vẫn nghi hoặc nhìn mình, anh liền quen miệng tự giới thiệu, giọng nói trầm trầm, dịu dàng mê hoặc: “Lai Lai, nhớ kỹ, anh là Viên Thanh Cử, là chồng của em.”

Hôm nay anh cũng mặc áo sơ mi màu xanh lá, An Lai nhìn anh vội vàng vì mình, lại nghe thấy câu tự giới thiệu kia, cuối cùng cũng không đành lòng, nghiêng đầu mở miệng nói: “Thanh vân y hê bạch nghệ thường, cử trường thi hê xạ thiên lang*.” Vì đã lâu không nói chuyện nên giọng nói cô có chút khàn khàn.

(*)Thanh vân y hê bạch nghệ thường, cử trường thi hê xạ thiên lang: Lấy mây xanh trên trời cao làm xiêm áo. Giương cung bắn Thiên Lang hung tàn. (Thiên Lang tinh - tức sao Thiên Lang, tương truyền là ác tinh đại diện cho sự xâm lược)

Không biết là vì nghe thấy cô nói mà cả kinh, hay là vì nguyên nhân khác, Viên Thanh Cử chờ mong, thật cẩn thận hỏi: “Em nói cái gì?”

An Lai lặp lại một lần: “Thanh vân y hê bạch nghệ thường, cử trường thi hê xạ thiên lang. Tên của anh, Thanh Cử.”

Thất lạng An Lai đột nhiên bị một đôi tay hữu lực giữ chặt, Viên Thanh Cử vội đầu vào cổ cô, giọng mũi nghèn nghẹt như đang thì thầm cái gì. Anh lặp lại nhiều lần cô mới nghe rõ ràng, anh nói: “Lai Lai, lúc chúng ta lần đầu gặp nhau, nghe thấy tên anh, em cũng nói với anh những lời này.”

2. Chương 2: Chia Phòng

Đây là lần đầu tiên trong trí nhớ của An Lai bị một người đàn ông trẻ tuổi ôm, điều này khiến cô vô thức ngừng thở.

Cô không ngờ Viên Thanh Cử lại phản ứng lớn như vậy. Mấy ngày nay ở bệnh viện, ngoài lúc ăn cơm anh có hơi cảm râm dụi dụi một chút, thì thời gian còn lại đều biểu hiện rất thận trọng, kinh sợ như vậy là lần

đầu tiên. Thắt lưng cô bị siết chặt, trên cổ ướt ướt, An Lai không rõ cảm giác trong lòng là gì. Do dự một chút, cuối cùng cô vẫn chậm rãi nâng tay vòng qua lưng anh, vỗ nhẹ vài cái.

Một lát sau Viên Thanh Cử mới buông An Lai ra, anh nâng mặt cô lên đặt một nụ hôn trên trán. Đến khi cô phản ứng kịp thì như bị điện giật, phản xạ đẩy người đàn ông cao lớn trước mắt ra, sau đó nhanh chóng lui vài bước, dựa tường hoảng sợ nhìn anh.

Viên Thanh Cử bị đẩy đến lão đảo, thấy động tác đề phòng rõ ràng của An Lai, anh nghĩ thầm mình quá sốt ruột rồi, hiện tại đối với cô anh chẳng qua chỉ là người xa lạ mới gặp vài lần mà thôi. Anh nên chậm lại, tựa như mấy ngày nay để cô từ từ tin tưởng mình, ít nhất cô cũng đã cho phép anh chải tóc giúp cô, hôm nay còn nói chuyện với anh nữa. Anh không nên yêu cầu quá nhiều, nếu không cô sẽ như con thỏ bị hoảng sợ, lại rút vào hang động âm u lạnh lẽo của riêng mình.

Anh hít sâu lần nữa, vuốt vuốt mặt, giấu vẻ đau xót xuống dưới đáy mắt. Anh mỉm cười, dỗ dành An Lai: “Lai Lai, đừng sợ được không, chúng ta về nhà.”

An Lai nghĩ nghĩ, vừa nãy có phải cô phản ứng quá lớn rồi hay không, cho nên lúc Viên Thanh Cử thử đến gần nắm tay mình cô cũng không phản kháng, điều này làm Viên Thanh Cử nhẹ nhàng thở ra.

An Lai tùy ý để Viên Thanh Cử dắt tay đi ra phòng bệnh, trong hành lang người qua người lại khuôn vác các thứ. Đến khi hai người ra đến cổng mới thấy bên ngoài đã đậu sẵn hai chiếc xe, một chiếc ô tô con màu đen và một chiếc xe tải nhỏ, những người vừa rời đang chuyển đồ trong bệnh viện lên xe tải. Viên Thanh Cử thấy cô nhìn thì thuận tiện giải thích: “Đây là quà những người đến thăm bệnh đưa cho em.”

An Lai nhú mày nhìn một xe “quà tặng”, hóa ra không phải không ai đến thăm bệnh mà sợ là đã đến không ít người, chỉ là bọn họ không gặp nhau thôi. Là Viên Thanh Cử ngăn lại sao? Vì cô tự bé, nên anh sợ cô gặp họ lại bị kích thích?”

An Lai nhìn Viên Thanh Cử, nhưng anh cũng không nói gì thêm, chỉ mỉm cười xoa xoa tóc cô. Lúc này tài xế đã nhìn thấy họ đi ra, vội vàng bước đến ân cần chào hỏi: “Tiên sinh, phu nhân.” Cực kì cung kính.

Viên Thanh Cử ừ một tiếng, gật đầu với tài xế. Tài xế mở cửa hàng ghế sau chiếc xe ô tô cho họ. An Lai không rành về xe, cô chỉ cảm thấy chiếc xe này bên ngoài rất đẹp, bên trong cũng rộng rãi thoải mái.

Viên Thanh Cử một tay đỡ An Lai, một tay che trên khung cửa: “Cẩn thận đừng đầu.” Đợi đến khi An Lai ngồi ổn anh mới cùng vào, thuận tay chỉnh lại làn váy cho cô. Cả đoạn đường anh đều nắm tay An Lai, giới thiệu những nơi xe vừa lái qua, đâu là nơi nổi tiếng nhất thành phố, đâu là khu thương mại phồn hoa nhất...

An Lai vẫn yên tĩnh nghe, tin tức lớn nhất cô thu hoạch được là: Đây là một thành phố tên Thanh Yển, có con sông Thanh Hà chảy ngang qua.

Xe chạy ra vùng ngoại thành, Viên Thanh Cử chỉ vào một ngọn đồi nhỏ ngoài cửa sổ nói: “Đó là núi Nghiệp, nhà chúng ta ở trên đỉnh núi.”

An Lai cho rằng ý của Viên Thanh Cử là trên núi có một thị trấn hay một tiểu khu, phòng của bọn họ ở đó. Kết quả đến khi đi vào con đường quanh co lên đỉnh núi, cô mới phát hiện cô sai hoàn toàn. Trên núi chỉ có biệt thự, mà còn chỉ có một căn. Sau khi biết sự thật này, phản ứng đầu tiên của An Lai là cảm thấy quá rộng, dù ban ngày có cướp cũng không kinh động đến chung quanh, kêu đến rách cổ họng cũng chẳng ai đáp lại.

Lúc xe dừng, ngoài cửa đã đứng sẵn một đám người, nhìn cách ăn mặc, An Lai đoán rằng họ là bảo vệ và người giúp việc. Ồ, cô thậm chí còn thấy đầu bếp và người làm vườn nữa.

Viên Thanh Cử nhú mày nhìn bọn họ, anh trấn an vỗ vỗ tay An Lai: “Lai Lai ngồi trong xe một chút có được không, lát nữa anh sẽ tới đón em.”

An Lai gật đầu, nhìn anh xuống xe nói mấy câu gì đó với người đàn ông quản lý, ông ta liếc mắt nhìn qua bên này, vẫy vẫy tay bảo mọi người tản đi. Sau đó Viên Thanh Cử quay lại xe.

Viên Thanh Cử mở cửa xe, tươi cười vươn tay với An Lai: “Bảo bối, hoan nghênh về nhà.”

An Lai được anh đỡ xuống xe, sau đó lại bị anh ôm nhẹ vào ngực, cô có chút không tự nhiên xoay người, chợt nghe giọng nói trên đỉnh đầu vang lên: “Lai Lai, đây là bác Hách, về sau chuyện gì trong nhà cũng có thể tìm bác ấy, em nhớ rõ chưa?” Câu cuối có vẻ vô cùng lo lắng.

An Lai gật gật đầu, tỏ rõ mình đã hiểu, cô rất muốn nói với anh, rằng tự bé không phải là nhược trí. Nhìn anh cẩn thận sắp xếp mọi thứ ỉnh, trong lòng cô chỉ thấy chua xót, vì người anh cẩn thận che chở kia đã mất. Sợ anh nhìn thấy vẻ thương xót trong mắt mình, cô nghiêng đầu dựa vào vai anh. Viên Thanh Cử vô cùng vừa lòng với sự nghe lời của cô, anh vỗ vỗ đầu cô mấy cái.

Bác Hách đứng bên cạnh nói: “Cậu ba, phòng đã dọn dẹp xong, có thể để phu nhân đi nghỉ ngơi trước, cơm trưa cũng sắp xong rồi.”

An Lai bị dọa sợ! Cậu ba? Ai là cậu ba? An Lai nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm bác Hách.

Hiển nhiên động tác nhỏ này của cô làm Viên Thanh Cử rất vui vẻ, anh xoay đầu cô qua phía mình, cười nói: “Là đang gọi chồng của em đó.”

... Đây là cái xưng hô gì? An Lai trừng to mắt nhìn anh.

“Ha ha ha...” Viên Thanh Cử nhìn ánh mắt kia, cười lớn ra tiếng. Anh nhin không được néo néo mặt cô, bác Hách đứng cạnh cũng ý cười đầy mặt, trong mắt đầy vẻ vui mừng.

Viên Thanh Cử sung sướng đưa An Lai vào nhà, đi qua cửa sắt, đi qua sân trước vào một cánh cửa nhỏ, lại leo cầu thang đá một lúc mới đến nhà chính. An Lai cảm thấy dùng biệt thự để hình dung nơi này rõ ràng là oan cho nó, phải gọi trang viên thì đúng hơn.

Viên Thanh Cử dẫn An Lai đi vào căn phòng cuối hành lang lầu hai, vừa mở cửa đã nhìn thấy chiếc giường lớn đặt ngang phòng. Lúc này cô mới nhìn thẳng vào một vấn đề: Cô với Viên Thanh Cử là vợ chồng! Điều này có nghĩa... bọn họ phải ngủ cùng một giường.

Ngay lúc cô sợ sệt, Viên Thanh Cử đã đi vào phòng để quần áo lấy áo ngủ của cô ra, lại kéo cô vào phòng tắm: “Lai Lai, tắm rửa trước đi được không, sau đó ngủ một lúc, đến giờ cơm anh sẽ quay lại gọi em dậy.”

Viên Thanh Cử cũng phát hiện thân thể căng thẳng của An Lai, nên anh nói xong liền đóng cửa đi ra ngoài. An Lai nghe thấy tiếng đóng cửa phòng mới thả lỏng.

Trong phòng tắm có một cái gương lớn, An Lai quay người liền thấy được gương mặt tinh xảo kia, cô nổi da gà toàn thân. Chẳng lẽ cái này giống như phim ma sao, lúc soi gương lại nhìn thấy một người khác không phải là mình.

An Lai ép mình không được nhìn nữa, không được nghĩ nữa. Cô mở vòi sen, chỉnh nhiệt độ lên cao nhất rồi rời khỏi phòng tắm. Một lát sau đi vào, tắm gương đã bị hơi nước phủ kín, không còn thấy rõ, lúc này cô mới nhanh chóng tắm rửa.

Đến khi mặc quần áo, cô phát hiện trên bồn rửa mặt chỉ có một bàn chải đánh răng, một ly súc miệng, đồ dùng để tắm cũng chỉ dành cho nữ. Cô tìm một vòng, không phát hiện ra dao cạo râu hay thứ gì khác. Ra khỏi phòng, cô cố ý đi vào phòng quần áo xem thử, bên trong cũng chỉ có quần áo và giày của nữ.

Cô nghi hoặc, chẳng lẽ Viên Thanh Cử không ở phòng này? Hay vợ chồng nhà giàu đều là mỗi người một phòng?

Cô mang theo nghi hoặc đi ra khỏi phòng, bên phải có một cánh cửa, cửa không khóa, An Lai xoay tay nắm một cái là mở được. Ai ngờ đập vào mắt cô là Viên Thanh Cử chỉ choàng một lớp khăn tắm, xem ra anh cũng vừa tắm xong, đang cầm khăn mặt lau tóc.

Tay An Lai như bị nung nóng, cô thét lên một tiếng, nhắm mắt xoay người, động tác rất nhanh.

Lúc cửa mở, Viên Thanh Cử cũng có chút kinh ngạc An Lai lại chủ động tới tìm anh. Anh nhìn một loạt động tác của cô đến sợ run, vội vàng ném khăn mặt đuổi theo. Chân anh dài, bước chân lớn, sải bước mấy cái đã đuổi kịp, anh bắt cổ tay cô dùng lực kéo vào ngực mình: “Lai Lai, em sao vậy?”

An Lai không dám ngẩng đầu, bị Viên Thanh Cử ôm vào lòng không giãy ra được, trán cô dán vào bờ ngực trần của anh, dễ dàng nhìn thấy cơ bụng rắn chắc. Vì vừa rồi chạy vội nên khăn tắm đã tuột xuống hông, thậm chí còn để lộ rốn. An Lai nhắm chặt mắt lại, xấu hổ giận dữ nói: “Anh... anh mặc quần áo trước đã.”

Giọng nói nhỏ yếu như muỗi kêu nhưng Viên Thanh Cử vẫn nghe được, bộ dạng của An Lai lại chọc cười anh. Nhìn gương mặt cô gái trong lòng, cổ và tai đều hồng lên, anh nghĩ thầm, vợ của anh thì ra cũng rất khả ái. Anh buông lỏng tay ra, giọng nói chứa ý cười: “Được, anh đi mặc quần áo.”

An Lai vừa được tự do lập tức nhanh chóng đóng cửa phòng, ngã xuống chiếc giường mềm mại, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô không được tự nhiên lăn mấy vòng trên giường. Oa... sao vẫn chưa té xuống, bởi vì... giường quá rộng.

An Lai lăn từ mép giường bên trái sang mép giường bên phải hết năm vòng, cho dù cô muốn nằm ngang ngủ cũng không thành vấn đề. Từ đầu giường xuống cuối giường là tám vòng rưỡi. Ài, thật sự quá lãng phí, chỉ một người mà lại ngủ giường lớn như vậy.

Vì vừa rồi vội vàng chạy về nên An Lai chưa đóng cửa, lúc Viên Thanh Cử thay quần áo đi ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là cô vợ nhỏ của anh lăn trên giường từ bên này qua bên kia, lại ngây ngốc lăn từ đầu đến cuối, làm không biết mệt. Anh vất vả nhin cười, chờ cô lăn xong mới hắng giọng nói: “Ừm, em đang làm gì vậy, Lai Lai?”

An Lai nghe giọng anh, nhanh chóng đứng dậy cúi đầu, chắp tay sau lưng ấp úng nói: “Giường... giường rất lớn.” Oa, làm chuyện ngu ngốc lại bị bắt gặp.

Nghe An Lai nói vậy, đôi mắt Viên Thanh Cử tối sầm lại, tiếc là An Lai đang cúi đầu nên không nhìn thấy. Viên Thanh Cử nuốt nước bọt, giọng nói khàn khàn, ý vị sâu xa: “Vậy sao...”

Hiện tại An Lai không muốn ở trong này nữa, may mà Viên Thanh Cử cũng nghĩ như vậy. Anh hít sâu, đi qua dất tay cô: “Đi, dẫn em đi xem thư phòng.”

Thư phòng ở lầu ba, có phần giống một phòng sách nhỏ. Viên Thanh Cử chỉ chỉ giá sách cạnh cửa sổ: “Những quyển em thích xem nhất đều để ở đó.”

An Lai lại gần nhìn, quả nhiên là loại sách cô thích xem, làm sao anh lại biết mình thích sách gì chứ? Hay là nói, những quyển này cũng là An Lai “nguyên bản” thích.

Chỉ một lát bác Hách đã đi lên nói cơm trưa đã xong, hỏi anh dọn ra ở đâu, cuối cùng vẫn là dọn ở thư phòng. Ăn cơm xong, An Lai chỉ ở lại thư phòng xem sách một lát đã mệt mỏi, cô quay về phòng ngủ bù. Viên Thanh Cử vẫn ở lại xử lý công việc.

Cứ như vậy qua một buổi chiều. Sau khi rửa mặt, nhìn Viên Thanh Cử xuất hiện trong phòng mình, An Lai kinh ngạc: “Không phải anh không ngủ ở đây sao?”

Viên Thanh Cử nhú mày, giật giật môi, như đang cân nhắc tìm từ, hồi lâu mới nói: “Trước khi em bị tai nạn, chúng ta đang giận nhau, cho nên...”

Đây là lần đầu tiên Viên Thanh Cử nhắc đến chuyện trước kia, An Lai thậm chí còn không biết mình bị thương như thế nào.

“Bây giờ chúng ta vẫn cứ như trước đi.” An Lai biết yêu cầu này có chút quá phận, nhưng theo như mấy ngày nay xem ra, chỉ cần cô không đồng ý, Viên Thanh Cử sẽ không miễn cưỡng cô.

Quả nhiên, Viên Thanh Cử thở dài, dùng giọng điệu vô cùng cưng chiều nói: “Được, tất cả đều nghe em.”

3. Chương 3: Hôm Sau

“Vậy em nghỉ ngơi sớm đi.” Viên Thanh Cử nhấc tay vỗ vỗ đầu An Lai, đóng cửa đi ra ngoài.

An Lai nhìn cánh cửa đã đóng kia một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, lúc này cô mới thật sự bắt đầu đánh giá căn phòng này. Cô ngồi trên giường lớn, cuối giường treo một chiếc tivi LCD. Bên cạnh có cây cột, qua nữa là phòng tắm. Cạnh tủ đầu giường là một chiếc bàn trang điểm khắc hoa theo phong cách châu Âu. Tủ âm tường và gương đều nằm đối diện giường, kế bên là một cánh cửa thông qua phòng để quần áo. Ngoài ra còn có một bộ bàn tròn với sofa.

Căn phòng có một cửa sổ sát đất. An Lai bước qua, dựa vào lan can nhìn xuống, bên dưới là một cái hồ, vì cạnh hồ có đèn đường nên cảnh tượng nhìn rất rõ ràng.

Cô không tìm được tấm hình kết hôn hay ảnh chụp chung nào của cô với Viên Thanh Cử trong phòng, điều này rất không bình thường. Bọn họ không phải là vợ chồng sao? Không chỉ phân phòng ngủ, mà còn không có ảnh chụp chung. An Lai hoài nghi không biết anh có phải là chồng cô như lời anh nói hay không. Nếu như không phải, vậy thì sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy, tình cảm không lừa được, sự cẩn trọng, tỉ mỉ chu đáo của anh khiến An Lai tin anh thật sự đối tốt với mình.

Lắc lắc đầu, quay trở lại giường, cô có chút sợ hãi hai chiếc gương kia. Cô vào phòng quần áo tìm một lúc, lấy ra hai cái áo choàng, một áo ren phủ lên chiếc gương trên bàn trang điểm, một áo tơ lụa cùng màu với tủ âm tường. An Lai tìm hai chiếc móc dính trên gương của tủ, sau đó treo áo khoác lên.

Làm những chuyện này mặc dù có chút lừa mình dối người, nhưng cuối cùng cô cũng thấy thoải mái hơn, lúc này cô mới chui vào chăn. Vì buổi chiều đã ngủ rồi nên cô lặn qua lộn lại vẫn không ngủ thêm được, lại ngồi trở dậy mở tivi. Trên tivi là một bộ kịch cung đình náo nhiệt, cô vừa xem hai mí mắt đã dính vào nhau, cuối cùng ngủ thiếp đi trong tiếng ồn ào của tivi trên tường.

Sáng hôm sau, Viên Thanh Cử thức dậy, đi qua định gõ cửa phòng ngủ chính thì nghe bên trong có tiếng động, gõ hai lần không có ai đáp, anh tự mình mở cửa đi vào. Tivi đang chiếu tin tức buổi sáng, nữ phát thanh viên đang nhắc nhở mọi người chú ý cảm cúm, còn cô vợ nhỏ của anh đang nằm sấp trên giường ngủ say, trong tay vẫn còn cầm điều khiển từ xa.

Viên Thanh Cử nhẹ tay nhẹ chân đi qua tắt tivi, lại đến trước giường rút điều khiển đặt trên tủ đầu giường, vợ anh vẫn không hay biết. Anh đột nhiên phát hiện hai chiếc gương trong phòng đều bị che lại. Viên Thanh Cử nhíu mày, không biết đang nghĩ gì, ngáy người một lúc lại nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Thời điểm An Lai rời giường đã là mười giờ, cô chần chờ nhìn quần áo đã ủi phẳng trên đầu giường, cô bước xuống đi tìm một vòng cũng không thấy bộ quần áo đã mặc hôm qua, do dự một lát, cuối cùng cô vẫn vòng lại mặc bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn kia.

Sau khi rửa mặt không bao lâu, bác Hách đã đưa bữa sáng lên lầu, cũng không rõ vì sao ông ấy lại biết cô đã dậy.

Cô tùy ý ăn vài miếng bánh ngọt rồi uống một ly sữa. Không thấy Viên Thanh Cử cử đâu, cô hỏi bác Hách.

“Cậu ba đi làm, cậu nhấn đến giờ cơm trưa sẽ quay về.”

Lại nghe thấy xưng hô đó, An Lai vẫn có chút khó tiếp thu, cô nhịn một lúc, cuối cùng vẫn quyết định thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình: “Sao bác lại gọi anh ấy là cậu ba?”

Bác Hách cười rất hòa ái: “Lần đầu tiên phu nhân nghe thấy cũng hỏi như vậy.”

Động tác uống sữa của An Lai khựng lại, sau đó cô uống hết một hơi rồi mới hỏi: “Vậy khi đó bác trả lời tôi thế nào?”

Bác Hách lưu loát thu dọn chén đĩa, đương nhiên nói: “Gọi cậu ba đương nhiên là vì trên cậu ba còn có cậu cả và cậu hai.”

Đây cũng được coi là đáp án à, An Lai định hỏi tiếp nhưng ông đã thu dọn xong đi ra ngoài. An Lai không biết mình có nhìn nhầm hay không, lúc bác Hách đóng cửa đã cười rất giảo hoạt.

Nửa giờ sau, bác Hách lại đưa một ly nước và thuốc tới. An Lai nhìn viên thuốc kia, nghĩ thầm mình cũng không phải thật sự có bệnh, nếu uống vào không chừng lại bị bệnh thật. Vì thế sau khi đợi bác Hách ra ngoài, cô bắt đầu tìm nơi xử lý mấy thứ này. Thùng rác rất sạch sẽ, bỏ vào đó không bị phát hiện mới là

lạ. Nghĩ một lát, sau cùng cô chú ý đến bồn hoa trên cửa sổ. Cô dùng tay cào lớp bùn đất xốp lên thành một chỗ nhỏ, bỏ thuốc rồi lại đắp vào, nhìn không có gì kỳ lạ.

Cô rửa tay, quay về phòng ngốc một lát mới đi lên thư phòng ở lầu ba giết thời gian.

Mười một giờ rưỡi, bác Hách cầm một mâm ô mai lên: “Cậu ba vừa gọi điện về, nói là có thể không kịp quay lại ăn trưa.”

“Ừm.” An Lai lật sang trang mới.

Bác Hách dường như không hài lòng lắm câu trả lời của cô, ông đặt ô mai xuống nhưng vẫn không đi. Mãi đến khi An Lai ngẩng đầu nghi hoặc nhìn, ông mới nói: “VẬY CƠM TRƯA DỌN Ở ĐÂU?”

An Lai tới mười giờ mới ăn sáng, cũng không đói bụng: “Chờ anh ấy trở về rồi nói sau.”

Lúc này bác Hách mới hài lòng, mỹ mãn rồi đi.

An Lai khó hiểu nhìn ô mai hồng hồng ươn ướt, ô mai đầy đặn nhiều nước, nhưng vẫn rất chua, An Lai ăn một ngụm thì không dám thử nữa.

Cô lại rất thèm ánh nắng mặt trời trên cửa sổ, nhưng sofa và ghế dựa đều quá nặng, không thể di chuyển. Suy nghĩ một lúc, cô ôm thềm trên sofa trải xuống đất ngồi, dù sao sàn nhà cũng không bẩn, cứ ngồi vậy lát nữa trả về cũng được. Chỉ là vừa ngồi xuống thì Viên Thanh Cử đã về.

Lúc cửa thư phòng mở ra, phản ứng đầu tiên của An Lai là: Không xong rồi, lại bị bắt gặp ngay hiện trường.

“Tôi...”

Cô định giải thích, dù sao lúc này nhìn cô cũng không “đang hoàng” lắm, nhưng Viên Thanh Cử hoàn toàn không có ý trách cứ, anh ngồi xuống bên cạnh An Lai: “Em thích đọc sách ở đây?”

“... Ánh nắng ở đây rất tốt.”

Viên Thanh Cử gật đầu, nói thêm: “Về sau, tới giờ cơm nếu như anh không về thì phải tự mình ăn, không cần chờ anh. Có đôi khi anh rất bận, không biết đến lúc nào mới về được.” Tuy là nói vậy, nhưng đôi mắt anh lại sáng lấp lánh, khóe miệng không kìm được nhếch lên.

An Lai hơi hé miệng, sau cùng quyết định không nói gì cả, cứ để sự hiểu lầm tốt đẹp này trở thành bí mật đi.

Người giúp việc nhanh chóng dọn cơm lên thư phòng, mùi vị không tệ, đa dạng phong phú, năm mặn một canh, nhưng An Lai không đói nên chẳng ăn được bao nhiêu.

Buổi chiều bọn họ cùng ở trong thư phòng, ai làm chuyện nấy, mãi cho đến khi mặt trời lặn về phía tây. Viên Thanh Cử ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ báo thức, nhìn cô gái nhỏ đang vịn eo bẻ cổ dưới ánh hoàng hôn nhàn nhạt, cảm thấy trong lòng căng đầy. Năm tháng bình yên, tĩnh lặng như vậy rất tốt, cuộc sống này có cho anh cái gì anh cũng không đổi.

Anh đi qua lấy lại quyển sách trên tay cô gái: “Trời sắp tối rồi, không tốt ắt, ngày mai lại xem.”

An Lai thuận theo mặc anh an bài, ngồi cả buổi trưa nên lưng cô cứng ngắc, cô uốn éo người vận động một chút. Viên Thanh Cử cất sách, quay lại ngồi cạnh giúp cô mát xa lưng: “Về sau lúc ngồi phải vận động một lát, cẩn thận đừng để còn trẻ đã bị trật hông.”

An Lai không được tự nhiên nhích lên trước, Viên Thanh Cử dè dặt vai cô lại: “Đừng nhúc nhích.”

An Lai đành phải ngồi mặc anh xoa nắn, nhưng theo ngón tay anh dè ần, cảm giác tê mỗ trên lưng đúng là bớt đi không ít. Anh xoa nhẹ thêm một hồi, An Lai nói: “Được rồi.”

Viên Thanh Cử cũng không kiên trì, anh dựa sát người lại, vòng tay qua eo cô, cầm đặt trên vai cô: “Ngoan, để anh ôm một lát.”

An Lai nghĩ coi như là anh lấy phúc lợi mát xa lưng cho cô nên cũng tùy anh. Nhưng đợi một hồi lâu không thấy anh đứng dậy, cô dùng khuỷu tay đẩy đẩy anh: “Này, anh ngủ rồi sao?”

Bên cổ truyền đến tiếng cười nhẹ rầu rĩ, hơi thở phả lên tai và mặt cô, cô rụt rụt cổ. Viên Thanh Cử thấy thế lại xoa đầu cô: “Cô bé ngốc.”

Viên Thanh Cử đứng lên kéo tay An Lai: “Dậy đi, sắp đến giờ cơm tối rồi.”

An Lai vừa động chân, lại “a” một tiếng ngã trở về. Viên Thanh Cử vội ngồi xổm xuống hỏi: “Làm sao vậy?”

An Lai nhăn mặt, thăm thẳm nhìn anh: “Tê chân rồi...”

Viên Thanh Cử hơi há miệng, sau cùng thở dài, một tay vòng qua vai cô, tay kia vòng qua chân bế cô lên: “Em nói xem, rời khỏi anh em phải làm sao đây?”

Đột nhiên bị bế bổng khiến An Lai có chút luống cuống. Viên Thanh Cử nhú mào: “Còn không chịu ôm cổ anh, không sợ ngã xuống?”

An Lai mở to đôi mắt vô tội nhìn anh, không nhúc nhích, nào ngờ đôi tay đang ôm cô lại buông lỏng, An Lai bị dọa đến thét chói tai, vô thức ôm lấy cổ Viên Thanh Cử.

“Ha ha ha...”

Nghe thấy tiếng cười vui sướng kia, An Lai hận đến ngứa răng, vì hai tay đều bận nên cô cắn xuống khuôn ngực trước mặt. Nhưng lớp da dưới răng quá cứng, không thể cắn được.

Ài, đúng là cô bé ngốc, cô làm sao biết mình đang làm một chuyện quá ngốc nghếch chứ.

Lúc An Lai cắn xuống, tiếng cười trên đầu ngừng lại. An Lai nghi hoặc ngẩng đầu, cô còn chưa cắn được mà anh đã đau rồi sao?

Viên Thanh Cử không ngờ cô lại làm vậy, anh thất thần nhìn cô mê ly, thì thầm một tiếng: “Lai Lai...” Cảm xúc trong lòng mềm mềm ảm ảm, cô gái nhỏ đang mở to mắt nghi hoặc nhìn anh, miệng nhỏ khê mở, vô tội cực kỳ, như một con dê con sắp bị làm thịt. Anh nhất thời động tình, cúi đầu xuống.

An Lai nhìn gương mặt càng ngày càng gần, cô vô thức quay đầu đi, nụ hôn của người đàn ông rơi xuống trên má. Anh cũng không ngại, thuận thế ngậm lấy vành tai mượt mà gần trong gang tấc, khê mút vào.

4. Chương 4: Mặt Nạ

An Lai dùng cả tay cả chân kháng cự vùng vẫy, nhưng cô đã quên chân cô đang bị tê, nếu không có Viên Thanh Cử đỡ thì cô thật sự ngã xuống đất luôn rồi.

Chân vừa chạm đất, cô liền khập khiễng muốn chạy, lúc này cô chỉ muốn tránh xa khỏi người đàn ông nguy hiểm này. Nhưng anh sao lại để cô chạy được, Viên Thanh Cử giữ chặt cô trong ngực, thở dốc bình ổn xao động trong cơ thể, mặc cho cô gái nhỏ tay nắm chân đá cũng không chịu buông. Anh biết cô không có ý khiêu khích anh, anh cũng không muốn làm cô kinh sợ, nhưng người yêu thương đang nằm trong lòng, anh sao có thể như Liễu Hạ Huệ* được chứ. Chờ đến khi cô gái trong ngực an tĩnh trở lại anh mới nâng gáy ép cô ngẩng đầu lên, nào ngờ cô lại rù mắt xuống không chịu nhìn anh, đôi lông mi dài run run đọng nước mắt.

(*)Liễu Hạ Huệ: Dựa trên điển tích “tọa hoài bất loạn” (ngồi trong lòng mà không loạn), chuyện kể Liễu Hạ Huệ một hôm dùng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Viên Thanh Cử thở dài, yêu thương định hôn lên giọt nước mắt đau buồn kia nhưng lại khiến nó lăn xuống thành một vệt nước. Anh chỉ có thể ngừng đối kháng với cô, bất đắc dĩ nhẹ giọng giải thích: “Lai Lai, chúng ta là vợ chồng.”

Vì là vợ chồng nên tôi mới sợ anh đó, An Lai nghĩ thầm.

“Anh ước hiệp tôi!” Cô gái nhỏ sau khi trốn thoát không được lại bắt đầu dùng phương thức khác, nức nở lên án.

Viên Thanh Cử cười khổ: “Cũng không muốn ước hiệp em, nếu không phải em cần anh...”

“Anh không làm tôi sợ, sao tôi có thể cần anh được chứ?”

“Được được được, là do anh không tốt được chưa?” Viên Thanh Cử cũng không muốn tranh thắng thua với cô, anh ép mình mở to mắt, không được nhìn đôi môi hồng nhuận khê cong lên kia nữa, cười khổ nói: “Về sau... không ước hiệp em nữa. Ngoan, đừng khóc, nếu không ngày mai mắt lại đau.”

“Vậy anh buông tay!”

Viên Thanh Cử nghe lời, nhìn cô gái nhỏ tuy khập khiễng nhưng vẫn nhanh chóng chạy khỏi mình, nụ cười trên khóe miệng dần biến mất. Anh cũng không đuổi theo, chỉ nhắm mắt xoa xoa huyết thái dương, kéo ngăn kéo bàn lấy một điều thuốc ra. Anh bước đến cửa sổ ngồi xuống ngắm cô gái nhỏ từng ngồi, chân gập lại, lưng dựa vào tường. Tường hơi lạnh, điều này làm anh khê nhũu mảy.

Trên thảm vẫn còn hơi ẩm sót lại, như có thể nhìn thấy cảnh cô gái nhỏ đang lười biếng dựa tường đọc sách. Viên Thanh Cử rít một hơi dài, năm ngón tay trái mở ra, gân xanh hằn lên, kéo mạnh tóc trên đầu, sức lực mạnh cứ như muốn giật đứt tóc.

Chỉ một lát sau, tiếng đập cửa lại vang lên.

“Vào đi.” Viên Thanh Cử đứng lên, chậm rãi đi đến cạnh bàn dập thuốc.

“Cậu ba, cơm tối đã xong rồi, vẫn dọn lên thư phòng sao?”

Viên Thanh Cử có chút không vui, âm giọng rất cao: “Phu nhân đâu?”

“Phu nhân về phòng rồi.” Bác Hách quy củ nói.

Viên Thanh Cử phát phát tay: “Vậy trực tiếp bưng qua đó đi.”

“Nhưng mà...” Về mặt bác Hách xoắn xuýt: “Phu nhân khóa cửa, không chịu ra ngoài.”

Viên Thanh Cử tức điên rồi, tự giễu cười một tiếng, nghĩ thầm con mẹ nó đây là làm sao vậy, lão tử hôn vợ mình một cái, kết quả vợ cái kính với anh không chịu ăn cơm!

“Được rồi, tôi đi xem sao.” Anh bước tới vài bước lại lùi trở về, chỉ tấm thảm bên cửa sổ nói với bác Hách: “Bác tìm người chuyển giá sách này vào trong một chút, sau đó trải một tấm thảm ở đây, phải là thảm mềm.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Còn nữa, tìm cái nệm êm gì đó bao bức tường này lại đi.”

Bác Hách cảm thấy phức tạp, thử đề nghị: “Nếu không trực tiếp chuyển ghế sofa qua đây luôn đi?”

Viên Thanh Cử xua tay: “Làm như tôi nói đi, cô ấy chỉ thích ngồi dưới đất như trẻ con thôi.” Nói xong lại tự mình cười.

Bác Hách nhìn cậu ba đang cười ngây ngô, thở dài, cậu ba là ông nhìn lớn lên, ở Thanh Yển có ai nhắc tới mà không cười mắng một câu bá vương đâu. Aiz, vẫn là ngạn ngữ nói phải, nước chát chấm đậu hủ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Cậu chủ bá vương nhà bọn họ đứng trước mặt phu nhân thật đúng là...

“Còn nữa,” Viên Thanh Cử lại vòng trở về ngắt đoạn cảm thán của bác Hách, anh chỉ vào quả ô mai bị An Lai cắn một nửa trên bàn: “Hoa quả ngày mai phải đổi.” Nói xong lại nhặt nửa quả ô mai lên bỏ vào miệng, cau mày lầu bầu: “Cái này quá chua.” Sau đó nhấc chân đi xuống lầu, chuẩn bị gọi bà xã ra ngoài ăn cơm.

Bác Hách lại thở dài, lắc đầu đi theo.

An Lai vừa vào phòng đã vùi mình vào trong chăn, đầu óc hỗn loạn, cô chưa bao giờ gặp tình cảnh bất lực như thế, nhưng lại không biết phải kể cùng ai.

Giống như Viên Thanh Cử từng nói, thân thể này là vợ của anh, thân mật chỉ là chuyện bình thường. Nhưng An Lai lại không phải vợ anh! Lần này hồ đồ trôi qua, nhưng lần sau phải làm sao bây giờ?

Từ khi cô tỉnh lại trong thể xác này, cô đã từng thử trấn định, thử bình tĩnh. Trong lòng luôn có một giọng nói: Đứng lên đi, đừng trốn tránh nữa, đứng lên đối mặt với tất cả, tiếp tục sống.

Nhưng hiện thực cô lại hoàn toàn không có cách đối mặt với cuộc sống mới này, không có cách đối mặt với Viên Thanh Cử, làm sao cô có thể tiếp tục sống cùng chồng của người khác chứ?

An Lai còn chưa xoắn xuýt lâu thì ngoài cửa đã vang lên tiếng cầu xin liên miên của Viên Thanh Cử: “Lai Lai, em mở cửa đi được không? Anh sai rồi, về sau nếu em không đồng ý anh tuyệt đối sẽ không làm vậy với em. Nếu em còn giận thì cứ đánh anh, mắng anh đều được, đừng tự nhốt mình nữa có được không? Lai Lai, em tha thứ cho anh lần này đi...”

“Đúng là âm hồn không tan.” An Lai lật người nằm ngửa, nhìn chằm chằm tấm màn ngăn người, nhưng giọng nói ngoài kia khiến cô không thể bình tĩnh được.

Lý trí còn sót lại không chút lưu tình cười nhạo cô: An Lai, tỉnh lại trong thân thể này là do may xui xẻo, cuộc sống này không uất ức gì may, may bất lực không thoát khỏi được hiện trạng là do bản thân may. May tủi thân, may bất lực là chuyện của riêng may, may có tư cách gì mà phát giận buồn bực với Viên Thanh Cử, chẳng lẽ là vì anh ấy quá cứng chiều thân thể này sao?

An Lai mở to mắt, nước mắt đọng đầy, lăn qua tóc mai thấm vào chăn, mãi đến khi hai mắt cay cay cô mới khẽ nhắm lại. Cô lấy mu bàn tay lau lung tung mấy cái, nhảy xuống giường mở cửa, nghèn nghẹn nói: “Vào đi.”

Viên Thanh Cử nhìn gương mặt còn ướt ươn của cô gái nhỏ, ngực tựa như bị dao vạch một đường, đau đến anh không còn sức nói chuyện, chỉ có thể trầm thấp gọi một tiếng: “Lai Lai...”

Một tiếng này đã đại biểu cho vạn lời ngàn tiếng nói anh nguyện ý gánh chịu đau đớn thương tổn thay em, chỉ cần em có thể thu hồi nước mắt, nở nụ cười.

An Lai giật nhẹ khóe miệng: “Tôi không sao.”

Viên Thanh Cử bước lên một bước vươn vươn tay, tựa như muốn ôm cô, nhưng dừng một chút lại thu tay về.

An Lai ngồi trên giường, cúi đầu không nói gì.

Bác Hách mang cơm lên, hai bên đều không ai lên tiếng. An Lai chỉ uống chút nước canh, Viên Thanh Cử cũng không thao thao bất tuyệt khuyên cô nữa.

Một đêm này, nhất định không ngủ.

Những ngày sau, An Lai ngày càng mơ màng, ngày càng trầm mặc, cũng không đến thư phòng nữa, phần lớn thời gian đều ở trong phòng ngăn người. Cuộc sống của cả hai lại quay về đoạn thời gian trong bệnh viện, lúc Viên Thanh Cử không ở nhà cô chỉ ở trong phòng một mình, Viên Thanh Cử tan việc sẽ trực tiếp đi vào phòng cô, làm việc trên bàn tròn cạnh cửa sổ, lúc ăn cơm anh vẫn khuyên cô như đồ trẻ con.

Một ngày, Viên Thanh Cử nói trên bàn cơm: “Lai Lai, ngày mai bắt đầu tiết Thanh Minh*, anh dẫn em ra ngoài một chút được không? Rất nhiều nơi có hoa nở, em nhất định sẽ thích.”

(*)Tiết Thanh Minh: là một trong số hai mươi tư tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nếu tính tiết Đông chí là gốc thì tiết Thanh minh cách tiết này khoảng 105 ngày, còn nếu tính tiết Lập xuân là gốc thì nó cách tiết này khoảng 60 ngày. Tính theo âm lịch, nó rơi vào khoảng từ sớm nhất là giữa tháng Mão (tháng Hai) đến muộn nhất là giữa tháng Thìn (Tháng Ba).

An Lai dùng đũa chọc chọc chén cơm, lắc đầu tỏ vẻ không muốn ra ngoài.

Ăn cơm xong, An Lai nằm tỏ trên giường mở TV. Viên Thanh Cử không có chuyện gì làm cũng kéo ghế ngồi cạnh giường xem cùng cô.

Bật qua hai đài, trên TV đang chiếu phim Hai Mặt Nạ. Lúc rạp phim chiếu phim này, mọi người chung quanh đều nói quá trần tục, phim trong nước sản xuất cô sẽ không đi xem. Nhưng lúc này cô lại thấy không tồi, hình ảnh đẹp, âm nhạc cũng rất tốt, kỹ thuật diễn của nhân vật chính lại càng không cần phải nói.

Chỉ chốc lát sau đã đến cảnh hai nữ chính đối da trong hồ nước. An Lai nhìn tấm da được một người cởi ra lại đeo lên một người khác, bỗng nhiên cảm thấy sờn gai ốc.

Hồ Yêu nói: Dùng tim của người đến đối da ta.

An Lai tắt TV, ném điều khiển ra xa rồi rúc vào chăn, nói với Viên Thanh Cử: “Em mệt rồi.”

Viên Thanh Cử đi đến bên giường dịch góc chăn cho cô, tiếp tục đề nghị: “Ngày mai anh đưa em ra ngoài phơi nắng được không,” nghĩ nghĩ lại nói thêm: “Chúng ta cũng không đi xa quá, chỉ đến sau núi thôi, thế nào?”

An Lai lại theo thói quen lắc đầu, Viên Thanh Cử có chút phiền não: “Không sao, mai lại nói sau, không chừng sáng mai tỉnh dậy em lại muốn đi đấy.”

An Lai vẫn đến đêm khuya mới ngủ, nửa đêm trời bắt đầu mưa, An Lai mơ mơ hồ hồ nghĩ: Tiết Thanh Minh quả nhiên phải mưa mới hợp phong cảnh, Viên Thanh Cử vậy mà lại chọn tiết Thanh Minh đi phơi nắng, quả nhiên rất không có thường thức. Nhớ đến đó, khóe miệng cô vô thức cong lên.

Đêm nay, An Lai nằm mơ, trong mơ có một cô gái gương mặt mơ hồ đi về phía cô, cô gái nói: “Tim.” Giọng nói rất dịu dàng, có chút quen thuộc, nhưng cô không nhớ nổi là ai.

“Tim?” An Lai không hiểu.

Cô gái nói: Dùng tim cô đến đối da của tôi. Da đã cho cô, giờ tôi đến lấy tim. Nói xong, năm ngón tay cô ta hóa thành móng sắc đánh về phía An Lai.

Lúc này, An Lai rốt cuộc cũng thấy rõ bộ dạng thật sự của cô gái: Là một gương mặt máu thịt mơ hồ, cứ như da mặt bị trực tiếp xé ra. Tay cô gái đang cầm một khối thịt đầy máu, gặm từng ngặm từng ngặm. Thấy An Lai nghi hoặc, cô ta trào phúng, bĩu môi nhìn xuống ngực An Lai.

An Lai cúi đầu, trước ngực cô là một lỗ máu lớn, bên trong rỗng toác.

An Lai giật mình tỉnh dậy, mồ hôi lạnh đầy người. Chẳng biết từ lúc nào tấm áo choàng tơ lụa trên kính thử đồ đã bị gió thổi rơi xuống, An Lai vừa mở mắt đã nhìn thấy người trong gương cũng đang mở to hai mắt nhìn mình, mà gương mặt kia lại không phải của cô.

An Lai rốt cuộc không khống chế được nỗi sợ, giữa ban đêm yên tĩnh, một tiếng thét thê lương vang vọng khắp trang viên.

Viên Thanh Cử vừa nghe đã sợ tới mức từ trên giường lao xuống, thậm chí không kịp bật đèn, không kịp mang giày đã chạy qua phòng An Lai, trên đường đi đá phải cái tủ, đau thấu xương, nhưng anh cũng bất chấp. Mới vừa chạy đến cửa phòng ngủ chính anh đã nghe được tiếng khóc của An Lai, may mà đêm nay lúc đi ra anh không khóa cửa. Anh đẩy cửa vào, bật đèn, An Lai thấy vậy càng khóc to hơn.

Viên Thanh Cử bước nhanh tới xoắn chăn lên, cô gái nhỏ của anh đang ôm đầu gối, co thành một cục lạnh run. Tim anh kéo căng đau nhói.

“Lai Lai, tỉnh, tỉnh...”

Cô gái nhỏ hí mắt, vừa thấy anh đã dùng cả tay lẫn chân nhào vào lòng anh, giữ chặt lấy áo anh gào khóc.

Nếu là lúc bình thường, anh nhất định sẽ rất vui khi cô gái nhỏ chủ động thân cận mình, nhưng lúc này anh chỉ muốn ác mộng mau chóng rời khỏi cô. Anh ôm chặt cô vào ngực, vỗ về tóc cô, trấn an xoa lưng cô, từng tiếng từng tiếng an ủi: “Anh ở đây, Lai Lai đừng sợ, chỉ là ác mộng mà thôi, anh ở đây, Lai Lai đừng sợ...”

Cô gái nhỏ rất khó khăn mới từ gào khóc biến thành nức nở, âm thanh dần dần nhỏ xuống, hô hấp cũng bình ổn lại. Viên Thanh Cử thấy cô khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt, dính lên luôn cả áo anh, anh định đứng dậy lấy khăn mặt lau cho cô. Nhưng anh vừa động cô gái nhỏ đã giật mình, hai mắt đỏ hồng đáng thương tội nghiệp nhìn anh, miệng hơi hé ra, bộ dạng lại muốn khóc.

Viên Thanh Cử xoa xoa mặt cô, trấn an nói: “Ngoan, anh vào toilet lấy khăn lông, sẽ quay lại ngay mà.”

Cô gái nhỏ không nói chuyện, tay giữ chặt vạt áo anh không buông, rõ ràng không tin.

Viên Thanh Cử bắt đắc dĩ cười, kéo sát cô vào lòng: “Được, anh không đi.” Anh nói vọng ra ngoài cửa: “Bác Hách, có đó không?”

Bác Hách nghĩ thầm, động tĩnh lớn như thế, toàn bộ mọi người trong trang viên đều thức dậy, ông có thể không có mặt sao. Chỉ là đã hơn nửa đêm, để nhiều người đứng chờ như thế cũng không cần thiết, vì thế ông đuổi hết những người khác đi, ở lại một mình chờ nghe phân phó. Nghe thấy Viên Thanh Cử gọi, ông vội vàng đáp: “Cậu ba.”

“Phiền bác đi lấy cái khăn ẩm tới đây.”

“Phu nhân?”

“Mơ thấy ác mộng, không có việc gì, tôi ở đây là được.”

Bác Hách nhanh chóng quay lại, ngoài khăn mặt còn mang thêm một ly sữa ấm. Ông đứng trước cửa gọi: “Cậu ba?”

Viên Thanh Cử kéo chăn bọc An Lai lại, nói: “Vào đi.”

Bác Hách mắt nhìn thẳng mang đồ đặt trên tủ đầu giường.

Viên Thanh Cử bật đèn bàn đầu giường lên: “Bác Hách, bác cũng đi ngủ sớm đi.”

“Vâng.” Bác Hách tắt đèn lớn trong phòng, lui ra ngoài.

Viên Thanh Cử lấy khăn mặt, vén chăn, nâng mặt An Lai lên: “Lai Lai, bảo bố, chúng ta lau mặt.”

Làn da An Lai rất mịn cảm, ban nãy dùng nước mắt rửa mặt lâu như vậy, hiện tại khăn bông vừa chạm vào đã đau đến kêu lên.

“Đau sao? Anh nhẹ chút nữa, bảo bố em ráng nhịn một chút.” Anh lau thêm tay cho An Lai mới bưng ly sữa lên dứt cô. An Lai bị anh đổ uống được một nửa, nửa còn lại Viên Thanh Cử mấy ngụm uống hết. Anh bỏ ly tắt đèn, vừa nằm xuống cô gái nhỏ đã lập tức nắm áo anh, anh vỗ vỗ tay cô: “Đừng sợ, anh không đi.”

Đắp kín chăn cho cả hai, anh vừa vỗ lưng cô vừa nói: “Ngủ đi, anh luôn ở đây mà.”

Nhưng cô gái nhỏ vẫn không an phận, cứ nhích tới nhích lui, tóc mềm trêu chọc cổ anh, chọc đến mức anh tâm viên ý mã*. Cuối cùng anh không nhịn được đề cô lại hỏi: “Làm sao vậy?”

(*) Tâm viên ý mã: tâm nhảy nhót như khỉ, ý nghĩ lồng lộn như ngựa. Nói chung là tim đập thành thịch, ý nghĩ loạn xạ ấy.

An Lai cũng rất bất đắc dĩ: “Nghẹt mũi, không thở được.”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười đè nén, thân thể anh run run, An Lai buồn bực đấm anh một cái. Viên Thanh Cử giữ tay cô, giọng nói đầy ý cười: “Em xoay người sang chỗ khác thử xem.”

An Lai nghe lời xoay người, Viên Thanh Cử ôm sát, hai người dùng một độ cong vô cùng phù hợp dựa vào nhau, cứ như từ nhỏ đã như vậy. Viên Thanh Cử khoát tay lên lưng cô gái, ôm cô hỏi: “Bây giờ được chưa?”

Cô gái nhỏ rầu rĩ ừ một tiếng.

Viên Thanh Cử thở dài: “Bé ngốc, ngủ đi, mơ một giấc mơ đẹp, nếu trong mơ có anh thì không còn gì tốt hơn.”

5. Chương 5: Thanh Minh

Tha giai huê tửu tầm phương khứ, ngã độc quan môn hảo tĩnh miên; duy hữu phi hoa tự tương mịch, nhân phong hòa vũ đảo sàng tiền.

Viên Thanh Cử tỉnh dậy đúng giờ theo đồng hồ sinh học, gió lạnh cuốn tấm rèm cửa bay lượn, mưa vẫn chưa ngừng, tí tách đập vào phiến lá quấy rầy giấc ngủ của người khác, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến

tâm tình tốt của anh. Cô gái nhỏ vẫn ngoan ngoãn ngủ trong ngực anh, anh kéo chăn lên một khúc bao chặt lưng cô lại. Anh vươn tay kéo sợi dây dưới giường, tấm màn bốn góc cột giường lập tức hạ xuống, một chút gió cũng không lọt.

Có lẽ động tác của anh quấy nhiễu đến cô gái nhỏ, cô cau mày, cọ cọ vào ngực anh muốn tìm một tư thế thoải mái ngủ, miệng râm rì gì đó không rõ. Viên Thanh Cử nhin cười, nhích người lên một chút để cô gối thoải mái, lúc này cô gái nhỏ mới thỏa mãn, chập lười một cái, ngoan ngoãn ngủ.

Màn giường che lại hơi lạnh và ánh sáng chói mắt bên ngoài, tạo thành một không gian nhỏ. Viên Thanh Cử vừa cười vừa ôm cô gái nhỏ ngủ say.

“Vâng, tiên sinh, hôm nay cậu ba thật sự rất bận không thể phân thân được... Được, tiên sinh, lát nữa cậu ba dậy... không, tôi sẽ chuyển lời cho ông... Được, tiên sinh, chúc ông đi chơi vui vẻ, hẹn gặp lại.” Bác Hách cúp điện thoại, nhìn bếp trưởng đang đứng phía sau: “Có chuyện gì?”

“Bác Hách, bác xem bữa sáng hôm nay...”

“Hâm nóng lại trước đi.” Bác Hách nhìn đồng hồ trên cổ tay, lại liếc mắt lên lầu một cái: “Cũng có thể bắt đầu chuẩn bị cơm trưa được rồi, không chừng lại vừa lúc.”

“Được.” Đầu bếp trưởng cũng không dám hỏi nhiều, nghe chỉ thị liền xoay người trở về phòng bếp.

Bác Hách khoanh tay bước nhẹ ra khỏi đại sảnh, đi qua hành lang gấp khúc. Dưới hành lang có xích đu và một cái bàn thấp, trên bàn là một lò đất sét, trong lò đang nấu nước, nước đã bắt đầu sôi, sùng sục sùng sục làm nắp lò run bần bật. Bác Hách lấy vải bông bao lấy tay cầm, nhắc bình lên pha trà.

Trà, là mầm năm nay vừa mới hái.

Vừa rót ra, mùi thơm ngát đã lan ra bốn phía. Bác Hách hít sâu một hơi rồi nâng chung trà lên nhấp một ngụm nhỏ, thoải mái thở dài một tiếng. Sau đó ông dựa người vào xích đu, chậm chậm đóng cửa, để chịu nhắm mắt lại, vừa nghe tiếng mưa rơi vừa ngâm nga hát: “Hương Xuân ơ ~ không đến lâm viên sao biết mùa xuân, tươi sắc như thế...”

An Lai ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy gối đầu cứng hơn ngày trước, ngủ lâu xương gò má bị cắn phát đau. Cô vươn tay vỗ vỗ vài cái muốn làm nó xốp một chút, nhưng cái gối này không biết nghe lời, chẳng những vỗ không xốp lại còn lộn xộn, đã lộn xộn lại còn giữ chặt tay cô không buông. An Lai buồn bực mở mắt, nhìn thấy một gương mặt đầy ý cười.

Viên Thanh Cử một tay giữ cánh tay lộn xộn của cô, một tay xoa ngực, rầu rĩ ho khan vài tiếng, trêu ghẹo nói: “Lai Lai, em đây là muốn qua sông đoạn cầu, hay là muốn mưu sát chồng hả?”

Được rồi, An Lai nhớ ra rồi. Sau khi hoàn hồn cô lấy tay bưng kín mặt, rúc vào trong chăn, cứ như làm vậy thì sẽ che giấu được bộ dạng quần bách của mình. Bây giờ nhớ lại, tối qua động tĩnh của cô thật sự rất lớn, nửa đêm đánh thức bất người khác đến an ủi cô, sau đó còn giữ chặt quần áo không cho người ta đi.

Tối hôm qua cô rất sợ, bây giờ nhớ lại vẫn còn rùng mình, chỉ là sao sự việc lại biến thành thế này? Sáng sớm, phát hiện trên giường có thêm một người đàn ông, tuy rằng người đàn ông này là chồng trên danh nghĩa của mình.

Thượng đế ơi, người trực tiếp mang con đi gặp Mẹ Maria đi, còn tốt hơn hoàn cảnh thế này.

Viên Thanh Cử buồn cười lôi An Lai trong chăn ra: “Coi chừng ngạt thở.”

Viên Thanh Cử kéo hai bàn tay đang bụm mặt của cô gái nhỏ xuống, cô liền nhắm mắt cúi đầu. Nhìn thân thể cong như con tôm của vợ mình, Viên Thanh Cử cảm thấy cực kì đau đầu, anh híp mắt đưa tay ngạt cái mũi xinh xắn của cô mới khiến cô trừng mắt nhìn mình. Anh không chút để ý, ngất xong lại thuận tay vuốt sống mũi cô một cái: “Đã đến giữa trưa rồi, em còn chưa đói sao?”

Tình huống này, con gái thường sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Thét chói tai? Khóc rống?

Được rồi, xét thấy tình huống của bọn họ có vẻ đặc biệt, người cũng là do chính cô giữ lại, An Lai cảm thấy nếu mình còn thế này nữa thì quá khác người, quá mất mặt. Vì thế, cho dù cả mặt nóng bừng, cô vẫn liều

lĩnh trấn định lại, sau khi mắt to nhìn mắt nhỏ với người đàn ông bên cạnh hồi lâu, cô nói lung tung: “Trời vẫn đang mưa.”

“Ừm?”

“Vậy thì không thể đi phơi nắng theo kế hoạch được rồi.”

Viên Thanh Cử dở khóc dở cười lắc đầu, xoa xoa gáy cô. Tay anh vừa chạm vào tóc đã nhận thấy xúc cảm khác thường, anh thu tay lại, ôm cô gái nhỏ vào trong lòng.

An Lai bị ép dựa đầu vào ngực Viên Thanh Cử, tóc bị anh luồn tay vào, anh tìm đến vết máu còn chưa bong ra kia, nhẩn nhẹ: “Còn đau không?”

An Lai lung tung lắc đầu, chỉ là vết thương đó đang lên da non nên rất ngứa, bình thường cô tận lực xem nhẹ nó, hiện giờ bị ngón tay hơi thô ráp vuốt ve khiến cô khó nhịn, ngẩng đầu lên cọ hai lần.

Viên Thanh Cử cúi đầu lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ngứa.” An Lai xoay đầu, xấu hổ đáp. Cô muốn đưa tay lên nhưng lại bị một bàn tay to giữ lại, Viên Thanh Cử không đồng ý nói: “Đừng dùng móng tay, em không sợ miệng vết thương bị nhiễm trùng sao?” Nói xong anh dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ vết máu chung quanh thịt non.

An Lai hích hích mũi: “Em chỉ lo chỗ đó sau này bị mọc, không mọc tóc được nữa.”

Viên Thanh Cử cũng lo lắng mím môi, không chắc chắn nói: “Chắc là... không đâu.” Nhìn cô gái nhỏ ỉu xiu nằm bò, anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô một câu: “Cho dù có mọc hết đầu, anh cũng sẽ không ghét bỏ.”

An Lai đẩy anh ra, xoay người ngồi dậy trừng anh. Viên Thanh Cử thò người lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn trên tủ đầu giường đưa cho cô: “Dậy đi, hôm nay anh đã bảo người chuẩn bị thanh đoàn* cho em rồi.”

(*) Thanh đoàn là đặc sản vùng Giang Nam, có màu xanh, dùng nước củ tương mạch trộn với bột gạo nếp, bọc lại thành bánh nhân đậu nhỏ, không ngọt không ngấy, có mùi củ xanh nhạt mà thơm lâu.

An Lai ôm quần áo xuống giường, hai mắt sáng lên, hỏi: “Là của nhà trong ngõ hẻm có cây hạnh hoa kia sao?”

Viên Thanh Cử vẻ mặt quái dị nhìn cô, gật đầu.

An Lai cảm thấy vui vẻ một cách khó hiểu: “Làm phiền anh rồi... nhiều năm như vậy vẫn còn nhớ rõ.” Nói xong chính cô cũng sửng sốt, che miệng nhìn Viên Thanh Cử.

Viên Thanh Cử đi tới bên người An Lai, đỡ vai cô thăm dò hỏi: “Lai Lai, em nhớ rồi sao?”

An Lai tập trung suy nghĩ đến những thứ vừa lướt qua đầu, nhưng lại không nhớ được gì cả. Cô ảo não đắm vào đầu mình, Viên Thanh Cử nhẹ nhàng thở ra, kéo cô ôm vào ngực, vỗ lưng cô an ủi: “Không sao, Lai Lai, bất kể thế nào anh vẫn đều ở cạnh em.”

6. Chương 6: Thanh Đoàn

An Lai mơ màng ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Viên Thanh Cử lùi lại một bước, ngồi xuống giường xoa trán. Chỉ có anh biết, khi An Lai nói ra câu kia tim anh đã đập nhanh bao nhiêu, cứ như suốt nửa vọt ra khỏi cổ họng. Đúng vậy, anh đang sợ, anh sợ An Lai khôi phục trí nhớ, nhớ lại chuyện trước kia. Anh sợ An Lai rời khỏi mình. Mấy ngày nay quá ảm áp hòa hợp, anh tuyệt đối không muốn trở lại những ngày lạnh lẽo đó nữa.

Cũng may An Lai chỉ nhớ tới thanh đoàn. Ngoài khoảng thời gian cô ấy mất trí nhớ này, trước kia ký ức tốt đẹp của họ không nhiều lắm, thanh đoàn cũng là một trong số đó.

Tấm màn mỏng bay nhẹ theo gió, tựa như dòng suy nghĩ của anh hiện tại.

Đó là chuyện của nhiều năm trước.

Khi đó là đêm trước Thanh Minh, anh vừa quen An Lai không lâu. Lúc anh gặp được cô, cô gái nhỏ đang đeo cặp sách đứng bên đường cái. Có vẻ tâm tình không tốt nên cô cứ luôn ủ rũ, anh đứng trước mặt mà cô cũng không phát hiện ra. Đợi đến khi anh cầm chặt tay cô, cô mới lười biếng ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn gọi một tiếng chú, sau đó nhìn anh như đang hỏi anh sao vẫn chưa đi.

Anh đương nhiên không đi nhanh như vậy, rất không dễ mới gặp được cô một lần: “Có tâm sự sao?”

Cô gái nhỏ liếc anh một cái, cúi đầu đá cục đá dưới chân, lầu bầu: “Không có.”

Anh vươn tay捏 hai má cô: “Lông mày sắp dính vào nhau luôn rồi.” Xúc cảm trong tay trắng mịn, khiến anh có chút không nỡ buông ra.

Cô gái nhỏ hờ hờ lui lại vài bước, hung tợn nhìn anh: “Lớn như vậy còn ức hiếp người ta, nhất định là sưng lên rồi.”

Anh nhìn kỹ hai má cô, sưng thì không sưng nhưng lại đỏ một mảng lớn, anh có chút áy náy ho hai tiếng đổi đề tài: “Rất cuộc sao em lại mất hứng hả? Cãi nhau với bạn trai? Hay là thổ lộ với ai lại bị cự tuyệt?” Theo ý anh thì, một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, nếu có buồn nhất định không thể thiếu chuyện tình yêu nam nữ được.

Cô gái nhỏ trừng mắt với anh, sau đó xoay người ngồi xuống cạnh bồn hoa. Anh cũng đi qua ngồi cùng, may mà hành động này khiến cô thấy hài lòng. Cô chớp mắt nhìn anh: “Chú vậy mà không sợ bẩn!” Giọng nói đã ôn hòa đi nhiều, lúc này mới mở máy hát oán giận với anh.

Cô nói: “Chú nói xem, không có phụ nữ thì ai sinh ra đàn ông đúng không, vì sao cứ trọng nam khinh nữ vậy?”

Cô nói: “Bà nội cũng là phụ nữ, vì sao bà không thích tôi, nếu không có phụ nữ, con trai với cháu trai của bà kiếm vợ ở đâu ra chứ?”

Cô nói: “Bà nội không thích mẹ của em trai, nhưng lại rất thương em ấy. Chính bà đã nói mẹ tôi là con dâu bà hài lòng nhất, vậy vì sao bà không thích tôi?”

Cô nói: “Chỉ cần một món tôi gấp quá ba lần, bà nội sẽ mắng tôi không khuôn phép không dè dặt, nhưng em trai lại có thể tùy ý ăn món nó thích. Nhà tôi cũng không thiếu chút đồ ăn đó!”

Cô nói: “Vì sao từ trước đến nay tôi không thể biểu hiện sở thích của mình, không thể có chủ ý của mình? Bà nội nói phụ nữ quá chủ kiến thì đàn ông sẽ không thích. Nhưng nếu tôi ngay cả tư tưởng độc lập cũng không có thì còn được xem là một cá thể sao? Bà ấy cũng là phụ nữ đó, vì sao bà ấy lại có thể xử lý mọi việc trong nhà theo ý mình, chẳng lẽ vì ông nội đã qua đời rồi à...”

Có lẽ là ý thức được lời nói của mình bất kính, cô gái nhỏ cúi đầu không nói gì nữa, nhưng bả vai lại căng lên. Anh hơi há miệng, lại không biết phải an ủi cô thế nào. Nhà họ Viên tổng cộng có sáu tiểu tử, ba anh gần bốn mươi mới cho anh một đứa em gái, cả nhà trên dưới đều cưng chiều con bé vô cùng. Chỉ có em gái anh bóp nghiêng chà xát sáu anh trai, chứ bọn họ đâu dám để con bé có chút bất mãn nào. Anh yên lặng đưa tới một cái khăn, cô gái nhỏ cầm lấy lau lung tung trên mặt vài cái, sau đó quăng vào thùng rác. Lát sau cô ngẩng đầu lên đã là một gương mặt tươi tắn: “À, tôi làm dơ khăn của chú tôi sẽ không đền lại, không bằng tôi mời chú ăn thanh đoàn đi. Tôi biết có nơi làm thanh đoàn ăn rất ngon.”

Sau đó cô chỉ huy anh lái xe đến trấn Thanh Hà. Lịch sử trấn Thanh Hà phải ngược dòng lại thời Bắc Tống, khi đó thành phố Thanh Yển chính là bắt đầu phát triển từ đây, nhưng do sau này quy hoạch nên dời khu nội thành về phía Bắc, chỉ để lại cổ trấn của ngày nay.

Trong cổ trấn, đường phố lát đá, xe máy không được phép lưu thông. Anh đậu xe bên ngoài rồi đi trái quẹo phải với cô vào một con hẻm, cô nói đó là hẻm hạnh hoa. Chỗ mua thanh đoàn rất khó thấy, chỉ có một cánh cửa nhỏ, một bếp lò, một cái chảo là đã có thanh đoàn. Trong cửa là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cô gái mặc một thân áo trắng đang ngồi thêu khăn tay.

An Lai có vẻ rất quen thân với bà chủ, cô mua luôn hai lồng còn sót lại. Sau đó bọn họ tìm một nơi trong trấn Thanh Hà ngồi xuống giải quyết thanh đoàn.

Anh vốn không thích ăn mấy thứ mềm mềm nhuyễn nhuyễn này, nhưng cô bé đang cầm một miếng nhỏ xanh mướt mong chờ nhìn anh, ngay cả bàn tay cũng trở nên đáng yêu hơn bình thường. Anh cúi đầu, cầm tay cô gái nhỏ đưa vào trong miệng, đầu lưỡi khẽ lướt qua ngón tay cô khiến anh vô thức mút vào. Cô gái nhỏ lại không phát giác có gì không ổn, ngất tiếp một miếng ăn, hai mắt cong cong cười thỏa mãn, còn không quên hỏi: “Ngon phải không?”

Anh buồn cười gật đầu, sau đó ngay lúc cô bé ngất miếng thứ ba chuẩn bị ăn, anh bắt cổ tay cô bỏ vào miệng mình. Hương vị quả thật không tệ, gạo nếp hòa với mùi cỏ thanh thanh và nhân bánh ngon miệng, rất có hương vị.

Cô gái nhỏ dương dương đắc ý nói: “Cho chú biết nhé, thanh đoàn này không phải bán một năm bốn mùa như nhà khác đâu. Bà chủ đó ở góa, chỉ có trước Thanh Minh mới làm một ít bán cho khách quen thôi. Chú thấy cô ấy rất xinh đẹp phải không, nghe nói mấy năm nay có nhiều người mai mối đến cửa, nhưng cô ấy không gả nữa, chỉ trông giữ người chồng đã mất của mình, làm một góa phụ.” Nói xong cô cúi đầu, giọng nói không còn hào hứng: “Phần lớn những người hữu tình đều không có người thân...”

Viên Thanh Cử cảm thấy hình như trọng tâm đề tài của cô gái nhỏ anh đều không tiếp được, chẳng lẽ đây là sự khác nhau? Hừ, anh đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Sau cùng, hai lồng thanh đoàn đều được anh giải quyết hơn phân nửa, An Lai lại chẳng ăn bao nhiêu. Đợi đến khi anh ăn xong cái cuối cùng mới phát hiện cô bé đang nhìn anh cười như tên trộm. Anh nhú mày, cong ngón tay gõ gõ trán cô: “Quý linh tinh, lại nghĩ đến chủ ý méo mó gì hả?”

Cô gái nhỏ bĩu môi đưa mu bàn tay lên xoa trán: “Đau quá, sao chú cứ luôn động thủ vậy?” Tiện đà còn nói: “Thanh đoàn ngon mà phải không?”

Viên Thanh Cử gật đầu.

Cô gái nhỏ nghiêng đầu: “A, người ta nói cắn người miệng mềm*, hôm nay chú ăn thanh đoàn của tôi ngon như thế, vậy không được nói những lời vừa rồi của tôi cho người khác biết!”

(*)Bắt người tay ngẩn, cắn người miệng mềm: nghĩa là hưởng lợi từ người khác, đến lúc cần thì phải mở miệng nói tốt giúp người ta, nhận đồ từ người khác thì phải giúp người ta.

“Ồ, nha đầu, em đây là hối lộ tôi? Nhưng chỉ mấy cái thanh đoàn hình như là không đủ phân lượng.”

Cô gái nhỏ nhăn mày: “Vậy chú muốn thế nào?”

“Không bằng... em làm vợ tôi đi.”

Cô gái nhỏ đứng vụt lên, run run chỉ tay vào anh: “Chú...” Hồi lâu mới nói ra được một câu: “Chú, chú thật không có đạo đức, chú dám lừa giỡn thiếu nữ vị thành niên.”

Anh nhin cười vẫy tay với cô: “Được rồi, không đùa em nữa, qua đây đi, tôi nhất định sẽ không nói với ai.”

Lúc này cô gái nhỏ mới kì kèo mè nheo đi qua, vươn ngón út ngoắc ngoắc, anh kiên nhẫn ngoéo tay với cô. Cô gái nhỏ hình như vẫn để ý lời nói đùa lúc nãy, hai mắt đảo đảo mấy vòng, cong ngón tay nói: “Nếu chú không giữ lời, về sau chỉ có thể lấy một cô vợ xấu xí!” Đường như cảm thấy lời nguyên này đã đủ ác độc, cô hài lòng gật đầu.

“Được, cho dù cưới được cô vợ xinh đẹp, tôi vẫn sẽ tuân thủ lời hứa.”

An Lai thay quần áo đi ra, vẻ mặt vẫn mờ mịt, thấy Viên Thanh Cử ngồi trên giường thì ngạc nhiên: “Sao anh còn ở đây?”

Viên Thanh Cử thoát ra khỏi hồi ức, tùy tiện viện cớ: “Tối qua chạy qua đây gấp, không mang dép lê.”

An Lai thấy anh quả nhiên để chân không giẫm lên thảm trải sàn, nghĩ lại cũng là vì cô, cô nói: “Tôi đi lấy giúp anh.”

Viên Thanh Cử đương nhiên vui mừng nhìn cô vợ nhỏ bận bịu vì mình, cười gật đầu. An Lai vừa mở cửa phòng đã thấy một người béo đứng bên ngoài, nhắc tay như đang định gõ cửa, thành linh thấy An Lai mở

cửa ra cũng không phản ứng kịp. Hai người đứng ngoài cửa mắt to trừng mắt nhỏ, Viên Thanh Cử thấy An Lai cứ đứng mãi không ra thì nghi hoặc gọi một tiếng: “Lai Lai?”

An Lai nghe anh gọi mới giật mình tỉnh lại từ mơ hồ, hai mắt lóe xanh, kích động quay đầu lại nói với anh như phát hiện ra đại lục mới: “Ngoài này có một người rất béo!”

7. Chương 7: Người Béo

Ngoài này có một người rất béo.

Đúng vậy, chỉ là béo, không phải là quái thú.

Người béo không hề hiếm thấy, nhưng béo như vị trước mắt này cũng rất ít gặp.

Nhưng cô ngạc nhiên không phải là cậu ta béo bao nhiêu, mà là cậu ta rất cao, ít nhất cũng một mét tám, vai thô eo tròn, An Lai phải lui ra phía sau một bước mới tránh được không đụng vào cái bụng của cậu ta. Mà gương mặt cậu ta có thể nói là mặt bánh bao chân chính, tròn tròn, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, cô nhìn thế nào cũng không thấy lỗ chân lông trên đó. Càng hiếm thấy hơn là, mắt cậu ta không vì nhiều mỡ mà bị híp thành một đường, ngược lại còn rất to tròn, lúc này đang sức sống mười phần chớp chớp nhìn cô.

Điều khiến An Lai cảm thấy cậu ta rất cao là do lúc này cậu đang mặc một bộ áo thể thao màu đen, trước ngực in nhiều hình Kungfu Panda khác nhau, cho nên đối với người chỉ ột mét sáu ba như An Lai, người khổng lồ này rất có hảo cảm, nên cô mới có thể nói ra một câu thất lễ như vậy.

Bạn học béo nghe vậy lập tức ho khan, dùng đầu gối cũng biết là bị sắc nước miếng rồi. An Lai thấy cậu ta ho đến đau khổ như thế, lúc này mới nhận ra mình luống cuống, cổ ngượng ngùng cắn móng tay.

May mà Viên Thanh Cử giải cứu cô đúng lúc, anh bước tới ôm cô vào ngực, nhíu mày nói với cậu bạn mập rất khó khăn mới ngừng ho ngoài cửa: “Không lẽ phép gì cả, thấy chị dâu sao không chào một tiếng.”

Cậu kia làm vẻ mặt như gặp quỷ, chỉ vào bọn họ: “Anh... Hai người...”

Viên Thanh Cử đánh bay ngón tay cậu ta: “Anh cái gì anh, gọi chị ba!”

Bạn mập thất hồn lạc phách lặp lại: “Chị ba.”

Viên Thanh Cử nói tiếp: “Đây là cậu sáu nhà chúng ta, tên Tử Mộ, em gọi cậu ta Bàn Bàn* là được.” Lời này rõ ràng là nói với An Lai, An Lai còn chưa kịp mở miệng thì Tiểu Lục đã sụp vai, bắt đắ dĩ hô: “Anh ba.”

(*)Bàn Bàn có nghĩa là mập mập. Tiểu Lục là tên gọi thân mật của Tử Mộ, để Tiểu Lục nghe hay hơn nên mình không dịch thẳng ra.

An Lai đoán có lẽ cậu ta không muốn bị gọi là Bàn Bàn, vì thế cô nói: “Vậy tôi gọi cậu là Tiểu Lục.”

Bạn trẻ Tiểu Lục vội vàng gật đầu: “Vẫn là chị ba có mắt.”

An Lai nghe tiếng gọi “chị ba” kia, toàn thân mất tự nhiên, cô vội nói: “Tôi đi lấy dép lê cho anh.”

Viên Thanh Cử cười buông cô ra, An Lai rời khỏi hiện trường như bay, đi đến phòng bên cạnh vẫn nghe tiếng Viên Thanh Cử vọng qua: “Cái T-shirt này của em nhìn cũng hay.” (T-shirt là áo thun, tác giả ghi vậy nên mình để nguyên)

Bạn trẻ Tiểu Lục vỗ ngực liên tục: “Là do Tiểu Thất cứ muốn em mặc...”

An Lai chậm chạp mang dép ra ngoài, hai bọn họ vẫn đứng ở cửa nói chuyện phiếm. An Lai đặt dép cạnh chân Viên Thanh Cử. Viên Thanh Cử đặt một tay lên vai cô, ổn định trọng tâm để mang dép: “Anh đi thay quần áo, em tìm bác Hách bảo bác ấy chuẩn bị thanh đoàn cho em trước đi.”

An Lai nghe Tiểu Lục bên cạnh lằm bằm lâu bầu: “Không biết do tốc độ của thế giới này quá nhanh, hay là do bộ dạng của mình quá chậm nữa.” Giọng tuy nhỏ nhưng ba người đều nghe rõ ràng.

Viên Thanh Cử mang dép, kéo áo Tiểu Lục đi vào trong phòng: “Thế giới vẫn vậy, là do tốc độ phát triển thân hình và đầu óc của em quá trái ngược mà thôi.”

Tiểu Lục bị kéo lui nhanh về sau, cậu ta la đau: “Anh ba, ít nhất anh phải cho em mặt mũi trước mặt chị ba chứ.”

“Ngậm miệng! Vừa sáng sớm em đã tới gõ cửa phòng ngủ của người khác là có ý gì?”

“Oan uổng quá mà!”

An Lai há hốc miệng nhìn Viên Thanh Cử kéo Tiểu Lục to lớn mà không phí chút sức nào đi vào phòng, một lúc lâu vẫn chưa hồi hồn lại.

“Đừng để ý đến bọn họ, nháo quen từ nhỏ đến giờ rồi, không có gì đâu.” Người nói là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi mặc một bộ quần áo rộng rãi thoải mái, tóc thả sau lưng, cười vô cùng... bao dung.

Lại thêm một người lạ mặt, An Lai hơi hé miệng nhưng không biết nói gì.

“Em còn nhớ chị không?”

An Lai thành thực lắc đầu, người phụ nữ kia nói: “Chị là chị dâu cả của em.”

An Lai ngoan ngoãn gọi chị dâu.

Triển Hoa, cũng là chị dâu cả của Viên Thanh Cử, hài lòng dặt tay cô: “Đi thôi, chú ba nói em thích ăn thanh đoàn, nên chị cố ý để Tử Mộ đi sớm đến trấn Thanh Hà mua. Em thử xem có ngon không.”

An Lai theo Triển Hoa xuống lầu đi vào nhà ăn, đây là lần đầu tiên cô tới đây, trước kia không phải ăn cơm trong phòng thì là ở thư phòng lâu ba.

Bác Hách tự mình bưng một ly trà lại cho Triển Hoa: “Đại phu nhân, mời dùng trà.”

Thanh đoàn đã được dọn ra bàn, đặt trên đĩa sứ trắng, bên cạnh còn có một đĩa mật ong nhỏ. Triển Hoa gấp một viên thanh đoàn vào chén An Lai, An Lai vội vàng cảm ơn: “Chị cũng ăn đi.”

Triển Hoa nhấp một ngụm trà, che miệng cười: “Sao bệnh một hồi lại trở nên không tự nhiên như vậy? Trước kia em cũng không phải thế này.”

“Vậy em thế nào?”

Triển Hoa không trả lời vội mà cắn một miếng thanh đoàn, như đang chăm chú tìm từ, sau khi nuốt xuống mới đáp: “Chị cũng không nói rõ được, trước kia em không quan tâm đến người trong nhà lắm. Ừm, có lẽ là do ít tiếp xúc nên vậy.” Cô dùng khăn lau miệng rồi tiếp: “Thanh đoàn này không tệ, khó trách sáng nay Tử Mộ phải xếp hàng một lúc lâu.” Thấy An Lai không động đũa, cô oán giận nói: “Xem chị này, chị cũng không phải nói em không tốt, chỉ là do lúc trước ít tiếp xúc với em nên không hiểu biết nhiều thôi. Em đừng để trong lòng, nếu không chú ba lại nói chị ăn hiếp vợ của nó.”

An Lai vội vàng xua tay: “Không phải, chị hiểu lầm rồi, em chỉ định chờ họ xuống cùng nhau ăn thôi.”

Triển Hoa mím môi, khó nén ý cười, cô cũng đặt đũa xuống: “Thấy tụi em hòa hảo như vậy, chị cũng yên tâm.”

An Lai thấy cô buông đũa thì rất xấu hổ, may mà Viên Thanh Cử cũng đã xuống lầu, đi theo sau là Tiểu Lục vừa bị sửa trị nên về mặt uể oải.

Viên Thanh Cử ngồi xuống cạnh An Lai: “Sao lại không ăn, hay là bị nguội rồi?”

Triển Hoa đứng dậy, gấp vào bát của hai anh em mỗi người một cái, trêu ghẹo nói: “Vợ của em không chịu ăn mà cứ đợi em đây.”

An Lai xấu hổ, chỉ có thể cúi đầu giải quyết thanh đoàn trong bát mình. Viên Thanh Cử cố gắng duy trì nét mặt bình tĩnh nhưng trong mắt lại đầy ý cười, rất có cảm giác “Tôi có vợ tôi tự hào.”

Triển Hoa nói: “Chú ba, cô vợ này của chú không tệ, tuy bây giờ có chút cứng nhắc, nhưng so với trước kia ẩm ỉ gà bay chó sủa mỗi ngày với chú thì tốt hơn nhiều rồi.”

An Lai dừng ăn, không ngừng đầu lên. Viên Thanh Cử có chút oán giận: “Chị cả...”

Triển Hoa ngắt lời anh: “Chuyện này thì có gì, tuy con bé mất trí nhớ, nhưng mấy chuyện trước kia chẳng lẽ em định vĩnh viễn không nói cho nó sao? Cho dù hôm nay chị không nói, thì vẫn có nhiều người trong thành phố Thanh Yển này nhìn chăm chăm nhà họ Viên chúng ta. Chị chẳng mong gì khác, mấy tên tiểu tử tụi em không ai làm chị bớt lo được hết, khó khăn lắm em mới chịu cưới vợ, sống cho đàng hoàng thì chị dâu cả này cũng không có gì phải phàn nàn nữa.”

Bàn ăn nhất thời im lặng, An Lai ăn thanh đoàn mà chẳng cảm thấy vị gì. Thanh đoàn này đã lấy ra khỏi lồng một thời gian dài, gặp gió nên bị khô, làm ảnh hưởng đến mùi vị. Cô vẫn là thích ăn thanh đoàn mới ra lò hơn, mềm mềm nóng hôi hổi, chỉ là cô cũng khó nói ra. Nhưng ngay sau đó cô lại kinh ngạc vì có người nói thay tiếng lòng mình.

Tiểu Lục béo chỉ vào đĩa súp: “Để như vậy tuy đẹp nhưng em thấy vẫn nên bỏ vào lồng hấp thì hơn, nguội nhanh ăn không ngon lắm...” Còn chưa nói xong cậu ta đã dùng ánh mắt lấp lánh nhìn An Lai: “Chị ba cũng nghĩ vậy phải không?”

An Lai chỉ cười, khó mà nói phải hay không phải.

Tiểu Lục bật ngón cái với cô: “Em biết chị ba rất có phẩm vị mà.”

Tuy Tiểu Lục béo ghét bỏ cách ăn này, nhưng dưa không hề ngừng lại, vừa ăn vừa nói: “Bất quá thanh đoàn này không cần thổi nguội, tuyệt đối là thanh đoàn ngon nhất em từng ăn. Oa... anh ba, chỗ đó giấu kín thế sao anh lại biết được?”

Triển Hoa ngồi cạnh nói: “Ừm... có thể được Tử Mộ của chúng ta đánh giá cao như vậy thật không đơn giản, chẳng lẽ thanh đoàn này có gì đặc biệt sao?”

“Đặc biệt thì cũng có. Em nói với mọi người, lúc trước em còn buồn bực thứ ngon như vậy mà sao em ở Thanh Yển nhiều năm lại không phát hiện, kết quả em tìm người chung quanh nghe ngóng mới biết nhà này chỉ bán thanh đoàn trước và sau tiết Thanh Minh thôi. Người bán còn là một quả phụ xinh đẹp nữa...” Nói xong cậu ta quay đầu nhìn al, lại nhìn nhìn Viên Thanh Cử, cả kinh kêu lên: “Anh ba, không phải chứ!”

Viên Thanh Cử đáp một cước: “Đầu óc không tốt thì ăn nhiều bồi bổ não heo của em đi, không rõ thì đừng nói lung tung.”

Viên Tiểu Lục nhe răng nhếch miệng đứng lên, phải mông dờ ghé rồi ngồi xuống tiếp tục ăn, không nói nữa, chỉ là ánh mắt vẫn u oán nhìn Viên Thanh Cử. An Lai ngồi cạnh nhin cười đến đau bụng.

Thanh đoàn dù ngon nhưng cũng không thể thay bữa chính. Triển Hoa và Viên Tiểu Lục dùng xong cơm trưa rồi mới đi. Lúc đi, Viên Thanh Cử, An Lai và bác Hách đều tiễn họ ra cửa.

Từ đại sảnh đến cửa lớn phải đi qua một thềm đá thấp, Triển Hoa kéo tay An Lai vừa đi vừa nói chuyện: “Trước kia lúc em còn ở bệnh viện, thằng ba không cho chúng ta đến thăm em, nói là em sợ người lạ. Sau khi trở lại, nó không nói tụi chị cũng không dám mạo muội đến đây. Tối qua thằng ba gọi điện thoại bảo Tử Mộ mua thanh đoàn mang đến, anh cả em mới để chị đi theo xem thế nào. Hiện giờ thấy các em hòa thuận với nhau, chị cũng có thể về trả lời với anh cả em rồi.”

Nói xong, cô quay đầu nhìn Viên Tiểu Lục đang bị Viên Thanh Cử sốt ruột lôi kéo, rồi quay lại vỗ vỗ tay An Lai đang khoắc lên khuỷu tay mình, thở dài: “Lúc chị còn trẻ cũng từng tiếc nuối, nhưng chúng ta không thể cứ muốn thứ không có được mãi. An Lai, thằng ba là thật tâm tốt với em, cả đời phụ nữ không phải chỉ cầu có thể tìm được một người như vậy sao, em phải trân trọng điều đó. Bất kể trước kia từng xảy ra chuyện gì, hiện tại hai em đã là vợ chồng, vậy thì cứ an tâm mà sống cùng nhau đi. Đời người ít khi hễ đo, gia hòa vạn sự hưng.”

An Lai không biết trước kia “An Lai” đã từng trải qua chuyện gì với Viên Thanh Cử, nhưng hình như là không tốt lắm. Bất quá đối với sự mong đợi của chị cả, cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Vừa quay sang đã thấy Viên Thanh Cử đang lo lắng nhìn mình, hai mắt sáng quắc, cô lại vội vàng cúi đầu xuống.

Viên Tiểu Lục đợi đã lâu, thấy hai người phụ nữ đứng trước không còn chú ý đến bọn họ nữa thì mới kéo Viên Thanh Cử lên lút nói: “Anh ba, về sau nếu anh tìm được gì ăn ngon nhớ báo cho em biết, em nhất định sẽ không nói cho chị ba quan hệ của anh với bà chủ đâu.”

Viên Thanh Cử thu tầm mắt nhìn An Lai lại, bẻ tay răng rắc, híp mắt nghiêng rằng nói: “Em có tin bây giờ anh sẽ về em thành quả cầu, rồi đá em lăn xuống núi luôn không?” Cứ như gần từng chữ từng chữ ra vậy.

“Anh có thể đừng bạo lực như vậy được không, y hết ba với anh hai.” Viên Tiểu Lục lập tức nhảy ra, đuổi theo Triển Hoa đi đằng trước, vừa đi vừa gào to: “Anh ba, anh phải tin em, em sẽ không nói cho chị ba nghe đâu.”

Viên Thanh Cử nhìn chằm chằm cái chấm nhỏ từ từ chạy xa, gân xanh trên huyết thái dương giãn giãn.

8. Chương 8: Đông Quân

Viên Tiểu Bàn vừa gào khóc vừa dùng tốc độ nhanh nhẹn không tương xứng với thể tích cơ thể lúi vào trong xe. Xe từ từ chạy, cậu ta quay cửa kính xuống phát tay với An Lai và Viên Thanh Cử, nhăn nhó làm mặt quỷ, lắc lắc đầu, dương dương đắc ý như đang muốn nói: Xem anh làm gì được em!

An Lai bị cậu ta chọc đến che miệng cười. Viên Thanh Cử ôm vai cô, sắc mặt có chút lo lắng: “Vừa rồi chị cả nói gì với em vậy?”

An Lai nhìn anh: “Anh và... Em nói là quan hệ trước kia của chúng ta không được tốt lắm sao?”

Viên Thanh Cử nở nụ cười trấn an, cũng không trả lời thẳng: “Đại khái là trước kia anh không tốt với em.” Nói xong cánh tay ôm vai cô thu vào một chút, tay còn lại giữ tay An Lai đặt trước ngực mình: “Nhưng anh tin về sau chúng ta sẽ rất tốt.”

Tay đặt trên vị trí trái tim, Viên Thanh Cử rất dùng sức, An Lai có thể cảm nhận rõ ràng được nhịp đập mạnh mẽ của nó, từng nhịp từng nhịp đánh thẳng vào lòng cô.

Viên Thanh Cử rõ ràng không muốn nói nhiều về chuyện trước kia, An Lai đoán rằng nhất định rất tệ nên cũng không hỏi nữa. Cô cúi đầu xoắn ngón tay thất thần, mãi đến khi phát giác thân thể mình xoay một vòng rồi bị nhắc bổng khỏi mặt đất, cô mới kinh hô một tiếng, vô thức giữ chặt lấy thứ bên cạnh mình.

Sau khi định thần, cô phát hiện mình đã bị Viên Thanh Cử cõng trên lưng, cô đang nín áo anh: “Anh làm gì vậy?”

“Khụ ~ Bảo bối, nếu em không chịu buông ra thì anh sẽ bị ngạt thở chết đó.”

An Lai vội vàng đổi thành vòng tay ôm cổ anh.

“Ôm chặt nhé!” Nói xong anh xông ra ngoài như một mũi tên, An Lai kêu lên tiếng sau cao hơn tiếng trước, tạm thời quên mất chuyện mình đang xoắn xuýt lúc này.

Từ chính sảnh đến cổng lớn mất mười phút, Viên Thanh Cử cõng An Lai ba phút rồi quay về, còn đi ngang qua một thềm đá dốc không ngăn. Đến chính sảnh, Viên Thanh Cử thả An Lai xuống rồi đứng cạnh thềm dốc, An Lai xấu hổ trừng mắt nhìn anh nhưng cũng không có cách nào. Sau khi Viên Thanh Cử uống nước ép dưa hấu nữ giúp việc mang đến cùng cô, bác Hách mới lững thững đi vào nhà, vừa đi vừa lau mồ hôi trên trán, cười tít mắt nhìn đôi vợ chồng ngồi trên sofa: “Tuổi trẻ thật tốt!”

An Lai rất khó khăn mới bình tĩnh thì mặt lại nóng lên, đặt ly xuống chạy lên phòng, để lại Viên Thanh Cử cười sung sướng sau lưng.

An Lai tìm được một cái laptop trong ngăn kéo, vừa mở lên màn hình lại tắt vì không đủ pin, cô tìm một lúc nhưng vẫn không thấy dây sạc trong phòng. Do dự một chút, cô quyết định đi ra ngoài tìm người hỏi. Mấy ngày trước còn mơ màng nên hoàn toàn không nhớ đến chuyện lên mạng, bây giờ nhìn thấy máy tính lại có chút ngứa ngáy khó nhịn.

Cô mở cửa ra ngoài, tình cờ gặp được một nữ giúp việc trên hành lang.

Cô gái kia nhìn thấy An Lai lập tức đứng lại: “Phu nhân.”

“Cô có biết đồ sạc laptop trong phòng của tôi ở đâu không?”

Cô gái khó xử cúi đầu, đôi chân run nhè nhẹ: “Tôi không thể lên lầu hai được.”

An Lai nhíu mày nhìn cô ta, mình đáng sợ đến thế sao?

“Phu nhân, đồ sạc máy tính của cô đã bị hỏng rồi, vẫn chưa kịp thay mới, nhưng trên thư phòng vẫn còn dư vài cái đó.” Bác Hách bưng một mâm đĩa vàng hami đi lên từ dưới lầu.

An Lai ngẩng đầu nhìn thoáng qua cánh cửa thư phòng đóng chặt trên lầu ba, cô trầm mặc một lúc rồi nhận mệnh ôm máy tính đi lên. Bác Hách nhanh chóng xông tới chặn đường, chỉ chỉ mâm đĩa trái cây trong tay: “Phu nhân, đây là cho cậu ba.”

An Lai án chừng máy tính trong tay, lại nhìn đến mâm đĩa không nhẹ lắm kia, sau cùng đưa mắt sang nhìn bác Hách đang cười vô cùng hiền lành nhưng lại làm cô thấy cực kỳ âm hiểm, lão nhân gia ông coi cô là nữ trướng sĩ sao?

Nhưng ông rất ngang ngược, chỉ cười tít mắt nhìn cô mà không nói gì. Sau cùng An Lai bất đắc dĩ cầm ngang máy tính, bác Hách hài lòng đặt mâm đĩa trái cây lên trên, còn rất giả dối nói một câu: “Vây làm phiền phu nhân.”

Vì thế An Lai ngây ngốc, cẩn thận bưng mâm đĩa trái cây lên lầu ba như cô hầu gái nhỏ. Đi đến trước cửa thư phòng, vì hai tay đều bận nên cô đành dùng chân đá cửa.

“Vào đi.”

An Lai vẫn tiếp tục đá lên cửa.

Giọng nói bên trong cửa cao hơn một chút: “Vào đi!”

Lại đá thêm mấy cái.

Một lát sau, cửa bị người bên trong kéo mạnh ra, người đàn ông đang cau mày vừa nhìn thấy An Lai thì vui mừng kêu: “Lai Lai...” Rồi đưa tay nhận lấy thứ cô đang cầm.

An Lai cảm thấy loại tình huống này nhất định phải giải thích một chút, vì thế cô hắng giọng nói: “Đồ sạc của máy tính bị hỏng, bác Hách nói trên này có nhiều, ừm, hoa quả là thuận tiện mang lên giúp bác ấy thôi.”

Viên Thanh Cử làm như không nghe, chỉ cứng chiều nhìn cô không nói gì. An Lai bất đắc dĩ đẩy vai anh đi vào trong phòng. Nửa tháng rồi mới quay lại đây, An Lai phát hiện có thay đổi rõ rệt. Đầu tiên là giá sách đã được dời vào trong, bên cửa sổ càng thêm rộng rãi. Trong khoảng sáu mét kế cửa sổ đã được trải thảm dày, tường cũng bao nệm êm, thậm chí trên thảm còn kê một chiếc bàn thấp.

Viên Thanh Cử tìm dây sạc đến, anh đặt máy tính lên bàn trà, mở ra giúp An Lai: “Sao, có thích nơi này không?”

Về mặt An Lai nhìn Viên Thanh Cử có chút phức tạp, không biết nên nói cái gì. Cảm động sao, đúng là rất cảm động, cô chỉ oán giận ở đây ngồi eo mỗi lưng đau một lần mà anh đã nhớ kỹ. Nhưng sự săn sóc này của anh không phải vì cô, mà là cho vợ mình.

An Lai yên lặng ngồi xuống lên mạng. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một miếng đĩa vàng, An Lai chần chờ một chút mới đưa tay nhận lấy, nhưng Viên Thanh Cử tránh bàn tay cô, trực tiếp kê sát bên miệng cô. Đợi cô ăn xong, anh lại lấy một miếng khác dứt tiếp, cô lắc đầu né tránh: “Hương vị là lạ.”

“Được, ngày mai anh bảo phòng bếp chuẩn bị cái khác.” Viên Thanh Cử nản lòng bỏ lại miếng đĩa vào trong mâm, không quá đồng ý nhìn An Lai. Mấy ngày nay phòng bếp đổi đủ thứ trái cây nhưng cô nhiều nhất chỉ ăn một miếng rồi thôi, mặc cho anh dụ dỗ thế nào cũng không được.

Sau đó, thư phòng trở nên rất yên tĩnh, hai người mỗi người ôm một máy tính ai làm chuyện này, ngoài âm thanh viết chữ và đánh bàn phím ra thì không còn tiếng động gì khác.

Mãi đến khi An Lai ảo não thở dài một tiếng, Viên Thanh Cử mới ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ, anh đi tới ngồi xuống cạnh cô: “Sao vậy?”

Trên màn hình là một áp phích biểu diễn cá nhân mang chủ đề “Đường xuân phương đông”.

(*) Đường tiếng Hán là “Hành”, phương đông là “Đông”, ghép lại thành “Hành Đông”, là nghệ danh của ca sĩ.

Hành Đông, đó là một ca sĩ toàn năng trước kia An Lai thích nhất. Nhân tài mới xuất hiện trong giới, chẳng những bề ngoài tuấn tú mà còn có tài làm thơ, đa phần các ca khúc là do chính anh ta tự viết lời và phối nhạc, tên tuổi vang xa, truyền từ đầu đường đến cuối ngõ. An Lai đã từng vì muốn lấy được album ký tên số lượng có hạn của anh mà nửa đêm ngồi trước máy tính chờ đến giờ “miếu sát”. Hiện tại anh ta muốn mở show diễn sao cô có thể không kích động được, mà địa điểm lần này còn là ngay sân vận động của thành phố Thanh Yên. (*miếu sát: giết ngay lập tức, chắc là tới giờ bắt đầu bán An Laibum)

Chỉ là trên áp-phích lại ghi rõ thời gian diễn ra là cùng ngày với tiết Thanh Minh, cũng là tối hôm nay. Lúc này căn bản không còn vé nữa. Viên Thanh Cử giữ cánh tay đang bứt tóc của An Lai lại, nắm cầm bắt cô xoay mặt qua nhìn mình, sắc mặt vô cùng cổ quái: “Em muốn đi?”

An Lai đau khổ gật đầu, tiếc nuối nói: “Nhưng mấy tiếng nữa là bắt đầu rồi.”

Viên Thanh Cử không để ý tới phiền não của cô: “Em nhớ rõ cậu ta?”

An Lai nghĩ thầm, chỉ là một ca sĩ mà thôi, hoàn toàn có thể quy kết vào phạm trù thường thức, có nhớ cũng không kỳ quái gì, vì thế cô chần chờ rồi gật đầu. Về mặt Viên Thanh Cử như bị táo bón: “Cậu ta có gì tốt chứ?”

Nói đến Hành Đông, An Lai lập tức tiến vào trạng thái nào tàn phần*: “Anh không biết Đông quân rất đẹp trai sao?”

(*) Nào tàn phần: là một danh từ xưng hô hiện đại, chỉ những người có niềm si mê cực độ đối với người nổi tiếng hoặc những vật phẩm khác nhau, điên cuồng theo đuổi đến mất lý trí. Nếu có bất kỳ ai hoặc bất kỳ cái gì cản trở niềm đam mê của họ sẽ bị họ công kích mãnh liệt, thậm chí còn làm bị thương người vô tội. Những người này thường phát sinh tranh cãi dẫn đến chiến tranh quy mô lớn trên internet.

Vì Đông quân đã từng đóng vai một thư sinh trong phim cổ trang Đại Giang Nam Bắc, nên từ đó fan của anh gọi anh theo xưng hô trong phim là “Đông quân” hoặc “Đông lang”.

Viên Thanh Cử nhắm chặt mắt, giữ chặt vai An Lai: “Lai Lai, em xem ông xã của em có đẹp trai hay không?”

An Lai thành thực gật đầu.

Viên Thanh Cử thở phào, lại tiếp tục nhứ mảy mòi: “Người đó đẹp trai hơn anh sao?”

An Lai nhìn áp-phích rồi lại nhìn Viên Thanh Cử: “Oa... Em đột nhiên phát hiện khuôn mặt hai người có mấy phần tương tự nha!”

Viên Thanh Cử từ chối cho ý kiến: “Vậy cậu ta cũng chỉ là đồ nhái thôi. Cho dù cậu ta có thể phát triển đến loại trình độ như ông xã anh thì cũng chỉ có bề ngoài hơi hệt.”

An Lai liếc mắt nhìn áp-phích: “Đông quân rất có tài.”

Viên Thanh Cử tiếp tục dẫn dắt từng bước: “Ông xã em còn tài năng hơn!”

An Lai chớp mắt: “Nhưng anh ấy biết viết nhạc đó ~” Âm điệu kéo dài thật dài.

Viên Thanh Cử khinh thường hừ một tiếng: “Chỉ là một tên nhóc thôi!”

An Lai tiếp tục khen ngợi: “Đương nhiên anh ấy hát còn tốt hơn.”

Viên Thanh Cử nghiêng đầu sang chỗ khác: “Khụ khụ... Đó chẳng tính là gì.”

An Lai nhích qua đôi mắt với anh: “Vậy anh hát thử xem...”

Viên Thanh Cử ôm chầm cô, hung hăng xoa tóc cô, sau đó ép cô vào ngực, chua lè nói: “Được rồi, anh thừa nhận cậu ta biết lấy lòng người khác hơn anh.”

An Lai che miệng cười trộm, lúc ngẩng đầu lên cô lại nghiêm trang nói: “Cho nên Đông quân lợi hại hơn anh.”

Viên Thanh Cử bụm lấy cái mặt đang dương dương đắc ý kia: “Em xác định muốn khen ngợi một người đàn ông khác trước mặt ông xã em sao?”

An Lai bắt đầu nhìn anh, cực kì khinh bỉ loại hành vi này. Rõ ràng là anh tự mình ngang hàng với Đông quân, hai người vốn không thể so sánh, bây giờ còn chất vấn cô nữa. Nghĩ tới nghĩ lui cô lại nhảy dựng lên: “Không được, có lẽ bây giờ bên ngoài sân vận động vẫn còn vé.” Vì được nghe Đông quân biểu diễn, có tốn nhiều tiền một chút cũng đáng.

Chỉ là cô lại nhanh chóng uể oải, bây giờ thân thể còn là của người khác thì càng đừng nói đến tiền bạc. An Lai mở to mắt tội nghiệp nhìn Viên Thanh Cử. Viên Thanh Cử chịu không nổi nhất là cái này, anh nâng tay che đôi mắt kia lại, bực tức nói: “Em muốn đi đến vậy sao?”

An Lai để mặc anh che mắt mình, mạnh mẽ gạt đầu. Sau cùng Viên Thanh Cử tâm không cam tình không nguyện ra ngoài gọi điện thoại, rồi quay lại nói với cô: “Buổi tối anh đi cùng em.”

An Lai cao hứng đến độ muốn nhảy lên, nhưng lo ngại về mặt khó chịu của Viên Thanh Cử nên thu liễm lại. Cô trải qua buổi chiều trong cơn hưng phấn cực độ.

Show diễn bắt đầu lúc bảy giờ, nhưng đến sáu giờ Viên Thanh Cử chẳng những không chuẩn bị đi mà còn đứng giờ ăn cơm chiều, An Lai cảm thấy anh nhất định là cố ý. Anh nói: “Yên tâm, không mở màn sớm thế đâu, chúng ta nhất định kịp.”

An Lai đành phải ngồi xuống ăn cơm cùng anh.

Viên Thanh Cử cực kỳ hài lòng, bữa cơm này An Lai vô cùng ngoan ngoãn, không hề kiêu ăn, gấp gài ăn đó, lại còn uống nhiều hơn nửa chén canh. Thậm chí sau khi ăn xong anh còn thành công bón cho cô một đĩa anh đào ngâm đường.

Ăn xong một bữa cơm, lúc An Lai thúc giục anh ra ngoài đã là sáu giờ bốn mươi, đến nơi là bảy giờ hai mươi. Đúng như lời Viên Thanh Cử nói, chương trình vẫn chưa chính thức bắt đầu. An Lai thấy người đến người đi tấp nập thì hơi choáng váng, nhất thời cảm thấy có lẽ ngồi trong phòng xem trực tiếp còn tốt hơn. Viên Thanh Cử nắm tay cô đi đến chỗ ngồi, An Lai nhìn thấy Viên Tiểu Bàn đang ngoắc tay với hai người họ: “Anh ba, hiếm khi anh cũng tới cổ động đó.”

Viên Thanh Cử ừ một tiếng rồi kéo An Lai ngồi xuống, An Lai cảm thấy anh quá lạnh nhạt nên cô bổ sung thêm: “Màn diễn của Đông quân dù không cổ vũ cũng rất có tiếng rồi.”

Viên Thanh Cử hừ một tiếng. Tiểu Lục béo vui vẻ gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, em đã nói chị ba là có mắt nhìn với phẩm vị nhất, đâu giống như người nào đó đâu.”

Lúc này An Lai mới phát hiện vị trí của bọn họ là chính giữa hàng thứ hai, bên cạnh lại có mấy ghế trống. An Lai nhìn Viên Thanh Cử, khen ngợi tự tận đáy lòng.

Nhưng sắc mặt Viên Thanh Cử càng thêm khó xem, An Lai chẳng hiểu ra sao, may mà Viên Tiểu Bàn mang đến rất nhiều đồ ăn vặt chia sẻ với cô. Đông quân rất nhanh đã ra sân khấu, lúc đèn flash chiếu lên bóng dáng anh, tiếng hét chói tai toàn sân vận động vang lên liên tiếp. Vì bên cạnh có Viên Thanh Cử và Viên Tiểu Bàn nên An Lai không dám thả lỏng như mấy cô gái kia. Viên Tiểu Bàn ngồi cạnh lại không hề để ý tiếng gào khóc bốn phía xung quanh, An Lai lau mồ hôi, tỏ vẻ cam bái hạ phong.

Không khí trong sân vận động cực kì high, An Lai phát hiện Đông quân trên sân khấu cứ thỉnh thoảng nhìn qua bên này, lần một lần hai còn là trùng hợp, nhưng màn diễn qua phân nửa, An Lai cuối cùng nhịn không được chột chột Viên Thanh Cử: “Anh có cảm thấy anh ta cứ nhìn em hay không?” Tuy chính cô cũng thấy khó tin, nhưng cô khẳng định cô và Đông quân đã nhìn nhau không dưới mười lần rồi.

Viên Thanh Cử đáp lại cô bằng vẻ mặt như cười như không.

Tuy miệng anh vẫn khinh thường, nhưng An Lai phát hiện anh xem diễn cũng rất nghiêm túc. Màn diễn nhanh chóng đến hồi kết, Đông quân hơi thở gấp đứng trên sân khấu: “Đây là bài cuối cùng, Thanh Minh, tặng ọi người. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ show diễn tối nay!”

Tiếng tiêu chậm rãi, như khóc như oán, toàn sân vận động tràn ngập vẻ sầu não thê lương. Đông quân khẽ mở miệng, chậm rãi hát:

“Tích xuân mộ thái điệp thương hoa hồn, triêm y thấp hạnh hoa vũ tổ ly phân.

Mông mông thì tiết, yên tỏa vụ ngưng, thiên thuyết thanh minh.

Trầm đàn hương liễu phát kính thượng trần, khứ niên yên chi lãnh đại sắc khinh.

Trọng thập họa bút, tái điểm giáng thần, vị vong nhân.

Đương niên hồng tường lục ngõa triều đường phong vân, tình đào nùng thì thoại thuyết quy ẩn.

Điều tần cung tàng bạn quân bạn hổ nhất mưu thần, bất như quy khứ sinh tiền thân hậu danh.

Hảo nhi lang gia quốc thiên hạ trách tại thân, ngã mệnh do thiên chẩm do nhân.

Si si ái thành thống thành hận, biệt thì đình ninh thị di huấn.

Nại hà kiêu thượng nại hà thanh, cự quý tân hồn hữu thù tại đẳng.

Tam sinh thạch khắc, bỉ ngạn lưỡng sinh, túc mệnh đoạn hồn.

Tiểu mục đồng hoành địch văn ca khởi, chỉ lộ hạnh hoa thôn cổ nhân lai tằm.

Đào nguyên nhất mộng, thế thượng thiên niên, thán biến canh.

Tằng kỷ thì tiểu đàm truyện kỳ thoại bản, như kim khước đô thành liễu cổ sự trung đích nhân.

Y nha nha thai thượng hoa đán hòa tiểu sinh, kinh mộc hưởng trà lâu thuyết thư lão tiên sinh.

Ngô chi phần phượng khứ hoàng vô bằng, hãn thanh tả sinh bình kết cục một hạ văn.

Hồi thủ y hi thị thanh minh.”

9. Chương 9: Bạch Trà

An Lai dựa đầu trên vai Viên Thanh Cử, nhẹ giọng ngâm nga theo, cảm thấy bi thương khó nhin.

Sân vận động chìm trong cơn mưa hạnh hoa, cho đến khi bài hát kết thúc, Hành Đông chào cảm ơn thì mọi người mới hoàn hồn hoan hô đưa tiễn.

Show diễn kết thúc cũng đã mười giờ rưỡi, hưng phấn qua đi An Lai lại thấy mệt mỏi. Mọi người dần dần ra về, nhưng ba người họ vẫn ngồi yên, An Lai híp mắt ngẩng đầu hỏi Viên Thanh Cử.

Viên Thanh Cử vỗ vỗ đầu cô: “Mệt rồi sao? Ngoan, chờ thêm một chút!”

“Chờ người?”

Viên Thanh Cử cười cười, xem như khẳng định.

Không quá bao lâu, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi về phía bọn họ, đợi anh ta đến gần, toàn bộ cơn buồn ngủ của An Lai đều bay hết: “A! Là Đông quân!”

Hành Đông dè thấp mũ, sải bước đi đến trước bọn họ, mắt phượng nhướng nhẹ, “Chị ba, kỳ thực chị gọi tên em là được rồi, chị phải biết rằng có đôi khi anh ba còn bạo lực hơn cả anh hai nữa!”

An Lai kinh ngạc nói không ra lời: “Anh... anh nói...”

Viên Thanh Cử tức giận tiếp lời: “Đây là cậu năm không học vẫn không nghề nghiệp nhà ta, tên của nó ngược lại với nghệ danh Hành Đông, là Đông Hành.”

An Lai nghĩ đến vừa rồi cô còn cho rằng anh ta đang nhìn mình, nhất thời đỏ ửng cả mặt.

Viên Đông Hành nhào lên ôm lấy Viên Thanh Cử: “Anh ba, em thật không ngờ anh lại đến, em cảm động muốn chết.” Đương nhiên vừa nhào lên đã bị Viên Thanh Cử đẩy ra. Cậu ta làm bộ lau nước mắt mấy cái rồi oán hận nói: “Nha đầu Tiểu Thất chết tiệt, dám thả bỏ câu cho em.”

Viên Tiểu Bàn xen vào: “Tiểu Thất có việc thật mà.”

“Nó có thể có chuyện gì chứ, em không thấy ngay cả chị ba cũng đến rồi sao?”

An Lai im lặng trốn sau lưng Viên Thanh Cử, hôm nay cô đã nháo loạn ra bao nhiêu việc rồi vậy!

Hàn huyền với bọn họ vài phút, Viên Đông Hành lại nhảy lên sân khấu: “Đêm nay còn có tiệc chúc mừng, em trốn không thoát, ngày mai nếu còn toàn mạng em lại đi tìm mọi người.”

Lúc bọn họ ra cửa, Viên Thanh Cử gặp một vài người quen nên chào hỏi vài câu, An Lai thật sự chịu không nổi ánh mắt nhìn cô của những người đó, mặc dù cũng khá kín đáo nhưng vẻ dò hỏi như có như không làm cô thấy không thoải mái, cô liền im lặng lùi qua một bên.

Vừa rồi lúc đến quá gấp gáp nên không nhìn kỹ, bây giờ An Lai mới phát hiện cả một con đường ngoài cửa sân vận động đều là hàng rong, có người bán những vật trang sức nhỏ nhỏ, có người bán đồ ăn vặt, cũng có rất nhiều người bán hoa. Từ mấy cô bé mười tuổi đến bà lão sáu mươi tuổi đều công một cái giỏ tre nhỏ giống nhau, trong giỏ có nhiều loại hoa: đỗ quên, sơn trà, tường vi, bách hợp,... An Lai hứng thú ngắm tới ngó lui.

Viên Thanh Cử thấy cô không đi xa và Viên Tiểu Bàn bên cạnh, đương nhiên, dưới tình huống Viên Tiểu Bàn có đồ ăn thì rất không đáng tin. Điểm chú ý của An Lai và cậu ta hoàn toàn không giống nhau, nên chỉ chốc lát đã tách ra.

An Lai bước đến chỗ một bà cụ công giỏ tre trước, trong giỏ của bà ấy chỉ có bán bạch trà*, bà ta lấy giỏ xuống đưa đến trước mặt An Lai: “Cô gái, cô xem đi, đây là bạch trà loại tốt nhất.”

(*) Bạch Trà: Là một loại trà phổ biến, không lên men, không qua vò xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt, có xuất xứ từ vùng Phúc Kiến – Trung Quốc, gồm các loại ngân châm, bạch hào, cống mi, thọ mi. Bạch trà còn là một loại thuốc tốt với khá nhiều công dụng khác nhau.

An Lai cúi người: “Bà ơi, cái này bà bán làm sao?”

“Một đồng một cành, đều là vừa cắt trên núi buổi chiều nay.”

An Lai đếm tổng cộng có mười một nhánh, cô định mua hết nhưng ôm vào ngực rồi mới phát hiện mình không có tiền. Cô xin lỗi cười cười trả về. Bà lão lại đuổi theo hai bước: “Cô bé, cô xem bạch trà này vừa mới hái, tôi đã xử lý từng đóa một rồi, cam đoan không có sâu, tám xu một nhánh cũng được.”

An Lai xấu hổ nói: “Không phải, trên người con không có mang tiền, một lát nữa con sẽ quay lại.”

Nói xong cô chạy đi trời chết, tuy rằng việc mua bán là tình nguyện, nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ khấn thiết của bà lão, cô cảm thấy như không mua là cô phụ bà ấy vậy. Cô vòng vo vài vòng trong đám người một lát tìm được Viên Tiểu Bàn đang chảy nước miếng tí tách trước một quầy ăn nóng hổi.

“Thơm quá, là cá viên à?”

Cậu ta ôm một chén lớn ngồi xuống ghế nhựa cạnh quầy, “Chị ba chị đi dạo xong chưa? Có muốn ăn một chén hay không? Quầy tuy nhỏ nhưng lại rất ngon...” Nói xong không đợi An Lai trả lời đã tự phủ định: “Hay là thôi đi, trước kia em mang Tiểu Thất ra ngoài ăn vặt liền bị ba và mấy anh trai mắng, chị ba nếu đói bụng vẫn nên về nhà ăn đi.”

“Tôi không đói. Tiểu Lục, tôi nhìn thấy một ít hoa, nhưng hôm nay lại không mang tiền.”

Viên Tiểu Bàn trực tiếp móc bóp tiền ra đưa cho cô. An Lai mở ra, bên trong toàn là tiền mệnh giá lớn, cô đóng lại trả cho cậu ta: “Có tiền lẻ không?”

“Có.” Viên Tiểu Bàn đổi đưa qua cầm tay kia, móc một đồng tiền lẻ trong túi quần ra đưa cho cô.

An Lai có chút không biết nói gì cầm mấy tờ tiền nhún nhúm trong tay, có lẽ đây là tiền lẻ ông chủ bán cá viên trả lại bị cậu ta nhét thẳng vào quần. Cô rút ra mười đồng, bỏ tiền thừa vào trong ví cho Viên Tiểu Bàn, còn cậu ta chỉ bưng bát ngậy ngò nhìn cô.

An Lai lắc lắc đầu cầm tiền đi tìm bà lão bán hoa, bà ta đang dọn dẹp mấy thứ lộn xộn trên đất, có lẽ bà ta không ngờ An Lai thật sự quay lại nên áy náy đứng lên, mắt tự nhiên chà chà lên vào tấm tạp dề không còn nhìn ra màu, khó xử chỉ vào một ông già bên cạnh nói: “Cô gái mua của ông ta cũng được, đều là hái từ cùng một ngọn núi. Tôi tưởng cô không cần nên đã bán cho vị tiên sinh này rồi.”

An Lai cười cười, tỏ vẻ không để ý, nhìn theo hướng bà lão chỉ. Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang cầm bạch trà trong tay. Anh ta khoảng hơn hai mươi tuổi, lúc này đang cúi đầu nói chuyện với cô gái bên cạnh, An Lai chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của anh ta, khóe miệng anh ta còn mỉm cười nhàn nhạt.

Nhưng cho dù chỉ nhìn nửa mặt, An Lai vẫn cảm thấy quen thuộc.

Dữ quân sơ tương thức, do như cố nhân quy. (*Lần đầu gặp nhau, như người quen ngày cũ.)

Ông bà nói, đó là duyên phận đời trước đã tu luyện thành.

An Lai nhìn đến ngây ngốc, người đàn ông kia cũng có chút cảm giác nên xoay người lại.

Vừa đối mặt nhau, An Lai cảm thấy trong đầu như có pháo hoa nổ tung, rất nhiều ký ức phức tạp xông vào óc cô, nhưng trước khi cô kịp bắt lấy đã biến mất. Cô lắc lắc cái đầu hơi đau, người đàn ông kia như bị trúng định thân chú, đứng yên tại chỗ, ánh mắt xuyên qua đám người nhốn nháo bình tĩnh nhìn cô, dưới chân là bạch trà rơi vung vãi.

An Lai lễ phép mỉm cười gật đầu với anh. Lúc này, người đó tựa như một cây cung đã bắn, liều lĩnh xông về phía này, va phải vài người khiến cô gái đứng sau lưng anh ta không ngừng phải xin lỗi. Khi còn cách An Lai một khoảng, anh ta dừng lại, chậm rãi vươn tay, lại từ từ buông xuống, miệng không ngừng mấp máy, cuối cùng khẽ run rẩy gọi hai tiếng: “Lai Lai.”

Đối với cô, người đàn ông này hoàn toàn là người xa lạ, nhưng cô không thấy sợ hãi mà ngược lại còn rất an tâm. Lý trí nói với cô, anh ta từng có qua lại với thân thể này, nhưng không liên quan gì đến cô, cô hẳn là nên xoay người rời đi, nhưng cô lại không hề muốn chạy. Cảm giác này vô cùng mãnh liệt, nó thúc giục cô nói: “Tôi... Chúng ta có quen nhau sao?”

Người nọ tiến lên một bước, quần lấy eo An Lai, ôm chặt cô vào ngực: “Lai Lai, anh là Dự Chương.”

Sáu chữ này như bao hàm thiên ngôn vạn ngữ không nói nên lời, anh ta chôn mặt trong tóc An Lai nỉ non tên cô, cứ như gọi thể nào cũng không thấy đủ.

An Lai giãy dụa đánh đá: “Anh buông tôi ra, tôi không biết anh.” Nhưng anh ta làm như không nghe thấy.

Đột nhiên cô quay lại với vòng ôm quen thuộc, cô nghe thấy tiếng Viên Thanh Cử đang vỗ lưng trấn an mình: “Lai Lai, đừng sợ, không sao, anh ở đây.”

Ánh mắt người đàn ông đối diện nhìn cô như sung huyết, như hận không thể ăn miếng thịt này, tấm miếng da này, muốn nhào lên cướp cô lại nhưng bị người bên cạnh cô giữ chặt, “Họ Viên cầm thú kia, anh đã làm gì với cô ấy?”

Viên Thanh Cử cười lạnh: “An Lai là vợ của tôi, tôi có thể làm gì? Ngược lại tôi còn muốn hỏi vị tiên sinh này, anh muốn làm gì với vợ tôi?”

“Nếu anh không làm, sao cô ấy có thể không nhận ra tôi!”

Viên Thanh Cử không thềm để ý đến anh ta, anh quay đầu nói với mấy người đứng gần đó: “Nếu mấy người không trông coi tốt tên diên này, tôi không ngại báo cảnh sát đâu!”

Cô gái vẫn còn chưa hoàn hồn, một người đàn ông khác vội nói: “Hiều lắm, đều là hiểu lắm, anh ấy nhận sai người thôi.”

Viên Thanh Cử cường ngạnh ôm An Lai lên xe, nói với Hành Dương: “Lái xe.”

Xe chậm rãi đi ra khỏi phố hoa, người tên Dự Chương kia đuổi theo, vừa đuổi vừa kêu: “Lai Lai...”

Giọng nói khàn khàn tuyệt vọng đó khiến An Lai nhin không được muốn quay đầu lại nhìn, nhưng lại bị Viên Thanh Cử ấn chặt trước ngực không thể động đậy. An Lai nhẹ nhàng nói: “Tôi quen anh ta đúng không?”

Viên Thanh Cử không đáp mà nói: “Lai Lai, em là của anh, hiện tại cũng vậy, về sau cũng vậy!” Sau đó anh cúi người vội vàng tìm kiếm môi cô, cướp đoạt hơi thở của cô.

An Lai trợn tròn mắt, tiếng gọi tuyệt vọng kia càng ngày càng xa, nước mắt cô cũng chậm rãi lăn xuống, đẳng chất đôi môi đang kề sát nhau của hai người. Tầm mắt mông lung của cô nhìn ra phía ngoài xe qua vai Viên Thanh Cử.

Phố hoa mười dặm, người đến người đi. Trong lòng An Lai trống rỗng, cô cảm thấy như có thứ gì đó rất quan trọng với mình đã để lại nơi đó, nhưng đáng buồn là cô không biết mình đã đánh mất thứ gì.

Du nhân nhật mộ tương tương khứ, tỉnh túy huyền hoa. Lộ chuyển dê tà, trực đáo thành đầu tổng thị hoa.

10. Chương 10: Vui Giận

An Lai tỉnh dậy rất sớm, cô lẳng lặng ngẩn người nhìn chằm chằm trần nhà.

Người đàn ông bên cạnh mơ màng hé mắt, sắp lại khe hôn khố miệng của cô một cái: “Lai Lai, chào buổi sáng.”

Tối hôm qua, sau khi đi xem show trở về anh liền tự phát trèo lên giường An Lai, như một người lữ hành đi trong sa mạc lâu đột nhiên gặp được suối nước trong, anh không để ý An Lai phản đối mà cường ngạnh ôm cô ngủ một đêm, không cho phép cô nhúc nhích chút nào, cứ như anh muốn thông qua hành vi này chứng minh một thứ gì đó.

Cánh tay đặt bên hông dần dần dời lên trên theo đường cong, An Lai bình tĩnh mở miệng, lần đầu tiên gọi tên người đàn ông này: “Viên Thanh Cử, chúng ta ly hôn đi.”

Người đàn ông dừng lại, vẻ lười nhác trong mắt tan đi, toàn thân mang vẻ tàn ác mà An Lai chưa bao giờ nhìn thấy. Anh nâng cằm cô, hỏi lại: “Em muốn ly hôn với anh?”

An Lai buộc bản thân đối diện cùng anh: “Anh sẽ đồng ý sao?”

Trong mắt người đàn ông nổi trận cuồng phong, anh hơi híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em đừng hòng!” Ngón cái và ngón trỏ của anh dùng lực khiến cằm An Lai rất đau.

“Ngoại trừ khuôn mặt này, anh cảm thấy trên người tôi có điểm nào là của người anh quen thuộc không? Tôi đã quên quá khứ của chúng ta, tôi thậm chí còn quên cả bản thân mình, hiện tại tôi như một người hoàn toàn khác, cho dù như vậy anh cũng bằng lòng tiếp tục sống cùng tôi sao? Vậy anh yêu An Lai trước đây hay là khuôn mặt này?”

“Chỉ vì như vậy?”

“Chứ anh muốn vì sao?”

Sắc mặt người đàn ông dịu đi, ý cười lại xuất hiện, dường như cực kỳ vừa lòng với lý do này của An Lai. Anh cúi người hôn lên cánh môi sưng đỏ kia, thì thầm: “Anh chỉ yêu em!” Rồi anh lùi lại một chút, nhìn vào mắt cô nói thật chậm: “Chuyện này không có gì đáng ngại, Lai Lai, giữa chúng ta không có vấn đề gì.

Em đã quên quá khứ, đã quên anh, vậy em coi như chúng ta vừa quen nhau đi, anh lại theo đuổi em một lần nữa, rồi em sẽ quen thuộc anh thôi.”

Anh vén phần tóc trên mái ra sau tai cô, nói tiếp: “Em nói em đã quên chính mình, vậy càng không cần lo lắng, em có nhớ cũng vậy thôi,” nói tới đây, gương mặt anh thoáng chút chua xót, “Nếu thật sự nhớ không được thì em phải biết rằng, anh vẫn sẽ luôn ở cạnh em, em không cần sợ hãi, càng không cần mờ mịt vì con đường phía trước.”

Người đàn ông giống như Viên Thanh Cử, nói những lời tâm tình nghiêm túc này rất có lực mê hoặc, nếu cô thật sự là một thiếu nữ mất trí nhớ, nghe anh nói vậy khẳng định cô sẽ ngoan ngoãn thuận theo, nhưng đối với An Lai hiện tại mà nói thì, tất cả sự săn sóc dịu dàng của anh đều là tra tấn.

“Người đàn ông ngày hôm qua là ai?”

Viên Thanh Cử nâng mặt cô lên: “Lai Lai, người đó không có liên quan gì với em.” Anh làm vẻ mặt bi thương: “Tuy rằng bây giờ em mất trí nhớ, nhưng em xác định em muốn nghĩ đến tên đàn ông khác lúc đang nằm trên giường cùng chồng mình sao?”

An Lai im lặng nhìn anh nửa phút, à một tiếng khiến Viên Thanh Cử sửng sốt, đây là loại trả lời gì vậy?

An Lai biết anh chỉ giả vờ nên không hỏi tiếp, nếu thật sự không liên quan thì hôm qua anh có thể bị kích thích như vậy sao, ép buộc cô hôn môi, dùng phương thức thô bạo biểu đạt sự chiếm giữ tuyệt đối của mình. An Lai thở dài một hồi, dùng khuỷu tay đẩy anh: “Anh tránh ra trước đi.”

Viên Thanh Cử bất động, cau mày tỉ mỉ đánh giá cô, muốn xem xem cô có chủ ý gì.

An Lai đẩy không ra đành phải thôi, cô nói: “Anh tránh ra, tôi đói bụng.”

Viên Thanh Cử ngậy ngốc chống người dậy, nhìn An Lai xuống giường rửa mặt thay quần áo.

An Lai mặc bộ váy dài và áo khoác Viên Thanh Cử đưa cô ngày xuất viện.

Lúc cô từ phòng tắm bước ra, Viên Thanh Cử vẫn không nhúc nhích duy trì tư thế vừa nãy, nhìn thấy bộ váy trên người An Lai, anh nhếch môi cười vừa lòng, mấy ngày nay An Lai mặc nhiều nhất chính là bộ váy đó.

An Lai cũng không để ý đến anh, trực tiếp mở cửa xuống lầu. Thời gian sẽ chứng minh tất cả, hiện tại anh buộc chặt cô chẳng qua là do hình bóng trong lòng anh thôi, sớm hay muộn anh cũng sẽ phát hiện ra hai người là khác biệt, đến lúc đó cô rời đi cũng dễ dàng hơn.

Mà hiện tại, cô đã tỉnh lại trong thân thể này hơn hai tháng, co đầu rút cổ đủ lâu rồi, hoặc là chọn một cách chết, hoặc là đối mặt với cuộc sống này. Nói chung không thể mơ màng qua ngày như trước kia nữa.

Lúc An Lai đi vào phòng ăn kéo ghế ngồi xuống, bác Hách giật mình một cái, dù sao ngoài lần Triển Hoa đến thì đây là lần đầu tiên cô vào phòng ăn, hơn nữa còn là một mình.

Nhưng bác Hách lại phản ứng rất nhanh, ông cho người mang bữa sáng lên, lúc An Lai ăn được lững dạ thì Viên Thanh Cử từ trên lầu đi xuống ngồi đối diện cô. Nữ giúp việc thấy thế lập tức mang một bộ chén đĩa và phần ăn khác lên.

An Lai uống sữa xong đứng lên, Viên Thanh Cử cũng đứng lên theo cô: “Em đi đâu?”

Cô xoa xoa bả vai mỗi như: “Về phòng ngủ bù.” Tối hôm qua cô cứng người ngủ một đêm, dù có nằm giường mềm cũng không thấy thoải mái.

Viên Thanh Cử vẫy tay với cô: “Lại đây.”

An Lai rề rà đi qua, bị anh ấn xuống ghế lần nữa: “Đợi anh ăn sáng xong đã.”

An Lai nằm sấp lên bàn nhìn anh, anh không hề thấy bị nhìn chăm chăm sẽ khó tiêu hóa mà còn vui tươi hơn hỏ, khi thì sai cô lấy mút hoa quả, khi thì nhờ cô rót ly cà phê.

Bác Hách để thuốc và một ly nước ấm cạnh An Lai. Viên Thanh Cử thấy cô một lúc lâu không uống, anh đưa tay sờ sờ thành ly: “Không uống thì nước sẽ lạnh.”

An Lai nâng cằm, yếu ớt nói: “VẬY về phòng rồi uống.”

Viên Thanh Cử buồn cười xoa xoa mái tóc mềm của cô, cúi đầu tiếp tục ăn sáng. Tối qua đi tới đi lui đến nửa đêm, anh không ăn vặt nhiều như An Lai và Viên Tiểu Bàn, hôm nay lại dậy trễ nên giờ rất đói bụng. Ăn một lát, anh phát hiện cô vợ nhỏ của anh nhìn anh có vẻ như muốn nói lại thôi, chẳng lẽ cô lại định bàn chuyện ly hôn với anh lần nữa?

Cho nên anh không thêm để ý cô, đến khi ăn xong rồi mới băng quơ hỏi một câu: “Có chuyện muốn nói với anh?” Trời biết anh muốn giết chết tên đàn ông tối qua bao nhiêu, trước khi hắn ta xuất hiện, hơn nửa tháng nay vợ anh có khó chịu cũng không hề hững nói ra hai từ “ly hôn” là cả đời này anh không muốn nghe đến đó.

“Tôi... tôi có thể mua thêm chút quần áo được không?” An Lai thấp thỏm nói ra, tùy quần áo của thân thể này đã lấp đầy phòng nhưng cô đã quyết định phải đối mặt với hiện thực, phải để bản thân được sống thoải mái, mỗi lần cô nhìn vào phòng để quần áo đều cảm thấy người khác đã mặc qua rồi, tâm lý thích sạch sẽ khiến cô rất khó chịu nếu phải mặc lại lần nữa.

Đây là vấn đề ngoài dự kiến của Viên Thanh Cử, thậm chí còn làm anh vui mừng quá đổi. Một giây trước anh còn đang suy tư làm sao để An Lai thấy được anh quyết tâm không ly hôn với cô dù có chuyện gì xảy ra, một giây này cô gái nhỏ của anh lại dè dặt cẩn trọng hỏi muốn mua quần áo mới, đây là ý cô tạm thời bỏ qua ý định ly hôn, sống cùng anh phải không?

Thấy người đối diện trầm mặc, An Lai đương nhiên lý giải thành cự tuyệt, ngẫm lại thì, đàn ông có tiền đúng là không thích phụ nữ phá của. Cô không hề phản cảm mà ngược lại còn thấy vui mừng, anh ta giận cô rồi sao? Giận thêm vài lần nữa, giận nhỏ sẽ tích thành giận lớn, giận lớn vài lần sẽ hao hết sạch sự bao dung và tính nhẫn nại của anh, ly hôn còn có thể xa nữa sao?

An Lai đứng dậy: “Tôi cũng chỉ nói vậy thôi, anh đừng để trong lòng.”

Viên Thanh Cử nhìn thấy vợ mình đổi sắc mặt thì biết là cô lại suy nghĩ lung tung, trước khi An Lai xoay người anh đã kéo cô lại: “Được.”

“Hả?” An Lai hồ nghi ngẩng đầu nhìn người đàn ông gần sát mình, tình thế nghịch chuyển khiến cô trở tay không kịp.

Viên Thanh Cử ngất ngất mũi cô nói: “Anh nói được, em lại đoán mò cái gì? Em muốn mua bao nhiêu cũng có thể, muốn cho người đưa đến nhà chọn hay là muốn đi dạo cửa hàng?”

Giữa anh và An Lai chưa bao giờ là “Anh cho hay không”, mà là “Cô muốn hay không”!

Trước khi An Lai mất trí nhớ, cô chưa từng yêu cầu gì với anh, đều là anh tự dâng tâm ý nóng hổi của mình đến trước mặt cô, còn cô thì quăng qua một bên, có cũng được không có cũng chẳng sao. Đây là lần đầu tiên vợ anh yêu cầu với anh, sao anh có thể không vui sướng cho được.

An Lai nghĩ nghĩ rồi nói: “Đi dạo phố đi, em muốn ra ngoài.”

“Được, vậy em lên phòng ngủ một lát trước, buổi chiều anh đi dạo cùng em.” Nói rồi anh nhét thuốc và ly nước ấm vừa được bác Hách đổi vào tay An Lai: “Nhớ phải uống thuốc đó.”

Lúc An Lai chuẩn bị rời đi anh còn nói bên tai cô: “Kỳ thực tối qua thân thể em vẫn luôn cứng đờ, anh ôm cũng không thoải mái.” Cứ như An Lai làm anh chịu nhiều uất ức vậy.

An Lai đã không còn sức đáp lại rồi, chỉ muốn đẩy Viên Thanh Cử ra, cho dù tim cô có làm bằng sắt cũng không giữ được thông dong trấn định nữa. Từ sau khi tỉnh lại, cô đã cách rất xa với mấy thứ xa xỉ như mặt mũi, thể diện rồi.

Trốn lên lầu trong tiếng cười của Viên Thanh Cử, cô đào một lớp đất trong bồn hoa lên giấu thuốc vào trong. Chuyện này nửa tháng nay cô đã làm vô cùng thuần thục. Nhưng mà mỗi ngày đều giấu như vậy, bồn hoa cũng không lớn lắm, hiện đã có chút không đủ dùng, thuốc này không biết phải uống bao lâu, xem ra cô phải tìm một nơi khác rồi.

Vừa mới phủ đất lên, Viên Thanh Cử đã mở cửa bước vào: “Em đang làm gì?”

An Lai phản xạ giấu hai tay ra sau lưng, không muốn để anh nhìn thấy bùn đất trên tay mình, cô nói đùa: “Bồn hoa này thật đẹp, là loại hoa gì vậy?”

Viên Thanh Cử im lặng nhìn cô gái nhỏ cứng nhắc nói lảng sang chuyện khác, anh thuận theo tiếp lời: “Là Kim Toàn Hoa.”

“Kim Toàn sao, thật dễ nghe.” An Lai vừa nói vừa giấu tay sau lưng đi đến phòng tắm: “Em đi đánh răng!”

Viên Thanh Cử dở khóc dở cười, cô gái nhỏ của anh có bí mật nhỏ, cô cho rằng thành công giấu được anh rồi sao? Chỉ cần cô vui, anh cũng không ngại chơi mấy trò không ảnh hưởng toàn cục với cô. Nhưng mà lúc anh xúc đất trong bồn hoa lên thì không còn nghĩ vậy nữa, trong đất đầy thuốc, có viên đã biến thành màu vàng, có viên dính hồ thành một tảng, nhưng viên chôn gần đây thì còn khá nguyên vẹn.

11. Chương 11: Chứng Nhận Kết Hôn

Trong phòng tắm, An Lai không biết lời nói dối của mình đã bị vạch trần, cô đứng trước gương hít sâu, tự bơm hơi ình, chậm rãi lấy tấm khăn phủ trước gương xuống. Cô đã quyết định đổi mặt, thì trước hết không thể tiếp tục từ chối khuôn mặt này nữa. Cô có thể che tất cả gương trong phòng nhưng lại không thể che gương trên toàn thế giới, cô nhất định phải bước ra.

Trong gương là một gương mặt trắng nõn tinh xảo, còn trẻ hơn cô tưởng tượng. Nếu mặc đồng phục giả làm học sinh thì tuyệt đối không có người hoài nghi.

An Lai viền theo đường nét trên tấm gương, xúc cảm lạnh lẽo ở đầu ngón tay khiến cô run rẩy. Cô chớp mắt, người trong gương cũng chớp mắt. Xem đi, không có gì đáng sợ cả, cô tự an ủi mình như vậy.

Chải tóc xong rồi đi ra ngoài, cô vừa liếc mắt liền thấy lớp đất đã bị gạt ra, Viên Thanh Cử mặt không biểu cảm ngồi trên sofa cạnh bồn hoa hỏi cô: “Anh nghĩ em cần phải giải thích một chút, đây là có chuyện gì?”

Viên Thanh Cử vẫn luôn ôn hòa với cô, cẩn thận quan tâm, đôi khi còn có chút vô lại, nhưng gương mặt âm trầm tức giận này lại nằm ngoài phạm vi lý giải của An Lai. Đã quen với sự cứng chiều và kiêu ngạo của anh khiến cô cho rằng đó là toàn bộ con người anh, hiện giờ nhìn anh giận mà không phát, cô có chút chột dạ, cũng có chút sợ hãi.

“Sao không nói?”

An Lai im lặng, tuy là cô đứng, Viên Thanh Cử ngồi, nhưng cô lại không có chút khí thế nào.

“Lại đây.”

An Lai chậm chạp bước qua, Viên Thanh Cử kéo cô ngồi lên đùi mình, tựa cằm vào vai cô. Anh gạt tóc cô ra, vết thương ở gáy đã lên lên da non hồng hồng, nhưng không hề có dấu hiệu mọc ra tóc mới.

Viên Thanh Cử đỡ vai cô làm cô ngẩng đầu: “Sao không uống thuốc?”

An Lai cúi đầu xoắn góc áo anh: “Thuốc này quá khó uống, với lại em cũng đã tốt hơn nhiều rồi.”

Viên Thanh Cử nghe giọng nói ủy khuất của cô, anh dở khóc dở cười, cơn giận chậm rãi tiêu tán, nhưng anh vẫn nghiêm mặt giải cứu góc áo bị cô vô nhân ra: “Nói chuyện đằng hoàng, không được làm nũng.”

An Lai len lén ngẩng đầu liếc anh một cái, định đứng dậy nhưng thắt lưng lại bị giữ chặt, cô quay đầu nói: “Ai làm nũng với anh chứ!”

Viên Thanh Cử ôm cô gái nhỏ không an phận vào lòng, giải thích: “Em bị thương ở đầu, tuy hiện tại chỉ mất trí nhớ nhưng thời gian dài sẽ có di chứng, nhẹ thì trí nhớ hỗn loạn, nặng thì có thể mất trí nhớ trong thời gian ngắn, sợ là lúc đó em sẽ không nhớ nổi hai tiếng trước đã xảy ra chuyện gì nữa.”

An Lai không cho là đúng, cô nghĩ dù sao cô cũng không phải mất trí nhớ thật sự.

Nhưng Viên Thanh Cử vẫn gọi người mang thuốc lên cho cô lần nữa, tận mắt nhìn cô mặt nhẵn mày nhỏ đau khổ uống hết. Anh nhận cốc nước trong tay cô đặt lên bàn, thở dài ngồi xuống cạnh cô: “Lai Lai, khi nào em mới chịu lớn lên đây? Uống thuốc cũng phải có người canh chừng, một chút cũng không làm anh bớt lo.”

Nghe anh nói vậy, cô lập tức nghĩ đến một vấn đề: “Năm nay tôi bao nhiêu tuổi?”

Viên Thanh Cử bật cười: “Đúng là quên hoàn toàn rồi, mùa thu năm nay em vừa tròn hai mươi tuổi.”

An Lai sợ hãi kêu: “Hai mươi?” Ban nãy soi gương cô tưởng mình có gương mặt búp bê, không ngờ thật sự nhỏ như vậy.

“Có gì không ổn sao?”

“Rất không ổn!” Cô lập tức hỏi: “Vậy anh bao nhiêu tuổi?”

Viên Thanh Cử không biết vì sao cô đột nhiên phản ứng lớn như vậy, anh nói: “Em đoán xem?”

An Lai sẫm soi anh một lát: “Ít nhất cũng ba mươi.”

“Sắp ba mươi hai rồi.”

An Lai im lặng, qua một hồi lâu mới nghiêm túc nói với người đàn ông đối diện: “Anh đây là trâu già gặm cỏ non.”

“Phụt...” Viên Thanh Cử thật sự nhịn không được, còn tưởng cô nói cái gì chứ, hại anh có chút không yên. Cô gái của anh thật sự là rất đáng yêu, anh hôn lên khuôn mặt trắng nõn kia một cái: “Nếu Lai Lai chịu làm cỏ non thì, anh cũng không ngại làm trâu già đâu.”

Cô gái vẫn nghiêm túc lấy tay lau lau má: “Không được giở trò lưu manh, hiện giờ tôi rất nghi ngờ không biết có phải anh là chồng hợp pháp của tôi hay không.”

“Cái này chỉ sợ là em nghi không được.” Viên Thanh Cử đưa tay mở tủ âm tường bên giường ra.

An Lai nhìn sang: “Cái gì?”

“Tủ bảo hiểm.”

An Lai chưa từng thấy tủ bảo hiểm bao giờ, cô chăm chú nhìn không ngừng.

Lúc Viên Thanh Cử muốn chỉnh mặt mã, anh quay đầu lại thấy An Lai vẫn còn nhìn chăm chăm, anh cười ôm cô vào ngực: “Không được xem!”

An Lai lườm bầu: “Đồ keo kiệt!”

Viên Thanh Cử cười khê: “Những thứ bên trong rất quý trọng, anh sợ em ăn trộm rồi bỏ trốn mất.” Anh lấy ra rồi ôm An Lai ngồi lại bên giường.

An Lai xếp bằng hai chân nhìn mấy thứ trước mặt: “Hộ khẩu? Giấy chứng nhận của tỉnh? Còn có hôn thú?” Cô ngẩng đầu khó tin nhìn Viên Thanh Cử: “Anh bỏ mấy thứ này trong tủ bảo hiểm? Đừng nói biệt thự này không có trộm, mà cho dù có cũng không lấy cái này mà.”

Viên Thanh Cử nửa thật nửa giả nói: “Sợ em chạy.”

An Lai đang nghiên cứu hôn thú này là thật hay giả, cô thuận miệng nói: “Sợ vợ chạy như vậy, hiện giờ tôi lại nghi ngờ không biết tôi bị anh cướp về làm áp trại phu nhân hay không.”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Viên Thanh Cử rút tờ hôn thú trong tay cô ra, dời lực chú ý của cô lên người mình, làm bộ lơ đãng hỏi: “Nếu em thật sự bị cướp về, vậy em định làm sao bây giờ?”

“Vậy còn phải xem ý định cướp người của anh là như thế nào nữa.” Cô nâng cằm phân tích: “Thông thường cướp vợ có hai nguyên nhân, không vì sắc thì chính là vì tình. Đương nhiên, vì sắc chiếm đa số.” Về nghiêm cần này cứ như là họ đang thảo luận học thuật chuyên nghiệp vậy.

“Em cho rằng anh thuộc loại nào?”

“Vì tình.” An Lai đoạt lại tờ hôn thú trong tay anh, cô vẫn nghi ngờ đây là chứng nhận giả.

Cơ bắp căng cứng trên người chậm rãi thả lỏng, Viên Thanh Cử sắp lại gần An Lai thêm một chút, giật lại tờ hôn thú, vô cùng sung sướng nâng cằm cô lên nói: “Vậy à? Sao em khẳng định được? Khuôn mặt này cũng rất xinh đẹp mà.”

An Lai bị anh cướp tới cướp lui có chút không kiên nhẫn, cô hất tay anh ra, chỉ vào phòng nói: “Nếu tôi là đàn ông, tôi cướp phụ nữ vì sắc về mà còn cho cô ta ở phòng lớn như vậy sao, còn kết hôn với cô ta, mỗi ngày ở cùng nhau nữa. Nếu nhất định phải ở phòng lớn như vậy thì tôi sẽ nhét thêm mấy người nữa, vì cho dù có đẹp thì nhìn mãi cũng thấy chán thôi. Với lại...”

Viên Thanh Cử khó hiểu nhìn cô: “Với lại cái gì?”

Với lại anh cũng không ép tôi lên giường, những lời này cô không nói ra được, “Không có gì.” Cuối cùng cô bất đắc dĩ phát hiện cô chưa từng nhìn thấy hôn thú, nên không biết tờ chứng nhận này là thật hay giả.

An Lai ỉu xiu được Viên Thanh Cử ôm vào lòng, anh chôn mặt trong cổ cô, cười nói: “Cô bé ngọc, kỳ thực chỉ có con gái mới phân sắc và tình rõ ràng như vậy.”

“Anh có ý gì?”

“Ý của anh ta, thật ra anh một chút làm giống loại vì sắc kia đâu.”

An Lai đỏ mặt, nhận thấy cô muốn chạy trốn, Viên Thanh Cử ôm càng chặt hơn: “Lai Lai, chừng nào em mới để anh ôm một cái được đây?”

“Không phải anh đang ôm sao?” An Lai nghĩ, anh ta bị choáng đầu à? Chẳng lẽ hiện giờ cô đang bị anh bế hả?

Viên Thanh Cử không biết cô giả ngọc hay là bị mất trí nhớ nên biến thành thuần khiết: “Anh là nói, thật sự ôm em, ôm toàn bộ con người em.”

Nghe tiếng hô hấp hơi dồn dập bên tai, An Lai rốt cuộc hiểu ra ý anh là gì. Cô đẩy mặt anh nói lảng sang chuyện khác: “Râu anh đâm tôi đau quá, anh đi cạo râu đi!”

Viên Thanh Cử sao có thể mắc mưu được, anh thuận thế đề cô lên giường mềm, ánh mắt sáng quắc: “Cạo râu rồi có thể ôm em sao?” Âm cuối lên nhẹ, mang chút tà mị.

An Lai quay mặt: “Anh vô lại, đây là hai chuyện khác nhau, không có quan hệ nhân quả gì hết.”

“Vậy à.” Viên Thanh Cử xoay mặt cô lại: “Nói thế nào thì anh cũng phải có chút an ủi đúng không?”

An Lai tránh không thể tránh, hơi thở nam tính từ bốn phương tám hướng phủ khắp người cô khiến cô hơi choáng váng, sợ hãi. Lúc môi lưỡi bị xâm nhập, cô lại không bài xích như tưởng tượng, chỉ cảm thấy ướt ướt. An Lai phân tâm nghĩ: Đây là tương cứu lúc hoạn nạn trong truyền thuyết sao? Nhưng cô vẫn không nghĩ ra được kết quả, cái lưỡi mềm đảo qua khoang miệng mẫn cảm đã đánh tan ý thức của cô thành công.

An Lai không biết cảnh thân mật này kết thúc khi nào, đợi đến khi cô tỉnh táo lại thì Viên Thanh Cử đang nằm nghiêng bên cạnh đùa nghịch tóc cô. Thấy cô xoay qua, anh nghiêng mình mỗ nhẹ lên khoe miệng cô một cái: “Anh biết em không thấy chán ghét. Ngoan, ngủ đi, anh phải đi cạo râu.”

Tuy Viên Thanh Cử đi rồi nhưng di chứng anh mang đến vẫn còn. An Lai đè lên trái tim đang nhảy loạn bang bang không ngừng, phiền não vui đầu vào gối. Cuối cùng cô giựt giựt tóc đi vào phòng tắm vô nước lạnh lên mặt, vừa ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt cô gái trong gương đỏ bừng, môi sưng, sáng bóng óánh nhuận.

Trên giường còn bày một đồng giấy chứng nhận, lúc An Lai thu dọn lại phát hiện ngày trên giấy hôn thú giống với ngày sinh nhật trên chứng minh thư của cô. Cô ôm hai thứ đi đến phòng kế bên tìm Viên Thanh Cử: “Vì sao ngày kết hôn lại giống ngày sinh nhật?”

Viên Thanh Cử đã cạo râu, rửa sạch mặt, anh vừa dùng khăn lau vừa nói: “Chúng ta đi lĩnh chứng vào ngày sinh nhật của em.”

An Lai hoàn toàn im lặng, “Anh lại sốt ruột như vậy, khí tiết của anh đâu?”

“Ha ha, khí tiết không thể làm anh cười được em.” Viên Thanh Cử không để ý đến lời lên án của cô, anh dắt An Lai qua phòng bỏ giấy chứng nhận vào tủ bảo hiểm: “Hơn nữa, đã yêu thích cái gì thì phải sớm giữ lấy bên cạnh mới tương đối yên tâm.”

12. Chương 12: Ràng Buộc

An Lai cuối cùng vẫn không ngủ được, Viên Thanh Cử thấy cô có tinh thần nên trực tiếp xách cô ra ngoài. Anh không mang tài xế mà tự mình lái xe. Đi qua đường núi vòng vèo, nhìn cây cối xanh um tươi tốt ngoài cửa sổ, An Lai thầm cảm thấy mình thật sự có nhà. Hơn nửa tháng chỉ đi qua đi lại thư phòng và phòng ngủ, ngay cả sau viện còn chưa đặt chân tới, lần này được ra ngoài, cô cảm thấy mọi lỗ chân lông trên da như đều đang cùng hít thở khí trời.

“A... Trên núi đối diện có gì vậy?” An Lai nằm sấp cạnh cửa kính xe, giữa màu xanh rậm rạp của cây cối vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy những màu sắc khác nhau xen kẽ.

“Coi chừng bị nhánh cây quật trúng.” Viên Thanh Cử chậm rãi dừng xe lại, nghiêng người ta túm An Lai đang thò đầu ra ngoài về, khóa cửa sổ rồi mới tiếp tục lái: “Biệt thự, năm kia vừa bắt đầu xây, hiện tại chắc cũng đã xong rồi.”

An Lai thấy sắc mặt anh không tốt khi nói đến biệt thự, cô hỏi: “Anh với người nhà họ có thù oán gì sao?”

Viên Thanh Cử khinh thường hừ một tiếng: “Cũng không biết là loại người gì, lúc xây biệt thự ngay cả buổi tối cũng làm việc, không để cho ai ngủ. Sau đó bác Hách còn phải chạy qua đó lý luận một trận.”

An Lai nghĩ đến dáng vẻ bác Hách chửi đổng như một người đàn bà đánh đá, cô nhin không được mỉm cười.

“Nếu em mệt thì ngủ một lát đi, đến nơi anh sẽ gọi em.”

An Lai lắc đầu: “Không ngủ, một mình anh lái xe sẽ rất buồn chán.”

Nghe vậy Viên Thanh Cử sững sốt một chút, sau đó lập tức cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô lên khẽ hôn: “Em thật tốt.”

An Lai rút tay lại, có chút buồn bực: “Chuyên tâm lái xe, mạng của tôi rất quý giá đó.”

Khuôn mặt Viên Thanh Cử đầy ý cười: “Cẩn tuân mệnh lệnh của bà xã đại nhân.”

Đến nội thành, bọn họ trước tiên vào bệnh viện tái khám cho An Lai. Tuy rằng cô không chịu uống thuốc nhưng kết quả vẫn còn tạm được. Bác sĩ cũng đổi một loại thuốc mới cho cô, nghe nói là vừa được nghiên cứu và giới thiệu ra ngoài thị trường thời gian gần đây. Thuốc cỡ một viên hạnh nhân, màu xanh lá, còn hơi trong suốt. Đừng nói là thuốc, An Lai cảm thấy giống trái cây nhiều hơn. Mỗi viên đều được đựng trong bình thủy tinh nho nhỏ, nhìn có vẻ vừa tinh xảo vừa trân quý.

An Lai muốn mua thêm quần áo nên đi đến khu mua sắm. Sau khi ra khỏi bệnh viện, Viên Thanh Cử đưa cô đến một hiệu may cao cấp, cô tiêu tốn hai giờ trong đó để chọn chất liệu và kiểu dáng. Kịch cỡ của cô đã được cửa hàng lưu trữ nên không cần phải đo lại nữa.

Quần áo làm theo yêu cầu ít nhất phải nửa tháng mới có thể lấy được, bọn họ lại đi càn quét một vòng các cửa hàng gần đó, đương nhiên, người càn quét là Viên Thanh Cử. Lúc dạo đến cửa hàng đá quý, Viên Thanh Cử nhớ đến khoảng thời gian này cô không đeo trang sức gì: “Có phải em không thích trang sức không?”

“Rất phiền.”

Hiển nhiên Viên Thanh Cử cho rằng không có và không thích là hai việc khác nhau, anh nửa tha nửa kéo cô vào trong tiệm, lúc đi ra, trên tay cô có thêm một bộ trang sức trân châu màu hồng.

Nhưng tâm tư An Lai lại đang ở một chuyện khác, vừa rồi nhìn thấy nhẫn kim cương trong tiệm cô mới nhớ tới, từ sau khi tỉnh lại cô chưa từng thấy thứ đó trên tay mình, cô phát hiện trên tay Viên Thanh Cử cũng không có.

Tâm tư của An Lai không thể giấu được, lúc Viên Thanh Cử hỏi cô giờ ngón áp út trống không đến trước mặt anh: “Tôi vẫn còn nghi ngờ chúng ta không phải là vợ chồng thật sự, anh nói tôi là vợ anh nhưng tôi lại chưa từng nhìn thấy nhẫn cưới.”

An Lai tuyệt đối chỉ là tò mò thôi, cô nghĩ, nếu không phải vợ chồng thì cô có thể không cần quan tâm chuyện ly hôn hay không ly hôn nữa, trực tiếp chạy trốn là được.

Nhưng Viên Thanh Cử lại thấy khác, nhìn ánh mắt u oán của bà xã như đang oán người chồng là anh không biết phụ trách, ngay cả nhẫn cũng không chịu mua, nhiệt huyết trong người anh sôi trào.

Bất kể hai người bọn họ đang nghĩ gì, thì kết quả vẫn là Viên Thanh Cử hưng phấn ôm An Lai vào hôn trộm một cái: “Bà xã, em yên tâm đi, anh tuyệt đối là chồng em hàng thật giá thật.”

Không có được đáp án mình muốn, An Lai hóa bị phần thành đồ ăn, dùng xong cơm trưa vẫn còn muốn ăn thêm một ly kem. Mùa xuân, tiết trời tuy đã ấm lại nhưng vẫn còn khá lạnh, Viên Thanh Cử đương nhiên không cho cô ăn thứ đó, nhưng nhìn bộ dạng tội nghiệp của cô nên anh miễn cưỡng cho cô ăn nửa ly.

Được rồi, An Lai thừa nhận bất tri bất giác thân thể này đã nghe lời anh. Không bao lâu, An Lai cảm thấy có chút đau bụng, cô nghĩ là bị lạnh bụng, cũng không đau lắm nên nói với Viên Thanh Cử muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi. Vừa khéo bên cạnh là sông Thanh Hà, bên bờ sông có một quảng trường rất lớn. Thời tiết tốt, trên quảng trường có khá nhiều những người già đang phơi nắng và trẻ em chơi đùa.

An Lai kéo Viên Thanh Cử ngồi xuống một băng ghế trống, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, cô ngửa đầu nhìn đường chân trời, cơn buồn ngủ chập chờn ập tới. Viên Thanh Cử để cô dựa vào vai mình ngủ một lúc, sức nặng trên vai khiến anh cảm thấy an tâm và kiên định. Xa xa, một đôi vợ chồng trẻ đang chơi đùa cùng con của họ, người bố đặt đứa con lên vai, hai tay giữ thắt lưng bé chạy quanh quanh, đứa bé ngồi trên vai bố không ngừng hô: “Giá giá giá...” Cười đến mức nước miếng nhỏ ướt tóc bố mình. (*Giá: tiếng giục ngựa thường hay thấy trong phim cổ trang đó)

Viên Thanh Cử cười nghĩ, như vậy cũng thật ngộ, bất luận là người bố hay đứa con, nếu là con của anh thì... Anh tự ngắt suy nghĩ của mình, thở dài một hơi, cúi đầu hôn đỉnh đầu An Lai. An Lai có thể sống cùng anh, anh đã rất thỏa mãn rồi. Nếu yêu cầu quá xa vời thứ không thuộc về mình, vậy thì sẽ mất hết tất cả.

Đột nhiên cô gái nhỏ trong lòng run lên một cái, rồi lại cứng ngắc bất động, anh vội cúi đầu hỏi: “Lạnh sao?” Anh lấy áo khoác trên tay vịn đắp lên người cô, lại phát hiện mặt cô đỏ ửng, rõ ràng đã tỉnh nhưng mắt lại nhắm tịt. Chẳng lẽ phát sốt rồi? Anh đặt tay lên trán cô nhưng không thấy nóng, anh có chút hốt hoảng, mặc anh hỏi thế nào cô cũng chỉ đỏ mặt không nói chuyện.

Anh quỳnh lên trực tiếp bế cô đứng dậy chạy đến bệnh viện, nhưng lúc lướt tay qua móng lại thấy ẩm ướt sền sệt. Anh thất thần, nghĩ đến vừa nãy cô đỏ mặt sống chết không chịu ngẩng đầu, anh lập tức hiểu ra. Thở phào một hơi, nhưng nhớ lại nửa ly kem vừa nãy cô ăn, anh lại nhin không được bắt đầu giáo huấn.

An Lai nghe giọng điệu dong dài của Viên Thanh Cử, cảm thấy không còn mặt mũi gặp người nữa.

Viên Thanh Cử đặt cô vào băng ghế sau xe: “Ngồi đây đợi anh một lát, anh lập tức quay lại.”

An Lai gật đầu lung tung, hiện giờ cô chỉ ước gì anh có thể biến mất vĩnh viễn khỏi mắt mình.

Nhưng người cô muốn biến mất lại rất nhanh chóng xuất hiện, anh đưa cho cô một cái quần đen dài và áo sơ mi tay dài màu cam, còn có một bao băng vệ sinh, “Em đổi trong xe đi, yên tâm, bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong được.”

Nói xong anh liền đóng cửa xe giúp cô rồi đứng bên ngoài canh chừng.

An Lai không nhìn băng vệ sinh là hiệu gì đã nhanh chóng hành động. Làm xong, cô đi ra ngoài xe, Viên Thanh Cử nói: “Hôm nay chúng ta về trước đi, ngày khác lại mang em đến đây đi dạo.”

Cô đương nhiên đồng ý, đường về không ai nói gì, vừa tới nhà là An Lai liền đi vào phòng ngủ tắm rửa. Viên Thanh Cử đến thư phòng, đợi An Lai tắm xong rồi mới đi qua tìm cô.

An Lai thấy anh bước vào, mặt bắt đầu đỏ lên như bị sung huyết, lắp bắp nói: “Tôi... tôi muốn... muốn... nghỉ ngơi trước.”

Viên Thanh Cử kéo cô ngồi xuống giường, cười nói: “Một lát nữa.”

Nói rồi anh đeo một chiếc nhẫn kim cương lên ngón áp út cho cô, cô hoảng sợ cong ngón tay lại, nhưng Viên Thanh Cử vẫn đeo vào thành công, “Lai Lai, lần này không bao giờ được tháo xuống nữa.”

Cảm giác khiếp sợ của cô đã vượt xa sự ngỡ ngàng vừa rồi, “Không phải là... không có sao?”

Viên Thanh Cử ôm cô, đặt một chiếc nhẫn nam vào tay cô, vươn ngón áp út của mình ra: “Sao lại không có được, chỉ là đôi này được đặt làm theo yêu cầu một lần nữa.”

An Lai miễn cảm bắt được trọng điểm trong câu nói: “Vậy đôi trước đâu?”

Giọng nói Viên Thanh Cử nghe không ra cảm xúc nhưng vẫn có thể nhận thấy anh đang tận lực tỏ vẻ băng quơ: “Bị em ném đi trong một lần cãi nhau, chẳng những của em, ngay cả của anh em cũng ném mất.”

An Lai không biết nên nói tiếp thế nào, cô đáp ứng: “Thì ra trước kia tôi bạo ngược như vậy!”

“Cũng may là ông trời cho anh cơ hội đeo nó lên tay em một lần nữa. Còn thất thần làm gì, em cũng phải đeo cho anh.” Lời tuy có vẻ nhẹ nhàng trêu đùa, nhưng An Lai vẫn nhận ra sự khẩn trương trong đó.

Chần chờ nửa ngày, An Lai rốt cục bắt đắc dĩ đeo nhẫn vào tay anh. Viên Thanh Cử không kìm được vui mừng, anh nhất thời động tình cúi đầu hôn cô vợ nhỏ của anh thật sâu.

Thiếu dưỡng khí nên đầu óc An Lai choáng váng mơ hồ, cô loáng thoáng nghe anh nói: “Cho dù phải kết thúc sinh mệnh, anh vẫn sẽ yêu em, cưng chiều em, bảo vệ em.”

An Lai, anh yêu em.

13. Chương 13: Suối Nước Nóng

Trên tay An Lai đã mơ hồ có thêm một cái nhẫn như vậy, lại có thường xuyên bị người theo dõi nữa. Buổi tối lúc rửa mặt, An Lai tháo xuống đặt trên bồn rửa rồi quên đeo lại, sau đó Viên Thanh Cử bước vào, liếc mắt một cái liền phát hiện ra ngón tay cô trống không. Đôi mắt anh sắc bén, vẻ mặt âm u, An Lai đành phải chột dạ đeo vào mới khiến anh hài lòng.

Hai người cùng nhau xem TV một lát, lúc chín giờ Viên Thanh Cử trực tiếp tắt TV kéo An Lai đi ngủ. Kỳ thực cô vẫn chưa buồn ngủ, nhưng xem TV cũng không có gì hay nên ngoan ngoãn vào phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra phát hiện Viên Thanh Cử đã nằm trên giường rồi.

“Sao anh vẫn còn ở đây?” An Lai không vừa ý hỏi.

“Anh không ở đây thì ở đâu?” Bộ dạng nghiêm trang cứ như An Lai phạm sai cái gì mà còn không tự biết.

An Lai xốc chăn muốn kéo anh đứng dậy: “Không được, anh về phòng anh ngủ đi.”

Nhưng sao thân thể nhỏ bé của cô lay động được anh chứ, ngược lại cô còn làm nhăn nhúm cả drap giường.

Viên Thanh Cử nằm lù lù bất động, mặc cô lúi lúi kéo kéo bên cạnh: “Lai Lai, em phải biết rằng đây thực ra là phòng của anh. Năm năm nay kể từ khi căn phòng này xây lên, anh vẫn luôn ngủ ở chỗ này.”

An Lai không kéo anh dậy được, dứt khoát buông tay, lùi lại dựa vào tủ âm tường: “Anh đã nói là sẽ cho tôi thời gian để thích ứng.”

Viên Thanh Cử muốn nói với cô là, có đôi khi lời của đàn ông không thể tin, nhưng đến miệng thì lại nói: “Hai ngày trước không phải anh vẫn ngủ ở đây sao?”

“Đó là ngoài ý muốn!”

Viên Thanh Cử vốn cũng không nghĩ là sẽ thành công, mặc dù vạn phần không tình nguyện nhưng nếu cô thật sự không đồng ý, anh vẫn sẽ qua phòng kế bên. Dù sao ngủ cùng giường với cô mà không thể làm gì, đối với anh chính là một loại dày vò. Nhưng mà bộ dạng xù lông lúc này của cô cũng rất thuận mắt, đáng yêu, thật sự muốn trêu chọc cô nhiều thêm. Vì thế anh ra vẻ nghiêm trang, nói đạo lý: “Lai Lai, em xem, hôm qua anh mới qua đây, hôm nay lại quay về phòng đó, nhiều người làm thấy như vậy sẽ nói anh như thế nào. Em cũng phải giữ chút mặt mũi cho ông xã em chứ đúng không?”

Thấy An Lai có vài phần dao động, anh tiếp tục không ngừng cố gắng: “Anh cam đoan sẽ không làm gì hết, với lại, tình hình hiện giờ của em anh có muốn làm cũng không được.”

Nửa câu sau anh nói rất nhỏ, nhưng An Lai vẫn nghe thấy được, cô cảm giận nói: “Vậy anh cứ ở lại đây đi.”

Nói xong cô liền đi ra cửa, chờ Viên Thanh Cử đuổi theo thì cô đã vào căn phòng bên cạnh, còn khóa trái cửa.

Anh gõ gõ mấy cái, không ai đáp, anh cũng không dám đùa thêm. Lúc quay lại phòng ngủ, anh thấy bác Hách đang tươi cười rạng rỡ đứng ở hàng hiên: “Gần đây phu nhân có vẻ hoạt bát hơn rồi.”

Đúng vậy, là rất hoạt bát, so với suốt ngày trốn trong thư phòng thì ồn ào với anh như vậy vẫn tốt hơn. Anh sờ sờ mũi, không thêm nhìn bác Hách lập tức về phòng.

Lại nói An Lai, đến khi cô nằm lên chiếc giường màu xanh ngọc đó cô mới tỉnh cô ra mình đã quyết định sai lầm cỡ nào, Viên Thanh Cử luôn ngủ ở căn phòng này, trên giường tràn ngập mùi hương của anh, cô ngủ ở đây so với ngủ cùng anh còn hồng bét hơn nữa.

Trong bóng đêm, thị giác không hoạt động, khứu giác nhạy bén hơn bình thường. Hơi thở thuộc về Viên Thanh Cử từng chút từng chút lấp đầy mũi cô, quá nhiều suy nghĩ của cô. Trong đầu toàn là hình ảnh của Viên Thanh Cử, sự dịu dàng của anh, nụ cười của anh, nụ hôn của anh, vòng ôm của anh...

Thế là, An Lai đã mất ngủ thành công.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Viên Thanh Cử lôi cô từ trong chăn ra, hai mắt An Lai thâm quầng. Viên Thanh Cử đau lòng vuốt ve mí mắt cô gái nhỏ: “Sao vậy? Không quen giường hay là...” Anh dừng một chút, thành công làm An Lai ngược mắt lên nhìn mình, lúc này mới trêu tức nói: “Hay là bảo bồi nhó anh quá nên ngủ không được?”

Về mặt nào đó thì cũng xem như là chân tướng, vì thế An Lai cúi kính tùm gói đầu đập lên người anh. Tên đàn ông bị công kích đương nhiên ôm đầu xin tha thứ, đến khi An Lai đánh mệt, cô ôm gói đầu ngồi trên giường thở, lúc này anh mới dám phất cờ phản kháng, đánh gục thiếu nữ bạo lực thành công: “Làm sao vậy, mới sáng sớm đã tức giận như thế, hay em vẫn còn giận chuyện tối hôm qua?”

Anh nói như vậy An Lai mới nhớ đến hôm qua anh ngủ ở phòng ngủ chính, mà cô thì khóa cửa, lúc này cửa vẫn còn đang khóa: “Anh vào bằng cách nào?”

Viên Thanh Cử chỉ cười không nói.

“Chẳng lẽ nhảy cửa sổ?”

Vừa nói xong đã bị đánh nhẹ vào gáy: “Nghĩ cái gì vậy? Anh có cách của anh?”

“Anh đánh người!”

“Hừ... Vừa rồi cũng không biết là ai đánh anh như đánh gà. Thế nào, thả gối ra được chưa... Ai da, lại đánh nữa... Được được, anh không nói, anh mặc cho em vãn về nhào nặn được chưa.”

Ồn ào ầm ĩ như vậy, cơn buồn ngủ đã biến mất hoàn toàn.

Ăn xong điểm tâm, Viên Thanh Cử có việc phải ra ngoài. An Lai cũng không muốn đến thư phòng nữa, vừa hay bác Hách mỗi ngày sau khi ăn sáng xong đều sẽ ra ngoài tản bộ tiêu thực, thuận tiện làm người dẫn đường cho An Lai. Sân trước An Lai đã đi rồi, lần này bọn họ đi thẳng đến vườn sau.

Vườn rất lớn, trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối mà An Lai biết và không biết, nhưng khiến cô ngạc nhiên nhất là hồ nước. Nước trong hồ rất trong, có thể nhìn thấy rõ cá bơi bên dưới. Cạnh bờ hồ là những hòn đá kỳ lạ lổm chổm không đều, liễu rủ phất đê, mà nước trong hồ lại còn đang chảy.

Bác Hách nói: “Trên núi có một con suối nước nóng, bốn mùa như một, nước dùng hằng ngày trong nhà đều từ nơi đó đưa tới. Lượng nước rất lớn, dùng không hết nên hình thành cái hồ này, ven hồ có đường thông, nước là theo đường thông đó chảy ra ngoài, đi qua một vách đá lại thành thác nước. Phu nhân nếu thấy hứng thú thì lúc cậu ba quay về có thể nói cậu ấy đưa cô đi xem.”

“Như vậy không sợ cá trong hồ bị nước cuốn đi sao?”

“Đường nước chảy ra có đặt một tấm lưới, mắt lưới nhỏ ngay cả trứng cá cũng không lọt qua được, đừng nói là cá lớn.” Bác Hách vui vẻ lấy dưới ghế trong chòi nghỉ mát bên hồ ra một bao thức ăn cá ném vào hồ, bầy cá nhanh chóng tụ lại tranh ăn.

“Trung tâm của suối nước nóng là ở đâu?” Lúc trước An Lai nghĩ núi Nghiệp này đã cách nội thành xa như vậy, muốn thông một hệ thống cấp nước cũng là công trình lớn, giờ mới biết hóa ra là tự cấp tự túc, hiện giờ cô rất tò mò về trung tâm suối nước nóng này.

“Phải đi lên núi một đoạn nữa.” Bác Hách đưa cô đi, chỉ lát sau đã nghe thấy tiếng vang ầm ầm, còn chưa đến gần, khí lạnh đã ập thẳng vào mặt.

Bác Hách giải thích: “Suối này là suối nước lạnh, nước vừa ra nên lạnh lắm.”

An Lai đi đến gần một chút, cô thấy rõ nước chảy ra từ một hang thấp nhất, nước đổ xuống ao lượn lờ đầy sương, giữa tường và ao có một ống dẫn nước ra ngoài, bờ ao có chỗ hổng, mực nước chỉ cần tràn ra chỗ hổng là sẽ chảy vào thông đạo dẫn đến hồ.

Nước vừa trào ra, cô nghĩ nhất định là rất tinh thuần lành lạnh, An Lai muốn đưa lên miệng uống nhưng bác Hách lại không đồng ý: “Nước này rất lạnh, lúc cậu ba đi đã dặn là không được để cô chạm vào thứ gì lạnh. Nếu khát, trong phòng bếp có nấu trà gừng đường đỏ, lúc này hẳn là đã xong rồi, chúng ta trở về uống cái đó đi.”

An Lai không tiện từ chối ý tốt của ông, đành phải lưu luyến không rời đi xuống cùng bác Hách. Đến vườn, An Lai nói: “Bác Hách, bác đi trước đi, đợi mặt trời lên rồi tôi sẽ đi tiếp.”

Bác Hách nghi ngờ nhìn cô: “Không phải cô muốn để lão già này đi rồi quay lại đó uống nước suối chứ?”

An Lai dở khóc dở cười: “Bác cứ yên tâm, tôi chỉ đi loanh quanh trong vườn chút thôi.”

Tiểu Dương chạy nhanh tới như bay, trong tay còn cầm một kéo tỉa lá lớn, lúc đi vào An Lai mới phát hiện đó là một chàng trai rất hoạt bát, cậu ta nhìn thấy An Lai thì cung kính gọi một tiếng phu nhân, rồi chuyển hướng sang bác Hách: “Bác Hách, bác tìm con?”

“Phu nhân muốn đi dạo trong vườn, tôi phải đi một lát, có chuyện gì lanh lợi lên một chút.”

Chàng trai kia há miệng nhe răng trắng, cười hắc hắc: “Bác cứ yên tâm.”

An Lai nghĩ rằng ông ấy đang tìm người để giám thị mình.

“Phu nhân, cô...”

“Không cần để ý đến tôi, anh cứ làm việc của anh đi.”

Cậu ta không hề ngại ngùng: “Được rồi, phu nhân có việc gì thì cứ gọi tôi nha.” Nói rồi ôm kéo của mình rời đi.

An Lai dạo một vòng rồi quay lại, Tiểu Dương còn đang leo trên một cái cây thấp tỉa lá cắt cành.

An Lai ngửa đầu nhìn cậu ta: “Cây này là cây hồng phải không?”

Lúc này Tiểu Dương mới phát hiện ra cô, cậu hơi kinh ngạc, một nhánh cây vừa cắt xuống sắp rơi xuống đầu An Lai. An Lai lùi lại tránh đi, tuy nhánh cây không lớn nhưng nếu nện lên thì trên mặt sẽ bị đỏ.

Tiểu Dương nhảy xuống khỏi cây, sắc mặt kinh hãi: “Phu nhân, cô không... không sao chứ? Tôi... tôi không thấy cô.” Còn bị dọa sợ hơn cả An Lai.

“Không sao đâu, cũng không trúng mà. Không liên quan gì đến anh, là do tôi không lên tiếng.”

Cậu ta vẫn còn sợ hãi, An Lai đành phải nói chuyện khác dời lực chú ý của cậu: “Cây này là cây hồng sao?”

“Phải đó, phu nhân cũng nhận ra sao?”

An Lai chỉ nhánh cây vẫn còn trái trên đó nói: “Đang tốt thế này anh lại cắt đi, cái cây sắp trụi lủi luôn rồi.”

Tiểu Dương nhặt lại cái kéo bị cậu ta quăng xa lúc nãy: “Cái cây này vốn là cây dại, lúc xây vườn không có chặt đi mà vẫn giữ lại. Hàng năm nó đều nở hoa nhưng không kết quả. Tôi chăm sóc nó hai năm, đến năm trước thì rốt cuộc kết vài trái nhưng lại rất chất. Đã sắp đến lúc nó nở hoa rồi, tôi cắt bớt mấy chạc cây dư thừa, bằng không sẽ không đủ dinh dưỡng để ra quả đâu.” Nói rồi cậu ta chỉ vào một nhánh cây nói: “Phu nhân xem đi, đó là năm nhánh tôi chiết lên cây, có phải nhìn rất khỏe mạnh hay không? Nếu năm nay cây mẹ không kết quả thì quả của cành con này cũng có thể để phu nhân và tiên sinh ném thử một chút.”

An Lai cười nói: “Vây công lao của anh là rất lớn rồi.”

Chàng trai gãi gãi đầu cười, nhìn cành cây phát triển hướng về mặt trời, xem như đã thấy được màu vàng của mùa thu rồi.

An Lai lặng lẽ nhìn cậu ta, cô thở ra, có cuộc sống như vậy thật là khiến người ta hâm mộ, vừa phong phú vừa tốt đẹp.

14. Chương 14: Quả Thầu Dầu

Tiểu Dương vốn không phải người hay nói, nhưng nhắc đến hoa hoa cỏ cỏ lại hào hứng vô cùng. An Lai ngồi xuống một tảng đá cạnh cây hồng bị cắt trụi tán gần gũi với cậu ta. Giờ cô mới biết tên đầy đủ của cậu là Dương Ngôn, tốt nghiệp đại học chính quy ngành làm vườn chuyên nghiệp.

“Vậy ra anh cũng có bằng đại học, cần gì chạy đến đây làm việc chứ? Tìm một công việc ở ngoài chẳng phải tốt hơn nơi này sao?” An Lai không ngờ chàng trai da đen này lại là một cử nhân đại học.

Dương Ngôn sững sốt nhìn cô: “Sao phu nhân có thể nghĩ như vậy chứ, ở đây rất tốt, tiên sinh rất hào phóng, tiền lương của tôi so với những bạn học vừa tốt nghiệp coi như là trên mức trung bình rồi. Hơn nữa còn bao ăn bao ở, không có chỗ nào cần xài tiền, tiền lương mỗi tháng để đó vẫn chưa động đến. Công việc cũng ổn định, hàng năm đều có dịp tăng lương, chỉ cần không mắc phải sai lầm lớn gì là được.”

“Nhưng mà...” Nhưng mà dù sao cũng là làm người giúp việc cho người ta, lời này An Lai không biết phải nói thế nào mới không động đến tự tôn của cậu ta.

Dương Ngôn hình như hiểu ra An Lai muốn nói gì, “Loại trai nghèo đến từ vùng quê nhỏ, lại không có bối cảnh như tôi thì đi đến đâu chẳng phải là làm công cho người ta. Ở đây, chẳng những kiếm được nhiều, được làm công việc chuyên nghiệp hợp khẩu vị tôi đã rất thỏa mãn rồi. Với lại một mình tôi hoàn toàn có thể coi sóc cả khu vườn này, có rất nhiều người thèm muốn đó. Công việc này thật sự rất ổn định, bác Hách nói chỉ cần không phạm lỗi lớn thì có thể làm về lâu về dài, được học tập nhiều kiến thức nữa. Phu nhân cô phú quý từ nhỏ, có lẽ không hiểu rõ chuyện bên ngoài, ở ngoài không phải ai ai cũng có thể kiếm tiền như tiên sinh đâu, có người ngay cả cơm cũng không ăn đủ no đó.”

An Lai sao lại không biết tiền không phải là dễ kiếm, vì hiểu rất rõ nên cô mới tưởng như đang rơi vào trong mộng với cuộc sống hiện tại.

Cô đứng lên phủi mông, chỉ vào tường vây đằng xa hỏi: “Tôi có thể ra ngoài bức tường này không?”

“Phu nhân muốn ra ngoài? Được thì cũng được, trên tường có một cánh cửa nhỏ, nhưng mà bên ngoài chỉ có rừng, không có gì hay để xem hết, mùa này nói không chừng còn có rắn nữa.”

“Cửa đó ở đâu vậy?”

Dương Ngôn dẫn cô đi đến cửa, cửa khóa, ổ khóa còn bị rỉ sét, An Lai nói: “Anh có chìa khóa không?”

“Không có, cánh cửa này chưa từng mở ra, chìa khóa thì ở chỗ bác Hách.”

“Vậy anh đi tìm bác Hách lấy chìa khóa đi.”

Dương Ngôn quay lại rất nhanh, chẳng những mang chìa khóa đến mà còn có cả bác Hách, lão nhân gia tận tình khuyên bảo cô: “Phu nhân à, bên ngoài không có gì vui đâu, chỉ có đá với bùn thôi, còn có cả dây mây dai nữa.”

An Lai nghĩ, chắc trong lòng ông cô chính là một đứa bé ham chơi thích đòi hỏi đây.

“Bác Hách, tôi cũng không phải là đi chơi, tôi muốn hái cái đó.” An Lai chỉ vào mấy quả non trên thân cây trụi lủi ngoài tường.

Hai mắt Dương Ngôn sáng lên: “A... Đây không phải là thầu dầu sao, phu nhân vậy mà cũng biết, tôi còn tưởng người thành phố không ăn cái này chứ.”

Bác Hách bất đắc dĩ mở cửa cho An Lai, còn nói thêm: “Phu nhân, cô đừng nghe tên nhóc ngốc nghếch này nói, thứ đó không dễ ăn chút nào hết.”

Ba người đi ra mới phát hiện cái cây này cao hơn bức tường không ít.

“Xem ra phải lấy thang đến rồi.” An Lai bất đắc dĩ nhìn thân cây thẳng đứng.

“Không cần!” Người nói là Dương Ngôn, cậu ta leo lên cây nhanh nhẹn như khỉ, chỉ một lát đã đến ngọn, cậu giẫm lên mấy chạc cây, nói vọng xuống dưới: “Phu nhân muốn bao nhiêu?”

“Quả nào non mềm đều lấy hết đi, thứ này rất nhanh chín, nói không chừng hôm nay còn non, ngày mai đã chín già ăn không được nữa rồi.”

“Trên này rất nhiều, sợ là phải dùng sọt mới đựng đủ.”

Bác Hách thở dài, ông đã từng trải qua những năm mất mùa, khi đó ông còn nhỏ, chưa vào bộ đội, cũng chưa đến nhà họ Viên làm nhân viên bảo vệ, mấy thứ rau dại ít dinh dưỡng gì trên sườn núi này ông đã từng ăn không ít. Khi đó hái về cũng chẳng gia công nấu nướng, tốt một chút thì dùng nước nấu lên liền cho vào miệng, thậm chí còn có thịt sống, vì sợ bị người cướp mất. Hương vị chua lè này không phải là ký ức tốt đẹp gì, sau này điều kiện tốt lên ông cũng không nhớ đến nó nữa. Lúc này ông rất cảm khái nhìn hai người trẻ tuổi hưng trí bừng bừng, quả là thế hệ mới chưa phải chịu cực khổ bao giờ.

“Phu nhân, cô tìm chỗ nào bằng phẳng đứng đi, cẩn thận đá lán làm trượt chân cô. Tôi phải đi lấy sọt đến.”

An Lai sao có thể để lão nhân gia chạy tới chạy lui được: “Bác Hách cứ ở đây là được rồi, tôi trẻ khỏe nên chạy nhanh hơn, tôi đi lấy.” Nói xong cũng không để ý người sau lưng kêu to, cô tung tăng chạy về.

Viên Thanh Cử quay về vào giờ cơm, còn dẫn theo Tiểu Bàn Viên Tử Mộ và Tiểu Ngũ Viên Đông Hành. Anh nghĩ lúc này quay lại có thể ăn cơm trưa cùng cô vợ nhỏ, nếu anh không ở đây, cô nhất định sẽ không chịu ăn nhiều. Nhưng đến nhà ăn, nhìn các món ăn để đầy bàn, vợ anh lại không có ở đây, ngay cả bác Hách cũng không biết tung tích. Anh hỏi nữ giúp việc trong nhà bếp, sao cô ấy có thể biết được, cô vẫn luôn ở trong đây mà. Viên Thanh Cử đang định phát giận thì nghe tiếng bước chân giẫm lên nền đá, anh quay lại đại sảnh, một cô gái mặt mũi đỏ bừng chạy ào vào.

Đại khái là trước đó không ngờ tới lại có khách, nên lúc đứng lại cô có chút xấu hổ chào hỏi bọn họ. Viên Thanh Cử gỡ mảnh lá trên tóc cô xuống, nhíu mày không vui: “Chạy đi đâu chơi vậy?”

An Lai vẫn đang thương nhớ cây thầu dầu của mình, cô vội gọi người mang sọt đến, nhân lúc người ta đang đi lấy sọt, Viên Thanh Cử bụng lỵ trà gừng đường đỏ đưa cho An Lai: “Sọt? Em muốn cái đó làm gì?”

An Lai uống một chút, thỏa mãn cười tủm tỉm: “Có việc dùng mà, tôi phát hiện thứ tốt ở sau núi.”

“Sau núi có thể có cái gì tốt chứ?”

“Dù sao anh cũng không biết đâu!”

Viên Thanh Cử nhú mày, lời này cực kỳ khiêu chiến quyền uy đàn ông của anh.

An Lai không rảnh để ý đến anh, cô khó khăn nhìn cái sọt có thể xếp cả hai người như cô vào, tuy rằng đan bằng trúc nhưng vẫn rất nặng. Viên Thanh Cử nhìn ra vẻ khó xử của cô, anh nhẹ nhàng nhắc nó lên, kéo cô bé còn đang ngăn người đi ra sau núi: “Đi thôi, anh cũng muốn xem cái gì mà anh không biết còn phải dùng đến sọt để đựng.”

Kết quả đi đến nơi, thứ đó anh thật sự không biết, anh nghĩ chỉ là quả của một cây dại mà thôi, mang về làm gì, nhưng lại không tiện mở miệng hỏi cô. Cũng may Viên Tiểu Bàn theo đuôi đến lại rất hiểu lòng người mà hỏi thay anh. Cậu ta cũng ngồi xổm xuống, giúp An Lai nhặt quả non bỏ vào sọt, hỏi: “Chị ba, quả dại này lấy về làm gì vậy?”

“Đây là thứ tốt, rất thơm đó.”

“Àn?”

An Lai gật đầu, vì thế Viên Tiểu Bàn tham ăn lập tức ra sức lao động. Cuối cùng cái sọt kia lại đựng không đủ, mỗi người còn ôm một tá trong ngực quay trở về.

Vì những món khác đã lên bàn, An Lai chỉ để phòng bếp làm một đĩa quả thầu dầu non xào trứng đơn giản. Món ăn vừa lên, An Lai múc một muống cho vào chén Viên Thanh Cử trước: “Anh thử đi.”

Viên Thanh Cử ăn một miếng, cau mày nói: “Mùi hơi nồng.”

Viên Đông Hành bên cạnh cũng phụ họa gật đầu: “Đúng đó, rốt cuộc cũng chỉ là quả dại thôi.”

Vốn là thần tượng ở trên cao nay lại thân thiết gọi cô là chị dâu, còn ngồi cùng bàn ăn cơm với cô, An Lai vẫn có chút xấu hổ khi đối mặt với Viên Đông Hành. Vừa không thể xem anh là thần tượng, cũng không thể trực tiếp đối đãi với anh như với Viên Tiểu Bàn.

An Lai vội xúc một muống lớn, thỏa mãn nâng bát cơm: “Kỳ thực nó rất thơm, ăn quen là được rồi.”

Viên Tiểu Bàn vội vàng gật đầu: “Em đã nói chị ba có phẩm vị rồi mà, món ngon như vậy cũng có thể làm ra được.”

Viên Đông Hành nhìn cậu ta múc từng muống từng muống thầu dầu xào trứng vào bát, cảm thấy mùi hương nồng xông thẳng vào mũi khiến anh có chút buồn nôn.

“Bàn Bàn, em thấy cái này ngon lắm sao?”

Viên Tiểu Bàn đang vội ăn, chỉ ném cho anh ta một cái nhìn khinh bỉ: “Tiếc là hai người không biết thưởng thức, em chưa từng thấy món nào thơm như vậy đó, thơm đến vào tận xương cốt luôn.”

Được rồi, tham ăn có lực thích ứng cũng không có gì là sai.

Vì thế, Viên Thanh Cử và Viên Đông Hành ngồi ăn trong mùi hương kỳ dị vây quanh, nhìn Viên Tiểu Bàn và An Lai chia nhau nhóm thầu dầu xào trứng, thậm chí cả nước xào cuối cùng cũng để Viên Tiểu Bàn trộn vào cơm.

Một đĩa này đã làm tăng độ hảo cảm của Viên Tiểu Bàn đối với An Lai, chẳng những cậu ta ở lại để ăn cơm tối mà lúc đi còn dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn cô.

An Lai hiểu ý, hào phóng đưa cho cậu ta một bịch xộp quả thầu dầu mang về. Đương nhiên Viên Đông Hành phải rống giận: “Bàn Bàn chết bầm, chú có thể dùng hành hạ vị giác của anh nữa được không!”

Viên Tiểu Bàn chỉ tỏ vẻ thầu dầu trong tay, có cả thiên hạ, không thèm so đo với mấy người không có phẩm vị này nữa. Cậu ta tươi cười rạng rỡ chào tạm biệt với An Lai: “Chị ba, về sau chị có gì ăn ngon nhất định phải nhớ tới em đó.”

Hai bữa này Viên Thanh Cử chưa ăn được bao nhiêu, An Lai đương nhiên là nhìn ra, người không thích mùi vị này đúng là không thể chịu được, cô cũng không thể ích kỷ không để ý đến cảm thụ của anh, đành phải vào bếp làm cho anh bữa khuya. An Lai phát sầu nhìn một giỏ lớn thầu dầu trong bếp, cuối cùng quyết định ướp hết toàn bộ, ướp rồi sơ chế lại nấu lên sẽ không còn mùi nữa, bằng không cũng không để được bao lâu.

Ướp thầu dầu trước tiên phải rửa sạch sẽ bằng nước, nếu không sẽ bị mốc trong quá trình ướp. Việc này cũng hơi phiền toái, nhưng không cần An Lai tự mình động tay, một vài người làm đã giải quyết cho cô rồi. Tuy rằng đầu bếp không đồng ý, ông cho rằng thầu dầu đã ướp rồi chẳng những không còn dinh dưỡng mà còn chứa mấy chất gây ung thư.

Vấn đề này bị An Lai quăng ra sau đầu, cô đang sầu là căn nhà này lại tìm không ra một cái chum nào. Rất vất vả mới tìm được người bán chum, nhưng người ta nghe xong thì tỏ vẻ không thể vận chuyển đến được. Cuối cùng vẫn là đầu bếp giải quyết vấn đề này, ông gọi điện thoại để ngày mai người ta mua chum và nguyên liệu nấu ăn rồi cùng đưa lên núi.

An Lai mỹ mãn ôm một ly trà gừng đường đỏ Viên Thanh Cử đưa cho cô ngồi trên sofa trong phòng khách xem TV. Trước kia cô còn có bệnh đau bụng kinh, nghe nói kết hôn xong thì không đau nữa, nhưng thân thể này đã kết hôn rồi mà vẫn còn bị đau.

“Đang nghĩ gì mà nhíu mày lại vậy?” Viên Thanh Cử vừa tới đã thấy cô gái của anh cau mày ngẩn người.

An Lai đang phiền não cũng không ý thức được, buột miệng nói ra điều mình vừa nghĩ. Im ắng nửa ngày không có ai đáp lại, lúc này cô mới phản ứng kịp mình vừa nói gì, quần bách đến không dám ngắt đầu.

Viên Thanh Cử ho khụ khụ hai tiếng, vòng tay qua người cô gái đang đỏ lên như con tôm luộc, nói bên tai cô: “Ủm, làm chồng em mà anh lại không để ý giúp em việc này.”

Viên Thanh Cử vừa tắm xong, mùi sữa tắm hòa với hơi thở nam tính đặc hữu khiến An Lai có chút choáng váng: “Tôi... tôi nói bữa thôi.”

“Nhưng anh rất nghiêm túc.” Người đàn ông tiếp tục khiêu khích.

An Lai đành phải rút cổ không nói chuyện, mở to mắt xem TV, cứ như trên đó không phải tin tức buổi chiều mà là phim bom tấn Hollywood vậy.

Viên Thanh Cử biết cô bé của anh không biết đùa, nếu nói quá không chừng lại nổi bão, anh ngay lập tức chuyển đề tài, áp tay vào bụng cô hỏi: “Còn đau lắm sao?”

Xúc cảm ấm áp ở bụng khiến An Lai cứng ngắc gật đầu.

“Vậy mà lúc sáng em còn chạy loạn khắp núi.” Viên Thanh Cử đương nhiên chú ý tới thân thể cứng đờ của cô, anh thả lỏng tay để cô cảm giác anh không phải phần tử nguy hiểm mới có thể khiến cô chậm rãi bình tĩnh lại, anh vuốt tóc cô như khen ngợi: “Ngày mai anh phải đến công ty, em ngoan ngoãn ở nhà, đừng có đi qua đi lại, chờ mấy ngày nữa anh lại mang em đi trời. Trà gừng đường đỏ phòng bếp lúc nào cũng có, nhớ tự giác uống, lúc anh không ở nhà cũng phải ăn nhiều cơm một chút... Thôi, anh vẫn nên trở về sớm thì hơn.”

Không khí đè nén khiến An Lai có chút muốn khóc, người đàn ông này nếu thật sự là chồng cô thì tốt biết bao. Viên Thanh Cử lại nói tiếp: “Em có nghe không?” Cô vội vàng gật đầu.

Hai người ôm nhau ngồi trên sofa xem TV, An Lai chỉ xem một lát đã mệt mỏi ngáp một cái.

“Buồn ngủ rồi? Về phòng ngủ.”

An Lai lắc đầu: “Anh ngủ trước đi, tôi muốn xem thêm một lát.”

Qua buổi tối hôm qua, cô thật sự không muốn trở về căn phòng kia ngủ nữa, dù đi phòng ngủ chính hay đi phòng ngủ khách thì vẫn giống như cô đang “mời mọc” Viên Thanh Cử vậy, cô đành phải để anh đi ngủ trước rồi chọn căn phòng khác.

Nhưng Viên Thanh Cử sao có thể để cô ở lại đây một mình mà đi ngủ được. Anh biết cô đang nghĩ cái gì, nhìn mí mắt cô đánh nhau, anh im lặng điều chỉnh tư thế để cô dựa vào anh thoải mái hơn, chỉ chốc lát đã

nghe hô hấp đều đều của cô trong ngực. Anh thở dài, cúi đầu vén tóc trên trán cô ra, nhẹ nhàng in một nụ hôn khắc chế lên đó: “Em nói anh làm sao có thể buông em ra được đây?”

15. Chương 15: Hàng Xóm

An Lai ngủ đến nửa đêm thì cảm thấy bị cái gì đó giữ chặt, rất khó chịu, tỉnh lại mới phát hiện có người đang nằm cạnh mình. Cô giật thót hô nhỏ một tiếng, lúc này mới nhớ ra là Viên Thanh Cử.

Viên Thanh Cử bị cô đánh thức, anh ngồi dậy mở đèn ngủ, ánh mắt vẫn chưa thích ứng được với ánh sáng, hơi híp híp: “Sao vậy, lại thấy ác mộng à?”

“Sao anh lại ở đây?” An Lai nghĩ thế nào cũng không nhớ được sau khi mình xem phim xong đã xảy ra chuyện gì.

“Bé con, em ngủ đến hồ đồ rồi, anh không ở đây thì ở đâu?” Nhìn An Lai ngây ngốc, anh vươn tay ôm cô rồi lại tắt đèn nằm xuống, vừa xoa bụng cô vừa nhắm mắt lại.

An Lai vặn vẹo người, lập tức bị anh vỗ vỗ trấn an, ý thức Viên Thanh Cử dần mơ hồ: “Ngoan, đừng nháo, sáng sớm mai anh còn phải đi làm nữa.”

Cô đành phải ngoan ngoãn nằm im, chậm rãi ngủ trong tiếng hít thở của anh.

An Lai thích ngủ nướng, nhưng Viên Thanh Cử lại không cho cô cơ hội này, bất luận thế nào cũng phải lôi cô dậy ăn sáng, ăn xong rồi muốn đi ngủ hay không thì tùy cô, hôm nay cũng là như vậy.

Viên Thanh Cử đi rồi, An Lai nhìn quả thầu dầu đã được hong khô dưới mái hiên, những chiếc chum màu nâu cũng được xe tải chuyển lên núi lúc sáng sớm cùng với nguyên liệu nấu ăn, hiện giờ đã được rửa sạch phơi nắng. Cô mở nước tự mình ướp quả thầu dầu, vì đầu bếp bài xích với thực phẩm ướp nên cô cũng không yên tâm để ông ra tay.

An Lai đeo bao tay, đổ quả thầu dầu vào trong bồn lớn rồi rắc muối lên, tỉ mỉ xoa nắn, đến khi quả mềm ra mới đổ vào chum, xếp từng chồng từng chồng chỉnh tề, đồng thời đổ rượu và ít dấm chua, đường đỏ nghiền nhỏ thành bột phân lên, chúng chẳng những có thể chống phân hủy biến chất mà còn có thể giữ nguyên vị tươi.

Bác Hách bước vào: “Phu nhân, có khách đến thăm.”

“Sao? Là ai vậy?” Viên Thanh Cử không ở nhà, vậy cô phải ra tiếp khách sao? Nhưng cô lại không biết ai hết.

“Ừm,” bác Hách cúi xuống, cân nhắc từ từ nói: “Đại khái có thể tính là hàng xóm.”

“Hàng xóm?” Thật kỳ quái, núi Nghiệp không phải chỉ có một căn biệt thự này sao?

So với An Lai, bác Hách lạnh nhạt hơn nhiều: “Là căn nhà trên ngọn núi bên cạnh, nghe nói mấy ngày trước vừa dọn đến, hôm nay đặc biệt sang thăm chúng ta, tôi đã đưa người vào đại sảnh rồi.”

Như vậy cũng có thể tính là hàng xóm sao?

An Lai ép quả thầu dầu vào chum, lấy ni lon bọc thức ăn bao kín lại, đặt lên trên một túi gạo rồi gọi người đưa ra chỗ thoáng mát, sau đó mới rửa tay đi gặp khách.

Người đến là một phụ nữ béo, mặc váy xếp lớn rộng rãi, trên dưới bốn mươi tuổi, làn da hồng hào nhẵn mịn, mười ngón tay trắng nõn mượt mà, không khó nhìn ra cuộc sống an nhàn sung sướng nhiều năm của chị ta.

Nghe nói bọn họ chuyển đến từ Nam Thành, chồng chị ta họ Dương. Nhưng mà thật là khéo, vị phu nhân đó cũng họ An, chỉ là tên có hơi kỳ quái - Phúc Nam.

Sau khi An Phúc Nam biết An Lai cũng họ An thì càng thêm thân thiết, mở miệng là gọi em gái, cũng muốn An Lai gọi mình là chị cả.

“Kỳ thực chị nên sớm đến đây mới phải, chỉ là cứ luôn không đi được. Người làm không hiểu chuyện, hai năm trước vì muốn đẩy nhanh tốc độ mà buổi tối thi công quá nhiều sự thanh tĩnh ở đây. Chị cả đây chịu tội với em, em rộng lượng chớ trách.”

“Chị thật là chu đáo, quá khách khí rồi. Mỗi lần em xuống núi đều có thể nhìn thấy biệt thự của chị,” kỳ thực cô chỉ mới xuống có hai lần, “Nhưng mà em... chồng em nói là bên kia vẫn đang xây, em lại luôn ở trong nhà, không biết bên đó đã xây xong, không thể đi chúc mừng tân gia một tiếng được, là em thất lễ mới phải.” Nho nhã nói xong một câu, An Lai nhân lúc uống trà mà khẽ thở hắt ra, chiêu đãi quý phu nhân thế này thật không đơn giản.

Chỉ là... tình thế có chút ngoài tưởng tượng của cô, vừa khách sao xong, quý phu nhân đang ở tiệc trà xã giao thì lại lập tức chuyển thành phố phường hàng xóm người làm việc nhà.

“Ai dà, quên mất cái này chứ,” An Phúc Nam mang một chiếc hộp thủy tinh đến mở ra trước mặt An Lai: “Đây là bánh gạo ngọt chị tự làm ở nhà, vẫn còn nóng đó, em nếm thử đi.”

An Lai lấy tay thử, quả thực vẫn còn ấm, bên kia bác Hách đã vội mang đĩa và nĩa tới đựng cho An Lai một khối nhỏ. Vì lễ phép, An Lai cũng phải ăn một chút, dù sao loại bánh gạo ngọt này quá đẹp để sang trọng, cô cũng không ô mị vọng gì với một người phụ nữ luôn sống sung sướng an nhàn.

Nhưng mà... An Lai ăn một miếng, nhẩn mẫn mềm mại, có hơi dính răng: “Chị cả, gạo sữa của chị là dùng đá thạch mài ra phải không?”

“Ồ, em thường hay làm nó sao?”

“Nếu dùng máy mài thì không thể rắn chắc ngon miệng như vậy được.”

“Chị cũng chỉ vì món này mà để người trong nhà dời cối đá qua đây đây. Cối đá đó đã dùng hai mươi mấy năm, là đồ cưới nhà mẹ cho lúc kết hôn.” An Phúc Nam cười hi hi, còn vô cùng hào phóng nói: “Nếu sau này em có gì muốn mài, cứ việc qua tìm chị là được.”

“Vậy em cũng không khách khí.” Tuy là nói thế, nhưng hai nhà bọn họ cách nhau đến một ngọn núi lặn đó.

“Khách khí cái gì, mười dặm Phương Viên này cũng chỉ hai núi nhà chúng ta là có người, về sau chị chính là linh cư*, em rảnh rỗi thì cứ qua núi chị đi dạo, ở mãi một ngọn núi cũng không thú vị lắm đâu.” (*linh cư: linh trong chiếm lĩnh, cư trong cư trú, mình không biết giải thích rõ từ này thế nào, đại khái ý chị ta là sẽ thường xuyên qua đây í)

“À... Em cũng nghĩ như vậy, láng giềng nên qua lại với nhau nhiều thì mới tốt.” An Lai dùng khí lực rất lớn mới không để thất lễ trước mặt mọi người, nhưng mà chị cả à, lời nói như sơn phi ở lần đầu gặp mặt thế này thật sự không thành vấn đề sao? (*Sơn phi: kẻ cướp núi)

“Không còn sớm nữa, chị phải về rồi.” An Phúc Nam vừa nói vừa nói vừa giục bác Hách dọn chiếc hộp lại ỉnh.

“Cũng đến giờ cơm rồi, chị ở lại ăn trưa rồi đi.” An Lai lễ phép giữ lại.

Ai ngờ An Phúc Nam vốn đã đứng lên lại ngồi trở về: “Vậy thì quấy rầy em gái một chút vậy, chồng chị thật sự rất bận, đa số thời điểm chị đều chỉ dùng cơm một mình.”

An Lai xấu hổ, miễn cưỡng cười cười. Đợi đến khi rót cục ăn cơm xong, tiễn An Phúc Nam ra đến cửa, bác Hách còn đưa một chiếc hộp thủy tinh qua: “Dương phu nhân, đây là một ít điểm tâm trong nhà.”

Trước khi lên xe, An Phúc Nam còn thân thiết dặn dò An Lai: “Em gái à, có rảnh thì qua núi chị chơi chút nhé.”

An Lai đỏ mặt hỏi: “Bác Hách, mấy quý phu nhân đều giống thế này... Ừm... không câu nệ tiểu tiết vậy sao?”

Bác Hách giật nhẹ khóe miệng: “Có lẽ vị phu nhân này là khác biệt.”

Buổi tối Viên Thanh Cử trở về, An Lai bảo phòng bếp dọn bánh gạo ngọt An Phúc Nam mang đến ra, gấp một miếng cho Viên Thanh Cử ăn. Viên Thanh Cử cầm cổ tay cô cắn một ngụm, An Lai trừng mắt nhìn anh: “Không sợ nóng sao.” Rồi bỏ vào chén anh.

“Bàn Bàn đưa tới?”

An Lai vui vẻ ác độc nói: “Là quà gặp mặt của ngọn núi bên cạnh đó.” Rồi kể lại chuyện giữa trưa một lần cho anh nghe.

Viên Thanh Cử nghe xong, cười ha hả nửa ngày.

“Buồn cười như vậy sao!” An Lai đá anh một cước.

“Khụ khụ...” Viên Thanh Cử ngừng cười, bảo người giúp việc: “Nói bác Hách gọi Hoành Ca và Hoàng Thuyền tới đây.”

“Ai vậy?”

“Là tiểu lâu la của sơn đại vương đó, về sau lúc đi đến núi khác cũng có thể tăng thêm uy phong cho sơn đại vương.” Viên Thanh Cử múc một chén canh cho cô, đẩy bánh gạo ngọt trước mặt cô sang chỗ khác, “Đừng chỉ ăn cái này, ăn thêm món khác nữa, còn dư để lại ngày mai ăn.”

An Lai nâng chén uống một chút lại ăn một ngụm bánh gạo ngọt, Viên Thanh Cử dứt khoát cho người dọn xuống luôn, không thèm nhìn cô gái nhỏ đang nhe răng nhếch miệng, anh rất không đồng ý nói: “Em đã ăn bốn miếng rồi.”

An Lai khinh bỉ loại đàn ông bạo quyền này, cô nhỏ giọng lầu bầu: “Em mà tính là sơn đại vương gì chứ, nhiều nhất cũng chỉ là áp trại phu nhân thôi.”

An Lai có thể cảm giác được rõ ràng không khí thoải mái trên bàn cơm chậm rãi tan đi, cô không biết lời đó có gì không đúng, chỉ đành phải im lặng.

“Nhìn anh làm gì, còn không mau ăn cơm.” Ý cười trên mặt Viên Thanh Cử có chút miễn cưỡng, lâu sau mới xoa tóc cô, chậm rãi nói: “Nếu em thích bánh gạo ngọt thì có thể để đầu bếp thử làm xem, nếu không đúng vị, anh lại tìm những người khác đến làm.”

16. Chương 16: Bữa Ăn Khuya

An Lai nghĩ không ra vì sao Viên Thanh Cử lại đột nhiên không vui, ngay cả bác Hách dẫn Hoàng Thuyền và Hoành Ca đến nhưng anh vẫn có chút không yên lòng.

Hoàng Thuyền và Hoành Ca là hai anh em, Hoàng Thuyền lớn hơn, họ đều có biết chút võ, thoát nhìn cũng trầm ổn. Viên Thanh Cử nói với cô sau này bất kể đi đâu, chỉ cần anh không thể đi cùng thì nhất định phải mang theo bọn họ. An Lai cảm thấy anh rất khoa trương, nhưng có người ngoài ở đây cô cũng không tiện làm anh mất mặt, chỉ có thể thuận theo gặt đầu đáp ứng.

An Lai cấp tốc giải quyết đồ ăn trong chén mình, “Tôi xong rồi, tôi về phòng trước.”

Viên Thanh Cử và thêm hai ngụm cơm vào miệng: “Cùng nhau đi.”

An Lai nhíu mày, đêm nay Viên Thanh Cử rất kỳ lạ, không nói đến đồ ăn, mà ngay cả cơm anh cũng không ăn thêm, bát cơm nhỏ như vậy, lúc cô không đói còn có thể ăn thêm một chén. Nhưng mà cô cũng không nói gì, lệt xệt lê dép chạy lên lầu mở TV, đêm nay có tiết mục giải trí cô thích.

Viên Thanh Cử im lặng đuổi theo lên lầu xem TV cùng cô, một lát sau lại xuống lầu cầm ly nước lên: “Uống thuốc.”

Từ sau khi anh phát hiện cô bỏ thuốc, mỗi lần anh đều giám sát cẩn thận, nếu anh không ở nhà thì tới phiên bác Hách làm giúp, nói chung cô không còn cơ hội nào bỏ thuốc đi nữa.

An Lai ôm một con thỏ bông lớn, ngồi trên mép giường xem TV, nhưng lại phát hiện không thể nào an tĩnh được, xem không vô. Cô bất chợt quay đầu nhìn Viên Thanh Cử đang dựa vào đầu giường ngồi sau lưng mình, kết quả phát hiện lần nào anh cũng đều nhìn mình chăm chăm, thấy cô quay lại thì mỉm cười dịu dàng với cô. Điều này khiến cô càng thêm không an tâm, dứt khoát tắt TV, đi qua bên người anh ngồi xuống.

“Tâm tình anh không tốt sao?”

Viên Thanh Cử có chút kinh ngạc với hành động của cô, nhưng anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, rút con thỏ bông trong người cô ra ném tới cuối giường, rồi kéo cô qua nói: “Không có.”

“Nhưng anh cứ nhìn tôi!”

“Khụ khụ... Lai Lai, em thật sự là thần logic, anh nhìn em và tâm tình không tốt có quan hệ nhân quả gì sao? Với lại anh nhìn vợ mình còn cần có lý do nữa sao?”

Nghe qua thì rất có lý, nhưng An Lai cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Cô bé ngốc, đoán linh tinh còn không bằng nghĩ xem ngày mai em muốn ăn cái gì.”

An Lai chu chu mỏ không đáp, Viên Thanh Cử lại nói: “Gọi anh.”

“A?” Chủ đề đổi cũng nhanh quá rồi.

“Anh nói em gọi anh một tiếng.”

“Ừm...” Được rồi, cái này An Lai có chút khó xử. Mấy ngày nay cô thật đúng là không thật sự gọi anh ta, dù sao cô mở miệng anh cũng biết là cô đang nói chuyện với anh.

Viên Thanh Cử chột chột ngực cô: “Hé miệng.”

An Lai ôm ngực trừng anh: “Anh chột chỗ nào đó?”

Viên Thanh Cử mỉm cười ưỡn ngực: “Em có thể chột lại mà.”

Bộ dạng vô lại đã lâu không thấy này khiến An Lai chán nản, cô đưa lưng về phía anh, Viên Thanh Cử vẫn bám riết không tha: “Em vẫn chưa gọi anh đâu.”

An Lai thật sự không biết phải gọi anh là cái gì, gọi thẳng tên họ luôn sao, hai người mỗi ngày chung giường chung gối mà gọi thế thì hơi xa lạ. Gọi Thanh Cử? Vậy thì rất kỳ quái, chỉ nghĩ thôi đã thấy da gà rơi đầy đất.

“Lúc trước tôi gọi anh thế nào?”

Viên Thanh Cử vén tóc trên cổ cô sang, mút lên đó một cái: “Em quan tâm trước kia làm gì, cứ gọi như hôm nay em gọi là được. Anh rất thích.”

Làn da mẫn cảm bị kích thích khiến cô phát run, cô túm con thỏ qua ngăn cách giữa hai người: “Sao hôm nay anh lại không đứng đắn thế chứ.”

Viên Thanh Cử không tốn tí sức nào ném con thỏ sang một bên, giam chặt An Lai trong vòng tay mình: “Hừ... anh hôn vợ anh thì cần đứng đắn làm gì?”

An Lai quay đầu đi tránh khỏi nụ hôn rơi xuống của anh, anh không chút để ý thương thức bên má và vành tai cô, mặc kệ cô gãi nhỏ dưới thân vô lực chống đỡ. Một đường hôn xuống dọc theo xương quai xanh, một tay kéo cổ áo cô, một tay chui vào vạt áo bên hông, chậm rãi vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn, dần dần dời lên phía trước...

An Lai cảm thấy trước ngực bỗng buông lỏng, Viên Thanh Cử đã cởi nút áo ngực của cô, bàn tay lưu luyến sau lưng đã bắt đầu phấn khởi muốn tiến lên trước. An Lai sợ hãi, giọng nói bắt đầu nức nở: “Đừng...” Hai tay nắm tóc Viên Thanh Cử muốn làm anh tỉnh táo lại.

Tay và miệng Viên Thanh Cử vẫn hoạt động không ngừng, trong lúc cấp bách mới dứt quãng nói: “Gọi anh... anh sẽ... anh sẽ không nháo em nữa.”

“Viên Thanh Cử.”

“Không phải!”

“Thanh... Thanh Cử.”

Viên Thanh Cử dừng một chút nhưng vẫn nói: “Cũng không phải.”

An Lai đập một cước lên đùi anh: “Anh không nói với tôi phải gọi anh thế nào.”

Viên Thanh Cử kêu đau một tiếng, cái chân không an phận của An Lai nhanh chóng bị trấn áp: “Em tốt nhất đừng đá loạn... Gọi như hôm nay em đã gọi đó.”

An Lai thật sự không nhớ nổi cô gọi anh lúc nào. Viên Thanh Cử cảm thấy phải nhắc nhở cô gái nhỏ mờ mịt này một chút, anh thì thầm bên tai cô: “Mỗi lần xuống núi đều có thể nhìn thấy biệt thự của chị, chỉ là chồng em nói bên đó vẫn còn đang xây, em luôn ở trong nhà nên không biết hoàn công lúc nào, không thể đi chúc mừng tân gia được...”

An Lai càng nghe càng cảm thấy quen thuộc, đây không phải lời cô nói với An Phúc Nam sáng nay sao.

“Em nhớ chưa? Em gọi anh là chồng đó.”

“Bác Hách lại...” Lúc đó chỉ có ba người bọn họ, nhất định là bác Hách đã lên báo cáo.

“Ông ấy cũng chỉ có ý tốt thôi, bằng không làm sao anh biết em gọi anh như vậy, tuy là nói với người khác, nhưng anh cũng rất vui.”

An Lai hơi há miệng, nhưng vẫn không thể nói ra được.

Tay Viên Thanh Cử vẫn chưa ngừng, nhéo lên làn da mềm mại một cái: “Gọi anh.”

An Lai gọi nhỏ như muỗi kêu một tiếng.

Hai mắt Viên Thanh Cử sáng rực, nhưng vẫn cọ cọ da cô nói: “Bà xã, anh không nghe rõ.”

An Lai nhắm mắt lại, bất chấp tất cả: “Ông xã.”

“Ôi...” Anh cảm thán rất vang dội: “Bà xã, gọi thêm một lần nữa.”

An Lai xoay người không thềm để ý đến anh, ai ngờ Viên Thanh Cử túm cô lại hung hăng hôn liên tục.

“Anh...”

Hai mắt Viên Thanh Cử sáng lờ lờ: “Đây là phần thưởng.”

“Lưu manh!”

Viên Thanh Cử ngồi dậy đi vào phòng tắm, không quên nháy mắt với cô: “Anh chỉ lưu manh với bà xã của mình thôi!”

An Lai thừa dịp anh đi mà nhanh chóng mang dép lê, ôm con thỏ chui qua phòng kế bên.

Đêm nay cô vẫn ngủ không an ổn, nằm mơ đứt quãng, sau khi tỉnh thì không nhớ mình đã mơ gì, nhưng nỗi buồn trong mộng vẫn còn nguyên đó không thể tan đi.

Nửa đêm tỉnh lại, phát hiện bên cạnh có thêm một người đã không còn gì ngạc nhiên, tuy rằng cô đã khóa cửa rồi. Rèm cửa không kéo, nương theo ánh trăng cô có thể nhìn rõ người đàn ông bên cạnh mình, anh ngủ cũng không ổn lắm, mày cau, không biết đang mơ thấy cái gì.

Không thể không nói, đây là người đàn ông tốt nhất mà cô từng gặp. Tuần tú giàu có, thành thực ổn trọng, dịu dàng cẩn thận, săn sóc tỉ mỉ, xem cô như châu như bảo. Nếu đổi lại là lúc khác, đổi lại là cảnh tượng khác, gặp được người như vậy cô nhất định sẽ giữ chặt không thả. Nhưng hôm nay cô chỉ có xót xa, sợ hãi, sợ không bảo vệ được tim của mình.

Cứ nghiêng người nhìn anh như vậy, lúc cô mơ màng sắp ngủ thì anh chuyển người lại, mở mắt ra, vươn tay cầm di động ở đầu giường nhìn nhìn, thả dài rồi lại bỏ xuống.

An Lai tỉnh táo lại: “Anh ngủ không được?”

Viên Thanh Cử áy náy cười cười: “Đánh thức em hả?”

“Không có, tôi tỉnh từ trước rồi.”

“Vậy ngủ đi.”

“Ừm.”

Chỉ là cả hai đều nhìn nhau mà không ngủ. Một lát sau, Viên Thanh Cử bất đắc dĩ nói: “Bà xã.”

“Ừ.”

“Anh đói bụng...”

“Phì...” An Lai không phúc hậu mỉm cười, cơm chiều chỉ ăn một chút có thể không đói sao, “Ừm, đã mấy giờ rồi?”

“Hơn hai giờ.”

“Anh mở đèn đi.”

Viên Thanh Cử nghe lời bật đèn, An Lai ngồi dậy khoác thêm áo rồi xuống giường.

“Em đi đâu vậy?”

An Lai kiểm chế không để mình cười ra tiếng: “Đi thôi, chúng ta đi xem phòng bếp còn gì ăn không.”

Viên Thanh Cử hơi chần chờ, cuối cùng vẫn đi theo cô. Hai người sợ đánh thức người làm nên không mở đèn hành lang, chỉ lặng lẽ đi vào phòng bếp. An Lai tìm được một nồi hầm canh xương, có lẽ là đầu bếp chuẩn bị ón cháo loãng sáng mai, có bánh ngọt thừa tối hôm qua nữa, còn lại thì không có gì ăn được.

Bánh gạo ngọt rất ngọt, Viên Thanh Cử không thích ăn, vì thế cô nói: “Em nấu cho anh bát mì.”

Viên Thanh Cử nghi ngờ nhìn cô, anh tìm một gói Oreo còn thừa trong tủ lạnh: “Anh ăn bánh bích quy được rồi, em không phải chịu khổ lắm gì.”

“Ngừng, anh đừng khinh thường em, không phải chỉ một bát mì thôi sao.” Nói rồi cô đi qua bưng nồi canh xương, kết quả một giây sau cô đã im bật, nồi quá nặng!

Viên Thanh Cử cười buông bánh quy xuống: “Khụ khụ... Em muốn làm gì?”

An Lai đặt nồi lên bếp, chỉ huy Viên Thanh Cử bưng nồi đun nước mức canh ra. Viên Thanh Cử múc đến khi chỉ còn lại chút canh và xương trong nồi mới hỏi: “Kế tiếp làm gì?”

An Lai thấy anh chịu khó như vậy, chủ động muốn làm việc nên cô ném cây cải trắng cho anh rửa, còn mình thì lấy ra một cái tô, lột hai tép tỏi, giã tỏi chung với gừng, tiện tay để Viên Thanh Cử rửa sạch hành lá. Nước canh trong nồi sôi lên, An Lai nếm thử rồi bỏ thêm chút muối. Cô lấy mì sợi bỏ vào nồi, Viên Thanh Cử đặt những thứ đã rửa xong bên cạnh: “Bà xã, không đủ ăn.”

An Lai liếc anh một cái, lại bỏ thêm mì sợi vào nồi.

Viên Thanh Cử cầm đũa đảo hai lần, “Bà xã, vẫn chưa đủ.”

An Lai không để ý đến anh, cô đẩy nắp lại: “Chín rồi sẽ nở ra nhiều hơn.”

“Được, anh nghe em.”

An Lai bắt đầu mở nồi nước lúc này, xé thịt trên xương bỏ ra đĩa, lại đặt cải trắng và thịt nóng vào một cái tô, cuối cùng múc nước canh vào, rải hành thái và dầu vừng lên trên mặt.

“Cẩn thận nóng.” Viên Thanh Cử giúp cô bưng tô lên bàn, nhận đũa rồi vội ăn một ngụm, cười nói: “Ngon lắm.”

An Lai đen mặt: “Anh vẫn chưa trộn lên.” Cô cầm đũa của anh, trộn xong rồi trả lại cho anh.

Viên Thanh Cử nhìn động tác của cô mà cười ngây ngô, gắp một đũa mì nhỏ lên đút cô ăn: “Thật sự rất ngon, em thử đi.”

An Lai ăn một ngụm, cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà nước canh xương nấu rất có vị nên ăn ngon hơn bình thường. An Lai cảm thấy có lẽ bệnh ngực biết truyền nhiễm, vì cô thể mà lại cảm thấy ấm áp, thỏa mãn khi nhìn Viên Thanh Cử ăn bát mì mình làm.

17. Chương 17: Chuyện Trong Bếp

“Ai động đến nồi canh xương của tôi!”

Đối với những người yêu phòng bếp mà nói, bất luận kẻ nào khác động đến dù chỉ là một cọng hành của anh ta thì đều thành tội nghiệt không thể tha thứ, trừ phi đó là người anh ta thừa nhận có tay nghề bếp núc cao hơn mình.

Không phải vì tiếc cọng hành đó, mà là anh ta cho rằng họ không phát huy được giá trị lớn hơn nữa của cọng hành, là giày xéo nguyên liệu nấu ăn, mỗi một người yêu quý phòng bếp đều không thể dễ dàng tha thứ cho chuyện này.

Có thể tưởng tượng được, sáng sớm đầu bếp nhìn thấy nồi canh xương ông tỉ mỉ làm ra chỉ còn lại một nửa đã có tâm tình muốn lấy dao chém người thế nào. Cảm xúc phần nộ này lan đến đầu bếp thứ hai, thứ ba. Ba người giúp việc, ngay cả người làm vườn Trần Ngôn cũng không thể may mắn thoát khỏi, nhưng không một ai muốn gánh nổi oan uổng này, không ai dám nhận đã làm bay nửa nồi canh xương đó. Sau khi lần lượt từng người bị giáo huấn, đầu bếp đi đến phòng giám sát, nhưng tiếc là camera của phòng bếp bình thường đều không được mở lên.

Cuối cùng việc này đã kinh động đến bác Hách và nam chủ nhân. Khi đầu bếp ủy ủy khuất khuất tự thuật mọi chuyện với bác Hách, muốn điều tra ra rõ ràng để thanh lý tên trộm trong nhà, thì bị nam chủ nhân với sắc mặt quái dị ngăn lại, nói là chuyện bé đừng xé ra to. Từ đó, sự kiện náo loạn nồi canh xương sáng sớm đã kết thúc. Đầu bếp không cam lòng, mãnh liệt đề nghị phòng giám sát mở thiết bị camera trong phòng bếp lên.

Việc này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình và cơn đói của nam chủ nhân, cho nên anh chưa dùng bữa sáng đã đi luôn rồi.

Những điều đó là do bác Hách thuật lại với An Lai.

Cái này không phải vì không vui, mà là... ba giờ sáng nay mới ăn một tô mì lớn như vậy, bữa sáng nuốt trôi mới là lạ đó!

Cuối cùng cô vẫn mím cái miệng khê nhếch lại, quyết định không giải thích nửa nồi canh xương đó đã đi về đâu.

Trên bàn đặt một đĩa ngân ti cuốn, một đĩa bánh gạo ngọt, hai đĩa rau trộn, một chén cháo gà.

An Lai không thích ăn cháo trắng nên Viên Thanh Cử bảo phòng bếp thêm vài thứ vào cháo cho cô, mấy ngày nay cô rất thích ăn cháo xương, mỗi bữa sáng đều phải có món này. Hôm nay rốt cục đầu bếp cũng không dám dùng lại nửa nồi canh xương còn thừa, chỉ có thể tạm làm cháo gà.

Bác Hách sợ cô không thích còn nói thêm một câu: “Phòng bếp còn làm cháo trứng gà trên châu phu nhân thích, phu nhân có muốn đổi hay không?”

An Lai lắc đầu, cháo này kỳ thực cũng rất thơm, tối qua bọn họ ăn mì xong liền im lặng meo meo trở về phòng, sợ khó tiêu nên ngồi thêm một lát, đi ngủ khi đã bốn giờ sáng. Hiếm khi Viên Thanh Cử thông cảm cho cô mà không gọi cô dậy chung với anh. Cô thoải mái ngủ nướng một giấc, lúc này ăn cái gì cũng thấy thơm ngọt.

Gắp một miếng bánh gạo, mùi sữa xông vào mũi.

“Bác Hách, bánh gạo ngọt này là mới làm sáng nay sao?”

“Đúng vậy, cậu ba thấy phu nhân thích ăn nên bảo phòng bếp làm thử, còn bỏ thêm sữa tươi phu nhân thích nữa, thử xem mùi vị thế nào.”

An Lai cắn một ngụm, cũng không ôm hi vọng gì nhiều, dù sao bánh gạo ngọt hảo hạng đều phải dùng đá đen cũ mài gạo tẻ đã ngâm thành bột nhuyễn mịn, sau đó thêm men đặc chế rồi ngâm tiếp trong thùng gỗ, đặt ở nơi râm mát ba ngày, cuối cùng chờ sau khi bột gạo hoàn toàn nổi lên trong quá trình lên men thì bỏ vào lồng trúc hấp chín ở nhiệt độ cao. Không nói đến tay nghề của đầu bếp, mà là trong nhà này ngay cả chum vại còn không có thì sao trông cậy đầu bếp chuẩn bị được thùng đá đen và lồng hấp bằng trúc chứ.

Cho nên có thể làm thành thế này đã tốt lắm rồi, máy móc mài bột gạo mịn hơn đá đen nhiều, sữa tươi cũng ngon tuyệt.

“Cũng được.” Cô lại ăn thêm mấy miếng nữa.

Buổi tối Viên Thanh Cử trở về hỏi cô mùi vị thế nào, cô nói thật với anh.

“Mấy thứ nhỏ nhặt này, ngày mai anh bảo người đi đặt mua về cho em.” Viên Thanh Cử dựa vào ghế sofa, nhần nại nhìn cô gái nhỏ cuộn người bên cạnh đang đếm đếm ngón tay, kể tội ăn không nói có của anh để đòi này nọ.

An Lai quỳ dậy trên sofa: “Anh nói thì dễ lắm, cái khác không tính, nhưng chỉ riêng đá đen kia đã là rất nặng rồi, đá vừa đục đều mài đồ ra toàn cát, muốn dùng thì phải mài nhiều năm mới có thể dùng được.”

Anh vô cùng vừa lòng với nan đề cô đưa ình, bằng không làm sao thể hiện ra giá trị của anh được. Viên Thanh Cử xoa xoa tóc cô, nói: “Được, anh bảo người xuống nông thôn tìm xem.”

Không nói có thể tìm được hay không, chỉ phần cứng chiều này của anh đã khiến lòng An Lai ngọt ngào rồi, vì anh có thể hưng sư động chúng chỉ vì cô muốn ăn bánh gạo ngọt chính tông. Cô cũng thấy có chút chua xót, cảm thấy những thứ này đều là do cô chiếm của người khác.

An Lai cứ ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt như vậy, Viên Thanh Cử không biết thần trí cô đã bay đến đâu, anh kéo cô lại cạnh mình: “Lai Lai của anh thật giỏi, ngay cả mấy thứ tỉ mỉ này cũng biết làm!”

An Lai nghĩ, bánh đó thì tính là gì đâu, chỉ một món điểm tâm thôi, măn hán toàn tịch cô cũng làm được mấy món kia. Cậu của cô là một đầu bếp nổi tiếng, sau này vì không thích môi trường làm việc ở khách sạn mà từ chức, tự mình mở một quán riêng. Một ngày chỉ làm ba bàn, buôn bán thịnh vượng vô cùng, cho dù là ai thì cũng đừng hòng đến lượt trong vòng một tháng.

Hai nhà bọn họ cách gần nhau, cô cũng thường xuyên qua phụ việc. Cậu cũng không giấu riêng với cháu gái nên cô học được không ít tay nghề.

Chỉ là... An Lai lắc đầu, cô phát hiện cô lại không nhớ nổi dáng vẻ của cậu nữa. Cô cả kinh, cố gắng nhớ lại những người mình biết trước đây nhưng đều nhớ không ra, ngoại trừ chính cô, ngay cả cha mẹ cô cũng không tài nào nhớ nổi.

Viên Thanh Cử thấy sắc mặt cô càng lúc càng trắng, anh cũng bị dọa sợ, “Lai Lai?”

An Lai đỡ đầu mình, đẩy Viên Thanh Cử ra nói có lệ: “Em không sao, chắc là bị lạnh, em về phòng ngủ một lát là được.” Rồi nghiêng ngả chao đảo bỏ về phòng.

Trạng thái đó sao Viên Thanh Cử có thể không nhìn ra, anh sợ phát sinh chuyện gì nên vội đuổi theo, nhưng An Lai lại sống chết không muốn đến bệnh viện, anh chỉ có thể ở cùng cô. Cũng may An Lai ngoài sắc mặt trắng bệch ra thì không còn chuyện gì khác.

An Lai lúc này đang rất loạn, cũng không quản được anh.

Ngày hôm sau Viên Thanh Cử không đi làm, cứ luôn ở nhà cùng cô. An Lai tuy rằng khủng hoảng bất an nhưng vẫn bình thường như mọi ngày, cô cũng không muốn Viên Thanh Cử ở mãi cạnh cô, vì thế sau một ngày, Viên Thanh Cử đã bị cô thúc giục phải đi ra ngoài.

An Lai nghi ngờ đây là do tác dụng của thuốc, nhưng Viên Thanh Cử thấy bộ dạng mắt hờn mắt vía của cô nên càng lo lắng, ngày nào cũng đôn đốc cô uống thuốc, cô muốn quăng cũng quăng không được. Cũng may tình hình không tệ hơn, cô vẫn nhớ được rất nhiều chuyện trước đây, tỷ như hồi nhỏ đi trộm bưởi của hàng xóm bị chó đuổi cắn, tỷ như chuyện thăm mền học trường khi trung học, tỷ như đồ ăn ở căn tin trường đại học. Chỉ là nếu muốn nhớ chi tiết thì không nhớ ra, nếu quá dùng sức sẽ rất đau đầu.

Không bị mất quá nhiều trí nhớ nên An Lai thở phào nhẹ nhõm, tự an ủi mình tình hình sẽ không tệ hơn, ít nhất cô vẫn biết rõ, tuy cô cũng tên là An Lai nhưng cô không phải An Lai mà Viên Thanh Cử yêu thương bảo vệ. Ý niệm này vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cho dù cô quên hết tất cả ký ức của mình thì cũng sẽ không quên mình không phải là vợ của Viên Thanh Cử.

Ngày cứ trôi qua trong sợ hãi như vậy, cũng may còn có rất nhiều việc vặt quấy nhiễu cô, giúp cô không quá chú ý đến chuyện mình bị mất trí nhớ.

Phía sau núi có mấy cây thầu dầu có thể hái quả, cô phải làm phiên Trần Ngôn trèo lên hái cho cô. Đợi ngâm quả non đầu tiên cũng rất tốt, An Lai suy nghĩ rồi tìm bác Hách hỏi số điện thoại gọi về nhà chính của nhà họ Viên. Cô nghe thấy một giọng nữ trung niên trong điện thoại: “Xin chào, đây là nhà họ Viên.”

Âm thanh này cũng không giống với chị cả Triển Hoa lắm, cô nghĩ hẳn là người làm, “Ách... Chào cô, tôi là An Lai.”

“Cô... cô ba.” Giọng nói đầu bên kia có chút run run.

An Lai nhíu mày: “Xin hỏi Viên Tử Mộ có ở đó không?”

“Có, có, cậu Lục đang nghỉ ngơi trong phòng, tôi đi gọi ngay.” Người nọ vội vàng nói, sau đó là tiếng bước chân chạy vội vàng.

An Lai cầm điện thoại nghĩ, vẫn là bác Hách nhà bọn họ ổn trọng hơn.

Đầu kia nhanh chóng truyền đến giọng nói kèm hơi thở gấp: “Chị ba, chị tìm em hả?”

An Lai có chút vui sướng khi nghe thấy giọng này, “Ừ, bên này lại hái về một ít quả thầu dầu nữa, nếu cậu không bận thì qua lấy đi.”

“Chị ba chị thật sự là tốt với em quá, chuyện này cũng nhớ đến em, chiều nay em qua liền.”

“Vậy mấy giờ cậu đến...”

Còn chưa nói xong thì hình như điện thoại bên kia bị giật mất, cô mơ hồ nghe thấy tiếng Viên Tiểu Bàn rống: “Con bé này làm gì vậy?”

Sau đó là một giọng trẻ con: “Không phải chỉ là quả đại thôi sao, cô tùy ý gọi người mang qua được rồi còn làm phiền chú Lục chi nữa? Cô giả trò kiểu đó, bọn họ không dám nói cô nhưng tôi không sợ đâu...”

Lượng tin tức có chút lớn, An Lai mơ hồ một hồi, lại nghe tiếng Viên Tiểu Bàn quát: “Con nhóc thôi, con nói bậy bạ coi chừng chú Ba đánh con, mau đưa điện thoại cho chú.”

Đứa bé kia rất khinh thường: “Chú quả thực nên giảm béo rồi, ngay cả chân ngắn của con chú cũng đuổi không kịp nữa.”

Điện thoại chuyển đến tay Viên Tiểu Bàn, cậu ta gấp gấp nói: “Chị ba, chị đừng để ý, trẻ con không hiểu chuyện, nó chỉ đùa thôi.”

An Lai nghi hoặc, chậm chậm nói: “Là tôi nghĩ không chu đáo, để tôi cho người mang đến đó vậy.”

Viên Tiểu Bàn lại liên tiếp xin lỗi, An Lai nói không lại cậu ta: “Vậy lúc cậu tới, thuận tiện mang theo một cái chum đến đây.”

“Được, chị ba muốn dùng làm gì?”

“Quả thầu dầu lần trước tôi đều lấy ra ướp hết rồi, nếu cậu thích thì cứ tới mang về ăn.”

Viên Thanh Cử tới rất nhanh, Viên Thanh Cử còn chưa về thì cậu ta và Viên Đông Hành đã đến, mỗi người cầm một cái chum trong tay, sau đó lại để mấy người sau lưng bưng vài cái chum đưa lên nữa.

An Lai dở khóc dở cười: “Cậu đang muốn mở cửa hàng luôn sao?”

Viên Tiểu Bàn xoa xoa cái bụng bị chum đè nặng: “Chỗ này của hai anh chị hơi bất tiện, ngay cả chuyển phát cũng không lên được, em không phải sợ lần sau chị muốn ướp cái gì lại không có đồ dùng đó sao. Mang lên nhiều một chút, sau này chị có gì ăn ngon thì nhớ gọi em.”

18. Chương 18: Tiền Duyên

Đầu bếp tuy là rất bài xích loại đồ ăn ướp muối này, nhưng khi chế biến thì tuyệt đối là tay nghề cao siêu. Ông băm kỹ ức gà và lột da đùi gà, xé thịt thành sợi mỏng. Sau khi quả thầu dầu lấy ra khỏi vại thì cắt thành nhiều phần chung với ớt. Xào hành gừng tỏi qua lửa lớn, khi bỏ vào nồi chỉ cho thêm chút muối và nắm hương ngâm tương tự làm. Thơm cay ngon miệng, rất kích thích mùi vị. Tiểu Bàn tất nhiên là khen không dứt lời, ngay cả Viên Đông Hành cũng không còn ghét bỏ nó là quả đại nữa. Hai người một lòng nhào vào mâm đồ cơm, ồn ào muốn ăn trước không đợi Viên Thanh Cử, An Lai chỉ thành phải theo bọn họ, không quên dặn phòng bếp giữ mỗi món một ít lại trong nồi hâm nóng.

Lúc bọn họ ăn được một nửa, Viên Thanh Cử về tới: “Sao hai em lại đến nữa?”

Viên Đông Hành liếc anh một cái, không thềm để ý, Viên Tiểu Bàn bớt chút thời gian ra trả lời: “Chị ba hào phóng, gọi tụi em đến đây ăn ngon.”

An Lai đứng dậy định kêu phòng bếp mang mấy món đã được hâm nóng lên.

“Gần đây chị ba của mấy chú đầu đầu, đừng đến làm ồn với cô ấy.” Viên Thanh Cử ấn cô ngồi lại xuống ghế, “Mọi người ăn tiếp đi, anh tắm trước đã.”

“Chị ba không khỏe ư?”

“Không có gì đâu, hai người ăn đi.” An Lai không muốn nhiều lời.

Cơm xong, dọn chén đĩa trên bàn xuống, An Lai bảo người mang mấy món để dành cho Viên Thanh Cử và một ít hoa quả với điểm tâm ngọt lên. Mấy người lại ăn thêm một lúc.

An Lai rửa sạch một cái bình bụng to cao nửa thước cho Tiểu Bàn đựng thầu dầu ướp, Tiểu Bàn tha thiết trông mong nhìn cái bình trong tay cô: “Lần trước mang về, ông nội nói là ăn ngon, đã lâu không được nếm lại hương vị này rồi.”

“Ông nội?”

“Đúng vậy, em quên mất chị ba không nhớ được. Sau khi rời khỏi thương trường, ông nội đã chuyển đến Thanh Yển sống cùng tụi em.”

“Ừm... Nhà chính bên kia còn có ai nữa?”

Tiểu Bàn đếm đếm: “Ba mẹ và anh Tư đều đang ở Kyoto, ngoài ông nội cũng chỉ có gia đình anh cả với mấy anh em tụi em thôi.”

“Nhưng mà anh hai có phòng bên ngoài, hàng năm chẳng về nhà được mấy lần. Em cũng rất bận, không thường ở nhà. Tiểu Thất ở lại trường. Nhà chính cũng không còn bao nhiêu người.” Viên Đông Hành ở cạnh bổ sung thêm.

“Gần đây cậu không bận sao?” An Lai thấy gần đây Tiểu Bàn đều đi cùng cậu ta.

“Thanh Yển là trạm cuối cùng của lần diễn lưu động cả nước, hiện giờ em có hai tháng nghỉ ngơi.”

“Vậy à, vừa rồi đứa bé nghe điện thoại là ai?”

“Là con gái nhỏ của anh cả, Viên Ái. Chị ba à, con bé còn nhỏ, trước khi tụi em đến đây chị cả đã răn dạy con bé rồi.”

“Tôi không để ý, chỉ tùy ý hỏi một chút thôi.” Viên Thanh Cử chưa từng nói những chuyện này với cô, cô không biết nhà chính bên kia có nhiều người như vậy. Nghĩ nghĩ, cô trực tiếp đẩy kín cái chum lớn ban đầu lại, ý bảo họ trực tiếp khiêng đi. Tiểu Bàn sững sốt một chút, cười tủm tỉm nói: “Chị ba thật hào phóng.”

Nói rồi cậu ta liền ôm Viên Đông Hành: “Anh mau tới giúp một tay.”

“Chắc chắc... Em đúng là dám muốn.”

“Chị ba cũng không phải người ngoài, em khách khí làm gì chứ? Về sau em có thứ gì tốt cũng nhất định không quên phần của chị ba, phải không chị?”

An Lai buồn cười: “Phải phải phải, tôi đây chờ thứ tốt của cậu vậy.”

Buổi tối, Viên Thanh Cử vào thử phòng xử lý công việc, An Lai ôm sách ngồi trên thảm bên cạnh đợi anh, trong tay còn ôm một chén dâu tây, bên trên có một lớp sữa đặc. Vì là dâu dầm sữa nên An Lai dùng muỗng để ăn.

Trên màn hình đang phát sóng chương trình Giác Mơ Trung Quốc, tiết mục mặc dù không xuất sắc lắm, nhưng cô lại rất thích vị đại sứ giấc mộng khôi hài kia. Cô bất chợt cắn thìa cười ngây ngô, mỗi lần cười xong mới nhớ Viên Thanh Cử đang làm việc, cô vô cùng áy náy, nhưng lần tiếp theo lại quên sạch. Được rồi, cô cảm thấy cô kỳ thực chỉ là đến để gia tăng tạp âm cho Viên Thanh Cử mà thôi.

Tiết mục này nhiều khi rất vô lý, An Lai đã tua nhanh qua nhiều đoạn nhưng cũng ngẫu nhiên dừng lại xem. Tỷ như vị đang biểu diễn này, đó là một phụ nữ trung niên nướng khoai lang, nhìn bề ngoài thì đó không phải là một người có nhan sắc. Do hàng năm mua khoai nướng khoai, bốn ba ngoài đường, phơi nắng phơi gió nên làn da chị ta vừa đen vừa thô ráp. Đây cũng không có gì ngạc nhiên, những người lên sân khấu trong chương trình Giác Mơ đều đến từ tầng lớp thấp nhất xã hội.

Tài nghệ chị ta biểu diễn là thư pháp, khái thư, mấy chữ cũng không tính là inh, chỉ đoan chính hữu lực mà thôi, nhưng được viết ra từ tay một người phụ nữ như vậy lại rất hiếm thấy. An Lai không tua qua mà tiếp tục xem. Giác mơ của chị ấy là mở một lớp huấn luyện thư pháp cho người chồng yêu thích thư pháp của mình. Khi chồng chị xuất hiện, An Lai và toàn bộ người xem đều rất ngạc nhiên, anh ta sạch sẽ nho nhã, hoàn toàn mang dáng vẻ thư sinh. Con trai đi cùng anh cũng rất văn tú, nhưng vợ chồng anh đứng cùng nhau lại không hợp chút nào.

Người chồng không để ý chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền. Vợ anh phải nướng khoai lang để có tiền trang trải hằng ngày. Người chồng cũng không thấy có gì không đúng, chuyện này khiến phần lớn người xem bất mãn. Có người nói: “Vợ anh ngậm đắng nuốt cay mấy chục năm, hôm nay lại tới đây thực hiện giấc mơ cho anh, anh hẳn phải nói với cô ấy ba chữ đó.”

Người chồng không chút do dự nói: “Anh yêu em.”

Có người nói không phải, là ba chữ khác. Người chồng trầm mặc, người ta nhắc anh là anh có thể nói mình đã sai rồi, hoặc em đã chịu vất vả rồi, ít nhất nên có chút cảm kích với vợ mình mới phải.

Người chồng vô cùng không kiên nhẫn, dường như rất bất mãn với sự can thiệp của nhiều người ngoài như vậy, anh ta nói: “Đại trượng phu.”

Đối với sự khẳng khái của anh ta, toàn trường quay ồ lên, tức giận bất bình thay cho người vợ.

An Lai im lặng, cô quan sát người phụ nữ kia một lần nữa. Ngón tay chị ấy thô to, đốt ngón tay nhô ra, so với mười ngón thon nhỏ, bóng loáng nhẵn mịn không một vết chai của cô thì rất đối lập. An Lai kính nể chị ấy, dưới hoàn cảnh như vậy mà vẫn có thể chống đỡ cả bầu trời, nuôi con khôn lớn.

Mà đối với chồng của chị, An Lai không biết nên nói cái gì. Kỳ thực cô cho rằng cô không khác gì anh ta cả, bọn họ đều không tự làm ra tiền như nhau, đều được người khác nuôi, quảng ra đường nói không chừng sẽ chết đói. Điều khác duy nhất là anh ta được nuôi bởi một người phụ nữ, còn nuôi cô là Viên Thanh Cử.

Cho dù chủ nghĩa nữ quyền quật khởi, thì đây vẫn là xã hội phụ hệ không hơn không kém, nam quyền vì tồn. Đàn ông trời sinh đã trội hơn phụ nữ rất nhiều điều kiện có lợi, dư luận luôn thiên về thể yếu, thiên về phụ nữ. Cho nên người đàn ông ăn cơm nhão đứng trên đài mới bị khán giả công khai lên án, còn cô thì có thể yên tâm thoải mái ăn món điểm tâm ngọt khi Viên Thanh Cử đang làm việc.

Đối với Viên Thanh Cử mà nói, chỉ cần An Lai chung quanh anh trong vòng mười thước là anh đã không còn cách nào chuyên chú làm việc được rồi. Ừ... ngoại trừ trên giường.

Anh vui vì An Lai đã đến đây, đôi khi ngẫu nhiên ngẩng đầu lên khỏi máy tính, nhìn cô gái nhỏ cách đó không xa, anh sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Khi cúi đầu, văn tự sổ sách cũng không còn buồn tẻ như trước nữa.

Mỗi lần An Lai nhìn anh, anh đều biết, nhưng anh lại giả vờ như hết sức chuyên chú. Cô gái nhỏ vùng trộm, áy náy, ảo não, che miệng cẩn thận liếc anh, chỉ cần thấy anh không bị quấy rầy thì sẽ thở phào một hơi, sau đó thầm nói lần sau mình không được cười quá lớn tiếng nữa. Được rồi, trí nhớ của cô bé nhà anh đặc biệt không tốt, vẫn tiếp tục vui vẻ đến mức đầm ấm lên thăm, một giây sau lại tỉnh ngộ rồi vùng trộm nhìn anh... Mỗi lần anh đều nhin không được muốn cười, sau khi cô quay đầu đi anh lại ngẩng đầu nhìn cô, nhưng thần kinh thô của cô bé đang ôm chút may mắn lại quá lớn, không lần nào cô phát hiện ra anh.

Cho nên khi An Lai lại ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng làm bộ như không biết gì chuyên tâm gõ bàn phím. Chỉ là lần này cô nhìn hơi lâu, nửa phút cũng không dời tầm mắt, anh không thể không dời lực chú ý sang người cô: “Mệt rồi à? Chờ anh vài phút, anh cũng sắp xong rồi.”

Cô gái nhỏ dám chiêm nhìn anh một lúc, vô cùng nghiêm túc tổng kết: “Anh đúng là đàn ông tốt hiếm có.”

Viên Thanh Cử bị vẻ nghiêm trang của cô làm bật cười, anh đứng dậy, sải bước dài đi đến ngồi xuống cạnh cô, cũng học bộ dáng của cô nói: “Như vậy chúc mừng em, Viên phu nhân, quyền sở hữu và sử dụng người đàn ông tốt này đều thuộc về em rồi.”

An Lai hơi nghẹn, tắt máy tính tiếp tục ăn dâu tây. Mỗi lần Viên Thanh Cử thấy cô ăn dâu tây đều nhúu chặt mày đến có thể kẹp chết một con muỗi: “Ăn như vậy, không sợ răng đau hay sao.”

“Rất ngọt mà! Tại anh không cho em ăn dưa hấu.” An Lai múc một muỗng dứt anh. Viên Thanh Cử xoay mặt, nhưng mà cô bé chấp nhất cũng chuyển thìa sang bên kia theo anh, anh bắt đắ dĩ ăn vào, sau đó nhìn cô gái nhỏ cười híp cả mắt vì thực hiện được ý đồ.

“Dưa hấu rất lạnh, hiện giờ thời tiết vẫn chưa ấm lên.” Viên Thanh Cử nhìn cô cấp tốc giải quyết dâu tây còn thừa trong chén, đề nghị đứng trọng tâm: “Như vậy rất ngấy, em có thể thử thêm sữa chua, ừm, có thể bỏ chút đường vào nữa.”

Cô gái nhỏ nhìn anh: “Vậy chẳng phải càng chua hơn sao?”

“Được rồi, tùy em.” Anh bị đánh bại rồi, đồ ngọt quả nhiên là độc quyền của phụ nữ. Viên Thanh Cử ôm An Lai, nghiêng người sang lấy bản ghi chép trên bàn đặt lên đầu gối cô, không để ý đến cô đang bắt mẫn, anh hoàn thành nốt công việc của mình: “Em đừng động, nếu rớt thì em phải phụ trách cho anh!”

An Lai không thềm chấp nhặt với anh, yên tĩnh chờ anh làm xong.

19. Chương 19: Tiền Duyên (tiếp)

Khi An Lai tỉnh lại thì đã nằm trên giường lớn trong phòng, Viên Thanh Cử nằm ôm cô, nhìn chằm chằm trần nhà không biết đang nghĩ gì, ngay cả cô tỉnh lại cũng không phát giác. An Lai giật nhẹ vạt áo của anh, Viên Thanh Cử bị kinh động, nhanh chóng cúi đầu: “Em tỉnh? Có đói bụng không, em ngủ qua cả bữa tối luôn rồi.”

“Có hơi đói, sao em lại ngủ vậy?” Ánh mắt An Lai có chút buồn bực.

“Có lẽ là giọng nói của tên thần kinh Đồng Lê kia quá dễ gây ngủ.”

Cô nhớ lúc trước Đồng Lê vẫn còn ở đây, ngủ trước mặt khách thật là thất lễ: “Anh cũng không đánh thức em.”

Viên Thanh Cử cứng chiều sờ sờ tóc cô, cười nói: “Hiếm khi em ngủ ngon như vậy, Đồng Lê cũng sẽ không để ý đâu.”

Sắc trời bên ngoài đã tối hoàn toàn, An Lai leo đến đầu giường mở đèn. Cô xoay người lại nhìn Viên Thanh Cử, có chút kinh sợ. Hình tượng lúc này của Viên Thanh Cử có thể nói là cực kỳ hồng bét, tóc bù xù, áo nhả nhúm, hơi khom lưng ngồi ở đầu giường.

“Anh... Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng này của Viên Thanh Cử, lúc trước ở bệnh viện anh cũng rất luộm thuộm nhưng tuyệt đối không giống lần này, đó là kiểu mỗi một từ trong mà ra.

“Nha đầu ngốc, suy đoán lung tung cái gì vậy, làm sao có chuyện gì được chứ.” Anh chỉ vào bộ đồ của mình: “Cái này còn không phải em làm ra lúc ngủ sao?”

An Lai không tin, nhích đến gần người anh ngửi tới ngửi lui, cuối cùng ra kết luận: “Anh hút thuốc.”

“Sao mà làm như con cún vậy.” Viên Thanh Cử thuận thế ôm cô vào ngực, la to oan uổng: “Bà xã, em mở rộng chính sách cho anh đi, vừa rồi anh và Đồng Lê ôn lại kỷ niệm lý thú thời đại học, nhất thời phấn chấn nên hút nửa điếu. Anh thề, thật sự chỉ có một nửa thôi, anh nhớ tới lời dặn của bà xã nên tắt liền, còn bị Đồng Lê chê cười nữa.”

“Thực sự không có chuyện gì?”

Viên Thanh Cử trầm ngâm một chút, nói: “Có.”

“Rốt cục là sao.” An Lai ngồi thẳng lại, chăm chú lắng nghe.

Viên Thanh Cử ra vẻ đáng thương tội nghiệp nhìn cô: “Bà xã.”

“Hả? Anh nói đi, làm sao vậy?”

Viên Thanh Cử ôm cô càng chặt hơn, đầu nhích tới nhích lui sau gáy cô, một tay còn không an phận dời xuống trước ngực: “Rốt cục em muốn thích ứng đến khi nào, ông xã anh phải ghen cả ngày làm sao không có chuyện gì được!”

An Lai vỗ mặt anh một cái, anh nghe lời thả cô ra, cười khanh khách nhìn cô chạy ra khỏi phòng. Anh chỉ biết bất kể lúc trước An Lai đang nghĩ cái gì, chỉ cần nhắc đến chuyện này thì cô đều quên hết. Nghe thấy tiếng cô xuống lầu, ý cười trên khóe môi anh dần biến mất. Anh lấy di động ở đầu giường ra, chần chờ nhấn một dãy số, lúc sau lại xóa hết, lại nhấn thêm lần nữa. Ngón cái anh đặt ở nút gọi hồi lâu, chậm chạp không nhấn xuống được.

An Lai vòng về, dựa vào cửa nhìn anh: “Cơm dọn xong rồi.”

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm: “Em xuống trước đi, anh rửa mặt xong rồi xuống.”

“Vậy anh nhanh đi.”

Anh dở khóc dở cười, cười mắng: “Không bỏ đói em đâu.”

Viên Thanh Cử vào phòng tắm, lại chậm chạp không cử động, chỉ cầm điện thoại ngồi trên bồn cầu. Hồi lâu anh mới nhấn nút gọi, bên kia chỉ vang một tiếng đã có người nhận. Viên Thanh Cử nói: “Tra cho tôi một người...”

Chuyện này cứ bị anh trêu đùa qua với cô như vậy, An Lai cũng không nhắc lại nữa.

Từng ngày trôi qua, An Lai mơ hồ cảm thấy Viên Thanh Cử có chút biến hóa. Cũng không biết là cô có mất cảm quá mức hay không, cụ thể thay đổi thế nào cô không nói rõ được, chỉ cảm thấy anh trở nên có chút... Ừm... Thân hồn nát thần tính.

Có một lần, nửa đêm An Lai dậy uống nước, sợ làm anh thức nên không bật đèn. Nhưng chỉ không bao lâu, trên lầu đã vang lên tiếng lách ca lách cách, Viên Thanh Cử đứng ở cửa phòng hô to: “Lai Lai, Lai Lai...”

An Lai vội bưng ly nước chạy lên lầu: “Em đây, làm sao vậy?”

Ngữ khí anh có chút không tốt: “Hơn nửa đêm rồi, em không ngoan ngoãn ngủ mà chạy đi đâu vậy?”

“Em... đi uống nước thôi mà...” An Lai yếu ớt giải thích.

Có lẽ anh cũng thấy giọng mình hơi nặng nề, anh dịu đi một lát, cúi đầu đối mặt với cô: “Lần sau, nửa đêm mà có chuyện gì thì phải gọi anh dậy, em xem em không chịu bật đèn, lỡ bị ngã thì làm sao bây giờ? Hoặc là trực tiếp nhấn chuông gọi người, bọn họ có người trực đêm.”

“À...” An Lai không cho là đúng, không phải chỉ uống nước thôi sao.

“Ai da!”

Viên Thanh Cử không chút lưu tình gõ lên trán cô, thấy cô đau mới vừa lòng nói: “Đừng bỏ ngoài tai, em chạy loạn như vậy anh sẽ lo lắng.”

Lúc này An Lai mới phát hiện anh ngay cả dép cũng không mang đã chạy ra rồi, cánh tay kéo tay cô còn run nhè nhẹ.

Từ đó về sau, mỗi đêm trước khi ngủ An Lai đều đặt một ly nước ở đầu giường, giấc ngủ cũng ngày càng ngắn hơn, chỉ cần An Lai hơi động mạnh một chút là anh sẽ tỉnh.

Đối với chuyện này, An Lai cũng chỉ có thể tận lực khắc chế tư thế ngủ của mình cho nề nếp hơn.

Hai chum quả thảo dầu ướp muối đã ngâm rất tốt. An Lai lại gọi Tiểu Bàn đến đây mang về, thuận tiện tặng một chút cho An Phúc Nam ở đỉnh núi bên cạnh.

An Phúc Nam cũng không có chuyện gì làm, ban ngày chồng chị ta đi làm, con của hai người cũng học nội trú nên chị ta chỉ ở nhà một mình. Từ khi phát hiện ra An Lai, chị liền bắt đầu ba ngày hai bữa chạy sang chơi. Chị là người hào sảng thẳng thắn, rất dễ ở chung, cũng coi như hợp với An Lai. Chỉ là có đôi khi lời nói của chị khiến người ta lúng túng, chẳng qua An Lai tiếp xúc nhiều với chị lâu ngày thì thần kinh cũng thô to, đã hình thành công năng tự miễn dịch.

Hai người ở cùng nhau, có đôi khi thảo luận về món ăn, trao đổi kỹ thuật nấu nướng. Tuy rằng kết quả trao đổi thường bị đầu bếp khinh thường, đừng hỏi An Lai tại sao lại biết cảm xúc của đầu bếp, vì mỗi khi An Lai đột phát ý tưởng muốn làm món mới thì đều bị ông ột loạt ý kiến.

An Phúc Nam nghe nói An Lai từng bị thương ở đầu dẫn đến mất trí nhớ, chị ta tự phát lý giải thành đầu óc An Lai không tốt, nên vô cùng nhiệt tình tự mình xuống bếp biến đổi phương pháp làm đủ món ăn có óc heo là nguyên liệu chủ yếu cho An Lai. Tiếc rằng An Lai không chịu được món ăn nhìn ghê ghê này, lại không tiện từ chối ý tốt của chị, cho nên mấy món đó mỗi lần đều vào bụng Viên Thanh Cử hết.

Đồng Lê cũng thường xuyên đến đây, mỗi lần đều không quên khoe khoang tài hoa đọc diễn cảm của anh ta, nhất định phải đọc một đoạn văn cho An Lai mới được, đọc một lát là làm cô ngủ luôn, sau khi anh ta đi cũng ngủ an ổn hơn chút. Sau một thời gian, An Lai cũng thấy có điều không đúng, cô hỏi Viên Thanh Cử: “Đồng Lê này có phải người anh mời đến để chữa vấn đề giấc ngủ cho em không?”

Viên Thanh Cử khép sách trên tay, hơi bất đắc dĩ đáp: “Cô bé ngốc, em xem đã bao lâu rồi? Tới giờ mới phản ứng ra.”

Đúng vậy, phản ứng của cô rất chậm chạp, nhưng mà cũng có thể do cô đã mất cảnh giác với Viên Thanh Cử rồi.

“Cũng may là em gặp anh,” Viên Thanh Cử nhéo cằm cô, nhìn cô, anh híp mắt nói: “Nếu là gặp người khác, chỉ bằng khuôn mặt này em đã sớm bị lừa đến mẩu vụn cũng không còn rồi.”

“Cám ơn đã khích lệ!” An Lai nghiêng đầu tránh khỏi tay anh, tức giận nói: “Không phải ai em cũng tin tưởng vậy đâu.”

Viên Thanh Cử bật cười: “Thật đúng là cảm tạ Viên phu nhân cất nhắc, tại hạ vinh hạnh vạn phần.” Anh vòng tay qua eo cô, sờ soạng một vòng.

“Anh làm gì vậy, ngứa quá!”

Viên Thanh Cử đặt cằm lên vai cô, ôm nhẹ cô, khe khẽ thở dài: “Aiz! Chút thịt vắt vả nuôi ra giờ lại biến mất hết rồi.”

An Lai bóp bóp thịt trên bụng: “Như vậy mới tốt, không cần phải giảm béo nữa.”

“Cũng phải.” Viên Thanh Cử nghiêng đầu, lướt mắt vào cổ áo hơi xéch của cô, dừng mắt ở nơi đầy đặn kia: “Nơi không nên thiếu vẫn không thiếu chút nào.”

An Lai nhìn theo tầm mắt anh, vội vàng che ngực: “Anh lại không đứng đắn!”

Viên Thanh Cử cọ cọ cằm lên mặt cô gái nhỏ, ủy khuất nói: “Không phải do anh cứ luôn bị bỏ đói sao, bà xã ~” Âm điệu biến đổi bất ngờ khiến tim người nghe phải run lên.

An Lai vội vàng đẩy cái mặt cọ loạn của anh ra, xoay người nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, Đồng Lê đến chữa bệnh cho em, anh có phát tiền lương cho anh ta không vậy?”

“Rất đắt! Tên kia toàn tính bằng phút!”

“Khó trách đoạn văn anh ta chọn càng ngày càng dài. Lần sau anh ấy đến nữa thì nhớ giữ người lại ăn cơm đó.”

“Ha ha ~ Được, nghe bà xã hết.” Viên Thanh Cử vuốt tóc cô: “Em cũng đừng mỗi ngày chỉ ở nhà, lúc anh không có nhà chắc em cũng rất buồn chán. Em có thể đi dạo phố, làm tóc gì gì đó, tóc em chẻ ngọn hết rồi này. Hoặc là có thể tìm Tiểu Bàn chơi, cậu ta biết nhiều nơi chơi được lắm, tuy rằng là loại tương đối thấp nhưng chắc là em sẽ thích...”

An Lai trừng anh: “Anh bớt nói xấu em một câu đi không được sao?”

Viên Thanh Cử vui vẻ đồng ý: “Được mà, chẳng qua... Phải cho hôn trước một chút.”

Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn, An Lai không có cách nào đi tìm Tiểu Bàn chơi loại trò chơi cấp thấp gì đó. Hai chum thầu dầu cậu ta ăn còn chưa đã miệng, thường xuyên ra sau núi u buồn nhìn mấy cây thầu dầu rậm rạp, có một lần bị An Phúc Nam gặp được. Chị ta đề nghị nói phần lớn những nơi khác đã qua mùa thầu dầu rồi, nhưng có thể đi đến mấy thị trấn cao hơn tìm xem.

Tiểu Bàn lập tức thu dọn hành lý, chán hưng tinh thần rồi đi, vừa đi là bốn năm ngày, lúc trở về có thu hoạch rất phong phú. Cậu ta còn hào phóng chi cho An Lai và An Phúc Nam mỗi người một túi nữa.

Tiểu Bàn lấy từ chiếc xe việt dã ra một chiếc túi da rắn vô cùng không cân xứng, cậu ta mở cho An Lai và An Phúc Nam xem: “Em cũng không biết là gì, nhưng mà người địa phương nói đây là hai thứ tốt, nên em liền bảo họ hái giúp hai bọc to. Giờ nghĩ lại mới thấy có lẽ em bị gạt rồi, cái này nhìn giống như cỏ cho heo ăn trong chuồng heo vậy. Một bọc lá cây, một bọc cỏ.” Tiểu Bàn ra vẻ chán nản.

An Lai và An Phúc Nam thấy rõ thứ bên trong thì hai mắt cùng tỏa sáng, liếc nhau trao đổi ý tưởng: Đúng là thứ tốt!

20. Chương 20: Động Tĩnh

Thứ Tiểu Bàn mang về có một túi là lá cây, một túi là cỏ dại, đều là thứ tốt.

Lá này tên là tổ chim ngói, đương nhiên không phải tổ chim mà là một loại thực vật có hoa trong họ Cúc, còn gọi là Ainsliaea [1]. Nó có thể chế tác thành một thứ cùng loại với đậu hủ mà trông giống giống bánh bột lọc, quá trình làm tương đối phức tạp. Tạm thời An Lai đem về bỏ vào tủ lạnh, rồi sau đó xử lý túi cỏ dại kia cùng An Phúc Nam.

Cỏ này tên là nguyên tước, tên dân gian là món ăn bông vải. Bên trong lá có rất nhiều sợi, vò nát thì giống hệt như bông vải. Các gọi của mỗi nơi mỗi khác, cũng có nơi gọi là thử khúc thảo [2].

Rửa sạch rồi bỏ vào nồi chưng chín sau đó giã nát, hấp nóng lại, vo thành viên tròn với các loại bột mì, thường là dùng bột gạo nếp. Nhưng mà An Lai thích hoa màu hơn, cô bỏ thêm một lượng nhỏ bột ngô, bột lúa mạch và bột mì, vo tròn lần nữa, để lên men là có thể bỏ vào nồi hấp ngay. Cũng may lần trước An Lai

nói muốn ăn bánh gạo ngọt nên Viên Thanh Cử đã cho người mua nồi hấp bằng trúc về. Viên nguyên tước thành phẩm này cùng loại với thanh đoàn, dai hơn thanh đoàn, sau khi để nguội còn có thể nướng ăn. Cách gọi chính xác nhất là “bánh nguyên tước”.

Dưới sự trợ giúp của đầu bếp, một nồi bánh nguyên tước đã ra lò. An Phúc Nam nhìn mấy viên tròn tròn đáng yêu trong nồi, thở dài: “Thứ này chẳng có gì lạ, lúc chị vừa kết hôn, cha không thương mẹ không yêu, vì tiết kiệm lương thực nên mỗi ngày phải lên núi hái rau dại.” Nhắc lại quá khứ, chị cảm thán không thôi: “Chồng em tuổi trẻ đầy ắp hên, em cảm y ngọc thực sao cũng biết đến món dân dã này vậy?”

Đúng thế, sao cô lại biết được. An Lai ngừng tay nghiêm túc suy nghĩ, thật sự là nhớ không nổi sao cô biết thứ này được nữa, nó giống như luôn nằm trong đầu cô, cô không biết nó xuất phát từ đâu nhưng cũng không ngại tùy ý lấy dùng.

Vừa khéo Viên Thanh Cử bước vào, anh nắm tay cô, không đồng ý nói: “Nhớ không nổi thì đừng nhớ, cẩn thận lại đau đầu.”

Cũng chỉ có thể như vậy, An Lai tiếp tục bỏ những chiếc bánh đã hấp chín vào trong sọt, dọn chỗ ra rồi hấp nồi thứ hai.

“Anh bảo người đưa một ít qua nhà chính bên kia đi, em đã thử rồi, mùi vị cũng không tệ, không có làm hỏng. Những nguyên liệu này đều là Tiểu Bàn tìm mang về.”

“Hôm nay trời sắp tối rồi, ngày mai chúng ta qua nhà chính ăn cơm rồi mang qua luôn cũng được... Ừm, cái này ăn ngon hơn thanh đoàn, nhưng mà không có nhân bánh.” Viên Thanh Cử ném xong rồi bình luận.

Nhưng An Lai lại bị chuyện khác làm kinh sợ: “Nhà chính? Ăn cơm?”

Cô gái nhỏ giống như con thỏ bị hoảng sợ, mở to hai mắt mờ mịt nhìn anh, Viên Thanh Cử trấn an nói: “Đừng sợ, con dâu xấu còn phải gặp cha mẹ chồng, với lại trước đây em cũng không phải là chưa gặp họ.”

An Lai đáng thương nói: “Có thể không đi được không, anh nói là chứng đau đầu của em lại tái phát đi.”

Viên Thanh Cử rất kiên quyết: “Không thể! Ngày mai là ngày mừng một tháng Năm, chúng ta chỉ qua ăn một bữa cơm đoàn tụ thôi. Ừm, nếu em không quen, chúng ta sẽ không qua đêm ở đó.”

“A? Còn phải qua đêm nữa sao?”

An Phúc Nam đang bận rộn bên cạnh, nhìn thấy phản ứng của An Lai thì rất buồn cười: “Quan hệ của em và cha mẹ chồng không tốt sao?”

An Lai liếc mắt nhìn Viên Thanh Cử, cúi đầu chột dạ nói: “Em không nhớ rõ nữa.”

Viên Thanh Cử vỗ vỗ đầu cô: “Ba mẹ đều đang ở Kyoto, trưởng bối bên nhà chính chỉ có mình ông nội thôi.”

Xem ra trốn không được rồi, An Lai cố lấy dũng khí nói: “Em phải chuẩn bị cái gì?”

Viên Thanh Cử cười: “Bảo bối thật ngoan, không cần chuẩn bị gì cả, ngày mai em chỉ cần trang điểm xinh xắn rồi đi theo anh là được.”

Mặc dù nói là không cần chuẩn bị, nhưng An Lai vẫn xử lý gói lá tổ chim ngói to này sau khi An Phúc Nam đi, cũng may thời điểm lao động phần lớn đều là do mấy đầu bếp làm, cô chỉ đứng một bên chỉ huy, cũng không rắc rối gì.

Lá rửa sạch, nấu với nước sôi đến chín nhừ, sau đó quấy tan lá trong nồi ra, dùng lưới lọc bỏ cặn. Nước còn thừa lại thì dùng để ngâm phân tro khô*. Thành phẩm rất giống với tàu hũ, chỉ khác là có màu xanh lá óng ánh. Đường nhiên cách ăn cũng giống như tàu hũ, An Lai trộn một chén cho Viên Thanh Cử nếm thử: “Thấy thế nào?”

“Tất nhiên là ngon rồi! Đây là do bà xã anh làm mà.”

An Lai không thèm để ý đến anh, vẫn là để đầu bếp kiêu ngạo đánh giá thì tốt hơn, dù sao người ta cũng là chuyên gia. Đầu bếp ăn một muỗng, thưởng thức hơi lâu, cũng may kết luận coi như là khích lệ: “Bỏ vào miệng trơn mịn, không thua gì đậu hũ nhưng lại thơm hơn.”

An Lai yên tâm, cô tìm hai hộp thủy tinh bỏ hai món vào, chuẩn bị để ngày mai mang đến nhà chính.

Buổi tối An Lai lăn qua lộn lại trên giường không ngủ được, làm Viên Thanh Cử cũng phải thức theo, anh bất đắc dĩ nói: “Bảo bối, em lại làm sao vậy?”

An Lai xoay người tội nghiệp nhìn anh, nín chặt vạt áo trước ngực anh: “Em... em hồi hộp!”

Viên Thanh Cử vốn muốn nâng tay vỗ lưng cô nhưng lại dừng, anh ôm chặt cô vào lòng, nhếch miệng: “Bảo bối, có phải em đã bắt đầu yêu anh một chút rồi không?”

An Lai im lặng, trong bóng đêm, nương theo ánh trăng nhạt ngoài cửa sổ, cô có thể nhìn thấy ánh mắt rạng rỡ của anh: “Nếu em không thích anh, không để ý anh thì sao sao có thể vừa nghe nói phải về nhà đã căng thẳng đến như vậy?”

“Em... em nhất gan không được à.” An Lai vẫn không được tự tin.

“Bé thích nói dối.” Viên Thanh Cử cúi người hôn hôn khoe miệng của cô: “Aiz... Thừa nhận em thích anh khó đến vậy sao?”

Sau đó anh lập tức cứng người, bởi vì cô gái nhỏ lần đầu tiên chủ động hôn anh, tuy chỉ lướt qua như chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng làm anh như bị sét đánh. Cô gái nhỏ làm chuyện xấu nhanh chóng rút về, rúc chặt vào lòng anh. Khoảng cách gần như thế, anh có thể cảm nhận thấy rõ ràng tiếng tim đập như trống đánh của cô, từng tiếng, từng tiếng gõ vào lòng anh, hình thành hợp âm cộng hưởng.

Anh khẽ gọi một tiếng: “Lai Lai...”

Cô gái nhỏ không động dậy, nói năng lộn xộn, âm thanh vì khấn trương mà có chút run run: “Em... Em đang ngủ.”

“Ha ha... Cô bé ngốc.” Anh kim lòng không được xoay người áp cô xuống, cúi người tìm kiếm môi cô, nhẹ nhàng ngậm chặt.

Động tác của anh gấp gáp như muốn chứng minh cái gì, ngăn chặn mọi đường lui của cô, không cho phép cô trốn, cô chỉ có thể đi lên trước, chỉ có thể ở cùng anh, nhảy cùng anh. An Lai nhắm mắt thử đáp lại một chút, người đàn ông bên trên nhận được sự kích lệ lớn, anh hoãn cơn bão cuồng nhiệt lại, chậm rãi dẫn dắt cô đi, để cô đuổi kịp tốc độ của anh.

Đây là một đêm ái muội, bóng đêm khiến con người can đảm hơn. Gian phòng rộng rãi chỉ còn lại tiếng thở dốc ồ ồ cùng tiếng kêu yêu kiều như có như không.

An Lai luôn choáng váng không tìm thấy phương hướng, cho đến khi áo ngực bị anh vội vàng lột ra vứt sang một bên, da thịt trần bị gió thổi lạnh run mới khiến cô hơi thanh tỉnh lại. Cô nức nở đẩy cái đầu đang áp trên ngực mình hướng thụ thịnh yển ra.

Viên Thanh Cử lưu luyến một lát, không thể không dừng lại ôm lấy cô bé nhất gan của mình.

An Lai bị anh nắm tay ấn vào hạ thân đã biến hóa, nghe anh nói trong tiếng hô hấp nặng nề: “Bảo bối, cứ tiếp tục như vậy anh sẽ thành thánh nhân mất.”

An Lai đương nhiên biết đây là gì, cô cảm thấy ngay cả đầu tây buổi sáng cũng không làm mặt cô đỏ như bây giờ. Cũng may Viên Thanh Cử không tiến thêm một bước, anh nói “Em ngủ trước đi,” rồi xoay người xuống giường chạy vào phòng tắm.

21. Chương 21: Đàn Em

An Lai ôm chăn lăn lộn trên giường, trời ạ, bọn họ vừa làm cái gì vậy!

Trong chiếc kính mờ của phòng tắm là ánh đèn vàng nhạt, tiếng nước tí tách tí tách không dứt bên tai. Cô đưa mắt sang nhìn khung hình ở đầu giường, trong hình là An Lai và Viên Thanh Cử chụp khi đi du lịch

trước kia. Cô gái trong ảnh có vẻ mặt không kiên nhẫn, mà Viên Thanh Cử ôm cô vẫn luôn dùng ánh mắt cương chiều bao dung từ đầu đến cuối.

Trong phòng vốn là không có khung hình này, trước đó vài ngày cũng không biết Viên Thanh Cử lấy ra từ đâu, là anh cố tình đặt ở đầu giường.

An Lai nhìn ánh mắt triền miên của Viên Thanh Cử trong hình, lòng cô cảm thấy như bị kim đâm, tủi thân vô cùng, cô cách một tiếng úp khung hình lên mặt bàn.

Phụ nữ đôi khi cũng rất khác thường như vậy.

Vừa lúc Viên Thanh Cử mang một thân đầy hơi nước đi đến cạnh giường, anh lôi cô gái đã ngã đến mép giường dậy, nghiêng người dựng đứng khung hình lên, nói với cô: “Ngày khác chúng ta dành thời gian đi bổ sung ảnh cưới.”

An Lai chuyển người lại đưa lưng về phía khung hình, tâm tư căn bản không đặt ở đó, đáp lấy lệ: “Trước kia không có sao?”

“Có, nhưng em rất không tình nguyện, rất làm khó nhọc ảnh gia lúc đó.” Giọng nói của anh vô cùng bình thản, anh nắm tay phải của cô, chỉ vào một vết sẹo nhỏ trên ngón giữa nói: “Sau này toàn bộ đều bị em ném đi, xé nát hết, vết sẹo này là bị thủy tinh cắt phải lúc đó.”

An Lai nghe vậy, không biết vì sao trong lòng lại nhảy nhót vui mừng. Lúc trước An Lai không có tình cảm với Viên Thanh Cử, như vậy cảm giác tội lỗi của cô cũng không quá nặng nề. Nhưng người Viên Thanh Cử yêu vẫn luôn là “An Lai” chứ không phải cô. Nhưng mà nghĩ lại, mấy ngày nay cô là người ở cạnh Viên Thanh Cử, thân mật khăng khít với anh cũng là cô, vậy thì có gì khác nhau đâu chứ?

Đây là một bài tính rất lộn xộn, cô không thể tính ra rõ ràng được.

Viên Thanh Cử đẩy đẩy cô gái nhỏ đang trầm tư, anh hỏi: “Chúng ta bổ sung ảnh cưới có được không?”

An Lai nhắm mắt lại: “Em mệt rồi, nói sau đi.”

Viên Thanh Cử nhìn đóa hoa đỏ trên xương quai xanh của cô, miễn cưỡng nói: “Được rồi, ngủ!” (có ai không hiểu chỗ này không, đó là dấu hôn ngăn đó)

An Lai bị anh kéo vào ngực, anh chọt chọt ngực anh: “Có phải anh không vui rồi không?”

“Hừ, anh rất không vui đó, em muốn bồi thường anh thế nào?”

An Lai khép năm ngón tay che ánh mắt bắt đầu lóe hung quang của anh lại: “Không bằng anh qua phòng bên cạnh ngủ đi, hoặc là em qua đó ngủ.”

Viên Thanh Cử kéo anh tay ấm mềm trên mặt mình xuống, anh đặt lên môi hôn một cái, nhắm mắt lại chơi xấu: “Anh đang ngủ rồi, không có nghe thấy gì hết.”

An Lai bị anh chọc cười, cô tựa vào ngực anh nhắm mắt lại, trên đầu nhanh chóng truyền đến tiếng hít thở đều đều của người đàn ông.

Người đời đều nói, rốt cục tình yêu là gì?

“Yêu” không truyền bá bằng miệng, từ ngàn xưa tới nay, thứ được ngâm xướng luôn là chữ “tình”.

Tình là kim tích hà tích, kiến thử lương nhân [1]; kết tóc phu thê là yêu.

Tình là sinh tử tương hứa [2]; giúp nhau lúc hoạn nạn là yêu.

Tình là Tư Mã Tương Như hát bài Phượng cầu hoàng [3]; Mạnh Quang cử án tề mi là yêu [4].

Tình là tâm động; yêu là an ổn.

Nhưng sau khi động tình, yêu lại là gì đây?

Bề ngoài? Đời này mỹ nhân nhiều như sao, anh dựa vào cái gì nhận định là em, mà đại đa số người tình chỉ có dung mạo trung bình, vậy sao họ vẫn như keo như sơn, lưỡng tình không rời?

Tính cách? Đời này người có tính cách tương tự nhau nhiều đếm không hết. Anh dựa vào cái gì mà nhận định là em?

Trải nghiệm sống chung?

An Lai nhích người kề sát lại Viên Thanh Cử hơn một chút, người đàn ông ngủ mơ vô thức vỗ vỗ lưng cô, cứ như trấn an trẻ sơ sinh bị ác mộng quấy nhiễu vậy.

Theo như Viên Thanh Cử nói, trước kia anh và An Lai cũng không tốt đẹp gì mấy, những ngày nay người ở cùng anh là cô, như vậy...

Đây là vấn đề liên quan đến huyền học và triết học, An Lai suy nghĩ lung tung một hồi rồi cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong bóng đêm, Viên Thanh Cử mở mắt ra, yêu thương hôn lên thái dương của cô gái nhỏ, vừa có chút thương tiếc vừa có chút bất đắc dĩ, cuối cùng hóa thành một nụ cười nuông chiều: “Cô bé ngốc.”

Ngày hôm sau, An Lai không cần người gọi cũng tự giác tỉnh lại. Viên Thanh Cử đi tập thể dục buổi sáng về, chần vò thành một cục, trên giường cũng không có người, trong phòng thay đồ có tiếng bước chân khe khẽ, cô gái nhỏ đang cầm hai bộ quần áo ướm tới ướm lui trước gương. Nhìn thấy anh, cô cứ như chim non đã tìm được tổ chức vội ôm quần áo chạy đến trước mặt anh: “Anh nói xem em mặc bộ này đẹp hơn hay bộ này đẹp hơn?”

Viên Thanh Cử còn chưa đáp cô đã bắt đầu ghét bỏ mùi mồ hôi trên người anh, đẩy đẩy anh ra xa, ra vẻ nói: “Đừng hun mùi hư quần áo của em.”

Anh buồn cười để cô đẩy mình ra cửa, đợi khi anh sửa soạn xong, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi cửa phòng tắm thì phát hiện cô bé kia còn chưa ra. Viên Thanh Cử vừa lau tóc vừa đi vào phòng thay đồ, thấy cô gái nhỏ đã bỏ qua hai bộ đồ lúc nãy mà cầm hai bộ khác tiếp tục ướm. Anh lắc đầu, vắt khăn lông trên vai, đợi đến khi cô rút cục phát hiện ra, muốn chạy đến hỏi ý kiến anh thì anh quyết đoán ném hai bộ quần áo qua một bên, không thèm để ý tiếng la oai oái của cô.

“A, anh làm gì vậy?”

Viên Thanh Cử tìm trong tủ một chút, anh lấy ra một chiếc đầm dài màu trắng: “Mặc cái này đi.”

Đây là đặt may ở tiệm may cao cấp lần ra ngoài chơi lúc trước, An Lai chưa mặc lần nào. Nửa phần trên là tơ lụa, theo kiểu sườn xám không cổ, trước ngực là hoa văn được theo bằng chỉ đỏ. Từ ngực xuống là váy xòe, tầng tầng lớp lớp phủ trên đùi, dùng chất liệu vải chiffon. Vừa đoan trang phú quý vừa không mất vẻ hoạt bát nhẹ nhàng.

Không biết có phải vì chiếc váy này là do Viên Thanh Cử chọn hay không mà An Lai lại như được uống thuốc an thần, cảm thấy vô cùng vừa lòng. Cô lại đuổi Viên Thanh Cử ra ngoài để thay quần áo, nhưng mà khóa kéo sau lưng cô không với tới, sau khi thử vài lần thì cũng bỏ cuộc. Cô có chút không tình nguyện đi ra ngoài tìm Viên Thanh Cử giúp mình.

Cô cũng không nói gì, chỉ trực tiếp đi đến xoay lưng về phía anh.

Viên Thanh Cử vốn đang cầm sách đọc giết thời gian, thấy vậy là hiểu ý, anh khép sách kéo khóa lên giúp cô, còn không quên trêu ghẹo: “Lai Lai, em đây là đang quyến rũ anh sao?”

An Lai cúi đầu, vì để kéo khóa nên cô vén hết lên trước, để lộ cái cổ duyên dáng và tấm lưng mịn màng, nửa che nửa đẩy khiến người ta hận không thể tụt hết bộ váy phiền lòng này xuống mà thưởng thức cảnh đẹp bên trong.

An Lai một lòng đợi anh kéo giúp, hoàn toàn không biết quang cảnh mê người sau lưng mình, còn ngây thơ nói: “Nếu em quyến rũ anh, vậy hôm nay có thể không cần đi qua nhà chính hay không?”

Tuy Viên Thanh Cử tìm đập thành thịch nhưng cuối cùng vẫn không làm ra hành vi gây rối nào, anh kéo khóa lên nói: “Không được.”

Cô gái nhỏ rất thất vọng, oán hận: “Anh thật không có nguyên tắc, em không thèm quyến rũ anh đâu!”

Anh theo không kịp logic của cô: “Anh không nguyên tắc?”

Cô gái nhỏ nắm tay: “Đúng vậy, anh là đàn ông thì nên bị sắc đẹp trước mặt mê hoặc đến đầu óc choáng váng, sau đó để mặc người xâm lược mới đúng!” Cô híp mắt, cứ như vô cùng khát khao cảnh tượng này.

Viên Thanh Cử cảm thấy anh không bị mê hoặc là rất có tội, vì không cô phụ “tấm lòng” của cô, anh ho nhẹ hai tiếng, che giấu ý cười trên mặt: “Khụ khụ... nếu không, lần sau em thử lại xem, anh nhất định sẽ tùy ý để em xâm lược.”

An Lai liếc anh một cái, ngồi xuống trước bàn trang điểm chải đầu: “Em không có ngốc vậy đâu, anh vô nguyên tắc như vậy, ngay cả bữa cơm nhỏ này cũng không đáp ứng em mà còn muốn bàn chuyện khác sao?”

Viên Thanh Cử cảm thấy cô gái của anh thật sự là càng ngày càng đáng yêu, anh cũng ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô đeo đôi bông tai trên châu, cài một chiếc trâm trên châu đồng bộ vừa mua lên đầu.

“Lai Lai, rốt cục em đang căng thẳng cái gì? Sợ bọn họ không thích em, sau đó ép em ly hôn sao?”

“Ly hôn? Không khoa trương như vậy chứ?”

“Chúng ta cũng không ở cùng bọn họ, không tồn tại vấn đề mẹ chồng nàng dâu, chỉ đơn giản đến ăn một bữa cơm thôi mà.”

“Không sao đâu, anh không cần an ủi em, cứ để em căng thẳng đến hỏng luôn đi.” An Lai vừa bới tóc vừa oán giận.

Chỉ có cô tự biết mình đang khẩn trương cái gì. Cô không phải An Lai, không phải vợ của Viên Thanh Cử, lại càng không phải con dâu nhà họ Viên. Đây là một loại sợ hãi, cô đã đi vào ngõ cụt tự mình tạo ra.

Liếc sang hộp trang điểm chưa mở, cô hỏi Viên Thanh Cử: “Em có cần trang điểm không?”

Viên Thanh Cử ôm mặt cô, nhìn nhìn, rồi hôn xuống. Nửa ngày sau anh mới rời môi, nói: “Không cần, như vậy đã rất đẹp rồi.” Trang điểm rồi hôn vào sẽ dính son phấn.

An Lai lo sợ bất an ôm hai hộp điểm tâm lên xe, hai nhà cách khá xa, đi qua phải mất một giờ, trời lại đột nhiên mưa như trút nước, chỉ chốc lát sau mặt đất đã có vô số bọt nước mưa.

Di động Viên Thanh Cử vang lên, An Lai ngồi gần, nghe thấy đầu bên kia nói: “Cậu ba, ông chủ nói mưa lớn, lái xe không an toàn, bảo cậu và phu nhân khi nào mưa tạnh hãy qua.”

“Ha ha, đã đến cửa rồi.”

Bên kia rất vui mừng: “Vâng, tôi sẽ bảo người mang ô đến cho cậu và phu nhân.”

“Không cần, chúng tôi có mang theo ô.”

Cúp điện thoại, Viên Thanh Cử lấy một chiếc ô to màu đen ở hàng ghế sau ra, xuống xe trước mở ô rồi mới để An Lai xuống. Dọc đường anh ôm chặt cô, may mà ô lớn, bằng không mưa to thế này có che kiểu nào cũng bị ướt.

Vào đến cửa, An Lai ngay cả chân váy cũng không dính một giọt nước, nhưng đầu vai Viên Thanh Cử lại ướt hơn nữa. Cô cho là ô lớn, nhưng hóa ra là do Viên Thanh Cử toàn tâm toàn ý lo cho cô, nhất thời lòng An Lai cảm thấy được lấp đầy, mũi hơi cay cay. Viên Thanh Cử nâng tay muốn xoa tóc cô, nhưng nghĩ đến cô tỉ mỉ búi tóc nửa ngày nên đổi thành vỗ vỗ đầu, cười với cô.

Một bóng dáng xinh đẹp ra đón, không thèm nhìn An Lai mà giơ tay gọi một tiếng “Đàn anh” với Viên Thanh Cử, còn đưa khăn lông trong tay ra.

Viên Thanh Cử có chút bất ngờ, cười nói: “Lam Sinh cũng tới rồi à.” Anh nhận khăn lông, nhưng không lau cho mình mà lau nước trên tay An Lai trước.

Lúc này Lam Sinh mới chuyển tầm mắt sang An Lai, nhìn chăm chú.

Từ khi cô ta gọi một tiếng “đàn anh” là An Lai đã âm thầm đánh giá rồi. Cười duyên, mắt sáng ngời, cũng là một mỹ nhân hiếm thấy. So với An Lai thì cô ta lại có vẻ thành thực, mềm mại đáng yêu hơn.

An Lai như không chú ý đến cô gái đang nhìn mình mà chuyên tâm để Viên Thanh Cử lau tay giúp, nhưng trong lòng cô lại vô cùng buồn phiền, quả thật là sắp vào mùa hạ, không khí hôm nay khiến người ta vui không nổi, cô còn xuất hiện ý nghĩ, ra ngoài thì đúng là nên trang điểm.

~[1] Kim tịch hà tịch, kiến thử lương nhân: Trích trong bài Thù Mâu của Khổng Tử, có nghĩa “Đêm nay là đêm gì mà em lại gặp được chàng ở đây”.

[2] Sinh tử tương hứa: Trích trong Mô Ngư Nhi – Nhạn Khâu, có nghĩa “sống chết hẹn thề bên nhau”.

[3] Tư Mã Tương Như, tự Tràn Khanh (179 TCN-117 TCN), người ở Thành Đô đời nhà Hán. Người rất đa tài, văn hay, đàn giỏi. Ca khúc Phụng Cầu Hoàng (chim phụng trông tìm chim phụng mái) được ông đàn để trêu ghẹo người đẹp Trác Văn Quân.

[4] Mạnh Quan cử án tề mi: Trích trong điển tích cùng tên, Mạnh Quan là tiểu thư nhà giàu nhưng lại đồng ý lấy chàng thư sinh nghèo khó Lương Hồng làm chồng, tuy vậy, mỗi bữa cơm bà đều nâng mâm ngang mày để bày tỏ lòng kính trọng của mình với chồng. Sau này, “cử án tề mi” là thành ngữ để chỉ người vợ hiền đức.

22. Chương 22: Anh Em

Tiểu Bàn đã ngủ từ sớm, An Lai vội cầm hai hộp điểm tâm Viên Thanh Cử mang theo đưa cho Tiểu Bàn: “Này, đây là dùng hai loại lá cây cậu không biết làm ra đó.”

“Không phải chứ, chị ba?” Tiểu Bàn hoảng sợ, đợi đến khi nhìn thấy hai món tinh xảo trong hộp thì ngẩng đầu lên với An Lai, cảm khái mười phần: “Chị ba, chị thật quá giỏi.” Nói rồi lại ôm hộp ôn ào chạy vào: “Ông nội, con không thiếu đồ ăn nữa rồi, ông mau xem, chị ba dùng mấy thứ kia làm ra món rất ngon.”

Viên Thanh Cử nhìn mà lắc đầu liên tục, lau xong cho An Lai thì lau lung tung cho mình một lượt. Nãy giờ cô gái tên Lam Sinh vẫn luôn đứng đó. Người giúp việc lấy giấy ra cho hai người, An Lai vừa mới thay giấy thì chợt nghe thấy Lam Sinh hỏi: “Đây là An tiểu thư phải không?”

Tuy là hỏi An Lai nhưng lại nhìn Viên Thanh Cử. An Lai thấy Viên Thanh Cử vẫn đang lau nước, không biết có nghe hay không, cô đành phải cười nhẹ: “Chào cô, tôi là An Lai.”

Cô gái kia vươn tay phải: “Tôi là Ngọc Lam Sinh. Đã sớm nghe nói đàn anh cưới được một cô vợ vô cùng xinh đẹp, hôm nay mới chính thức gặp mặt.”

An Lai bắt tay với cô ta: “Quá khen, Ngọc tiểu thư mới đúng là xinh đẹp.”

Ngọc Lam Sinh nhìn sang Viên Thanh Cử, cười ngại ngùng.

Viên Thanh Cử đang thay giấy, ghé bên cạnh không ngồi mà lại vịn vai An Lai, có người ngoài ở đây, An Lai cũng chỉ có thể để mặc anh. Nhưng mà sau khi thay xong anh vẫn không buông tay ra mà ôm An Lai, nói với Ngọc Lam Sinh: “Lam Sinh, An Lai không còn là tiểu thư nhà họ An nữa. Sau này em có thể gọi chị ba giống bọn Tiểu Bàn, cũng có thể gọi là Tam phu nhân như người ngoài.” Lời nói thâm thúy, khẩn thiết.

Sắc mặt Ngọc Lam Sinh hơi biến đổi, Viên Thanh Cử không hề phát hiện kéo An Lai đi vào trong: “Anh đưa em đi gặp ông nội.”

Ngọc Lam Sinh bước nhanh đi theo, điều chỉnh tốt nét mặt, “Đàn anh nói phải, là em lỡ lời.”

An Lai thấy cô ấy lớn hơn mình rất nhiều, ít nhất cũng phải hai lăm hai sáu, để cô ấy gọi chị dâu thì mình có chút khó xử, An Lai nói: “Gọi tôi An Lai là được rồi.” Viên Thanh Cử im lặng siết nhẹ tay cô một cái.

Ngọc Lam Sinh dịu dàng mỉm cười, cũng không từ chối.

An Lai thấy cứ thân thiết trước mặt trưởng bối như vậy thì không tốt lắm nên muốn vùng ra khỏi tay Viên Thanh Cử, nào biết bàn tay vô lại kia còn nhanh hơn, anh trêu ghẹo: “Thẹn thùng rồi hả?”

An Lai trừng anh. Ngọc Lam Sinh bên cạnh nói: “Hai người các anh thật ân ái.”

Những lời này rất hợp tâm ý Viên Thanh Cử, “Mắt nhìn của Lam Sinh không tệ.”

Thấy Ngọc Lam Sinh nhìn sang, An Lai có chút ngượng ngùng.

Ông nội Viên Trọng hơn tám mươi tuổi, thân mình vẫn rất khỏe mạnh, cũng có lẽ là vì xuất thân quân nhân nên tràn đầy sinh lực. Ông không để Tiểu Bàn đỡ, nhìn thấy An Lai, Tiểu Bàn lui tới tri thông tin tức: “Ông nội nghe thấy chị ba tới nên muốn xuống lầu.”

Ông nội Viên giậm mạnh chân một cái, trừng hai mắt: “Lắm miệng.” Tiểu Bàn khẽ run rẩy, bước lên lấy lòng dịu ông ngồi xuống.

Viên Thanh Cử tiến lên: “Ông nội, cháu đưa cháu dâu tới gặp ông.”

Nào biết ông nội Viên lại cáu kỉnh, không cảm kích mà còn trừng mắt hỏi: “Lão già ta còn chưa mù đâu.”

An Lai không hề dự liệu được tính tình ông nội lại kém như vậy, vẫn còn đứng yên ngơ ngác, Viên Thanh Cử kéo kéo cô, “Mau gọi ông nội.”

An Lai hồi hồn, nhu thuận học theo: “Ông nội.”

Lúc này ông cũng không làm khó nữa, ngược lại còn mặt mày hớn hởi: “Ngoan, mau tới chỗ ông nội.”

“A?” An Lai có chút phản ứng không kịp, Viên Thanh Cử đẩy lưng một cái cô mới kiên trì bước lên.

Chị dâu cả Triển Hoa đi ra từ phòng bếp: “Mấy em đến rồi à? Chị còn sợ mưa không qua được chứ.”

“Đi sớm, trời vừa mưa là tụi em đến cửa nhà rồi.”

Triển Hoa nhìn nhìn Viên Thanh Cử: “Sao còn mặc quần áo ướt vậy, mau đi thay đi, đừng để cảm mạo.” Cô lại hỏi An Lai: “Em có bị ướt không?”

An Lai lắc đầu, có chút ngượng ngùng: “Mưa tạt lên người anh ấy hết rồi.”

Triển Hoa trêu tức nhìn thoáng qua Viên Thanh Cử, lại giục anh đi thay quần áo.

“Em ngồi với ông nội một chút, anh đi rồi về ngay.” Viên Thanh Cử dặn dò An Lai, ông nội Viên nhìn không vừa ý: “Ông còn có thể bắt nạt cô vợ của chú được sao.”

Viên Thanh Cử bất đắc dĩ, đành phải đi vài bước, đến chỗ ông lão nhìn không tới thì nháy mắt với An Lai mấy cái.

Triển Hoa buồn cười nhìn đôi vợ chồng trẻ, còn nói: “Được rồi, mấy em ở với ông, chị vào bếp xem thức ăn đã xong chưa.”

Ngọc Lam Sinh thấy Viên Thanh Cử đi rồi thì cũng nói: “Chị cả, em đi giúp chị.”

Triển Hoa và Ngọc Lam Sinh cùng vào bếp, Tiểu Bàn cũng không biết chạy đi đâu rồi. An Lai ở một mình với ông nội Viên nên đứng ngồi không yên. Đột nhiên cô nghe ông nói: “Nha đầu, con cũng làm chuyện xấu gì rồi hả?”

“Sao cơ?” An Lai không biết vì sao lại bị “hưng sư vấn tội”, còn hỏi một cách khó hiểu như thế.

Ông nội Viên chống hai tay lên quầy trường, làm như thật nói: “Tiểu Ngũ Tiểu Lục mỗi lần gặp rắc rối trở về, đứng trước mặt ta đều là bộ dáng như mông bị mọt đing vậy đó.”

An Lai biết ông đang trêu ghẹo mình, thân mình cũng thả lỏng hơn, có chút ngượng ngùng cười: “Ông nội!”

“Thế này mới đúng, ta cũng không phải bom, con sợ cái gì!” Ông nói chậm dần: “Vết thương trên đầu đã khỏi hẳn chưa?”

Ông rất hòa ái dễ gần, An Lai cũng không còn khẩn trương như vừa nãy nữa, ngoan ngoãn đáp: “Đã tốt rồi ông.”

“Vẫn chưa nhớ được chuyện trước kia à?”

An Lai lắc đầu. Ông nội Viên thở dài, vỗ vỗ tay An Lai: “Đều là tạo hóa!”

“Con không hiểu ý ông lắm.”

Ông nội Viên nở nụ cười: “Con cháu đều có phúc của con cháu, lão già ông cũng không sống được mấy năm nữa, sẽ không can thiệp vào chuyện của mấy con.”

“Ông nội vẫn cường tráng khỏe mạnh mà!”

Ông nội Viên liếc mắt nhìn Viên Tiểu Bàn bên cạnh một cái, “Vây phải trông cậy vào mấy tiểu tử con không làm ta tức giận mới được.”

Tiểu Bàn làm bộ mất hứng, lại gần: “Ông nội nói oan con rồi, gần đây con không gặp rắc rối gì cả.” Rồi lại lấy ra chiếc hộp thủy tinh của An Lai như hiến vật quý, “Ông nội xem, con không nói sai mà, đây đều là do chị ba làm.”

“A, không phải là đậu hủ chim ngói sao?” Ông nội Viên vừa nhìn liền nhận ra, có chút cảm khái nói: “Đã nhiều năm chưa được ăn lại rồi.”

An Lai vội nói: “Con đi trộn một chén cho ông nội ăn ngay nhé?”

Ông nội Viên gật đầu, vuốt râu nói: “Có cháu dâu đúng là tốt, nhưng hai đứa này đều kéo dài không chịu kết hôn, định ở giá cả đời hả?” Nói tới lại giận chó đánh mèo Viên Tiểu Bàn trước mắt, đánh gậy cậu ta một cái.

Tiểu Bàn oan ức ôm gáy: “Ông nội, con còn chưa đến hai mươi hai mà. Chưa đủ tuổi kết hôn theo pháp luật đâu.”

Phòng bếp nhà chính nhà họ Viên thật ngoài dự đoán của An Lai, không vì cái gì khác mà khi cô đi vào, bên trong chỉ có chị dâu cả Triển Hoa, Ngọc Lam Sinh và một phụ nữ trung niên đang xào rau mà thôi.

Hỏi ra mới biết, người phụ nữ kia chính là thím Lâm chuyên nấu cơm cho gia đình, tuy rằng trong nhà nhiều người, nhưng bình thường cũng có Triển Hoa giúp đỡ nên không thiếu người. An Lai xấu hổ, quả nhiên Viên Thanh Cử quá xa hoa lãng phí. Phòng bếp có một đầu bếp chính, ba phụ bếp, còn có một sư phụ làm điểm tâm Bạch Ấn nữa.

Sắp đến giờ cơm, An Lai rốt cục gặp được hai nhân vật quan trọng khác trong nhà, anh cả Viên Hồng Uy và cháu gái nhỏ Viên Ái. Lúc trước Viên Ái đi học đàn, anh cả vừa đón về nhà.

Viên Hồng Uy là một người đàn ông trung niên nho nhã, mang giấy Tây, ăn mặc tương đối chỉnh tề, đeo mắt kính. Anh thấy An Lai thì cười chào một tiếng rồi đưa Viên Ái đi rửa mặt, không nóng không lạnh. Nhưng An Lai cảm thấy như đã gặp anh ta ở đâu rồi. Về phần Viên Ái, có người lớn ở đây, tuy không tình nguyện nhưng cô bé vẫn quy củ gọi một tiếng thím ba.

Triển Hoa gọi An Lai: “An Lai, sắp đến giờ cơm rồi, em đi gọi Tiểu Tam xuống đây đi.”

“À, được.” An Lai còn đang nghĩ xem đã gặp Viên Hồng Uy ở đâu, có chút mơ màng đi lên lầu. An Lai mang một đôi giày vải mềm, bước trên sàn gỗ không hề phát ra tiếng. Chưa đến chỗ rẽ cô đã nghe tiếng gõ cửa, An Lai quay đầu thì thấy là Lam Ngọc Sinh, hình như bên trong đang hỏi gì đó.

Cô ấy nói: “Đàn anh, là em. Cơm nấu xong rồi.”

An Lai lui một bước, im lặng xuống lầu. Triển Hoa hỏi: “Sao em lại xuống một mình?”

An Lai nhận lấy đĩa của Triển Hoa, xếp ra bàn: “Em gọi rồi, anh ấy sẽ xuống liền thôi.”

Quả nhiên đĩa còn chưa xếp xong, Viên Thanh Cử và Ngọc Lam Sinh đã một trước một sau xuống đến nơi. Viên Thanh Cử lập tức đi đến cạnh An Lai, tự nhiên khoác tay lên vai cô, “Sao vậy, em xuống bếp à?”

An Lai hạ thấp người tránh khỏi tay anh, “Có chị cả và Ngọc tiểu thư ở đây, em nào dám khoe khoang chứ.”

Lúc ăn cơm, trên bàn rất yên tĩnh, nhưng ăn được một nửa thì An Lai đột nhiên “ai da” một tiếng. Viên Thanh Cử bên cạnh vội vàng buông đũa, lấy khăn giấy đưa đến miệng cô, “Lại cần phải đầu lưỡi rồi, mau nhổ cơm ra.”

Mấy người còn lại nhìn họ chăm chăm, An Lai nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lắc đầu với Viên Thanh Cử, bất chấp ngưỡng ngừng nói: “Vừa rồi anh cả vào em đã thấy nhìn rất quen mắt, em nghĩ mãi không ra đã gặp ở đâu, hiện giờ đột nhiên nhớ tới, không phải anh là thị trưởng của Thanh Yển đó sao?”

Cả bàn im lặng giây lát, sau đó một trận cười to, phối hợp với ánh mắt... khinh bỉ của bạn nhỏ Viên Ái.

Người nhà họ Viên đều biết chuyện An Lai mất trí nhớ, cũng không dám thấy cô thất lễ. Viên Hồng Uy còn nửa đùa tự giễu: “Xem ra anh còn chưa đủ gần dân, em dâu lâu như vậy mới nhận ra.”

An Lai cười gượng, cúi đầu gắp cơm trong bát, lần đầu tiên đến nhà chính lại mất mặt như vậy. Ông nội Viên tự mình gấp măng sợi cho cô: “Nha đầu, ăn của con đi, mặc kệ bọn họ. Bọn họ ai dám cười ta sẽ phạt người đó rửa chén.” Còn thúc giục Viên Thanh Cử: “Cháu ba à, con còn không chăm sóc vợ mình thì con bé sẽ ăn cơm trắng luôn đó.”

Viên Thanh Cử đáp lời. An Lai ngẩng đầu nhìn Triển Hoa đang che miệng cười, không biết thì thầm câu gì với Viên Hồng Uy mà anh ta cũng cười nhìn thoáng qua bên này, bộ dạng vui mừng.

Tiểu Bàn chen vào đúng lúc: “Ông nội, anh cả cười kìa.”

“Được, vậy phạt thằng cả rửa chén.” Ông nội Viên đánh nhịp.

“Được ạ.” Viên Hồng Uy đáp. Trên bàn cơm vui vẻ hòa thuận.

An Lai vốn tưởng ông nội Viên pha trò để hóa giải xấu hổ cho cô thôi, kết quả lại... Sau khi ăn xong, Viên Hồng Uy thật sự mang tạp dề đi vào phòng bếp. Những người còn lại cũng không thấy có gì không đúng. An Lai cảm thấy cường độ thần kinh của cô đã được rèn luyện một lần nữa.

23. Chương 23: Chuyện Cũ

Mâm cơm trên bàn được dọn đi, mâm đựng trà và trái cây được bưng ra.

Trà là chè xuân mới sao, khói mỏng lượn lờ thấm vào tận ruột gan. An Lai nghe mùi thì thấy vui mừng, nâng lên nhấp một ngụm nhỏ.

Mọi người vừa ăn hoa quả vừa nghe ông nội Viên kể chuyện xưa.

Chuyện của lão thái gia phát sinh trước giải phóng, là một người lính dưới tay ông, chẳng qua khi chuyện xảy ra thì anh ta chưa gia nhập thủ hạ lão thái gia.

Tiểu tử tên Thuyên Trụ, rất ngốc, nhà nghèo từ nhỏ, làm thuê cho một địa chủ, khỏe mạnh chăm chỉ, tính tình thành thật. Tài chủ đó có một cô con gái nhỏ hơn cậu ta ba tuổi, cũng là người hiền lành tri lễ. Do hồi nhỏ bị bệnh đậu mùa, tuy cứu về được một mạng nhưng gương mặt lại bị hủy, nếu nhìn vào ban đêm thì có chút đáng sợ, cho nên hôn nhân đã thành vấn đề không nhỏ. Trong nhà chẳng những không có người tới cầu hôn mà khi lão cha mời bà mối mặt dày đến nhà người ta làm mai, bà mối còn bị người ta đuổi ra khỏi nhà.

Thấy con mình sắp thành gái lỡ thì, tuổi tác ông cũng đã cao nên muốn tuyển người đến ở rể. Chọn tới chọn lui lại chấm thẳng đây tớ Thuyên Trụ, nhìn trúng sự thành thật, chăm chỉ giỏi làm của nó.

Thời kỳ rối loạn, chỉ cần an ổn là được.

Ông liền gọi Thuyên Trụ đến hỏi ý kiến, cậu ta sao có thể có ý kiến gì. Về nhà hỏi cha, nhà bọn họ chỉ có một mình cậu, đang lo làm sao cưới dâu, nay nghe lão tài chủ có thể nhìn trúng Thuyên Trụ nhà họ mà kén rể, thì âu cũng là phúc phận.

Thuyên Trụ liền chuyển sang ở nhà lão tài chủ, đãi ngộ con rể đương nhiên khác với lúc làm đầy tớ. Sáng sớm, tiểu thư đã sai người đun nước ấm cho cậu rửa mặt, còn cho một miếng bánh xà phòng thơm khô. Chờ khi Thuyên Trụ xuống ruộng làm việc, tiểu thư thu chậu thì phát hiện bánh xà phòng thơm kia không thấy

đâu nữa. Ngày hôm sau đưa nước đến lại bảo người đưa thêm miếng bánh xà phòng mới, nhưng lúc thu lại cũng biến mất. Qua vài ngày như thế, Thuyên Trụ nói lão tài chủ là cậu phải về nhà một chuyến, ông ta đồng ý.

Nhưng mà Thuyên Trụ chân trước vừa về nhà, sau lưng lão tài chủ đã cho người đến hủy bỏ hôn sự. Hành động của ông ta là tất nhiên, tưởng Thuyên Trụ thành thật, nào ngờ ngay cả một khối bánh xà phòng nhỏ nhỏ cũng ăn trộm mang về, ruộng đất màu mỡ nhà ông ta tràn đầy lương thực, sao có thể giao vào tay loại người như thế được.

Chờ người truyền tin đi rồi, cha cậu ta trực tiếp đề xuống đánh đòn, nhưng Thuyên Trụ lại thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cha cậu hỏi vì sao, cậu ta làm mặt đau khổ nói: “Con không sợ làm việc, nhưng làm rể nhà ông ta rất khổ. Chuyện khác không nói, chỉ là tiểu thư nhà ông ta mỗi buổi sáng đều bắt con ăn hết một miếng đậu phụ khô, đậu phụ khô đó thật sự rất khó ăn, con ăn xong cả ngày cũng nuốt không trôi cơm. Con thật sự chịu không nổi nữa mới trốn về nhà đó.”

Mọi người ôm bụng cười lăn lộn, cười xong lại có mấy phần thốn thức. Trong thời kì cực khổ đó, cho dù là truyện cười cũng mang một chút chua xót.

Triển Hoa thấy An Lai chỉ lo uống trà, liền bỏ mấy trái dâu tây vào trong đĩa của cô: “Đây là người ta đưa đến hôm qua, nghe nói là giống mới, rất mọng nước, nhìn thôi đã thấy thích rồi, em ném thử xem.”

An Lai còn chưa kịp phản ứng thì Viên Thanh Cử đã cầm đĩa cô qua nói: “Loại này cô ấy không ăn đâu.” Mày anh nhử lại, tựa như cực kỳ buồn rầu đối với cô gái nhỏ kiêu ăn này. Nói rồi anh lấy thêm mấy trái thanh long với kiwi đi vào phòng bếp, đổ một lớp sữa đặc dày rồi mới đặt trước mặt cô, xoa xoa tóc cô: “Ăn đi.”

Làm vậy đương nhiên sẽ khiến mọi người trêu ghẹo, nói An Lai có phúc, nói Viên Thanh Cử yêu thương vợ gì đó.

An Lai vốn không muốn gây động tĩnh lớn như vậy, ăn vài ngụm rồi cho qua, dù sao ở nhà người khác cũng không tiện lắm. Nhưng Viên Thanh Cử hiển nhiên không suy nghĩ như cô, anh cho rằng trước mặt người nhà mình, cho dù có phiền chút cũng không cần phải nhịn thứ mình thích ăn.

Đàn ông và phụ nữ có lối suy nghĩ khác nhau, tuy rằng An Lai chưa từng làm dâu nhà ai, nhưng bản năng cảm thấy như vậy không được, sẽ khiến người ta nghĩ rằng cô được chiều chuộng quá nhiều. Nếu hôm nay gặp phải một mẹ chồng keo kiệt thì cô đã bị ghi hận rồi.

Vì thế cô gái nhỏ không vừa lòng lại trở thành tiêu điểm trên bàn lần nữa, tay nhỏ trộm thò xuống khăn trải bàn, chính xác nhéo vào lưng Viên Thanh Cử, dùng sức xoắn một vòng một trăm tám mươi độ.

Viên Thanh Cử ngồi lù lù bất động, chỉ chờ cô xả giận xong thì bắt lấy bàn tay quấy rối kia, nắm chặt không buông. An Lai rút mấy lần không được, cũng không dám làm động tác quá lớn nên cũng mặc cho anh nắm. Về mặt còn làm như không có việc gì, tay cầm nĩa xiên trái cây ăn.

Lúc mọi người trêu ghẹo An Lai, Ngọc Lam Sinh vẫn luôn mỉm cười nghe, cũng không nói gì, đợi đến khi mọi người nói xong mới nhìn chén của An Lai, cảm khái nói: “Cái này cũng làm em nhớ đến hoa quả sữa chua của tiệm bánh ngọt ngoài cổng trường đại học, khi đó, vừa vào mùa hè là mỗi ngày đều phải ăn một ly.”

Lúc chú ý của Viên Thanh Cử bị hấp dẫn sang: “Đúng là rất ngon, nhưng mà không dễ mua chút nào, anh còn nhớ một bạn cùng phòng bỏ ngủ trưa cả một học kì, đi xếp hàng lúc mặt trời lên cao mua về cho một em gái mới theo đuổi được người ta về tay.”

Nhắc đến cuộc sống khi đó, về mặc Viên Thanh Cử hoài niệm: “Sau cổng trường có một quán nướng trong hẻm làm rất ngon, không biết em đã ăn hay chưa, từ sau khi tốt nghiệp anh đã không ăn được món nướng nào hợp khẩu vị như vậy nữa.”

Ngọc Lam Sinh nở nụ cười: “Sao có thể không ăn chứ, đó là kỷ niệm không thể quên được trong bốn năm đại học mà. Đàn anh, nếu không thì ngày nào đó mình làm một tiệc nướng, mời bạn bè ở Thanh Yên đến tụ họp đi, được không?”

“Được, em thu xếp đi, thiếu gì cứ nói anh một tiếng, đến lúc đó anh nhất định sẽ tới.”

Hai người dù sao cũng là bạn học, cho dù khác giới tính thì cũng có không ít kỷ niệm chung, nói đến sự cổ quái của giáo viên, đến bức tường hứa nguyện bị dỡ xuống để xây lại một cách đáng tiếc...

An Lai ngồi cạnh lẳng lẳng anh, ngay cả khi cô rút tay ra khỏi tay Viên Thanh Cử anh cũng không phát giác. Cô bưng đĩa của mình đứng dậy, đi vào phòng bếp.

Viên Hồng Uy vẫn còn đang rửa chén, quay đầu thấy An Lai đi vào, anh đưa tay đẩy mắt kính một chút: “Thiếu sữa à?” Nói rồi anh lục tủ tìm.

“Không cần đâu anh cả, em chỉ vào xem có giúp anh được gì không thôi.” An Lai bỏ đĩa không vào bồn, định rửa tiếp.

Viên Hồng Uy vội vàng gạt cô ra: “Sao có thể để em làm được, đây là hình phạt của ông nội. Nếu để ông biết em giúp anh, anh sẽ bị phạt nữa đó.”

Không phải lão thái gia chỉ đùa thôi sao, An Lai càng thêm ngượng ngùng. Viên Hồng Uy thấy cô không được tự nhiên thì gợi chuyện nói: “Có phải em không ngờ anh sẽ rửa chén thật không?”

An Lai vội vàng gạt đầu, lãnh đạo thường đi giấy Tây trên TV và người đàn ông mang tạp dề, bọt xà phòng đầy tay rửa chén cho gia đình này có sự tương phản quá lớn.

“Anh còn biết nhiều thứ lắm!” Không biết có phải do An Lai quá mơ màng không mà lại nghe được trong giọng anh có chút tự mãn.

Viên Hồng Uy bồi thêm một câu nữa: “Tiểu Tam cũng biết!”

An Lai hơi lão đảo. Viên Hồng Uy rất vừa lòng với phản ứng của cô: “Em không biết sao?”

Làm sao biết được chứ, ngoài buổi tối hôm bọn họ trộm của đầu bếp một nồi canh xương để nấu mì thì không thấy Viên Thanh Cử vào phòng bếp nữa.

Viên Hồng Uy đổ nước trong bồn, đổ nước bắt đầu rửa lần hai, đề ý một ý không tốt lắm: “Về nhà cho nó làm thử xem.”

“Kỳ thực, đàn ông đã lập gia đình nhà họ Viên bọn anh, ở ngoài có thể kiếm tiền, về biết làm việc nhà, còn thương vợ nữa.” Viên Hồng Uy khoe khang không hề đỏ mặt. An Lai rất hoài nghi, anh cả như vậy làm sao tạo dựng được hình tượng thị trưởng cao lớn ở ngoài chứ. Tiện đà cô lại oán thầm, người đàn ông “ở ngoài có thể kiếm tiền, ở nhà biết làm việc nhà, thương vợ” nhà cô hiện giờ đang tán gẫu vui vẻ với mỹ nữ ở ngoài kia kia.

Viên Hồng Uy thấy An Lai tức giận liền hỏi: “Tiểu Tam ăn hiếp em hả?”

“Không có.”

“Tiểu Tam cũng tốt, chỉ là đôi khi có hơi bá đạo, em phải tha thứ cho nó nhiều chút.”

An Lai nói: “Anh ấy rất tốt.” Trong lòng cô lại oán thầm không phải hơi mà là cực kỳ bá đạo, vừa nói không tới mùa hè thì không cho ăn dưa hấu, làm hiện giờ tới mùa dưa hấu nhưng trong nhà ngay cả bóng dưa cũng tìm không ra.

“Em cũng rất tốt.” Viên Hồng Uy nói: “Ông nội là thật sự thích em, bình thường ở nhà người đi làm người đi học, ông nội cũng rất cô quạnh. Nếu em rảnh thì đến đây chơi với ông nhiều chút.” Thấy An Lai đồng ý, anh nói tiếp: “Ông nội nói vừa nhìn thấy em ông đã nghĩ đến bà cố, nên ông rất vui mừng.”

“Bà cố?” An Lai xòe ngón tay tính bồi phận.

Viên Hồng Uy không thể không bổ sung thêm: “Chính là mẹ của ông nội đó.”

“Có liên hệ gì sao?”

Viên Hồng Uy đã dọn dẹp xong, anh kéo ghế nhỏ bắt đầu kể về chuyện xưa kiểu diễm.

“Ông cố và bà cố khi đó cũng là đôi vợ chồng trẻ giống em và Tiểu Tam.” Thấy An Lai đáp lại anh mới nói tiếp: “Lúc đó bà cố mang thân phận cách cách Mãn Châu tôn quý, trong nhà cũng là thế gia vọng tộc trên ba kỳ. Ông cố lúc đó học đồ thợ làm gạch ngói chưa xuất sư, có một lần ông cố đi theo sư phụ đến vương phủ tu sửa vườn, đụng phải bà cố đang đi ngắm hoa, vì thế... nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu).”

“A? Nhưng mà bọn họ...” Thân phận này chênh lệch quá lớn, làm sao ở cùng nhau được.

Viên Hồng Uy nâng tay ý bảo cô an tâm đừng vội nóng nảy, anh lấy một chậu nhỏ ngâm tỏi dưới bàn lên, bắt đầu lột vỏ bỏ tỏi vào trong chén nhỏ. An Lai cũng tới gần giúp đỡ, vỏ tỏi đã ngâm nước mềm ra, rất dễ bóc.

Viên Hồng Uy có tiềm chất đọc sách, gợi lên hứng thú của An Lai rồi mới nói tiếp: “Chuyện loạn thế ai có thể nói chính xác được. Thời thế tạo anh hùng, khi đó ông cố cũng thấy thân phận mình ti tiện không xứng với bà cố, không muốn làm mãi một thợ gạch nên dần thân vào loạn thế. Mấy năm trôi qua cũng lên đến chức quân phiệt không lớn không nhỏ. Ông vô cùng vui mừng trở về định đón bà cố qua cửa, nhưng bà cố sao còn nhớ được tiểu tử thợ gạch là ông chứ. Khi đó, chính quyền Mãn Châu suy tàn, dòng họ Ái Tân Giác La bị đuổi ra khỏi Tử Cấm Thành, cũng không cần thêm một hoàng tộc nữa, chính phủ dân quốc thành lập, bọn họ còn không bằng cả dân chúng.”

“Lúc ông cố trở về, vương phủ đã thuộc về nhà khác, nhiều lần trăm trở mới nghe được nơi nhà bà cố ở. Khi ông đi tìm, bà cố đang chuẩn bị thành thân trong viện, đối phương cũng là hoàng tộc xuống dốc, định thân từ nhỏ. Vì thế...”

Viên Hồng Uy dừng lại đúng lúc, An Lai tiếp lời hỏi: “Vì thế ông cố đến cướp hôn?”

“Không sai, ông dẫn theo một nhóm binh xông thẳng vào lễ đường, khiêng người đi. Ông còn mua lại vương phủ trước kia, sắp xếp cho bà cố ở đó.”

Viên Hồng Uy dừng lại không kể nữa, hết sức chuyên chú bóc tỏi. An Lai nhin không được hỏi: “Về sau thế nào?”

“Sau này bọn họ đương nhiên là tương thân tương ái, sống hạnh phúc cùng nhau, bằng không đám con cháu chúng anh từ đâu ra chứ.”

“Không khoa học!”

“Không khoa học chỗ nào?”

“Bà cố là bị cướp đi, sao bà có thể cam tâm tình nguyện sống cùng ông cố chứ?”

Viên Hồng Uy cuối cùng cũng dừng tay, ngẩng đầu tò mò hỏi: “Em rất để ý chuyện ‘cướp’ này sao?”

An Lai nghĩ một chút: “Dưa ép hái không ngọt... Nhưng mà cũng không thể loại trừ khả năng ông cố có sức quyến rũ bức người, sau đó bà cố lâu ngày sinh tình.”

“Không sai, Lai Lai thật thông minh.”

Là giọng của Viên Thanh Cử. An Lai quay đầu, Viên Thanh Cử đang đứng cách nửa bước sau lưng cô, cũng không biết là đến từ khi nào. Ánh mắt anh sáng quắc, cười nhìn cô, có vẻ rất vui mừng, giọng nói nhẹ nhàng như trút được gánh nặng: “Cho nên em không thể vì chuyện cũ bắt đầu không tốt mà vô đoán nó sẽ mang một kết cục bi thương được.”

24. Chương 24: Kỳ Quái

Viên Thanh Cử và Ngọc Lam Sinh vừa tán gẫu xong, anh vừa nghiêng mắt nhìn thì bị dọa! Cô vợ anh không biết chuẩn mất từ lúc nào, ngay cả đĩa trái cây cũng không có. Anh nghĩ có lẽ cô vào bếp nên đi xuống tìm. Vợ anh đang ngồi cùng anh cả bóc tỏi, cũng không biết anh ấy nói gì mà cô rất tập trung tinh thần lắng nghe, tựa như thầy giáo giảng bài vậy. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy rất .

Anh đi vào mới nghe rõ anh cả đang kể chuyện của ông cố nhà họ Viên, nên anh thu bước chân lại, cũng đứng đó nghe mà không nói gì. Anh cả nhìn thấy anh nhưng không thèm liếc mắt một cái, cô gái nhỏ đang chuyên chuyên tâm tâm lại càng không, sao có thể phát hiện ra anh được.

Anh biết là anh cả cố ý, chuyện của ông cố và bà cố đúng nhà như vậy, nhưng anh ấy trực tiếp bỏ qua quá trình kể thẳng đến kết cục, còn cố ý dẫn dắt đề tài. Sau khi anh nghe câu trả lời của cô, anh nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Tối ngâm trong chậu đã được bóc sạch hết, một cái chén không đủ chứa, Viên Hồng Uy thay bằng chén thủy tinh chuyên dụng của lò vi sóng, đựng tối chỉ hơi vụn lên một chút. Thấy em trai xuống tìm vợ, anh tiền tự giác dọn dẹp vỏ tối trên đất rồi đi ra ngoài, để lại không gian cho hai vợ chồng trẻ.

Lúc này An Lai có chút không muốn để ý đến anh. Viên Thanh Cử hỏi: “Em sao vậy? Không vui à?”

An Lai ỉu xiu: “Ăn no nên có chút buồn ngủ thôi.”

Viên Thanh Cử kéo tay cô: “Đi thôi, đi ngủ một lát.”

“Như vậy không tốt đâu.”

Viên Thanh Cử dừng lại, đỡ vai cô nói: “Lai Lai, em cũng có thể coi như đây là nhà mình, không cần phải câu nệ như vậy.”

An Lai vẫn không được tự nhiên, vừa nghe khỏi cửa, Ngọc Lam Sinh đã nhìn thấy bọn họ: “Đàn anh, anh mau tới đây, bọn em đang bàn xem có nên đánh bài không đó.”

An Lai vừa nghe lập tức cảm thấy phiền hơn, vung tay gỡ tay Viên Thanh Cử ra, nói thảm một câu: “Người ta gọi anh đó, anh đi đánh bài đi.”

Viên Thanh Cử nhất thời cũng không rõ cô đang cáu kỉnh cái gì, anh nghĩ có lẽ cô không quen ở đây nên mềm giọng nói: “Anh đưa em đi ngủ trước.”

“Bây giờ em không muốn ngủ.”

“...”

“Em phải xem tivi trước.”

Viên Thanh Cử thở dài, vỗ vỗ cô gái nhỏ đang giận dỗi: “Được được, lát nữa mệt thì gọi anh, hoặc là tự em đi lên cũng được, quẹo trái căn phòng thứ ba đó.”

Ngọc Lam Sinh bên kia lại nói: “Đàn anh, anh nhanh lên, ba thiếu một.”

An Lai quay đầu nhìn, a, cừ thật, bàn mặt chược mang lên rồi. Tiểu Bàn, Ngọc Lam Sinh, Viên Đông Hành, chỉ còn thiếu một vị trí thôi. An Lai dùng giọng chỉ hai người nghe được nói: “Đàn anh còn không mau đi, ba thiếu một kìa!”

Nói xong, cô cũng không quản Viên Thanh Cử có phản ứng gì liền nhanh chân bỏ chạy ra đại sảnh, ôm gối ngồi cạnh ông nội Viên xem thể giới động vật. Cô có chút với sở thích của ông nội Viên.

Nhưng mà lão thái gia lại xem rất vui, có An Lai xem cùng ông còn vui hơn, cả người cũng có tinh thần không ít. Mỗi một chủng động vật xuất hiện ông đều có thể lải nhải với cô nửa ngày, cứ như ông đã từng gặp qua rồi vậy.

“Cũng không phải là đã gặp qua,” ông nội nhìn thoáng qua con hổ đang kiếm ăn trên màn hình: “Mà ngay cả lão hổ ông cũng đã từng đánh rồi.”

An Lai nhìn nhìn lão hổ hùng tráng uy vũ trên TV, lại đưa mắt nhìn ông nội Viên, sau đó kiên định gạt đầu, khí phách nói: “Ông nội thật lợi hại.” Còn giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Có thể là lão thái gia thấy phản ứng của An Lai không đủ nhiệt liệt, chỉ khen có lệ nên ông không tin. Lão gia tử rất không hài lòng với việc An Lai chất vấn lý lịch của ông. An Lai đúng là không tin thật, hổ đâu có dễ gặp phải như vậy chứ, càng đừng nói là đánh nó.

Lúc ông nội Viên còn trẻ cũng là người cật lực, già rồi lại càng tích cực hơn. Ông rất vừa lòng với cháu dâu như An Lai, nhưng cháu dâu này lại không tin sự tích huy hoàng của ông, như vậy làm sao được. Ông không thèm xem thế giới động vật nữa, thúc giục An Lai theo ông lên lầu.

Lão thái gia chống gậy đi lên cầu thang, An Lai vội vàng ném gối chạy lại đỡ. Nếu là bình thường, có người dìu như vậy ông rất không vừa ý, nhưng đối thành An Lai ông lại rất hưởng thụ.

Phòng của ông vừa nhìn đã biết là phòng của võ tướng. Nó rất lớn nhưng cũng rất đơn giản, ngoài một chiếc giường, một bàn sách, một tủ quần áo và một tủ đứng thì không còn gia cụ dư thừa nào nữa. Vậy mà không có cảm giác trống trải, bởi vì những nơi trống đều bày đầy các vật khác, đều có liên quan đến quân sự. Như mô hình xe tăng, trên tường treo mấy chuỗi súng, cũng không biết là thật hay giả.

Lão thái gia bĩu môi nhìn về phía bức tường, An Lai nhìn qua, cuối cùng cũng biết vì sao ông muốn cô lên đây. Trước tủ đứng có một chiếc cửa sổ, dưới cửa sổ là một cái giường trúc, trên giường là... Meo meo, da hổ!

Đúng vậy.

Da hổ.

Một tấm da hổ hoàn chỉnh.

Một tấm da hổ hoang dã hoàn chỉnh.

An Lai đột nhiên xông đến lặn lên giường trúc, ôm tấm da hổ nghiên cứu. Lông rất mượt, đường vân rõ ràng, không bị mốc. Lật da lại còn có thể nhìn thấy da bị bong ra từng mảnh hoặc vết máu đỏ còn dính lại.

Da thật luôn nha! An Lai kích động, không ngờ đời này cô còn có thể nhìn thấy thứ trong truyền thuyết này.

Ông nội Viên chống gậy, đứng bên cạnh liếc mắt nhìn cô: “Tin chưa?”

Còn có thể không tin sao? An Lai vội vàng gạt đầu, ánh mắt tràn ngập tò mò nhìn ông: “Ông nội, con hổ này ông đánh thế nào vậy?”

Mới đầu ông nội Viên còn có chút tức giận, vẫn không chịu nói, An Lai khen hết lời mới làm ông đặc ý kể lại chuyện lúc đó.

“Khi đó mới vừa giải phóng không lâu, có một năm, ta mang binh đóng quân ở một thôn làng cạnh núi vùng Tây Nam. Chợt ta nghe nói trong thôn dưới chân núi người ta nói thương có mèo lớn quấy phá ruộng nương, làm hỏng không ít hoa màu. Khi đó chẳng có loại tốt gì, một cây hoa màu có thể kết trái cũng rất khó khăn.”

“Hổ chẳng lẽ cũng ăn chay? Nó vào ruộng làm gì?”

“Không phải ăn chay, mà là đến mùa thu hoạch, động vật trên núi rất tinh ranh. Khỉ, thỏ, hươu sao, heo rừng... đều xuống ruộng trộm hoa màu, trời vừa tối là tụi nó tụ tập đến, hổ thì phải đi săn. Nó đi săn không quan trọng, nhưng nó vừa nhào lên một cái, một mảng hoa màu lớn liền bị nó đạp hư. Dân thôn rất hận, nhưng cũng không có cách với con vật hung hãn như vậy. Ta nghe nói đến liền dẫn theo vài người đến đó thủ, ngồi vài đêm mới bắt được.” Lão thái gia vạch bộ lông đen trên đầu hổ ra cho An Lai xem, ngay chỗ mi tâm quả nhiên có một lỗ súng.

An Lai càng xem kỹ bộ da hổ, lão gia tử càng đặc ý, ông hừ hừ nói: “Không cần tìm, không có đâu, chỉ có một lỗ thôi, một phát mất mạng.” Lúc nói ông còn giơ tay làm động tác nhắm bắn.

An Lai cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Viên Thanh Cử lại thích tự mãn như vậy. Buổi sáng, anh luận bàn cùng Viên Hồng Uy, tuy không nhiều lắm nhưng cũng rất mạnh mẽ! Chẳng qua chuyện này cũng không thể ngăn cản nổi sùng bái của cô dành cho anh. Dây dưa một lúc lâu, An Lai mới cảm thấy mỹ mãn, đặc ý đi xuống lầu cùng lão thái gia.

Vừa xuống đã nghe thấy tiếng Tiểu Bàn gào to: “Sao các người có thể thối hết tiền được!”

Vì thế An Lai bị bắt đến, Tiểu Bàn đá hai người “thắng hết tiền” Viên Thanh Cử và Ngọc Lam Sinh xuống bàn, lại kéo An Lai và Triển Hoa đến góp cho đủ số.

An Lai bị đặt vào chỗ của Viên Thanh Cử, mờ mịt nhìn những con cờ mặt chược bằng gỗ trên bàn, loại quốc túy (tinh hoa văn hóa của đất nước) này cô thực sự không yêu thích được.

“Tôi không biết chơi.”

Tiểu Bàn không hề để ý cô là tay ngang, hiên ngang vỗ ngực: “Em dạy cho chị ba!”

Triển Hoa cũng nói: “Không sao đâu, cứ chơi đi, giết thời gian.”

An Lai đành phải ngoan ngoãn ngồi đó. Cũng may cô không tính là gốc lăm, qua lại vòng liên hiểu rõ quy tắc. Tiểu Bàn đã bắt đầu có lợi thế rồi. An Lai ngồi ngay chỗ lúc này Viên Thanh Cử ngồi, tiền anh vẫn để đó, có một xấp nhỏ, ước chừng hơn mười tờ, còn có chút tiền lẻ.

Đều nói người mới học nghề có vận may tốt, nhưng An Lai lại không thực hiện được, mặc dù cũng có đôi khi thắng nhưng đa phần là thua.

Viên Thanh Cử ngồi sau ghế cô, thỉnh thoảng chỉ điểm một chút. Mới bắt đầu Tiểu Bàn chỉ liếc mắt một cái, sau đó lại nói thẳng: “Anh ba, hai người đang chơi chung sao?”

Viên Thanh Cử vui vẻ: “Anh đương nhiên là ủng hộ bà xã rồi.”

Ngọc Lam Sinh cầm bài tpokerú lơ khơ nói: “Đàn anh, không bằng chúng ta qua kia chơi bài đi.”

Viên Thanh Cử nhìn về phía An Lai, An Lai có chút phiền, trước khi anh mở miệng đã nói, không quay đầu lại: “Đi đi, em tự chơi được.” Cô nghĩ thầm, Ngọc Lam Sinh này thật giỏi chơi, lúc thì mặt chược, lúc thì poker.

Ba người trên bàn đều có thắng có thua, Tiểu Bàn thắng nhiều nhất, An Lai nhìn xấp tiền Viên Thanh Cử để lại đều thua hết rồi, cô quay đầu nhìn hai người đang đánh bài cách đó không xa, chơi poker có thể vui đến vậy sao?

“Chị ba còn chơi không?”

“Chơi chứ, nhưng mà Tiểu Lục, cho tôi mượn tiền.”

An Lai vẫn thua mãi, thua lại mượn của Tiểu Bàn, cứ như vậy chơi hết buổi chiều. Sau khi lại thua một vòng, An Lai cũng chán, đứng lên đuổi người: “Tiểu Lục, cậu nhớ tìm anh ba của cậu đòi nợ đó.”

Chủ nợ Tiểu Bàn vô cùng vừa lòng, nếu là bình thường, anh ba sao có thể thiếu tiền cậu được? Tuy không nhiều nhưng bây giờ cũng là thiếu đó!

An Lai cũng rất vừa lòng, thua tiền của người khác rất thích, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Tiểu Bàn ra dáng thông thả đi đến trước mặt Viên Thanh Cử đòi nợ: “Anh ba, hôm nay chị ba thua không ít tiền.” Thấy Viên Thanh Cử không phản ứng, cậu lại bổ sung một câu: “Chị ấy đều mượn của em.”

Viên Thanh Cử buông bài, bộ dạng này của cậu ta nhìn rất chướng mắt: “Bao nhiêu?”

“Bảy nghìn bốn trăm hai mươi đồng.”

“Không có nhiều tiền mặt như vậy.”

“Hi hi...” Tiểu Bàn lấy giấy nợ đã chuẩn bị sẵn ra vỗ lên bàn: “Ký đi!” Ngay cả bút cũng có luôn.

“...”

25. Chương 25: Điều Kiện

Lúc ăn cơm tối, Ngọc Lam Sinh không xuống bếp phụ giúp nữa, An Lai và Triển Hoa dọn xong bộ đồ ăn mới đi gọi hai người đang chơi bài xuống ăn cơm. Bài poker chơi vui vậy sao, kỳ thực lúc trước Tiểu Bàn đã lên gọi họ một lần rồi. (_)#

“Ăn xong rồi lại chơi, chỉ còn chờ hai người thôi.” An Lai cười.

Ngọc Lam Sinh vỗ đầu một cái: “Ai da, đã sáu giờ rồi hả, chơi đến mức quên thời gian luôn, đúng là đói bụng thật.”

Viên Thanh Cử đứng lên chỉnh lại quần áo, nhìn về phía An Lai định nói gì đó, An Lai làm bộ như không phát hiện, cười nói với Ngọc Lam Sinh: “Nhanh đi rửa tay đi.” Sau đó nhẹ nhàng xoay người đi vào phòng ăn.

Viên Thanh Cử rửa tay rồi ngồi xuống cạnh An Lai, An Lai đẩy đẩy Tiểu Bàn bên cạnh: “Tiểu Lục, chúng ta đổi chỗ đi, chị muốn ngồi cạnh ông nội.”

“Được được, bé ba qua đây ngồi với ông.” Lão thái gia rất vừa lòng, nghĩ rằng biết vậy lấy da hổ ra từ sớm, cháu dâu này bắt đầu sùng bái thân cận với ông rồi.

Viên Tiểu Bàn cũng rất vừa lòng, như vậy cậu có thể ngồi gần con nợ.

Viên Thanh Cử không vừa lòng, nhưng An Lai căn bản không cho anh cơ hội tỏ thái độ.

Triển Hoa bưng canh ra liếc mắt nhìn một cái, lại nhìn Ngọc Lam Sinh đang ngồi cạnh Viên Thanh Cử ở bên kia, nói: “Lần này Lam Sinh trở về, định đi nào thì đi?”

“Em định ở Thanh Yển phát triển luôn, không đi nữa.”

Triển Hoa thở dài: “Tài nguyên Kyoto phong phú hơn Thanh Yển nhiều.”

Ngọc Lam Sinh liếc nhìn Viên Thanh Cử như có điều ngụ ý: “Dù sao gốc rễ của em cũng ở đây.”

“Cũng phải, nếu đã không đi, ngày khác chị giới thiệu cho em mấy thanh niên tài tuần của Thanh Yển, em cũng đã lớn tuổi rồi.”

Ngọc Lam Sinh cười cười, không nói gì.

An Lai chột chột con cá được ông nội Viên gấp cho, đầu không nâng lên.

Mưa to suốt từ sáng đến giờ vẫn chưa ngừng, bản tin buổi chiều đã đưa tin gara của tòa nhà nào đó bị ngập, đường quốc lộ đi ngang qua thôn trấn nào đó của Thanh Yển bị đá lở, hiện tại đang sửa gấp...

Tất cả mọi người đều lo mưa lớn như vậy không thể lái xe trở về, vì thế quyết định đêm nay ngủ lại nhà chính, đương nhiên Ngọc Lam Sinh cũng vậy.

Sau khi ăn xong, An Lai liền lên lầu nghiên cứu da hổ cùng ông nội Viên.

Bên ngoài đang mưa, cũng không thấy nóng, An Lai không hề e ngại tắm da này lột từ xác hổ, ôm đầu hổ vào ngực xem tin tức quân sự cùng ông nội Viên.

An Lai không nghe vào chữ nào, tuy rằng hai mắt nhìn chăm chăm TV nhưng hồn không biết đã bay đi đâu rồi.

Lão thái gia quay đầu, nhìn thấy bộ dáng của cô, chỉ chỉ vào da hổ cô đang ôm: “Thích?”

“Sao ạ? Da hổ? Đương nhiên thích ạ!”

“Được,” lão thái gia vung bàn tay to lên: “Vậy cho con!”

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, An Lai suýt chút nữa ngã khỏi giường trúc: “Ông đùa con sao?”

“Trẻ con đừng nói lung tung, ta chưa bao giờ đùa với tiểu bối cả.”

An Lai vẫn có chút không dám tin, lại nghe lão thái gia bổ sung thêm: “Nhưng mà ta có một điều kiện.”

Đã biết là không tốt như vậy mà, bắt quả An Lai thấy lòng ổn định hơn. Dù sao bánh thịt từ trên trời rơi xuống thường đều sẽ có bẫy.

An Lai chờ lâu, nhưng ông nội lại không nói tiếp. Cô nóng nảy: “Điều kiện gì vậy ông nội?”

Ông nội Viên vuốt râu cười: “Hỏi Tiểu Tam đi.” An Lai cảm thấy nụ cười này âm hiểm cực kỳ.

An Lai bị lão thái gia âm hiểm đuổi ra khỏi cửa. Cô gặp được Viên Thanh Cử và Ngọc Lam Sinh ở đầu cầu thang. An Lai dừng bước, hai cô gái gật đầu với nhau xem như chào hỏi. Viên Thanh Cử bước lên ôm An Lai: “Ông nội ngủ rồi?”

“Ừm.”

Viên Thanh Cử chỉ về phía bên phải cầu thang cho Ngọc Lam Sinh: “Phòng của em là căn đầu tiên.”

Ngọc Lam Sinh đi đến trước một cánh cửa: “Phòng này à?”

Viên Thanh Cử gật đầu: “Ngủ sớm đi.” Anh ôm An Lai xoay người, chợt nghe Ngọc Lam Sinh gọi: “Đàn anh.”

“Còn có chuyện gì sao?”

Ngọc Lam Sinh hơi nhích chân, muốn nói lại thôi, cuối cùng di di mũi chân nói: “Không... không có gì... Em chỉ muốn nói là, ừm, cái đó, ngủ ngon.”

Viên Thanh Cử bị động tác của cô làm bật cười: “Ha ha, ngủ ngon.”

An Lai để mặc Viên Thanh Cử ôm mình về phòng, lúc Viên Thanh Cử mở cửa cô quay đầu lại nhìn, thấy Ngọc Lam Sinh vẫn đứng trước cửa nhìn theo bọn họ.

Như là muốn chờ Viên Thanh Cử quay đầu, cứ như dù anh đã đi rất xa, đi tới đâu, cô vẫn cứ đứng đó chờ vậy.

Một loại cảm giác xa lạ ập đến, xen lẫn sợ hãi và nôn nóng, khiến cô không phát giác mình đang xoắn lằn váy trong tay. Viên Thanh Cử dẫn cô vào cửa, kéo gấu váy trong tay cô ra: “Nhấn rồi này.”

An Lai nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy bức mình, cảm xúc ghen một ngày rớt cục cũng đến lúc bùng nổ. Cô hất tay anh ra, ngồi xuống giường.

Viên Thanh Cử ngồi cạnh cô, ôm vai cô mềm giọng an ủi: “Lai Lai, anh biết em không quen ở đây, nhưng em xem, hiện giờ trời mưa lớn như vậy, chẳng những ông nội và mọi người lo lắng, mà chúng ta trở về cũng không an toàn...”

An Lai giận anh vì ngay cả lý do cô không vui anh cũng không biết, bỏ mặc anh tìm chỗ khác ngồi. Viên Thanh Cử đương nhiên đuổi theo: “Làm sao vậy? Vừa rồi không phải còn tốt sao? Là vì buổi chiều em thua tiền? Không có việc gì, Tiểu Bàn không biết cách dạy, sau này ông xã dạy cho em, đảm bảo em có thể thắng lại.”

Viên Thanh Cử tiếp tục đoán, An Lai càng thêm tức giận, thật sự không muốn để ý đến anh. Viên Thanh Cử thấy cô gái nhỏ bắt đầu dùng sức xoắn váy, cứ như hận không thể xé nát luôn vậy, anh cũng hiểu cô đang rất tức giận, nhưng anh không biết là vì sao. Đoán mấy lần cũng không thấy cô để ý đến anh, anh cũng nóng nảy, quỳnh lên liền để nói bậy. Anh gỡ tay cô ra: “Không được cấu kính, có gì nói chuyện thẳng hoàng!”

Được rồi, giọng hơi cao một chút, nhưng không phải anh bị gấp sao? Trước kia lúc chưa mất trí nhớ, cô giận lên là ném anh đánh anh, không lần nào im lặng như lần này, cho dù có bị uất ức đến mức không nói nên lời cũng thế. Anh thật sự không có kinh nghiệm ứng phó.

An Lai bị anh quát một cái cũng sững sốt, cực kỳ uất ức, trước kia anh có bao giờ lớn tiếng với cô đâu, cho dù cô ném thuốc cũng không thấy anh như vậy. Vừa gặp Ngọc Lam Sinh một ngày đã bắt đầu quát anh rồi. Càng nghĩ càng uất ức, nước mắt lộp bộp lăn xuống. Viên Thanh Cử càng thêm lo lắng, cô chưa từng khóc trước mặt anh như vậy, nhiều lắm chỉ buồn bã chút thôi. Cô khóc không ra tiếng, nước mắt cứ im lặng lăn

xuống như vậy, khiến người ta hận không thể móc tim móc gan ra giao hết cho cô. Anh vội vàng ôm cô hôn cô: “Bảo bối, em sao vậy. Anh đã làm sai cái gì, em đánh anh mắng anh đều được, đừng bỏ mặc anh.”

An Lai đẩy anh ra, nhưng cánh tay anh siết cứng như sắt, chỉ đành phải bỏ cuộc, cô thút thút, đứt quãng lên án: “Anh... anh quát tôi!”

Anh biết là cô gái nhỏ nhìn như mơ hồ, kỳ thực đôi khi rất miễn cảm, anh lập tức hối hận mình đã nóng nảy. Anh nói chứ, Viên Thanh Cử anh cũng hơn ba mươi tuổi rồi, cô gái nhỏ không để ý đến anh, anh cũng từ từ mà đoán, lớn tiếng dọa người như vậy làm gì? “Anh sai rồi bảo bối, về sau anh không vậy nữa, anh bỏ mặc anh khiến anh gấp gáp. Em đánh anh là được...”

“Anh gấp cái gì... A, tôi không để ý... không phải vừa lúc hợp ý anh sao... Còn có nhiều người gấp hơn anh nhiều.” Viên Thanh Cử càng nghe càng mờ mịt, cô gái nhỏ lại lau nước mắt nói: “Dù sao tôi cũng không... cũng không thể... không thể chơi bài poker với anh, còn chỉ biết thua tiền phá sản, cũng không biết làm tiệc nướng!”

An Lai nói xong hơn nửa ngày mà không thấy Viên Thanh Cử đáp lại, cô ngẩng đầu nhìn, a, cừ thật, anh ta đang cười, anh ta lại đang cười! Còn là nhin cười rất khổ sở nữa. Ngọn lửa vừa áp xuống trong ngực lại bùng lên, cô tay dấm chân đá muốn đẩy anh ra, “Cười đi cười đi, nhắc tới cô ta anh liền cười, nhìn tôi anh liền quát rống như vậy, buông tôi ra!”

Viên Thanh Cử sao có thể để cô như ý, anh đè cô lại: “Bảo bối, thì ra là em đang ghen!”

Nói rồi anh lại không nhin được nở nụ cười: “Anh rất vui.” Trước khi mất trí nhớ, An Lai chưa từng ăn dấm chua lần nào, cho dù có phụ nữ quyến rũ anh trước mặt cô thì cô cũng chỉ nhàn nhạt nói một câu “Hai vị tận hứng chút” rồi bỏ đi. Cho nên sự khác thường của cô hôm nay cũng không làm anh nghĩ tới phương diện này.

Anh cúi đầu, thương tiếc hôn lên đôi mắt ngấn nước của cô, hương vị chua xót trong miệng khiến lòng anh càng thêm mềm mại. Cô như vậy bảo anh sao không thương được, cho dù ghen cũng rất vất vả, tự tra tấn mình, cũng tra tấn cả anh.

Cô gái trong ngực chậm rãi yên tĩnh lại, anh lau nước mắt trên mặt cô, khe khẽ nói: “Anh với Ngọc Lam Sinh không hề có chút quan hệ nào, nhà họ Viên và nhà họ Ngọc xem như là thế giao, trước kia hai nhà cũng có ý hợp tác tại anh.” Nghe đến đó, cô gái nhỏ lại bất an vặn vẹo, Viên Thanh Cử vỗ vỗ cô trấn an: “Nhưng không phải anh gặp được bảo bối là em rồi sao, chuyện này liền không giải quyết được. Có lẽ cô ấy đúng là có chút ý với anh...”

An Lai chen miệng: “Cái gì có lẽ, cô ta tuyệt đối là có lòng quấy phá với anh đó.”

“Ha ha... Được, anh cũng mặc kệ cô ấy nghĩ thế nào, nhưng bảo bối em nhất định phải biết, anh tuyệt đối không có ý trêu chọc cô ấy!” Viên Thanh Cử lập tức tỏ rõ quyết tâm: “Về sau anh cũng tuyệt đối giữ khoảng cách với Ngọc Lam Sinh, ừm, ít nhất ba thước! Bảo bối em thấy thế nào? Còn nữa, sau này nếu em lại ghen, đừng tự uất ức mình như vậy, nhìn mắt em sưng lên hết rồi kìa. Cũng không thể bỏ mặc anh như hôm nay, phải nói với anh biết không? Đương nhiên, anh cũng sẽ tự giác giữ khoảng cách với nữ sĩ khác ngoài Viên phu nhân ra.”

An Lai hừ hừ nhích lại gần người anh, tìm tư thế thoải mái làm tổ: “Hừ, còn có lần sau nữa à, lần sau em trực tiếp chạy trốn luôn! Vừa hay để lại không gian cho mấy người.”

Dù sao cũng phải nói, An Lai rất dễ dụ, sở dĩ phản ứng lớn như vậy là do Viên Thanh Cử chưa hiểu kịp thôi. Lúc này thái độ nhận sai của Viên Thanh Cử vô cùng tốt, cô cũng nhanh chóng thả lỏng, còn có tâm tình rúc trong lòng Viên Thanh Cử xem TV. Meo! Thế giới động vật vậy mà lại phổ biến rồi! o()o

Lúc này An Lai mới nhớ đến điều kiện của lão thái gia, cô liền hỏi Viên Thanh Cử là chuyện gì.

Nào ngờ Viên Thanh Cử nhìn cô chằm chằm, cười cổ quái cả nửa ngày: “Em rất muốn tắm da hổ đó sao?”

Đó là da hổ nha! Nghe rất uy phong không phải sao!

“Được rồi, anh sẽ giúp em.” Nghe được đáp án khẳng định, Viên Thanh Cử buông An Lai ra, đứng lên bắt đầu cởi quần áo.

An Lai ngồi quỳ trên giường, ngậy ngốc nhìn anh cởi từng cái từng cái nút áo, thân thể cơ bắp đầy sức mạnh lộ ra. Áo trong bị anh tùy ý ném lên sàn nhà, sau đó bắt đầu tháo dây lưng.

Lúc này An Lai mới có phản ứng, cô vội quỳ thẳng dậy dè tay anh lại, run rẩy hỏi: “Anh... Anh muốn... làm gì?”

Viên Thanh Cử một tay nâng mặt cô lên hôn, giữa răng môi dây dưa, anh giải thích nghi hoặc của cô, giọng nói còn mang đầy ý cười: “Cô nương ngốc, tấm da hổ đó mấy anh em anh trước giờ đều đòi, nhưng ông nội lại công chính, ông liền đưa ra điều kiện ai cho ông ôm cháu nội trai trước thì tấm da hổ thuộc về người đó.”

Giữa cơn mơ hồ, An Lai nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống đất phát ra tiếng “keng”, đó là dây thắt lưng. Sao cô cứ luôn có cảm giác bị lão thái gia lừa gạt vậy? o()o

26. Chương 26: Trở Lại

Bóng đêm như rượu, tình say thể gian.

An Lai quỳ ở mép giường, thắt lưng bị bàn tay đàn ông to giữ chặt, bị ép ngửa đầu đón nhận yêu thương của anh. An Lai bị hôn đến toàn thân như nhũn ra, phải vươn tay ôm lấy cổ người đàn ông để không ngã xuống.

Lúc này vui đùa một hồi, Viên Thanh Cử đứng trước giường, quần áo đã cởi ra hơn nửa. Hiện giờ anh thừa dịp cô gái nhỏ còn đang mơ màng mà thử thăm dò sở soạn khóa kéo sau lưng cô, đầu tiên là khế kéo xuống một đoạn. Cô gái nhỏ không hề hay biết, vì thế anh lại kéo thêm một chút... Cứ thế, khóa bị kéo đến giữa lưng, áo lót và lưng cô đều lộ ra ngoài.

Viên Thanh Cử đã hoàn toàn động tình, có chút vội vàng xao động kéo cánh tay đang ôm cổ anh xuống, muốn cởi hẳn váy cô ra.

An Lai hơi tỉnh lại, mở mắt ra từ cơn mê man, đôi mắt như phủ một tầng sương, mềm mại như nước, mị nhân như tơ. Thấy thế người đàn ông dừng động tác lại, tựa trán mình vào trán cô cầu xin: “Lai Lai, để anh ôm em một lát thôi được không?”

Trong đầu An Lai rất hỗn loạn, không nghe thấy anh đang nói gì, nhưng hơi thở thô nóng của anh phả lên mặt cô khiến cô thấy không thoải mái, vận vẹo cổ cọ cọ vào mặt anh, ý chỉ mình đang khó chịu.

“Ha ha, như con mèo con vậy.” Viên Thanh Cử phát tiếng cười trầm thấp, tay lại bắt đầu không đứng yên: “Em không nói gì, anh coi như em đồng ý rồi đó.”

Váy đã bị cởi ra hoàn toàn, bị tùy ý ném trên sàn. An Lai được chạm rãi thả lên chiếc giường mềm mại...

Ngay thời khắc cuối cùng, xúc cảm xa lạ khiến cô hơi thanh tỉnh một chút, mới nhớ ra vừa rồi Viên Thanh Cử đã nói gì. Cô vội vàng nắm tóc anh: “Dừng, dừng ở đây.”

Viên Thanh Cử nghe vậy, chống người, nhìn xuống cô, nở nụ cười hàm xúc, cuối cùng anh cắn lên chóp mũi cô: “Được, nếu bảo bối thích chúng ta có thể lên sofa, hay là em thích chỗ nào khác?”

Anh thuận thế một tay đỡ lấy lưng cô, một tay nâng hông cô đi về phía sofa. An Lai biết anh hiểu sai ý mình, nâng tay xoay mặt anh qua: “Em là nói em không muốn ở trong nhà người khác...”

Viên Thanh Cử nhìn cô vợ nhỏ của mình, rất vất vả cô mới chịu thân mật cùng anh, lại chỉ bởi vì ở nhà người khác... Anh dở khóc dở cười. Con mẹ nó chứ nhà người khác! Ah oán hận nghĩ. Anh ôm cô gái nhỏ, định hành động, nhưng nhìn đôi mắt to sũng nước của cô, lòng anh lại mềm ra, hai tay thả lỏng, nằm bò lên người cô.

Viên Thanh Cử, cô ấy chính là kiếp của mày.

Nghĩ vậy nhưng anh vẫn không cam lòng, ôm cô gái nhỏ lặn một vòng, anh chôn mặt vào tóc cô rầu rĩ nói: “Oa hu hu ~ bà xã, anh không muốn đi tắm nước lạnh nữa đâu.”

Tình hình này, không cần nói cũng biết uất ức bao nhiêu, giống hệt như cún con lạc đường, ai nhìn cũng thấy thương.

An Lai cũng thấy có lỗi, mấy tháng nay, bắt đầu từ lúc ở trong bệnh viện đến giờ anh đều phải ghen. Cuối cùng, cô bị anh dỗ phải dùng phương pháp khác.

Đạt được ước muốn, Viên Thanh Cử lấy khăn giấy lau tay cho An Lai, An Lai tức giận, ghét bỏ nhìn quần lót gặp họa: “Đều tại anh hết!”

“Ha ha, không sao đâu bảo bối, anh tuyệt đối nhận nợ, phụ trách đến cùng, anh giúp em giặt.” Nói rồi đưa tay muốn lột xuống, An Lai sao có thể để anh làm vậy được, cô vội vàng ôm quần áo chạy vào phòng tắm: “Em tự giặt!”

Váy là tơ lụa, vừa rồi lặn qua lặn lại một hồi đã nhăn nhúm không chịu nổi. An Lai nghĩ rồi dựa vào cửa thủy tinh gõ gõ. Viên Thanh Cử đã dọn dẹp xong cho mình, nghe thấy tiếng gõ liền đi qua hỏi: “Bảo bối, em đây là nghĩ thông suốt rồi, muốn tắm uyên ương với anh sao?”

An Lai không thèm tiếp chuyện anh, bằng không sẽ bị anh đùa giỡn một hồi nữa, cô chỉ nói: “Anh tìm bộ áo ngủ giúp em.”

Lúc đầu không định ở lại nên không mang theo gì hết, hiện giờ muốn đi ngủ cũng không tiện. Không có áo ngủ, Viên Thanh Cử tìm nửa ngày, cuối cùng đưa cho cô cái T-shirt anh mặc hồi đại học. Viên Thanh Cử cao hơn mét tám, so với An Lai thì áo rất dài, mặc như váy ngủ cũng được. An Lai hé cửa phòng, thò tay ra lấy áo. Tắm rửa xong cô giặt sạch quần lót, sấy khô bằng máy sấy tóc rồi mới mặc đi ra ngoài.

Viên Thanh Cử đã đổi xong bộ drap giường sạch sẽ, anh vào phòng tắm lấy váy cô ra đưa cho người mang đi giặt. Lúc quay lại, tóc An Lai còn ướt sũng, anh buồn bực nói: “Không phải em sấy rất lâu sao...” Được rồi, dường như anh phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra rồi, anh tìm khăn lông khô lau tóc cho cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Lần sau anh sẽ mua nhiều hơn để chuẩn bị.”

An Lai không có da mặt dày giống anh, cô giờ chân đá anh một cước, vừa đúng đá trúng ngay ngực: “Bản muốn chết, anh đi tắm đi.”

Viên Thanh Cử bắt lấy bàn chân trước ngực, im lặng chăm chú nhìn: “Khụ khụ... Bảo bối, chân sạch rồi mà.”

“...”

Mưa đến đêm thì ngừng, ngày hôm sau, lúc ăn điểm tâm sáng, Triển Hoa nói: “Chú ba, chút nữa hai người trở về thuận tiện tiễn Lam Sinh luôn đi.”

Ngọc Lam Sinh nói: “Làm phiền mọi người quá.” Nhưng cũng không có ý cự tuyệt rõ ràng.

An Lai chuyên tâm xoay xoay chiếc lắc trên tay, làm như không nghe thấy đối thoại của hai người. Lắc tay là Viên Thanh Cử vừa tìm ra buổi sáng nay trong mấy đồ vật cũ, tuy là kiểu nam, nhưng cô thích kiểu mạnh mẽ của nó, nên chiếm làm của mình luôn.

Viên Thanh Cử trực tiếp hỏi Tiểu Bàn: “Bàn Bàn, sáng nay em không bận gì phải không?”

Tiểu Bàn mở miệng lắc đầu.

“Được, vậy em tiễn Ngọc tiểu thư đi. Anh đưa chị ba em đến bệnh viện tái khám.”

Chờ đến khi ra khỏi nhà chính, An Lai hỏi: “Hôm nay đi tái khám? Sao lúc trước không nghe anh nhắc tới.”

Viên Thanh Cử đang dùng di động nhận bưu kiện, cũng không ngắt đầu: “Hôm nay? Không đi, anh hẹn tuần sau.”

“À...” Tâm tình An Lai nhảy nhót, ngay cả núi đá trụi lủi ngoài cửa sổ nhìn cũng thấy đẹp.

Viên Thanh Cử xem xong bưu kiện, ngẩng đầu, cười xoa xoa tóc cô. Anh đưa mặt qua, An Lai cảm kích hôn một cái lên má anh cổ vũ.

Trở lại biệt thự trên núi Nghiệp, Viên Thanh Cử trực tiếp vào thư phòng, một giờ sau mới ra lại, anh áy náy nói với An Lai: “Bảo bối, vốn định đưa em đi chơi vào mừng một tháng Năm, nhưng lúc này anh có thể phải ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?”

“Thành phố Phượng Bình, chi nhánh bên kia có chút vấn đề.”

“Phượng Bình? Em cũng đi!” Thấy mình nói quá mức vội vàng, An Lai lại giấu đầu hỏ đuôi bổ sung thêm: “Ừm, em nghe nói hoa cải dầu bên đó rất đẹp.”

“Qua đó rồi có thể anh không có thời gian chăm sóc em.” Viên Thanh Cử không quá đồng ý, tiện đó nghĩ đến cái gì, anh cau mày lại, đổi ý: “Được rồi, nhưng em không thể một mình chạy loạn, em sẽ tận lực rút thời gian ra ở cùng em.”

Lúc này điện thoại anh reo lên, An Lai đẩy anh: “Được, anh nghe điện thoại trước đi.”

Viên Thanh Cử nhìn thoáng qua dây số, anh đi đến cửa sổ nhấn nút nghe, quay đầu nhìn cô gái nhỏ đang vội vàng xếp hành lý. Lần đầu tiên Đồng Lê đến đây, cô đã nói: “Tôi tên là An Lai, nhà ở Phượng Bình.”

Ngẫm lại tư liệu anh nhận được, anh chỉ có thể thầm thở dài một hơi. Vốn định đi từng bước, nhưng hôm nay dường như anh chờ không kịp rồi. Hôm qua lúc ở nhà chính, anh nói mấy chuyện đó cho ông nội nghe, lão thái gia nghe xong chỉ nói: “Mọi chuyện đều theo ý trời, phải xem tạo hóa của duyên phận.”

Anh không tin tạo hóa, chỉ tin bản thân.

Anh chỉ biết là ban đầu anh và An Lai có khoảng cách, là anh nỗ lực rút ngắn khoảng cách đó lại, là anh dùng hết thủ đoạn biến sự không thể giữa họ thành có thể, là anh chấp nhất không bỏ qua khiến cô gái anh yêu chậm rãi hướng tới gần anh...

Người nhà họ Viên sẽ không bị động nhận, chỉ biết chủ động đi tranh thủ.

Anh và An Lai đi được đến bước ngày hôm nay quả thực không dễ dàng gì, bất kể An Lai thế nào, anh cũng sẽ luôn che chở cô. Một Phượng Bình nho nhỏ làm sao trở thành chướng ngại của anh được.

Nhưng mà...

Nhưng mà anh thế nào cũng được, anh chỉ sợ cô gái anh yêu bị tổn thương. Anh sợ nhìn cô rơi nước mắt, lại sợ nhìn bộ dáng mê mang bất lực của cô.

Nói chuyện điện thoại xong anh đi ra ngoài, cô vợ nhỏ của anh đang chạy tới chạy lui thu xếp hành lý, miệng hát khe khẽ giai điệu nào đó anh chưa từng nghe. Viên Thanh Cử nhìn thoáng qua ruộng hành lý, bên trong không chỉ có cô, mà có bọn họ, anh thích loại cảm giác xưng hô cả hai người cùng nhau như vậy.

Anh đi qua giữ vai cô lại: “Sao phải tự tay làm, nuôi nhiều người giúp việc như vậy không phải chỉ để cho bọn họ ăn cơm trắng.”

An Lai đẩy tay anh ra, xoay người giật nhẹ mũi anh: “Anh là đồ tư bản, không lúc nào không nhớ bóc lột nhân dân lao động hết.”

“Anh là nhà tư bản, em cũng không tránh được liên can đâu, em là phu nhân hợp pháp của nhà tư bản đó.”

“Hừ... Tư bản tiên sinh, anh đừng nghĩ cái gì cũng để cho người ta làm, người giúp việc nào có tận tâm như bản thân mình chứ. Cần thận coi chừng ngày nào anh phá sản đó, còn không phải bị đói chết sao.”

Viên Thanh Cử ngồi xổm xuống cùng nhau thu xếp giúp cô: “Chỉ cần em còn nguyện ý ở bên anh, anh sẽ không tính là phá sản.”

An Lai hừ hừ hai tiếng, hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ những lời này, ngoài miệng lại nói: “Ưu điểm lớn nhất của nhà tư bản là có tiền, nếu anh phá sản em sẽ ly hôn với anh.”

“Thật sao?”

“Thật đó, để xem anh hầu hạ bản tiểu thư thế nào.”

Viên Thanh Cử xoa xoa gương mặt kiêu ngạo của cô vợ nhỏ, ôm vào trong ngực, lẩm bẩm nói: “Không dựa vào tạo hóa, anh sẽ khiến chúng ta ở cùng nhau vĩnh viễn.”

“Hả? Anh nói cái gì?”

“Anh nói, anh nhất định sẽ hầu hạ phu nhân thật tận tâm, để em một giây cũng không muốn rời khỏi anh.”

27. Chương 27: An Lai

Lần này đến Phượng Bình còn có vài vị cao tăng của công ty, khi hai người An Lai vội vã đến sân bay đã nhìn thấy người đang ngóng chờ ở lối vào sân bay. Nhìn thấy Viên Thanh Cử, mấy người họ thở phào nhẹ nhõm như tìm được tâm phúc, lập tức bước lên báo cáo tình hình mới. Nhưng sự xuất hiện của An Lai hiển nhiên là ngoài dự liệu của bọn họ, phải biết rằng ngoài hôn lễ ra, Viên Thanh Cử chưa từng mang An Lai xuất hiện tại trường hợp công khai. Cũng may họ không luống cuống quá lâu, phản ứng nhanh lập tức cung kính ân cần gọi một tiếng phu nhân, những người khác lần lượt dè dặt cẩn trọng chào hỏi nằng, biến thành người không được tự nhiên là An Lai.

Viên Thanh Cử trấn an vỗ vỗ vai cô gái nhỏ, giới thiệu từng người cho cô. Tâm tư An Lai không ở đây, cũng chỉ nhớ kỹ một người – Đỗ Liễm, trợ lý riêng của Viên Thanh Cử.

Lộ trình từ Thanh Yên đến Phượng Bình chỉ có năm mươi phút. Trước khi An Lai kịp chuẩn bị tốt tâm lý thì mấy bay đã đáp xuống thành phố từng nuôi dưỡng cô.

Sân bay Phượng Bình đã sớm có người của công ty đứng chờ, mấy chiếc xe trực tiếp đưa đoàn người đến công ty chỉ nhanh. Viên Thanh Cử kéo An Lai đang không yên lòng lại, nhìn đồng hồ trên cổ tay rồi nói với những người khác: “Mọi người đi trước đi, tôi đưa cô ấy đến khách sạn.”

Người của chi nhánh tuy rất sốt ruột, nhưng lần này xuất hiện sơ suất lớn như vậy quả thực là lỗi của bọn họ, đã sớm chuẩn bị tinh thần nghe Viên Thanh Cử mắng, không ngờ lần này có phu nhân đi theo. Hoàn một chút cũng tốt, không ai dám trái lời Viên Thanh Cử, bọn họ vội vàng báo địa chỉ khách sạn đã đặt phòng từ trước.

Lần này Hoàn Ca Hoàn Châu cũng tới đây, An Lai kéo kéo tay áo Viên Thanh Cử: “Có mấy người Hoàn Ca là được rồi, anh không cần đi cùng em đâu.”

Hoàn Ca tự động bỏ hành lý vào cốp xe, ngồi vào ghế lái.

Viên Thanh Cử không kiên nhẫn phát tay với những người khác, kéo An Lai lên xe: “Không vội.”

An Lai nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, không có chỗ nào là cô quen thuộc. Cô nhíu mày hỏi: “Đây là khu nội thành mới sao?”

Viên Thanh Cử đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy câu hỏi của cô, anh cũng mở mắt nhìn ra ngoài: “Khu này xem như là lão thành rồi.”

“Lai Lai, em xem, đó là công trình điêu khắc biểu tượng của Phượng Bình.” An Lai nhìn theo hướng anh chỉ, đó là một Kim Phượng đang giương cánh muốn bay, phía dưới là rất nhiều người đang chụp ảnh lưu niệm.

An Lai đột nhiên sinh ra ảo giác cô không thuộc về thế giới này. Cô sống ở Phượng Bình hai mươi bốn năm, nhưng khi nhìn thấy Kim Phượng cô lại chẳng hề có cảm giác quen thuộc nào. Cô bắt đầu hoài nghi, cô thật sự thuộc về Phượng Bình sao?

Không đúng, An Lai vội vàng lắc đầu, nỗ lực tự trấn định lại. Cô nhất định là người của Phượng Bình, bằng không thì cô thuộc về đâu chứ?

Viên Thanh Cử đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô: “Lại đau đầu rồi hả?”

An Lai tận lực ra vẻ tự nhiên, nở một nụ cười tươi tắn: “Không có, chỉ hơi mệt thôi.”

Viên Thanh Cử để cô tựa đầu lên vai mình: “Ngoan, dựa vào anh ngủ một lát đi, sẽ đến nhanh thôi.”

An Lai dựa vào vai anh, hai tay không tự giác ôm eo anh, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cứ như nhiệt độ trên người anh cô có thể hấp thu được cho mình vậy.

Đến khách sạn, An Lai có chút không nề ngượng đầu lên khỏi ngực Viên Thanh Cử. Viên Thanh Cử nhìn cô vợ nhỏ thể hiện hết cảm xúc lên mặt, thật sự rất buồn cười, anh trêu nói: “Nếu không anh ôm em đi vào nhé?”

An Lai không thèm để ý đến anh, hiện giờ cô có chút miễn dịch với sự trêu đùa của Viên Thanh Cử rồi, nếu cô càng để ý, anh sẽ càng hăng hái. Không quan tâm đến thì anh sẽ yên tĩnh lại.

Khách sạn của họ là khách sạn lớn nhất Phượng Bình – Phượng Đô. An Lai ngửa đầu nhìn kiến trúc cao ngất, ánh mặt trời thật chói mắt, cô không nhìn rõ phía trên lắm, chỉ cảm thấy rất cao rất cao. Cửa lớn hai bên được điêu khắc hình chim phượng sừng sừng, đường đi rộng lớn, trên vách đá còn khắc một bộ Bách Điều Triều Phượng.

Phòng của họ ở lầu hai mươi ba. Viên Thanh Cử đưa cô lên, lại gọi bữa cơm cho cô rồi mới rời đi.

“Anh cũng chưa ăn trưa mà, cùng ăn chút đi.”

Viên Thanh Cử quay lại ôm cô, giở trò xấu cần chớp mũi cô: “Ăn em sao?”

“Anh...” An Lai chán nản.

“Được rồi, đừng giận.” Viên Thanh Cử lại hôn hôn cô: “Anh chưa đói bụng, bên kia còn nhiều người đang chờ. Em ngoan ngoãn ở đây, Hoàn Ca ở phòng bên cạnh, có việc gì cứ kêu cậu ta.”

Thấy An Lai không vui gặt đầu, anh nghĩ nghĩ rồi nói thêm: “Lai Lai...”

An Lai ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh không nói gì mà chỉ nhìn cô chăm chăm, đôi mắt sâu như đầm nước âm u, mang ý nghĩa gì đó cô không hiểu, khiến cô hồi hộp, cô bình ổn hô hấp chờ câu tiếp theo của anh.

Một lúc lâu sau, Viên Thanh Cử mới hít một hơi nói: “Lai Lai, anh biết em, ừm...” Anh giải bày không được lưu loát lắm, như đang chầm chước tìm từ: “Anh biết em rất... tò mò với Phượng Bình. Nhưng em có thể chờ anh hết bận được không, anh sẽ tận lực xử lý xong chuyện thật sớm. Đến lúc đó, em muốn đi đâu anh đều đi cùng em.” Dừng một lát, anh bổ sung thêm: “Ý anh là, bất cứ nơi nào!” Anh nghiêm túc nhìn vào mắt cô, nhấn mạnh.

An Lai ấp úng không đáp. Anh lại không yên tâm lắm, nói: “Lai Lai, bất kể xảy ra chuyện gì, em đều phải nhớ anh là chồng em, là người yêu em nhất.”

An Lai bị giọng điệu trịnh trọng của anh dọa sợ. Viên Thanh Cử rất vừa lòng loại hiệu quả này, nâng tay vuốt môi cô vài lần, giữ đầu cô hôn xuống, cũng không xâm nhập vào mà chỉ chậm rãi cọ xát bên ngoài, trấn an: “Em nhớ chưa?”

An Lai không đáp, môi liền bị cắn nhẹ một cái, anh lại hỏi: “Đã nhớ chưa?”

An Lai lúng búng: “Nhớ rồi.”

Anh ngẩng đầu lên, cười hỏi: “Nhớ cái gì?”

Bất luận là khi nào, An Lai chưa bao giờ là đối thủ của người đàn ông trước mắt này, mặc dù cô rất khó hiểu nhưng cô vẫn đỏ mặt đáp: “Anh là chồng của em.”

“Ừm...” Nghe được đáp án vừa lòng, trước khi rời đi, anh thưởng lên trán cô một nụ hôn: “Bé ngoan.”

Lại nói tiếp, An Lai là cô gái có tính thích ứng rất kém. Đối với hoàn cảnh và sự vật lạ lẫm cô rất khó để làm quen. Căn phòng lớn xa lạ này, trống rỗng chỉ có mình cô, cô bắt đầu thấy nhớ Viên Thanh Cử vừa rời đi. Còn có bác Hách thường xuyên gõ cửa đưa cô đủ thứ hoa quả và đồ ăn vặt, nhớ mọi thứ trong nhà, thậm chí cả cây hồng đại là bảo bối của hoa tượng Trần Ngôn nữa. Lúc bọn họ rời đi, cây hồng đã bắt đầu ra quả rồi.

An Lai ôm tay ngồi xuống giường lớn, có chút khó tin. Hóa ra ở lúc cô không phát giác, cô đã xem biệt thự núi Nghiệp như nhà mình rồi sao?

Tinh thần cô sa sút một lát, cô đứng dậy mở TV, cũng không quan tâm nó đang chiếu cái gì mà chuyển kênh đến một phim thần tượng đang tranh cãi âm ỉ. Nghe tiếng khóc tiếng cười trong TV, cô mới cảm thấy căn phòng này bớt lạnh lẽo.

Đầu tiên, cô tìm một quyển tạp chí trên giá sách lật xem, nhưng tâm cô thật sự không bình tĩnh nổi, đám chữ chỉ chút không tiến vào mắt cô được. Cô buồn chán cuộn người trên sofa, ôm điều khiển xem TV. Chuyển qua chuyển lại đến một bộ phim cổ trang đang hot hiện hay, mấy nhân vật mang biểu cảm thù hận, tình tiết ngốc nghếch, tư liệu lịch sử được trích dẫn không sai quá nhiều, đủ loại sai sót cấp thấp lộ rõ. Nói tóm lại chỉ là một bộ phim dở tệ không hơn không kém. An Lai thật sự không hiểu vì họ còn có thể diễn nhiệt tình như vậy. Nhưng tất cả các truyền hình lớn đều phát sóng phim này, cũng không có gì khác để xem, cô chỉ có thể chịu đựng xem tiếp thôi. Thoảng cái đã qua buổi trưa, da gà trên tay cô chưa bao giờ lặn xuống.

Đến sáu giờ có người gõ cửa, An Lai tưởng Viên Thanh Cử đã về, vội vàng ra mở cửa nhưng lại phải thất vọng, là Hoàn Châu qua đưa cơm chiều cho cô.

Sắc trời dần tối, đèn đường rực rỡ. Viên Thanh Cử vẫn chưa về, cũng không gọi cuộc điện thoại nào. Nếu không phải trước lúc ăn tối anh nhắn tin nói cô “Ngoan ngoan ăn cơm”, cô nhất định sẽ sinh ra cảm xúc bị vứt bỏ.

Cầm di động trong tay, cô tìm lại dãy số đã đọc thuộc lòng, lại chậm chạp không ấn xuống. Cô cũng biết lúc này Viên Thanh Cử hẳn đang rất bận, cuối cùng cô quăng di động qua một bên, tắt đèn lên giường ngủ. Giường không lớn bằng ở nhà, nhưng An Lai lại thấy lần thế nào cũng không hết, lớn đến mức khiến cô không chịu được. Mơ mơ màng màng ngủ một lát, cô nghiêng người thấy bên cạnh vẫn trống rỗng, nhất thời tỉnh lại, không ngủ được nữa. Cô ngồi dậy, không bật đèn, ôm chăn thất thần.

Cô tự hỏi, An Lai, tình hình hiện giờ mà còn có thể rời khỏi anh ấy được sao? Đáp án đương nhiên là không thể.

Viên Thanh Cử không biết vợ của anh đã bị tráo đổi linh hồn, như vậy mà vẫn còn có thể dùng thân phận của người khác ở bên anh ấy sao? Nếu là trước kia, cô sẽ luống loát nói không, nhưng hiện giờ cô lại do dự. Cô ôm tâm lý may mắn nghĩ, từ khi cô quyết định khiến anh ghét mình, chuyện gì cô cũng làm theo tính tình của bản thân, Viên Thanh Cử cũng không phát giác ra có gì khác không phải sao? Có lẽ người anh yêu là cô cũng không chừng?

Cô nghĩ không ra, xuống giường mở cửa sổ hóng gió. Đã chín giờ, dòng xe dưới cầu vượt vẫn chảy. Lầu hai mươi ba không cao, nhưng trong đêm tối, mỗi chiếc xe tựa như một con đom đóm, cấp tốc chảy trong ánh sáng đang nhảy múa.

An Lai nhẫn nại nhìn từng chiếc xe đi qua cửa sổ, không biết trong đó có một chiếc chở chồng cô về hay không.

Dòng xe ít dần, cũng không biết thời gian đã qua bao lâu. Cô đứng mỗi chân nên chuyển một cái ghế lại tiếp tục ngồi chờ. Ban đêm, tiếng động nào cũng nghe rất rõ, căn bản không cần chú ý cũng có thể nghe ra tiếng thẻ tách một cái mở cửa phòng. Đối với cô, nó tựa như thiên âm vậy. Cô vội vàng chạy tới, Viên Thanh Cử đang nhẹ tay nhẹ chân lại phát hoảng, vội mở đèn: “Sao em còn chưa ngủ?”

Trên người Viên Thanh Cử rõ ràng có mùi rượu, An Lai đứng cách anh một bước, trừng mắt: “Ngủ để anh hủy diệt chứng cứ sao?”

Cô gái nhỏ rõ ràng không vui, Viên Thanh Cử cẩn thận hỏi: “Chứng cứ?”

Cô gái nhỏ tức giận: “Trẻ như vậy anh không về, chẳng lẽ không phải đi lâu rồi sao?”

Cô dùng từ khiến anh bật cười, nhưng vì phối hợp với cảm xúc tức giận của cô mà không dám cười ra, “Bảo bối, anh thề anh khẳng định không có đi, ừm, lâu rồi!” Anh nhấn mạnh hai chữ “lâu rồi”, thấy cô trừng mắt anh vội giải thích: “Chỉ là xong việc hơi trễ, mọi người rủ nhau xuống căn tin công ty ăn bữa khuya, bị kính mấy chén thôi.”

An Lai sắp lại người anh ngủ ngủ, quả thực không có mùi hương nào không nên có, lúc này mới thả tâm. “Chỉ mấy chén mà có mùi nặng vậy sao?” An Lai cũng nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của anh, cô oán giận: “Chuyện bọn họ làm không xong anh phải làm, bọn họ còn dám rót rượu cho anh nữa.”

“Đỗ Liễm cũng thật là, chẳng lẽ cứ nhìn anh bị rót rượu vậy sao?” Cô không ngừng tay giúp anh cởi áo, lấy áo ngủ trong hành lý ra: “Còn không mau tắm đi, hun mùi chết người rồi.”

Viên Thanh Cử cười hề hề nhìn cô gái nhỏ cau mặt oán giận trợ lý riêng của anh, rồi chạy ra chạy vào bận rộn, lúc tìm quần áo lúc pha nước ấm. Đêm nay cô thật sự khiến anh thụ sủng nhược kinh*, bất quá loại cảm giác này không xấu là được. Chờ đến khi anh tắm rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ngoài, cô gái nhỏ đã lên giường rồi. Hai mắt cô nhắm chặt, anh vừa xốc chân vào nằm cô đã lập tức lặn vào lòng anh, tìm tư thế thoải mái cọ cọ: “Buồn ngủ quá, ngủ đi.”

(*) Thụ sủng nhược kinh: Lo sợ vì được sủng ái, cưng chiều.

Cô bé trong lòng an tĩnh ngủ, anh thở dài: “Về sau nếu anh bận việc em cũng đừng chờ anh, cứ ngủ trước đi.”

Hôm nay vừa vào công ty là họp không ngừng, đến khi xong việc cũng đã hơn mười giờ rồi. Anh muốn gọi điện thoại nói cô một tiếng, lại nghĩ đến bé mèo lười thích ngủ không chừng đã lên giường, nếu đánh thức khẳng định cô lại giương nanh múa vuốt nên anh không gọi, nào ngờ cô chờ anh đến trễ như vậy.

Không biết cô có nghe được lời anh nói hay không, lung tung đáp mấy tiếng, còn ngại anh phá cô ngủ mà lâu bầu: “Đừng âm ỉ nữa, buồn ngủ quá.”

Trong lòng mềm nhũn, anh nhẹ nhàng hôn trộm một cái: “Ngủ ngon, bảo bối.”

Một đêm ngủ say, ngày hôm sau chưa tới bảy giờ Viên Thanh Cử đã ngồi dậy, An Lai cũng bị đánh thức theo. Cô làm tổ trong chăn nhìn anh thay quần áo: “Chuyện lần này rất khó giải quyết sao?”

“Có chút phiền phức thôi, nhưng em cứ tin tưởng, ông xã em đã xuất mã thì nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện gọn gàng, anh còn phải giữ lại sản nghiệp này để kiếm tiền nuôi bà xã mà.”

An Lai không thèm ba hoa cùng anh, thấy anh nói vậy cô cũng không hỏi lại nữa, chủ yếu là cô không hiểu. Nhìn anh thất caravat, cô đột nhiên nảy sinh ý tưởng: “Em thất giúp anh.”

Viên Thanh Cử nhú mày: “Em biết thất?”

“Đừng khinh thường em!” Mỗi ngày đều nhìn anh thất, không biết cũng thành biết rồi, cũng chẳng phải khoa học đỉnh cao gì.

Viên Thanh Cử không dám đá kích cô gái nhỏ xung phong nhận việc, anh đi tới trước giường, An Lai quỳ ở mép giường thất cho anh.

Sự thực chứng minh, lý luận và thực tiễn vẫn có chênh lệch nhất định, An Lai rối rắm nhìn thành phẩm của mình, sao lại y như cột dây thừng vậy? Cô lập tức hủy diệt chứng cứ.

Viên Thanh Cử nhẫn nại chờ cô thất đi thất lại... suốt hai mươi phút. Anh bất đắc dĩ ôm thất lưng cô: “Bảo bối, anh muộn mất rồi.”

An Lai thở phì phì chui vào trong chăn. Viên Thanh Cử tháo caravat lưu đầy vết tích ra, đổi một cái mới thất lại lần nữa, ngồi xuống mép giường an ủi cô: “Kỳ thực cũng rất không tệ, thật đó, chỉ có chút không thuần thực thôi, về sau em luyện nhiều là được rồi.”

“Em không thêm thất cái thứ đó nữa đâu.”

Viên Thanh Cử bật cười, nói với cô thêm một lát nữa mới ra cửa.

Anh đi rồi, An Lai không ngủ thêm được. Cứ ở mãi trong phòng thật sự rất chán, cô muốn ra ngoài đi dạo. Đương nhiên, hai anh em Hoàn Ca Hoàn Châu cũng đi theo một tắc không rời.

An Lai đi đến vài cảnh trí tiêu biểu của Phượng Bình, vẫn không tìm được chút cảm giác quen thuộc nào. Cô phiền chán, nói một địa chỉ mơ hồ trong trí nhớ: “Hoàn Ca, đưa tôi đến số 9 đường Ngô Đồng.”

Hoành Ca cũng không hỏi vì sao cô biết rõ địa chỉ như vậy, chỉ đảo tay lái chạy theo lời cô.

Đây là nhà của An Lai.

Đến Phường Bình, cô mới phát hiện mình đã quên mất bao nhiêu việc, cô ôm nỗi sợ hãi lại vui vẻ nghĩ, có lẽ không lâu sau cô không cần phải rối rắm có nên rời khỏi Viên Thanh Cử hay không nữa, vì cô chỉ sợ bản thân mình là ai cô cũng đã quên.

Khiến cô vui mừng là, số 9 đường Ngô Đồng này cho cô có chút cảm giác quen thuộc. Cô cũng không biết vì sao cô muốn tới đây, chỉ cảm thấy nên đến. Có lẽ sau khi nhìn một lát, cô sẽ an tâm quên lãng đời này?

An Lai để Hoành Ca Hoành Châu ở trong xe chờ mình, nhưng bọn họ sao có thể đồng ý, cuối cùng vẫn phải để họ đi theo. Cô lại phiền não không biết lúc quay về phải giải thích cho Viên Thanh Cử thế nào về việc mình muốn đi tới đây.

Có lẽ là đến gần nên lòng kinh hãi, cô đứng ngoài hành lang hồi lâu cũng không dám gõ cửa. Hoành Ca Hoành Châu cũng giả làm người gõ, đứng sau lưng cô không nói không hỏi gì.

Cuối cùng, lúc An Lai rốt cục có dũng khí định nâng tay gõ cửa, khóa cửa đột nhiên chuyển động, cánh cửa được mở ra, một cô gái hơn hai mươi tuổi xách bao đồ đồ xuất hiện phía sau cánh cửa.

Cô gái này có gương mặt giống An Lai như đúc, chính xác mà nói là giống cô của kiếp trước như đúc. Cô hoảng sợ nhìn một “mình khác” xuất hiện trước mặt.

Nhưng cô gái sau cửa kia cũng không có vẻ gì hoảng sợ, ngược lại còn vui sướng kinh ngạc, dùng giọng điệu quen thuộc hỏi: “An Lai, sao cậu lại tới đây, tới cũng không gọi điện thoại để mình đi đón cậu nữa.”

An Lai tức thì nhớ tới giấc mộng “mặt nạ” ở biệt thự rất lâu trước kia, rốt cuộc không chịu nổi kinh hãi, hôn mê bất tỉnh. Trước khi choáng váng cô còn nghe được giọng nói sốt ruột của cô gái kia: “An Lai, An Lai, cậu làm sao vậy?”

28. Chương 28: Điền

Bệnh viện nhân dân số 3, thành phố Phường Bình.

Viên Thanh Cử đi qua đi lại trong hành lang, từng vòng từng vòng khiến người ngồi cũng cảm thấy không yên. Trên ghế có hai người, một người là trợ lý riêng của Viên Thanh Cử, Đỗ Liễm, một người nữa là đầu sở khiến An Lai ngất xỉu – cô gái ở số 9 đường Ngô Đồng.

Viên Thanh Cử dừng bước, ngồi xuống cách một ghế cạnh cô gái kia: “Đỗ Liễm, đi mua thứ gì cho vị tiểu thư này uống đi.”

Đỗ Liễm biết ông chủ muốn anh rời đi, anh hiểu ý đứng lên hỏi: “Không biết tiểu thư quen uống gì?”

Cô gái gật đầu cảm ơn anh: “Nước khoáng là được rồi.”

Đỗ Liễm rời đi, trong hành lang trống trải chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người. Dây thường xuân bò đầy ngoài cửa sổ bằng kính, ánh mặt trời chiếu vào thành những vệt loang lổ trên mặt đất.

Viên Thanh Cử mở miệng phá vỡ sự im lặng trước: “Chuyện hôm nay đã gây phiền phức cho cô rồi.”

Rốt cục không cần phải im lặng nữa, cô gái thở phào nhẹ nhõm: “Không có gì đâu, tôi và An Lai vốn là bạn tốt. Chỉ là không ngờ mới mấy tháng không gặp, cô ấy lại không nói một tiếng chạy đi lập gia đình.”

Thấy sắc mặt Viên Thanh Cử hơi biến, cô vội giải thích: “Anh đừng để ý, tôi không có ý gì khác, chỉ cảm thấy rất ngạc nhiên thôi.”

“Cô ấy chưa từng nói với cô chuyện kết hôn sao?”

Nói đến đây, cô gái cũng rất tức giận: “Tôi nào biết cô ấy còn nhỏ như vậy đã kết hôn chứ...” Nói đến một nửa, cô mới nhớ ra chồng người ta đang ngồi cạnh mình, vội ngừng lại: “Mấy tháng trước chúng tôi đã mất liên lạc rồi.”

Viên Thanh Cử phát hiện cô là một cô gái thẳng thắn không có tâm cơ, khó trách có thể chơi nường cùng với cô gái nhỏ của anh.

“Cô cũng tên là An Lai?”

Cô gái kia vung tay, ra vẻ không nói đến cũng vậy, “Đây là tên hồi trung học, lúc cấp ba, cha tôi chạy theo tiểu tình nhân của ông, ly hôn với mẹ tôi, tôi đổi sang họ mẹ, hiện giờ tôi tên là ‘Phượng Lai’. Nhưng người quen trước kia của tôi vẫn còn quen miệng gọi tôi là An Lai.”

“Chuyện này An Lai không biết sao?”

Phượng Lai rũ vai, ỉu xiu nói: “Lúc mới quen, tôi thường hay khoe với cô ấy cha mẹ tôi ân ái bao nhiêu, cô ấy cũng luôn cho rằng như vậy. Sau này bọn họ ly hôn, tôi không có cách nào nói ra miệng, dần dần chuyện này cũng phai nhạt, tôi cũng không biết phải nói từ đâu nữa.”

“Hai người quen nhau thế nào?”

“Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, chú tôi là người làm thìa*, ở Phượng Bình cũng có chút danh tiếng, tôi cũng học không ít. Tôi thích tự làm khổ mình nên lập một diễn đàn ẩm thực trên mạng, con mèo tham ăn đó liền tìm đến như vậy. Sau này quen thuộc rồi, trao đổi tên mới biết cả hai cùng tên, chuyện này không phải rất tốt sao, cho nên mới phát triển từ trên mạng ra ngoài đời.” (*chỗ này mình không hiểu nên chém đại @@)

Viên Thanh Cử mỉm cười: “Hai người đúng là có duyên.”

“Đúng vậy!” Phượng Lai cũng cười: “Nhưng cô ấy làm sao thế? Nhìn thấy tôi mà như gặp quỷ vậy.”

Viên Thanh Cử có việc muốn nhờ nên cũng không gạt cô, chua xót giải thích: “Cô ấy đúng là cho rằng mình gặp quỷ rồi. Khoảng thời gian trước đầu cô ấy bị thương, mê man nửa tháng. Lúc tỉnh lại chẳng những quên hết chuyện cũ, lại còn... tự biên ra một ký ức cho chính mình.”

“Tôi không hiểu lắm.”

Viên Thanh Cử duỗi hai chân dựa vào lưng ghế thở ra một hơi, “Nói đơn giản là một loại giống như chứng bệnh tâm lý suy tưởng, cô ấy cho rằng mình không phải mình, tự tưởng tượng mình thành một người khác.”

Phượng Lai nghe ra chút manh mối, “Anh nói rằng cô ấy nghĩ rằng cô ấy là tôi? Anh trai à, nói cũng không thể nói lung tung được, việc này rất gây kinh hãi.”

Viên Thanh Cử day day huyết thái dương: “Cũng không phải chỉ một mình cô, cô ấy đại khái là đã biên tập lại toàn bộ những chuyện trước đây rồi, mà cô chỉ là chủ thể thôi. Có lẽ là do tên của hai người giống nhau!”

Phượng Lai cảm thấy rét run, tay nổi một tảng da gà, biểu cảm cũng có chút dữ tợn: “Nhưng cô ấy đang tốt, vì sao lại tưởng tượng mình thành một người khác?”

Viên Thanh Cử cúi đầu, xoay xoay nhẫn trên ngón áp út: “Có lẽ cô ấy cho rằng người khác hạnh phúc hơn mình nhiều.” Giọng nói rất thấp, cũng không biết Phượng Lai có nghe thấy không.

Hồi lâu sau mới nghe Phượng Lai hỏi: “Bệnh này có thể trị không?”

Viên Thanh Cử thống khổ lắc đầu: “Không tốt, bác sĩ nói toàn bộ đều dựa vào ý chí của bản thân.” Nhưng nội tâm Lai Lai của anh lại không hề mạnh mẽ chút nào, “Nếu để qua thời gian dài, trí nhớ sẽ bị hỗn loạn, cho nên tôi muốn xin Phượng tiểu thư giúp một việc.”

Phượng Lai há miệng định nói gì đó, nhưng nhìn về phía bên cạnh lại không nói ra lời nào.

Viên Thanh Cử như có cảm giác quay đầu, cửa phòng bệnh nửa mở, An Lai sắc mặt trắng bệch đứng đó, cũng không biết đã đứng bao lâu.

An Lai chưa từng cảm thấy hiện thực lại hoang đường như bây giờ. Cô luống cuống chân tay đứng đó nhìn Viên Thanh Cử chạy về phía mình. Cô không biết mình nên làm biểu cảm gì, động tác gì. Cô thậm chí còn không dám để Viên Thanh Cử tới gần, sợ anh cũng là giả, vừa chạm vào sẽ hóa thành bọt nước tan biến.

Còn có ai tuyệt vọng hơn cô lúc này không? Có người nói cho cô rằng toàn bộ trí nhớ của cô là giả, là bị hư cấu. Cô không phải là cô, vậy cô sống còn ý nghĩa gì.

Viên Thanh Cử chậm rãi tới gần cô, tuy rằng chỉ cần vừa chạm đến là sẽ khiến cô thét to, nhưng anh vẫn đi qua ôm chặt lấy cô, hô lên từng tiếng “Lai Lai”.

An Lai bị anh gọi hồi phục chút thần trí, cô giữ tay anh hỏi: “Em nghe các người nói... em không phải là em!” Lời này cô nói rất chậm, rất nghiêm cẩn, cứ như mỗi chữ đều hao phí của cô rất nhiều sức lực.

“Không, Lai Lai, em vẫn luôn là em.” Viên Thanh Cử dừng lại, dựa theo trạng thái tinh thần hiện tại của cô, khẳng định là không thể nói thông được, anh đổi ý nói: “Em chính là An Lai, là vợ anh, từ nhỏ đã lớn lên ở Thanh Yển. Anh có nói em không phải sao?”

Lời này An Lai không tin. Viên Thanh Cử nói tiếp: “Được, nếu em là An Lai ở Phương Bình, vậy lần trước sau khi em tỉnh lại ở bệnh viện, có phải em không hề có ý niệm liên hệ với cha mẹ và người nhà mình không?”

An Lai giật mình. Đúng vậy, cô chưa từng có ý niệm này, vì sao? Cô gấp gáp nghĩ.

Viên Thanh Cử thay cô trả lời: “Bởi vì em căn bản không phải người đó, em không hề có chút cảm tình nào với bọn họ. Em chỉ biết đến bọn họ qua miêu tả của Phương Lai mà thôi.”

Ánh mắt An Lai trống rỗng, Viên Thanh Cử nói tiếp: “Em ngẫm lại xem, trong trí nhớ của em, có phải em là fan cuồng của Viên Đông Hành không?”

An Lai gật đầu thật mạnh.

“Vậy vì sao sau show diễn tiết Thanh Minh đó, biết lão Ngũ Viên Đông Hành chính là Hành Đông, em lại không hề có chút nhiệt tình nào?”

Đúng vậy, cô còn nhiệt tình với Tiểu Bàn hơn nữa.

Viên Thanh Cử tiếp tục hạ thuốc mạnh: “Bởi vì em không phải là fan của lão Ngũ, fan cuồng là Phương Lai mới đúng.”

Viên Thanh Cử lại nói thêm nhiều ví dụ, An Lai nghi hoặc. Cô vô lực nắm áo anh: “Anh nói em chính là An Lai, mà em... không nhớ được gì cả.”

Viên Thanh Cử ôm cô từ trên đất đặt lên giường: “Không sao hết, nhớ không được thì chúng ta từ từ nhớ. Anh vẫn luôn ở đây mà.”

29. Chương 29: Quá Khứ

Ba năm trước, người đứng đầu Thanh Yển không phải Viên Hồng Uy, mà là An Chính Nghiêu, tỏa sáng, chính lệnh quả quyết, tương đối được nhân dân khen ngợi. Nhưng ba năm trước đột nhiên ông ta bị đình chỉ điều tra, cuối cùng lấy nhiều tội nặng khai trừ khỏi Đảng và công chức, bị bỏ tù, khiến người ta phải thổn thức.

Án này chấn động một thời, ba năm sau người ta vẫn còn hay nhắc tới.

Đó là cha ruột của An Lai.

Lúc An Lai còn rất nhỏ thì mẹ đã qua đời, An Chính Nghiêu không đi thêm bước nữa nhưng vẫn luôn nuôi một phòng ngoài, người phụ nữ đó sinh cho ông một đứa con trai, tên là An Vãng, chỉ nhỏ hơn An Lai một tuổi. Nhưng bà nội An Lai, cũng chính là lão thái nhà họ An cố chấp cho là người phụ nữ đó thân phận

thấp, cho dù có sinh con trai, mẫu bằng tử quý cũng không cho rước vào cửa, chỉ đón cháu trai về nhà. Sau này không biết xử lý thế nào, dù sao mấy năm sau bà ta cũng gả cho một phú thương.

Tin dữ của An Chính Nghiêu truyền đến, bệnh cũ của An lão tái phát, cười hạc về Tây (qua đời). Nhà họ An chỉ còn hai chị em tuổi nhỏ sống nương tựa lẫn nhau. Tuy rằng An Lai còn có một ông chú, nhưng lúc bà nội An còn sống luôn cưng chiều con trưởng, làm hai anh em thường xuyên gây gổ, hai nhà đã sớm cắt đứt quan hệ. Lúc này nhà họ An cũng không có trưởng bối đứng ra làm chủ.

Tình cảnh này, ngoại thất của An Chính Nghiêu gả cho phú thương rồi vẫn có tình, bà ta đón An Vãng qua bên đó.

Nhà họ An, tan tác như vậy.

An Chính Nghiêu từ nhỏ đã là con cưng của trời, một đời trôi chảy, nay gặp biến đổi lớn, vốn là bị kích thích không nhỏ. Nghe tin mẹ qua đời, con trai đổi họ, ông ta bị ai muốn chết, tích tụ thành bệnh trong tù, không lâu sau cũng ra đi. Khi chết, lặng yên không một tiếng động.

Trước khi lâm chung, ông giao bé gái mồ côi An Lai nhờ đưa cho Viên Thanh Cử.

Những tin này liên quan đến thân thể của cô này đều là Viên Thanh Cử nói cho cô.

Đối với An Lai, Viên Thanh Cử là bệ gối cứu mạng duy nhất.

Khi cô hồi hộp bất an, sợ hãi tuyệt vọng, chỉ có anh làm bạn bên cạnh. Anh là tia sáng duy nhất trong quá khứ hỗn độn của cô.

Anh nói cô là vợ anh, cô tin.

Anh nói cô cửa nát nhà tan, không người dựa vào, cô cũng tin.

Cô giữ chặt lấy tay anh, chứng minh mình thật sự có gốc rễ ở đây, mình vẫn còn sống.

Khóe mắt An Lai ngân ngấn nước, cô dựa vào ngực Viên Thanh Cử: “Trước khi em mất trí nhớ, vì sao quan hệ của chúng ta lại tệ như vậy?”

Vấn đề này cô đã từng hỏi Viên Thanh Cử, nhưng luôn bị anh đáp qua loa có lệ. Hiện giờ cô đã biết mình mất trí nhớ, cô nhất định phải hỏi cho rõ.

Viên Thanh Cử nhìn xung quanh nói: “Không còn sớm nữa, Lai Lai em có đói không? Anh bảo Đỗ Liêm đi mua chút...”

“Em đang hỏi anh đó!”

Viên Thanh Cử vui mừng nhìn vào cổ An Lai, cọ mấy cái: “Ai da, bà xã anh buồn ngủ quá à, anh ngủ một lát nha.”

An Lai lùi lại, dùng tay giữ chặt mặt anh, ép anh đối diện mình: “Đừng hòng nói sang chuyện khác!”

Viên Thanh Cử rơi vào đường cùng, anh sờ sờ mũi, chậm rì rì nói: “Khi đó em không bằng lòng gả cho anh lắm.” Giọng càng ngày càng nhỏ.

An Lai nghe vậy thì trừng mắt, nói một câu trong sự bất an của anh: “Nếu hiện giờ không có giấy đăng ký kết hôn, em cũng không muốn gả cho anh.”

Viên Thanh Cử nóng nảy: “Tại sao chứ bà xã?”

An Lai đáp đương nhiên: “Em mới hai mươi tuổi, còn chưa kịp hoang phí tuổi xuân đã bị anh dán nhãn thành thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi, em phải cảm ơn anh sao.”

Viên Thanh Cử búng trán cô gái nhỏ: “Cái gì mà hoang phí tuổi xuân, đừng có học xấu theo bọn ranh con. Với lại, gả sớm có gì không tốt chứ, ông xã em trải nghiệm phong phú, tuyệt đối mở cho em tiền đồ thênh thang, đỡ phải đi đường mòn chịu khổ sở lừa gạt.”

“Không chịu khổ mà có thể kêu là thanh xuân sao?” An Lai nhỏ giọng oán giận: “Hơn nữa nói không chừng còn có thể gặp được trai trẻ đẹp đa dạng gì đó.”

“Em chê anh già hử?”

“Em không có nói vậy.”

“Dù sao em cũng không còn cơ hội rồi.” Viên Thanh Cử thấy cô không theo đuổi chuyện bị ép gả nữa, đề tài lại phát triển theo hướng quý dị, anh nhẹ nhàng thở ra, kéo cô vào lòng ôm chặt, cười hì hì nói: “Dù sao anh cũng không đồng ý ly hôn, em vĩnh viễn luôn là bà xã của anh.”

Cô gái trong lòng không vừa ý, miệng dẩu lên, làm người ta hận không thể gặm một ngụm, thực tế thì anh cũng đã làm như vậy. Cô gái nhỏ ô ô từ chối vài lần rồi cũng theo anh, còn chậm rãi đáp lại anh, từng chút từng chút, dè dặt cẩn trọng như chim non tập bay. Anh yêu chết quyền lợi làm chồng này, cho nên kết hôn sớm vẫn luôn tốt. Yêu thích cái gì thì phải gom vào phạm vi thể lực của mình, đỡ phải ngồi bên cạnh nhìn mà sốt ruột.

Cô gái nhỏ dựa vào ngực anh thở, trong mắt sóng nước mênh mông. Viên Thanh Cử hôn mặt cô, nói: “Em không biết, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh chỉ biết anh đã gặp hạn rồi.” Viên Thanh Cử cười mê ly, hồi tưởng: “Khi đó em đang chơi đu dây trong sân, tóc dài, mặc váy trắng. An Vãng đứng sau lưng đẩy em, em đu rất cao, cười rất lớn tiếng, anh đứng từ xa đã nghe được.”

“Ha ha, thật sự là cao lắm, làm tim anh nhảy vọt lên tận cổ họng, sợ em bị ngã xuống. Nhưng em còn thúc giục An Vãng đẩy cao thêm một chút.” Anh cưng chiều vuốt mũi cô gái đang chăm chú lắng nghe: “Tới giờ vẫn không để người ta bớt lo. Từ đó về sau, cô gái bướng bỉnh đã không chút khách khí chui vào lòng anh, bá đạo chiếm toàn bộ không gian, không cho ai một cơ hội nào.”

“Nhưng làm anh phiền não là cô nương đó rất nhỏ, lúc gặp mặt, câu đầu tiên em nói với anh lại là ‘chào chú Viên.’” Viên Thanh Cử buồn cười lắc đầu, rất hoài niệm với cảnh tượng cũ: “Vì thế anh chờ rồi chờ, chờ cô nương đó chậm rãi lớn lên, chờ suốt năm năm. Lai Lai, em nói anh có thể không vội được sao?”

An Lai vẫn luôn dựa vào anh tập trung nghe, đến trước đoạn thổ lộ, cô không nhịn được mặt đỏ tim đập, thậm chí còn suy nghĩ có nên đáp lại chút gì đó hay không. Nhưng khi nghe nửa đoạn sau, cô cảm thấy càng ngày càng không đúng. Rốt cuộc cô nhịn không được mở miệng: “Năm năm? Lần đầu anh gặp em là em bao nhiêu tuổi?”

Con mèo nhỏ sắp xù lông, Viên Thanh Cử rất bình tĩnh đáp: “Mười lăm.”

“Mười lăm?” An Lai mất bình tĩnh, bong bóng phấn hồng trôi nổi xung quanh lập tức bể sạch, đổi thành từng đường hắc tuyến dài trên mặt. Hồi lâu sau cô mới nghẹn ra một câu: “Anh xác định anh không có tính luyện đồng chứ, tiên sinh?”

“Ha ha ha...” Thấy con mèo nhỏ sắp nổi nóng, Viên Thanh Cử nhịn cười thề: “Bảo bối em yên tâm, ông xã em có tư tưởng rất khỏe mạnh, tuyệt đối không có tật xấu này.” Ngừng một chút, anh ho khan hai tiếng mới nói: “Kỳ thực khi đó em đã lớn rồi, ừm, thứ nên có đều có cả rồi.” Tầm mắt anh như có như không đảo qua dưới cổ cô: “Cho nên anh cũng không biết em mới mười lăm tuổi, nếu biết anh cũng không dám có tâm tư này. Em để anh đợi vài năm anh dễ chịu được sao?”

“Sắc lang!” An Lai che ngực, nhích ra xa anh: “Anh đáng lắm!”

Chuyện cũ này nói cho chúng ta biết, tuyệt đối không thể đi sâu vào lãng mạn với đàn ông, vì sẽ diễn biến thành hiện trường tai nạn.

An Lai không muốn ở lại bệnh viện nữa, sắc lang bị thúc giục đi làm thủ tục xuất viện. Hai người trở về khách sạn, Viên Thanh Cử lo lắng không muốn để An Lai một mình, cũng may mà chuyện công ty đã giải quyết gần xong. Để lại vài người đóng quân, ngày hôm sau anh mang theo An Lai trở lại Thanh Yên.

Tuy rằng không có biểu hiện gì quá kịch liệt, nhưng mấy ngày tiếp theo An Lai rất trầm lắng, chuyện gì cũng không có hứng thú. Cô hơi giống những ngày vừa mới ra viện, thường xuyên ngăn người một mình.

Đối với chuyện này, Viên Thanh Cử cũng không thể giúp gì. Mới đầu anh còn định để Đồng Lê đến xem xem sao, nhưng từ khi biết Đồng Lê là bác sĩ tâm lý, cô liền bài xích anh ta, nên anh đành thôi. Anh chỉ có thể tận lực rút thời gian ở cùng cô, nói chút chuyện nhỏ rêu rĩa trước khi cô mất trí nhớ. Phương Lai

cũng gọi điện qua mỗi ngày, kể cô nghe chuyện cũ, còn tìm lại tài khoản của cô ở diễn đàn ẩm thực để cô giải buồn.

Hiện giờ diễn đàn đó đã rất lớn, là nơi trao đổi ẩm thực số một số hai trên internet, cũng đã rất thương nghiệp hóa. Phương Lai tổ kiện một đôi chuyên quản lý đưa vào hoạt động, bản thân cô cũng coi như là một nữ cường nhân.

Giữa tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng bức.

Viên Thanh Cử đề nghị: “Ở nhà mãi cũng không có ý nghĩa gì, vừa khéo là Chủ Nhật, chúng ta đi chơi hai ngày đi được không?”

An Lai lười vận động, Viên Thanh Cử bám riết không tha: “Đi đi, bảo bối, chúng ta đến trấn Thanh Hà thôi, cũng không xa mà. Trước kia em rất thích đến đó, sau khi mất trí nhớ cũng chưa qua lần nào.”

An Lai bị anh dây dưa không còn cách nào, chỉ phải thu xếp đơn giản rồi bị anh bắt cóc. Viên Thanh Cử lái xe, cũng không mang theo những người khác. Đúng là rất gần, ra khỏi thành phố mười phút là đến. Xe ô tô không được lái vào, hai người tìm một bãi đỗ xe ngoài trấn rồi đi bộ qua.

Trấn náo nhiệt hơn trong tưởng tượng của An Lai nhiều, có lẽ vì là thứ Sáu. Trên đường gặp rất nhiều người ngoại quốc, Viên Thanh Cử giải thích là do cổ trấn Thanh Hà bảo tồn hình thức văn hóa truyền thống rất tốt, lúc chính phủ quy hoạch kiến thiết cũng tránh đi, cho nên rất nhiều người đến đây du lịch, đây cũng là thu nhập chính của cổ trấn này.

Vì trời còn sớm, Viên Thanh Cử một tay cầm hành lý của hai người, một tay che ô chống nắng cho An Lai. Được rồi, cô vốn có thể tự cầm, nhưng hai người đi cùng nhau, Viên Thanh Cử ngại tay chân cô vụng về, hay làm ô nện vào mặt anh nên anh quyết định ôm việc luôn.

Dưới chân là đá lát đã bị bước chân người mài ngàn năm, hai bên đường là những cửa hàng cổ kính. An Lai thậm chí còn cảm thấy cây dù của cô không phù hợp với nơi đây. Lúc đi ngang qua nhà trưng dù giấy, cô liền đi vào chọn một cái màu đỏ thắm, trên ô không có hoa văn gì.

Viên Thanh Cử lắc đầu với màu đỏ chói mắt này: “Nhìn thôi cũng thấy nóng.”

“Em thích màu này.” An Lai gấp cái ô kia lại, mở ô giấy ra che cho anh. Đừng nói, nhìn ô này có vẻ nhẹ nhàng nhưng thật ra cầm rất nặng. Che nắng còn được, không biết có che mưa nổi không, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Viên Thanh Cử không có cách nào với cô, không dây dưa vấn đề ô này nữa: “Sắp đến rồi.”

Bọn họ dừng lại trước một căn nhà nhỏ chưa mở cửa, từ mặt tiền phải đi vào đường hẻm khác, trong cùng là một cánh cửa nhỏ. Viên Thanh Cử lấy chìa khóa mở cửa, nghiêng người để An Lai đi vào trước, sau đó anh mới nhấc va ly vào rồi đóng cửa.

Sau cửa là một khoảng trời riêng, là khoảng sân không lớn lắm, có đặt rất nhiều chậu hoa cỏ thông thường, lệch lạc không đều nhưng rất tươi tốt. Trong góc còn có một mảng lớn hoa phụng tiên nhiều màu. Trước sân chính là mặt tiền vừa rồi bọn họ nhìn thấy bên ngoài, trong sân còn có mấy căn lầu hai tầng nhỏ, dưới lầu là phòng bếp, sảnh nhỏ và đồ gia cụ linh tinh. Căn nhà tọa lạc bên bờ đê của trấn Thanh Hà, xuống phòng bếp đẩy cửa đi ra ngoài, ngồi dưới mái hiên còn có thể thả chân xuống nước. Trên lầu là hai căn phòng ngủ, gia cụ bằng gỗ lim, hoa văn đơn giản mà tinh xảo, hỉ thước hồng mai hoặc điệp hí mẫu đơn.

Nơi này quả thực tạo ra theo sở thích của An Lai, mang lại cho cô niềm vui và kinh ngạc không nhỏ. Cô bắt lấy Viên Thanh Cử đang nhàn nhạt cười sau lưng, kích động hỏi: “Phòng này là của anh sao?”

Viên Thanh Cử không hài lòng lắm cách dùng từ của cô, anh thở dài: “Bảo bối, phải nói là của chúng ta. Ba năm trước Tiểu Thất thích gian phòng bên cạnh,” Viên Thanh Cử chỉ vào phía bên kia tường: “Anh hai của cho nó lúc sinh nhật mười lăm tuổi của nó. Nó thường xuyên tới đây ở, một năm trước vừa khéo nơi này muốn bán, anh hai hỏi trong nhà có ai muốn mua hay không. Anh đoán em nhất định sẽ thích nên mua lấy, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội đưa em đến đây.”

An Lai ôm chặt anh: “Em rất thích.” Sau đó cô khẩn cấp đi thăm dò lãnh địa mới của mình.

Trong mắt cô gái nhỏ lại có ánh sáng lần nữa, Viên Thanh Cử cảm thấy chuyến đi này thật không tệ. Đứng một lát, nam chủ nhân đã bị nữ chủ nhân lãng quên, đành phải nhận mệnh đi sắp xếp lại hành lý cũng bị cô lãng quên ở đây.

30. Chương 30: Thông Minh

Đêm nay An Lai ngủ không tốt lắm, không chỉ vì hưng phấn mà còn vì một tác nhân khác người – muối. Có lẽ là vì gần sông, nên buổi tối muối rất nhiều. Lúc đầu không chú ý nên trên người An Lai mọc thêm mấy nốt đỏ. Sau Viên Thanh Cử buông màn lụa xuống mới tốt hơn một chút. Tuy không bị chích nhưng lại nghe tiếng ong ong vo ve bên ngoài không ngừng, chỗ bị chích hồi nãy giờ vô cùng ngứa, khiến người ta không cách nào ngủ được.

Viên Thanh Cử bọc An Lai vào chăn, giữ chặt tay chân cô: “Đừng gãi, nếu xước da sẽ để lại dấu.”

An Lai sắp bị con vật nhỏ đó giày vò đến khóc rồi: “Sao chúng nó không chích anh chứ?”

Viên Thanh Cử dè cái tay lại muốn gãi của cô lại: “Chắc là vì nhìn em dễ ăn hiếp hơn.”

An Lai không thể nhìn được anh bị “miễn nhiễm”, cô há mồm cắn lên cổ anh: “VẬY em sẽ ăn hiếp anh!”

“Còn đợi phu nhân chỉ giáo.” Anh bày ra bộ dáng đợi làm thịt, để An Lai muốn làm gì cũng được, mặc An Lai nháo anh. Thấy con mèo nhỏ thở phì phì, sắp bạo tẩu vì muối nhiều, anh cười nói: “Tính tình em thật là một chút cũng không tốt.”

“Tính tình anh tốt nên muối không chích anh sao, đứng nói chuyện không đau thắt lưng.” (ý nói chưa trải qua nên không biết khổ là gì)

“Hạ văn thành lời, tư nghĩ tác quần hạc vũ vu không trung, tâm chi sở hướng, tắc hoặc thiên hoặc bách, quả nhiên hạc dã.” (Tạm dịch: Mùa hè muối kêu như tiếng sấm, thẳm mô phỏng theo tiếng đàn hạc mùa trên không trung, nhìn gần thì có cả ngàn cả trăm, quả nhiên như hạc vậy.)

Viên Thanh Cử đang đọc một đoạn trong Thẩm phục “Phù sinh lục ký”, nói đến người viết hồi nhỏ từng chơi đùa cùng muối. An Lai than thở: “Em cũng không có định lực tốt như vậy.”

Thấy An Lai thật sự khó chịu, Viên Thanh Cử chui ra khỏi màn: “Anh ra ngoài một lát.”

Gần nửa giờ anh mới trở về, mang theo một hộp nhang muối và lọ thuốc bôi. Nhang muối đúng là loại cổ xưa nhất, một vòng một vòng, vòng thành một mâm. Sau khi châm khói nhẹ lượn lờ, còn có mùi thơm nhàn nhạt. Lúc này đám muỗi phá giấc ngủ kia mới ngừng công kích.

Ngày hôm sau, lúc An Lai tỉnh thì Viên Thanh Cử đã không còn bên cạnh, chắc là đi tập thể dục buổi sáng. Vết đỏ bị muỗi chích trên người đã hết sưng, chỉ để lại một màu đỏ thẫm. May mà An Lai không bị chích trên mặt.

Thời gian còn sớm, nhưng trần nhỏ đã thức từ lâu, tiếng động này kia vang lên. Tiếng bước chân vội vàng của người đi đường, tiếng cười đùa của mấy bác hàng xóm, thậm chí cứ cách một lát là nghe tiếng rao hàng chợ sáng mờ hồ truyền đến từ đường cái: “Đậu hủ đây ~ Đậu hủ đây ~”

An Lai đẩy cửa sổ phòng ngủ ra, làn sương mỏng còn chưa tan đi. Cô phóng mắt nhìn, bên kia bờ sông có một bóng màu nâu ngời khoanh chân, như đang nhập định. Bên cạnh còn đặt hai thùng gỗ và một cái đòn gánh. Đầu người nọ trơn bóng, mặc đồ tăng, đúng là rất giống tăng nhân. Ánh sáng chân trời dần dần hiện ra, thần quang độ lên người cậu một tầng màu vàng, như thật sự sắp thành Phật lên trời vậy.

Đường sông dưới lầu có một chàng trai da ngăm đen, đội mũ rơm đang chống thuyền lướt qua, sào trúc dài xẹt qua nước tạo thành từng đường sóng trắng. Cách vách có một cô bé mười một mười hai tuổi, tóc rối bù đang rửa cái cúc ở bên sông, nhìn thấy thuyền tới, cô bé hắng giọng kêu to: “Mẹ, chú Thủy Tứ về rồi.” (*cái cúc còn có cái tên phổ biến ở Việt Nam là tần ô)

“Nghe rồi nghe rồi.” Một người phụ nữ cầm lược đi ra, tóc cũng rối bù, cười hề hề hỏi: “Thủy Tứ, có cá không?”

Thủy Tứ dừng thuyền, lấy trong khoang ra một con cá chép mập mạp, dùng lá cọ se thành dây xuyên qua mang cá xách lên: “Giữ lại cho nhà chị đó, tối hôm kia cha của Bố Bố đã báo rồi. Hôm nay thu hoạch không tốt, vừa đến bến tàu đã bị cướp sạch.”

Thủy Tứ đứng trên thuyền tính: “Hai mươi ba đồng sáu, đưa hai mươi ba thôi.”

Người phụ nữ nhận cá đưa cho bé gái rửa cải cúc bên cạnh: “Bố Bố, mang cá vào nhà.” Còn mình thì ở lại trả tiền.

Hai bên đã mua bán xong, Thủy Tứ chống sào trúc định đi, An Lai đứng trên lầu chột ma xúi quẩy khiến hỏi một câu: “Xin hỏi, anh còn cá không?”

Hỏi xong cô lại có chút hối hận, phòng bếp ở đây không biết đã bao lâu không dùng đến rồi. Nhưng mà nhìn Bố Bố xách cá vui vẻ như thế, cô cũng rất động tâm với cá vừa bắt từ dưới sông lên.

Thủy Tứ còn chưa nói thì người phụ nữ kia đã ồ lên: “Em gái là nhà mới chuyển đến sao?”

An Lai cười cười: “Vâng, hôm qua vừa tới.”

“Còn một con cá trích, tôi định giữ lại cho mình ăn.” Thủy Tứ ngửa đầu nói: “Nhưng mà lần đầu tiên buôn bán với nhà cô, mới sáng sớm cũng không tiện từ chối khách, cô có lấy không?”

“Lấy, lấy.” An Lai cuống quýt cầm tiền xuống lầu. Thủy Tứ đã cân cá xong: “Vừa khéo ba cân, ba mươi sáu đồng.”

An Lai đưa tờ một trăm đồng qua, Thủy Tứ không đủ tiền trả lại liền hỏi: “Chỗ chị Lâm có năm mươi đồng lẻ không? Đổi cho em đi.”

Chị Lâm, cũng chính là mẹ của Bố Bố cấp tóc lấy lược chải một bím tóc lớn, lấy tiền ra đếm nhưng cũng không đủ, chị trực tiếp đưa ba mươi sáu đồng cho Thủy Tứ: “Được rồi, em gái, chị trả giúp em trước, khi nào có tiền lẻ thì trả lại chị cũng được.”

An Lai vô cùng ngưỡng ngùng: “Cám ơn chị, em đổi tiền được sẽ trả chị ngay.”

“Có cái gì đâu, hàng xóm không mà. Em gái họ gì?”

“Em họ An, tên là An Lai.”

Bên kia Thủy Tứ thu tiền, cầm sào trúc chuẩn bị đi, anh ta cười hề hề: “Em gái họ An, về sau nhớ mua nhiều nhiều nữa nha.”

“Nhất định nhất định!” An Lai có chút đỡ không được sự nhiệt tình của bọn họ.

Thủy Tứ đi rồi, An Lai nói thêm vài lời với chị Lâm, biết An Lai đã kết hôn, chị ta hô to thật nhìn không ra. Cuối cùng trước khi đi An Lai còn được tặng một bó cải cúc to, nhánh lá dài rộng, xanh mượt.

An Lai không từ chối được, đành mang theo một con cá tươi, một bó cải cúc quay về. Thật đúng là hối hận lúc này đã mua cá, vừa xuống một chuyến đã nợ người ta một nhân tình rồi.

Trong phòng bếp có một chậu gỗ dựa tường, rất nặng, An Lai dùng hết sức từ khi sinh ra tới giờ để kê thẳng nó xuống, đổ đầy nước rồi bỏ cá vào nuôi.

Chuẩn bị xong mà Viên Thanh Cử vẫn chưa trở lại, An Lai cũng quyết định ra ngoài một chút. Cô thay quần áo rồi nhìn sang bờ bên kia, tầng nhân ngồi thiền đã không thấy đâu nữa.

Ra đến cửa, An Lai lại vòng về lấy tờ một trăm đồng chưa dùng mang theo. Vừa ra đã gặp phải gánh đậu hủ, An Lai mua hai miếng, nhân tiện đổi tiền lẻ luôn. Cô nghĩ là lúc trở về có thể trả tiền lại được rồi, cảm giác thiếu nợ người khác thật không tốt.

An Lai đi dọc theo con đường, hai bên đường đã có không ít các cửa hàng lục tục mở cửa. Đi ngang qua một nhà bán sớm, hơi nước lượn lờ trong lồng hấp đặt một đám gói canh* béo nức ních, An Lai đói bụng thêm ăn. Cô cân nhắc sẽ cùng Viên Thanh Cử tới nơi này dùng thử.

(*) Gỏi canh: là món ăn vật đặc sắc vùng Vân Nam, nghĩa như tên, là một loại bánh bao nhưng bên trong có canh. Nó khác bánh bao hấp ở chỗ lớn hơn, chú trọng vào hương vị của canh. Có gỏi canh còn làm lỗ ống hút để hút nước canh bên trong, vị nhân bánh và da bánh cũng phải ngon.

Một người phụ nữ đeo sọt đang để ông chủ gói bánh cho mình, bé gái đi cùng nhảy bật xuống chạy về phía trước, bị trượt chân trên thềm đá lát khóc toáng lên. An Lai cách gần đó, định ôm lấy nhưng có người nhanh hơn, là một tăng nhân gánh nước. Gánh nước của cậu ta đặt bên cạnh, cậu ôm lấy dịu dàng lau nước mắt cho cô bé, miệng còn thấp giọng nói gì đó. Có lẽ cũng không đau lắm, chờ đến khi mẹ bé đi qua thì bé đã ôm cổ tăng nhân cười khanh khách rồi, vệt nước mắt trên mặt vẫn chưa lau sạch.

Một người thoát tục, không ở hồng trần.

Một người là hài đồng ngây thơ hồn nhiên.

Tổ hợp kỳ quái đến mức nào? An Lai nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên xúc động không rõ nguyên nhân. Cô đột nhiên ngộ ra, quá khứ cô luôn chấp nhất cũng không quan trọng đến vậy, có lẽ quên đi cũng là một loại duyên pháp.

Không biết là phúc.

Tình cảnh này, cô cần gì phải khiến nỗi buồn phiền của mình quấy nhiễu trấn nhỏ yên tĩnh. Như lời Viên Thanh Cử nói, cô không chỉ có một mình, mà còn có người chồng yêu cô thương cô. Chuyện cũ trước kia, có thể nhớ thì tốt, không nhớ cũng không cần phải mê mang vì tương lai. Cô còn buồn rầu gì nữa đây?

Mẹ của cô bé vô cùng thành kính cảm ơn tăng nhân, nắm tay con mình rời đi. Cô bé kéo áo tăng không chịu động, tha thiết ngước lên nhìn tăng nhân cao hơn mình rất nhiều, như đang chờ đợi cái gì. Người mẹ hết sức khó xử, tăng nhân cười cười, lấy trong túi màu vàng đất mang theo người ra một khối nhìn giống đường đưa cho cô bé, lúc này mới thoát thân.

An Lai ngây ngốc nhìn, chẳng lẽ tăng nhân hiện giờ luôn mang theo đường bên người sao? Đôi mẹ con đi xa, nhưng tăng nhân không gánh nước của mình mà bước chậm tới gần An Lai, khẽ mỉm cười: “Còn dư hai khối đường, cho nữ thí chủ vậy.”

An Lai căn bản không có cách nào cự tuyệt, ngơ ngác nhận lấy. Tăng nhân cười cười, làm phật lễ rồi xoay người gánh nước rời đi. Thùng nước dưới dây thùng hơi lắc lư, sánh ra một ít nước theo bước chân của cậu.

Từ đầu tới cuối, An Lai không kịp nói thêm câu nào, ngơ ngác nghĩ chẳng lẽ vì cô nhìn chăm chăm quá lâu nên mới khiến cậu ấy hiểu lầm cô muốn ăn đường?

A, quá mất mặt mà.

Đường, là đường mạch nha đậu phộng. An Lai ăn một miếng, hương vị cũng không tệ.

Vừa nghĩ vừa đi đến trước một đoạn, cô đụng phải Viên Thanh Cử đang trở về. An Lai bước lên nhét viên đường còn lại vào miệng anh, anh nhai mấy cái, kinh ngạc nhìn An Lai: “Em gấp * rồi hả?” (dấu * của tác giả)

“Sao?”

An Lai không rõ, kể lại chuyện lúc nãy một lần, đương nhiên bị Viên Thanh Cử cười nhạo một hồi: “Từ nhỏ cậu ta đã thích ăn đường đậu phộng, sau này còn bị cậu ta ăn ra công thức luôn, đường cậu ta làm cũng không giống với nhà khác, rất được hoan nghênh. Nhiều người lên núi lễ Phật vì đường này, nhưng cậu ta thường đi lại trên phố, trẻ con ăn đường của cậu ta liên quán quýt lấy, dẫn dả cậu ra ngoài luôn mang theo một ít. Em bị cậu ta xem thành một đứa bé tham ăn rồi.”

An Lai không để ý đến lời chế nhạo của anh, hỏi: “Anh quen cậu ấy sao?”

Viên Thanh Cử kéo cô lùi lại hai bước, chỉ vào tòa tháp mái cong giữa núi Lục Thụ cách đó không xa: “* là trụ trì của Pháp Lai tự, tên tục là Hạ Khiêm, con út nhà họ Hạ. Có giao tình không tệ với lão Ngũ.”

“Nhà họ Hạ?” An Lai từng nghe Tiểu Bàn nhắc tới: “Là nhà họ Hạ liên quan đến xã hội đen đó sao?”

“Phải,” Viên Thanh Cử kéo tay An Lai đi về: “Nhà họ Hạ chưa có chuyện hiểm độc nào chưa làm qua, nhưng lại nuôi ra một đứa con trai chí thiện chí thuần như vậy, cuối cùng còn xuất gia.”

31. Chương 31: Say Rượu

Viên Thanh Cử cầm hai miếng đậu hủ trắng mềm của An Lai đi về: “Lai Lai, em đây là định tự mình khai hỏa sao?”

An Lai đi bên cạnh anh, mùi mồ hôi và hơi thở nam tính hòa lẫn bắt chợt bay đến khiến cô có chút phân thần. Cô không yên lòng kể lại chuyện nhất thời mua cá sáng nay.

Viên Thanh Cử hiểu rõ võ vố vai cô, còn rất vui vẻ: “Vây trưa nay chúng ta làm cá ăn. Lúc trước khi mua phòng này, bác Hách đã dẫn người đến bố trí lại, gia cụ hẳn là có đủ, trở về tìm là được, chỉ cần mua thêm chút gia vị thôi.”

An Lai kéo anh đến cửa hàng bán gói canh, Viên Thanh Cử ngại ăn gói canh phiền toái nên gọi một lồng bánh màn thầu, vẫn không quên dặn dò cô gái nhỏ đang thêm ăn sắp chảy nước miếng: “Em chậm một chút, cẩn thận bị bỏng nước canh.”

An Lai liếc anh một cái, quyết định không thêm để ý đến người đàn ông đáng thương chỉ ăn được mỗi bánh bao trắng nữa.

Sóng điện não của Viên Thanh Cử nhanh chóng tiếp thu được cái liếc mắt của cô, cảm thấy rất buồn cười. Cô gái của anh sao lại đáng yêu như vậy chứ.

Ăn xong điểm tâm, bọn họ ra chợ mua chút dầu muối tương, lại mua thêm gạo. Ông chủ thấy bọn họ là người lạ nên nhiệt tình cực kỳ, cực lực đề cử một loạt gạo tên là “gạo hoàng đế”. An Lai thấy nó cũng không khác gì mấy loại gạo loa, nhưng giá lại cao hơn nhiều. Ông chủ tận lực đẩy mạnh tiêu thụ: “Gạo hoàng đế là cách gọi của dân địa phương, gạo này trước kia là gạo triều cống đấy.”

An Lai cảm thấy tám phần là lừa đảo, nhưng Viên Thanh Cử lại vung tay: “Mua một ít về ăn là biết.”

Cuối cùng bọn họ mua hai mươi cân, bước ra cửa trong ánh mắt tha thiết của ông chủ hàng gạo.

Về nhà, Viên Thanh Cử quả nhiên tìm được bộ đồ ăn bằng gốm sứ Khai Phong trong mấy đồ linh tinh sau bếp. Còn có hai nồi đất một lớn một nhỏ, thớt gỗ và một bộ dao đủ kích thước nữa.

Sắp đến giữa trưa, An Lai nói: “Giết cá thôi.”

Viên Thanh Cử ừ một tiếng rồi không nhúc nhích, An Lai kéo anh xuống phòng bếp, chỉ vào con cá trích không còn nhiều sức nói: “Giết đi.”

Viên Thanh Cử vô tội: “Anh đã từng giết cá bao giờ đâu?”

An Lai nghĩ lại thấy cũng phải, anh là đại gia mà! Nhưng nghĩ thêm lại thấy không đúng: “Chẳng lẽ anh muốn để em làm chuyện bạo lực máu me này sao!”

“Nếu không thì, chúng ta ra ngoài ăn trưa đi.” Nói xong anh phải luôn chú ý phản ứng của cô.

Cô gái nhỏ rồi rầm nhìn con cá, lại nhìn cây dao, cuối cùng nhìn ra con sông ngoài cửa, hiển nhiên vô cùng không nỡ. Rốt cục cô đổ hết lên người Viên Thanh Cử: “Nếu anh ngay cả con cá cũng không biết giết, vậy sao mà làm chồng em được.”

Tội này thật lớn, Viên Thanh Cử cuộn ống tay áo: “Được rồi, vì để trở thành một ông chồng đủ tư cách, anh liều mạng.”

An Lai lo lắng: “Anh làm được không vậy?”

Viên Thanh Cử như cười như không liếc cô: “Làm chồng của người ta, sao có thể ‘không được’ chứ! Bảo bối em quên rồi sao, xem ra anh phải cho em một ấn tượng thật sâu mới được.”

Thấy An Lai không để ý đến mình, anh phân phó như thật: “Tầng dưới cùng trong tủ có bao tay cao su, em lấy cho anh một đôi. Bằng không lát nữa em lại chê tay anh đầy mùi cá.”

An Lai lục bao tay ra cho anh: “Làm như có kinh nghiệm lắm vậy.”

Viên Thanh Cử chỉ cười không nói, nhét bó cải cúc cho An Lai: “Ngoan, ra ngoài nhặt rau đi.”

An Lai nửa tin nửa ngờ, sau khi nhặt rau xong đi vào, con cá trích đáng thương kia đã bị giải quyết lưu loát, còn bị tri kỷ cắt khúc bỏ trong chậu, máu cá cũng đã thu dọn xong. Viên Thanh Cử đang dùng khăn lông lau tay: “Thế nào, bà xã?”

“Cũng được.”

Viên Đại Lang không được lời khen vuốt thuận lông, bỏ nhào đến ôm An Tiểu Miêu: “Thưởng cho anh đi bà xã.”

“Anh đừng nháo, em còn phải nấu cơm.” An Lai né anh: “Bằng không không có cơm ăn đâu.”

“Anh không có ý kiến, anh ăn em cũng được.”

Luận về da mặt dày, An Lai tuyệt đối không sánh kịp người đàn ông này. Cô bị anh nháo, không còn cách nào khác đành phải đuổi anh ra khỏi phòng bếp, bắt đứng ở ngoài xem, lúc này mới làm được một bữa cơm đơn giản.

Canh cá trích đậu hũ, canh đậu hũ cay và cải cúc xào. Vì không có nồi cơm điện nên cơm là nấu bằng nồi đất, cũng không biết có phải vì cách làm hay không mà vị của gạo hoàng đế rất khác biệt, so với gạo bình thường thì ngon hơn không ít. Đồng chí Viên Đại Lang vô cùng ra sức, một chút canh cá trích còn lại cũng được anh lấy trộn cơm ăn sạch.

Cơm tối không có nguyên liệu nên Viên Thanh Cử mang An Lai qua quán có món thịt dê nướng và canh thịt dê nổi tiếng của trấn Thanh Hà. Dọc đường, An Lai mua một bộ sườn xám ở một cửa hàng thêu, vải dệt bằng dây đay, màu thiên thanh, nhìn rất thanh thuần. Cô vốn thích bộ có chất vải tơ lụa, nhưng sau khi mặc cho Viên Thanh Cử xem thì tà áo xẻ cao lộ đùi, anh kiên quyết nói là khó coi. Anh chọn cho cô bộ vải sợi đay này, tà không xẻ.

Vì sườn xám thiết kế móc cài, không có khóa kéo nên rất khó cài vào, đương nhiên cũng khó cởi ra, An Lai trực tiếp mặc đi ăn cơm luôn.

Chiều bài trong tiệm là rượu trái cây tổ truyền của chủ quán, không nặng mùi rượu, An Lai uống không ít. Nào ngờ rượu này ngấm lâu, lúc trở về cô mang giày cao gót bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Viên Thanh Cử chỉ đành phải công cô, vừa đi vừa không quên kể lể: “Đã nói với em là nó tác dụng chậm rồi, em còn uống nhiều nữa.”

An Lai không vừa ý: “Anh nói thì nói, nhưng anh không có cản em nha.”

“A, vậy là thành anh không đúng rồi hả?”

“Cũng không phải vậy.” An Lai cọ cọ vào lưng anh: “Nhức đầu quá.”

An Lai ôm cổ Viên Thanh Cử, dựa vào lưng anh, anh luồng mềm mại cũng áp vào, cọ cọ suốt đường đi, cọ khiến nhiệt lượng anh đè nén đã lâu lại bùng dậy. Nhưng cô gái trên lưng một chút cũng không lo lắng, cứ xoay bên này bên kia.

Viên Thanh Cử không thể nhìn được nữa, làm bộ hù dọa: “Không được lộn xộn, bằng không anh ném em xuống bây giờ.”

Lúc này cô gái nhỏ còn rất kiên cường: “Anh ném đi, ném em đi, về nhà em méc ông nội nói anh ăn hiếp em.”

“...”

Cô gái nhỏ chiến thắng, ngày càng cọ nhiều hơn, miệng còn râm rì hát cái gì đó không rõ âm điệu.

Viên Thanh Cử ngậm miệng, hiển nhiên so đo với con ma men không thanh tỉnh là rất hồ đồ. Anh đành phải tăng nhanh bước chân, về phòng trực tiếp ném người lên giường, hung tợn nói: “Ngủ.” Sao tửu lượng của cô lại kém vậy chứ, uống rượu trái cây mà cũng say được, say xong rồi rượu phẩm cũng không tốt.

Cô gái nhỏ bắt khuất đứng lên, chân không bước xuống giường, còn oán trách anh: “Em chưa tắm mà.”

Viên Thanh Cử đành phải nhẫn nhịn bồng cô vào nhà tắm, tri kỷ tìm quần áo đưa qua. Nhưng chỉ chốc lát sau cô đã vung vẩy chân đá đá đập đập.

Anh đỡ lấy An Lai nhũn như con chi chi: “Làm sao nữa vậy?”

Cô gái nhỏ nước mắt lưng tròng, bắt lực nhìn anh: “Không cởi nút được.”

Viên Thanh Cử hít sâu một hơi, anh rốt cục đã tạo nghiệt gì vậy. Bỏ qua đôi môi đỏ mọng mê người ngay tầm mắt, anh chuyên tâm cởi nút. Nút này chặt muốn chết, nửa ngày cũng không cởi được một cái, anh nóng nảy đổ mồ hôi. Cô gái nhỏ lại còn thêm dầu vào lửa, cởi từng nút từng nút áo của anh, đặc ý nói: “Anh xem anh xem, em lợi hại hơn anh nhiều, em cởi xong rồi mà anh mới cởi được có hai cái.”

Thật sự rất khảo nghiệm tự chủ của người đàn ông đã ăn chay mấy tháng.

Nhưng cô còn chưa xong, cô thúc giục anh: “Anh cởi nhanh đi.” Vừa nói vừa chơi đùa, vì nút áo của Viên Thanh Cử đã bị cô cởi hết, bàn tay nhỏ không an phận mò vào trong, sờ trái sờ phải. Đụng trúng thứ nhỏ nhỏ nhô lên, cô vui vẻ nhéo một cái: “A, tìm được cái nữa... Ồ, sao lại không cởi được vậy.”

Viên Thanh Cử lại hít một hơi, chuyển mắt nhìn cô bé đang bận rộn trước ngực mình. Anh dừng tay cởi nút, ôm lấy cô đi vào phòng tắm. Con bà nó, nha đầu say rượu này là vợ hợp pháp của anh, anh còn phải nhẫn nhịn cái gì nữa chứ!

“Á, anh làm gì?”

“Giúp em tắm.”

“Nhưng nút chưa cởi xong mà.”

“Yên tâm đi, một lát nữa sẽ cởi sạch cho em.” Giọng của người đàn ông đã không còn trong như trước, mà trầm thấp đè nén.

Cô gái nhỏ không biết mình là dê đưa vào miệng cọp, ngoan ngoãn để anh ôm vào phòng tắm. Nút sườn xám đã được cởi bốn cái, cô nằm ngang trước ngực anh, cổ áo rộng mở, quang cảnh tươi đẹp bên trong lộ ra.

Nước trong bồn đã đầy, anh thả cô xuống trước bồn, cũng không còn kiên nhẫn cởi cái nút chết tiệt kia nữa, roạt một cái lột luôn bộ sườn xám của cô ra.

“Sao anh lại xé hư... Ừ... Ừm ừm...” Lời lên án hung thủ bị chặn ngược trở về, vừa vội vàng vừa không thương tiếc.

Cánh tay căng chân của cô phản kháng tượng trưng mấy cái, đương nhiên không thể thành công, cuối cùng biến thành ôm cổ người đàn ông tử mĩ đáp lại. Vốn là say đến mềm tay mềm chân, lúc này bị hôn càng không đứng nổi.

Viên Thanh Cử một tay đỡ eo cô, một tay lặng lẽ cởi bỏ trói buộc còn thừa. Nụ hôn của anh dời khỏi môi, trần trọc đến nơi tốt đẹp khác, bàn tay to chạy khắp toàn thân cô.

Cô gái nhỏ đột nhiên đẩy anh ra, lau miệng lảm bảm lầu bầu: “Hôn xong rồi, em muốn tắm.” Cô bước vào bồn tắm còn không quên quay đầu nói với người đàn ông đã hóa thú: “Anh không phải nói giúp em tắm sao?”

Viên Thanh Cử cấp tốc giải quyết quần áo của mình, sải bước đi tới bồn tắm lấy cô bé muốn chạy trốn, ánh mắt trầm trầm: “Ừ, để anh giúp em.”

Anh đè cô xuống, tiếp tục chuyện chưa làm xong. Hơi thở nóng bỏng phả vào thân cô, cô co người lại cười khanh khách: “Ngứa ~”, tiện đà sợ hãi hô to: “Cái gì vậy, chọc em rồi, cứng quá.”

Người đàn ông không thể nhịn được nữa, đành phải chặn cái miệng nhỏ huyên náo lại, đôi tay còn dư thăm dò thân thể mềm mại trơn mịn. Chỉ chốc lát sau đôi mắt cô đã mê ly, không làm âm ỉ nữa, chỉ liên tiếp quần lấy anh. Thấy cô động tình, anh gác hai chân cô lên hai thành bồn, nước trong bồn đã tràn ra ngoài hơn nửa.

Hai chân mở lớn khiến cô không quen, muốn khép lại nhưng bị anh đè chặt: “Ngoan, đừng nhúc nhích, chúng ta chơi một trò chơi rất vui được không?”

Cô gái nhỏ nghi hoặc nhìn anh, không thu chân lại nữa, được anh thưởng cho một nụ hôn: “Bé ngoan.”

Anh đỡ thắt lưng cô, chậm rãi đưa thứ nóng bỏng sắp bùng nổ đi vào.

Đầu óc cô không thể suy xét, nhưng thân thể lại cảm thấy khó chịu rõ ràng, cô lắc mông: “Cái gì vậy, lại chọc em rồi.”

Viên Thanh Cử dừng trạng thái tiến công, đè trên người cô, liếm hôn tai cô: “Đau không?”

Cô lắc đầu.

Anh tiếp tục dỗ dành: “Đừng nhúc nhích được không, nếu đau thì nói với anh.”

Cô nhu thuận không đáp, đáng vẻ đáng yêu vô cùng. Viên Thanh Cử tận lực nhẹ nhàng đi vào, so với lần đầu tiên của bọn họ còn cẩn thận hơn. Cho đến khi đã vào toàn bộ, anh không nhịn được thoải mái hừ ra một tiếng.

Cô gái nhỏ không vừa lòng, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Viên Thanh Cử kiềm chế dã thú trong người, dừng lại, vuốt ve mái tóc ướt sũng dính hai bên má cô: “Ngoan, nói với anh, có đau hay không?”

“Không đau, nhưng rất ngứa, còn rất mỏi, không thoải mái chút nào, trò chơi này không vui gì hết.”

Anh ôm cô không để cô lộn xộn, nhỏ giọng dỗ dành: “Ngoan, chờ thêm một chút, sẽ thoải mái nhanh thôi.” Dưới thân đã không nhịn được bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Cô gái nhỏ dần dần cũng có chút cảm giác, nhắm mắt lại rầm rì mặc Viên Thanh Cử hành động, cái này rất hợp ý anh, động tác càng lúc càng kịch liệt. Tiếng nước sánh đánh vào thành bồn, dội ngược lại lên người bọn họ, che lấp tiếng vang phóng tưng.

Anh thở gấp dựa vào thành bồn nghỉ ngơi, cô nằm trước ngực anh cau mày nói: “Đau lưng.”

Anh lật cô lại, quả nhiên một mảng lưng lớn ma sát với thành bồn đã đỡ ửng. Viên Thanh Cử cong môi, ôm cô, tắm rửa qua loa một chút, dùng khăn quần cô ôm về giường. Anh cắn cắn tai con mèo nhỏ: “Được rồi, chúng ta lên giường, lưng sẽ không đau nữa.”

32. Chương 32: Thanh Hà

An Lai tỉnh dậy vì không thở được, vừa mở mắt đã nhìn thấy người đàn ông hiện giờ cô tuyệt đối không muốn gặp nhất. Tay anh vẫn còn bịt mũi cô, thấy cô tỉnh mới buông ra: “Bảo bối, dậy thôi, đã hai giờ chiều rồi, em không đói bụng sao?”

So với Viên Thanh Cử tinh thần sáng láng, xương cốt cả người An Lai đều mỏi rã rời, nhìn thấy tên đầu sỏ này cũng rất tức giận. Tối hôm qua cô mặc dù say, nhưng vẫn còn chút trí nhớ, dù sao bị ** như vậy mà không tỉnh mới là lạ. Viên Thanh Cử đang tuổi khí huyết sôi trào, nhịn đã mấy tháng, nay đạt được rồi thì sao có thể từ bỏ ý đồ. Tối qua, ra khỏi phòng tắm anh còn nửa lừa nửa buộc quần quít lấy cô hai giờ. Đáng thương cho thân thể bé bỏng của An Lai, làm sao chịu nổi dày vò của anh như vậy chứ.

Cô tức giận cuộn chăn lăn ra đầu giường, không thèm để ý đến anh. Viên Thanh Cử buồn cười xốc chăn lên, ôm cô gái nhỏ cúi kính vào trong ngực, có chút lo lắng hỏi: “Tối qua mệt như vậy sao?” Nói rồi nâng tay mát xa cho cô.

Biết rồi còn hỏi! An Lai đương nhiên không thể cho anh vẻ mặt hòa nhã được, eo và bắp đùi đau nhức làm cô muốn xem nhẹ cũng không thể. Người đàn ông đã thỏa mãn lại không để ý, bất đắc dĩ nói: “Vừa rời giường đã làm khó dễ anh rồi, bảo bối, anh bị oan mà!” An Lai tức giận: “Anh còn oan? Chẳng lẽ là lỗi của em sao?”

Viên Thanh Cử ra vẻ suy ngẫm: “Có một chút.” Anh nhắc tay cô lên, nhúu mày nói: “Thể lực em quá nhiều, về sau dậy chạy bộ buổi sáng với anh đi.”

An Lai vui mặt vào ngực anh. Dậy sớm? Chạy bộ? Hừ, đề nghị quý quái gì chứ, còn là sau buổi tối anh ép buộc cô như vậy? Rèn luyện cho khỏe mạnh rồi để anh dày vò nữa sao? Cô không thèm làm đâu.

Đối với tập tính mèo lười của cô, Viên Thanh Cử hiểu rõ hơn bất cứ ai, cũng không thảo luận đề tài này nữa: “Thôi bỏ qua, dậy ăn chút gì đi.”

Đương nhiên, vì suy xét cho tính phúc lâu dài về sau, chuyện này phải nhắc lại hằng ngày. Chờ đến khi bé mèo lười tâm tình tốt thì lại dụ dỗ rủ rê, không nói là dễ đạt được, nhưng kế hoạch này vẫn có tính khả thi. Nhưng mà, nhiệm vụ chủ yếu hiện nay vẫn là ăn no cô gái nhỏ đã. (tính phúc: cuộc sống xxx)

An Lai còn muốn ngủ nướng hoàn toàn không biết mình đã bị Viên Đại Lang phúc hắc tính kế, cô lười biếng bị anh cưỡng ngạnh lôi ra khỏi chăn, ôm vào phòng tắm. Đợi sau khi anh rời đi, An Lai mới dám nhìn thân thể của mình. Ấn ký lớn nhỏ đậm nhạt trải đầy ở cổ, trước ngực, trên lưng. An Lai đen mặt, tối qua rốt cục là kịch liệt đến cỡ nào vậy. Cô vốc nước lên mặt, khiến mặt lạnh đến trắng bệch. Cô đương nhiên mơ hồ nhớ được một số chi tiết, hình như lúc đầu là cô chủ động quyến rũ thì phải? Cô quyết định bỏ qua đoạn này! Cũng may, người đàn ông sau khi thỏa mãn còn nhớ mà tắm rửa giúp cô, cô mới có thể nhẹ nhàng khoan khoái ngủ được đến giữa trưa như vậy.

Rửa mặt một chút rồi ra ngoài, Viên Thanh Cử đã xếp bàn ra phòng, đặt bát đĩa lên trên. Nhìn thấy anh, An Lai nhịn không được lại đỏ mặt, bước nhanh lướt qua anh, tìm một chiếc áo sơ mi vải chiffon khoác lên rồi mới dám xoay người. Váy ngủ của cô hoàn toàn không che được hết những dấu vết ái muội tối qua.

Cô giả vờ trấn định đối phó cơm trưa của mình. Trên bàn có cháo gà cô thích nhất, một đĩa rau trộn dưa chuột, còn có hai trái bắp non mềm.

Lúc này không biết đói, hiện giờ nhìn thấy đồ ăn bụng cô sôi lên sùng sục. Bắp rất ngọt, không phải vị ngọt của chất đường trong nước luộc mà là vị ngọt tự nhiên của bắp. An Lai ăn hết cả hai trái mới bắt đầu giải quyết món cháo gà, “Bắp này không tệ, anh mua ở đâu vậy?”

Mèo con thẹn thùng, đương nhiên không thể vạch trần nguy trang của cô, chọc cô vùng móng vuốt. Là một người đàn ông sáng suốt, Viên Thanh Cử ngồi gần đó yên tĩnh nhìn cô ăn xong, lấy khăn lau tay cho cô, không chút để ý nói: “Buổi sáng ra ngoài mua đồ ăn, có người bán trên đường, anh thấy cũng tươi nên thuận tay mua mấy trái. Em thích thì trong nồi dưới lầu vẫn còn đó.”

An Lai vội vàng nuốt cháo vào miệng, khó tin hỏi: “Anh mua bắp sống nấu?”

Viên Thanh Cử thông thả vỗ vỗ đầu cô: “Luộc trái bắp thôi mà, có gì phải kinh ngạc vậy sao?”

Kinh ngạc không chỉ một chút thôi đâu, An Lai nói thầm trong bụng. Cô chỉ vào bát cháo trước mặt: “Còn mua đồ ăn nữa? Cái này không phải cũng là anh làm đó chứ?”

“Thế nào, không tệ lắm phải không? Xem như anh khao bà xã bị mệt tối qua của anh một chút.” Viên Thanh Cử được bộ dạng ghen hòng của cô làm vui vẻ, tối gần hôn lên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô một cái: “Anh biết nấu ăn làm em kinh ngạc vậy sao?”

An Lai thành thật gật đầu. Người đàn ông trước mắt cũng không giống người biết làm việc nhà, người giúp việc nhiều như vậy cũng không phải chỉ để trang trí.

“Lúc đi du học anh ở một mình, em phải biết rằng ở Mỹ, các món ăn rất đơn điệu, anh lại không muốn ăn bên ngoài, nên tự học làm. Sau khi về nước...” Anh không tiếp tục nói hết mà dương dương đắc ý tranh công: “Có phải cảm thấy ông xã em quá vụng vãng không, gả cho anh rất đáng giá đúng không?”

“Nếu anh không thêm vào câu đó thì có lẽ em sẽ cảm thấy vậy.” An Lai lay bát cháo trong chén: “Thịt gà đâu?”

“Anh ăn rồi, dù sao em cũng không thích ăn, có cánh gà để lại cho em đó. Canh gà dùng để hầm cháo rồi.” Viên Thanh Cử bĩu môi, cười trêu ghẹo.

An Lai: “...”

An Lai giải quyết xong đồ ăn trên bàn. Viên Thanh Cử vô cùng tích cực đi rửa chén. Buổi chiều bọn họ không đi đâu cả, chỉ ở nhà.

Nhà kế sông, đẩy cửa sổ ra đã thấy Thanh Hà. Thuyền khách trên sông đã vắng, không ai tranh cãi âm ỉ. Tất cả mọi người như đã hẹn trước, chỉ du thuyền ngắm nhìn, lặng im hưởng thụ cảnh đẹp tường trắng ngói xanh, sóng xanh nước biếc. Bờ bên kia sông có một gốc cây thấp, chạc cây chìa ra sông. Cũng không biết là cây gì, mùa này cây vẫn còn có hoa nở, ẩn trong lá, từng chùm từng chùm trông rất đẹp mắt. Người chống thuyền đi qua, sào dài không cần thận đụng phải nhánh cây, mưa hoa rơi xuống, cánh hoa đỏ lượn lơ trên mặt nước. Những người khách đi thuyền cúi xuống nhặt, chủ thuyền cũng không ngăn cản, chỉ cười chống sào đẩy thuyền đi tới.

Nhất cao hồ thủy áp đầu lục, thiên thụ đào hoa nhân diện hồng. (Tạm dịch: Một sào một hồ vệt đầu xanh, ngàn gốc hoa đào sắc mặt người hồng hào)

An Lai yên tĩnh nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ. Cô thu hồi tầm mắt từ bờ sông lại nhìn cô bé đang khom người rửa cái gì đó. An Lai nhận ra cô bé, là con của nhà bên cạnh, tên Bồ Bồ.

Bồ Bồ quay đầu, vừa khéo chạm phải tầm mắt của cô, bé nâng tay vẫy, cười hì hì: “Chị gái trên lầu, chị ăn dâu không?”

An Lai lắc đầu, tuy rằng muốn ăn nhưng cô cũng không tiện mở miệng với một đứa bé.

Bồ Bồ đi tới vài bước, “Rất ngọt đó, em vừa hái, vẫn còn rất nhiều.”

Viên Thanh Cử thấy mèo con của anh thềm ăn đến muốn dán mắt xuống dưới, anh nói: “Anh xuống lấy cho em một ít.”

Bồ Bồ vội vàng xua tay: “Không cần đâu chú, chú ném dây bên cửa sổ xuống là được rồi.”

Viên Thanh Cử lặng im hai giây với xưng hô của Bồ Bồ, ai oán liếc mắt nhìn An Lai đang cười trộm một cái.

Bên cửa sổ quả nhiên có một sợi dây dài, Viên Thanh Cử ném xuống. Bồ Bồ cột dây vào miệng giỏ trúc, trong giỏ lót hai cái lá sen, bên trên đặt mấy quả dâu, sau đó bé ra dâu ý bảo Viên Thanh Cử kéo lên.

Viên Thanh Cử cảm thấy khá thú vị với phương thức vận chuyển này: “Làm vậy thật tiện.”

An Lai ngại nhận không đồ của trẻ con, cô tìm trong túi ăn vặt Viên Thanh Cử cho cô ra một bao quả thông còn chưa mở, đặt vào rổ thả xuống, xem như đáp lễ.

Dâu chẳng những rất tươi mà còn mọng nước, ngọt ngào thanh miệng.

An Lai rúc trong lòng Viên Thanh Cử, cọ cọ trước ngực anh như mèo con, ôm thắt lưng anh: “Em muốn ở đây một thời gian, có được không anh?”

Viên Thanh Cử không quá đồng ý chuyện này, cau mày nói: “Nơi này rất đơn sơ, ở vài ngày thì được, ở lâu dài lại không tiện. Nếu em thích thì sau này có thể thường xuyên đến đây.”

Nghe vậy, An Lai không nói gì nữa, chỉ ngửa đầu chớp mắt nhìn anh. Cô biết anh không chịu nổi nhất là cái này. Quả nhiên, Viên Thanh Cử không kiên trì đến nửa phút đã đầu hàng: “Sợ em rồi, em xem em còn thiếu cái gì thì nói bác Hách đưa tới.”

OK! Đạt được ước muốn, An Lai cũng không xem thuyền cùng anh nữa. Cô ngồi dậy khỏi lòng anh, đi tìm giấy bút hí hoáy viết. Viên Thanh Cử đốt một điếu thuốc, dựa trước cửa sổ nhìn cô bận việc. Chỉ chốc lát sau danh sách đã ra lò, An Lai vui tươi hơn hớn chạy đến trước mặt anh: “Anh xem thử còn thiếu gì không?”

Viên Thanh Cử nhận giấy, chưa xem rõ chữ ở trên đã bị cô hỏi, còn bị cô giật tờ danh sách lại, bất mãn nói: “Thôi, không hỏi anh, anh sẽ chuyển một đồng đồ vô dụng qua cho xem, vẫn cứ để em tự suy xét đi.”

Viên Thanh Cử: “...” Anh không khỏi nhớ tới một người anh em thường nói một câu. Phụ nữ không thể cưng chiều được, nếu anh dám chiều, cô ta sẽ dám lật cả trời. Cô gái nhỏ của anh cũng bắt đầu ỷ được cưng chiều mà kiêu ngạo rồi. Anh bất ngờ tóm người nọ lại, hôn một hồi mới thấy bớt giận.

Kiều ngạo thì sao? Người phụ nữ của anh, anh cam tâm tình nguyện.

Bác Hách luôn làm việc thần tốc như vậy, vừa chạng vạng, Hoàn Ca và Hoàn Châu đã mang theo những thứ An Lai cần đến, hơn nữa hình như không có ý trở về.

“Anh làm gì vậy?” An Lai cũng không hỏi bác Hách, trực tiếp bắt người đàn ông bên cạnh lại chất vấn.

Viên Thanh Cử đương nhiên nói: “Ban ngày anh đi làm, một mình em ở đây rất không an toàn. Có bọn họ anh yên tâm hơn, nếu em cần gì, bọn họ cũng có thể làm chân chạy cho em.”

“Làm ơn đi, tiên sinh, nơi này người đến người đi, có thể nguy hiểm gì chứ.” An Lai phiền chán cào cào tóc, “Vội lại chúng ta ở đây còn phải giao tiếp với hàng xóm, anh không ở nhà mà có hai người đàn ông vào nhà mình, hàng xóm sẽ nghĩ sao?”

Viên Thanh Cử hiển nhiên không nghĩ đến điểm này, nhú mày khó xử. Cũng không thể trách anh được, từ nhỏ đến lớn, loại “sinh vật” như hàng xóm anh đúng là chẳng tiếp xúc lần nào.

An Lai ôm cổ anh, xoa xoa đôi mày nhăn của anh: “Anh mắc bệnh nhà giàu, ở đây nhiều người ở không như vậy, bọn họ đàm tiếu gì thì sao. Hơn nữa... nơi này vốn không lớn, muốn bọn họ vào ở cùng, chẳng lẽ anh không biết là, ừm, rất quấy rầy chúng ta sao?”

Lúc này Viên Thanh Cử ngẩng đầu, như cười như không nhìn cô một cái: “Em nói có lý.”

Viên Thanh Cử nâng tay vừa cởi khuy cổ tay áo vừa đi xuống lầu, An Lai thấy anh nói gì đó với hai người Hoàn Châu, bọn họ gật đầu. Đột nhiên, Viên Thanh Cử ngẩng đầu nhìn thoáng qua An Lai đứng trên lan can, hơi mỉm cười.

An Lai run lên, lập tức không dám nhìn lên nữa, nụ cười này thật sự rất thấm lòng người.

Cô đứng trước cửa sổ, tốp năm tốp ba du khách du thuyền trên sông, cột buồm treo một chuỗi lồng đèn đỏ dài, tỏa ánh sáng dịu dịu trong phạm vi không nhỏ. Nếu bỏ qua đoàn du khách lú lú và đèn flash chói mắt của máy ảnh, có lẽ An Lai còn tưởng rằng mình đã xuyên không đến thời Kim Lăng Tần. Cô không ngờ ban đêm ở trấn nhỏ lại náo nhiệt như vậy.

Đang lúc cô nghiên cứu bên trong đèn lồng trên cột buồm là đèn điện hay là thứ gì khác, thì một thứ âm áp quen thuộc áp vào lưng. Cách lớp vải mỏng, cô có thể cảm giác được khuôn ngực rộng của anh. Nụ hôn nhỏ vụn rơi xuống gáy khiến An Lai hơi ngứa, rụt cổ lại trốn tránh, muốn lãng sang chuyện khác: “Anh thấy thuyền hoa kia có đẹp không? Khi nào chúng ta cũng đi chơi một chút nha?”

“Ha ha,” Người đàn ông dừng lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt sông: “Hóa ra bảo bối của anh biết tình thú như vậy, được, lần sau chúng ta đi thử xem.”

An Lai nhất thời không hiểu lời nói đột ngột của anh, nhưng không cho cô nghĩ nhiều, anh cúi đầu tiếp tục làm chuyện vừa nãy, tỉ mỉ hôn từng tắc da thịt sau gáy cô, thậm chí còn kéo cổ áo cô ra hôn xuống. An Lai bất ngờ không kịp đề phòng, bị kích thích đến tê dại toàn thân, chân mềm đứng không vững. Nhưng cô còn chưa quên mình đang đứng cạnh cửa sổ, cô lên án sau khi anh đỡ mình: “Anh có thể động dục phân trường hợp được không?”

“Bảo bối, em không thể ngăn cản sự âu yếm của một người đàn ông với người mà anh ta yêu được.” Viên Thanh Cử ôm cô, tay kia cấp tốc đóng cửa sổ: “Bây giờ được chưa, bảo bối?”

Không đợi An Lai trả lời, anh dịu dàng đẩy cô về phía trước, dựa vào tường, chiếm lấy đôi môi cô: “Em không cần phải nói gì cả, bảo bối, anh biết em sẽ thích mà.”

Thân thể người đàn ông và bức tường tạo nên không gian chật hẹp khiến An Lai thấy bị áp bách, nhưng anh còn ngại không đủ, càng dán vào cô khít khao hơn. Đầu lưỡi bị anh mút đến tê mủi, cô không đuối kịp tiết tấu của anh. Anh tạm thời buông môi cô ra, lau đường chỉ bạc ở khóe miệng cô: “Bảo bối, em còn phải luyện tập nhiều.” Ngay lúc cô căm giận muốn nói gì đó, ngón cái của anh vuốt môi cô: “Nhưng mà em yên tâm, bảo bối em thông minh như vậy, nhất định học rất nhanh, quan trọng hơn là, em có một thầy giáo tốt.”

Sau tối hôm qua, cô đã để ý đến những thứ cô xem nhẹ trước đó. Cô đột nhiên mở miệng: “Trước kia anh có bao nhiêu phụ nữ?”

Viên Thanh Cử dừng động tác, tựa vào trán cô, nâng mặt mèo con đang ăn dấm chua, xòe móng vuốt lên: “Bảo bối, em có thể đừng sát phong cảnh vậy được không?”

An Lai chớp mắt nhìn anh, anh nói như đầu hàng: “Bảo bối, em phải biết là lúc gặp được em, anh đã hai mươi bảy tuổi rồi.”

“Anh đang oán em xuất hiện quá trễ ư?”

“Ha ha, còn không phải sao, thật sự chỉ hận không gặp em sớm hơn. Cho nên em phải bồi thường cho anh.” Người đàn ông cười khê.

An Lai đột nhiên cảm thấy mình rất ngốc, lại đi hỏi vấn đề này, ngoài việc làm mình khó chịu thì có ích lợi gì đâu. Anh lớn hơn cô mười hai tuổi, chẳng lẽ còn có thể trông cậy anh không có chút qua lại nào trong chừng đó năm? Vì thế cô im lặng không nói nữa.

Viên Thanh Cử càng không muốn nói đến vấn đề này hơn cô, thừa dịp cô ngây người, anh mỗ nhẹ lên cánh môi sưng đỏ: “Lai Lai, em là bảo bối anh yêu nhất.”

An Lai ừ một tiếng, ôm cổ anh, nỗ lực đáp lại anh.

Áo sơ mi bị anh cởi ra từng cúc, bên trong chỉ còn lại váy ngủ hai dây, cũng bị anh kéo ra đầu vai. Anh cúi người chôn mặt vào cổ cô, xấu xa cắn nhẹ mấy cái, An Lai không chịu được ngứa khê hừ mấy tiếng, tay túm tóc anh càng thêm dùng lực.

Viên Thanh Cử bị đau kêu lên một tiếng, lấy hai cái tay trên đầu mình xuống: “Đúng là con mèo nhỏ.”

Anh đặt tay cô lên thất lưng mình: “Bảo bối, cởi nó ra đi.”

An Lai chán ghét cảm giác thân thể không chịu khống chế này, nhắc nhở anh: “Ngày mai anh còn phải đi làm đó!”

“Bảo bối, em cũng nói là anh đi làm mà không nói là em không đủ sức, em phải tin vào thể lực của ông xã em, chứ không phải vì anh đi làm mà thủ tiêu quyền lợi làm chồng của anh.”

Váy ngủ của cô đã bị anh cởi ra từ lúc nào, hơn nữa còn vớ rồi lại nhéo thêm một cái không nhẹ lên mông cô: “Đây là trừng phạt vì dám chất vấn năng lực của chồng em!”

An Lai nghe rõ “bốp” một tiếng, ban đêm, âm thanh càng thêm vang dội, tuy không đau lắm nhưng nhất định là đỏ rồ. Sau hai giây sưng sốt, cô xấu hổ nhào qua cắn anh.

“Ha ha, thì ra Lai Lai đã khấn cấp như vậy rồi sao?”

“Nhưng mà có thể lên giường hay không?” An Lai ưm một tiếng.

Bóng dáng thoáng hiện trên hồ, trong phòng thơm ngát đầy hoa...

Chờ đến khi bình ổn, Viên Thanh Cử mới nghiêng đầu nhìn dấu răng trên vai, bất đắc dĩ nói: “Đúng là con mèo nhỏ.”

An Lai đánh đắm anh: “Em muốn đi tắm.”

Viên Thanh Cử bế cô dậy, An Lai phát hiện ra đây không phải đường đến phòng tắm, cô lại nhắc nhở: “Em muốn tắm, anh đi đâu vậy!”

Người đàn ông vô cùng lạnh nhạt trấn áp phản kháng của cô gái nhỏ: “Lên giường, yêu cầu vừa rồi của em.” Giọng điệu rất bất đắc dĩ, khiến An Lai cảm thấy cứ như mình đang nháo loạn vô lý vậy.

Viên Thanh Cử ném cô lên giường lúc hai chân cô còn đang quấy đạp, khoe miệng cong lên ở góc độ cô không nhìn thấy, mới hơn chín giờ, thời gian còn rất sớm!

33. Chương 33: Đến Trường

An Lai phát hiện mình đang đứng trên một hành lang thật dài, cuối hành lang là một cánh cửa. Tiếng chuông cửa bên ngoài đang điên cuồng vang lên. Cô buồn ngủ không mở nổi mắt, muốn để người ngoài cửa tự bỏ đi nhưng tiếng chuông lại không chịu ngừng. Chờ đến khi cô vất vả chạy quãng đường dài ra mở cửa thì, ni mã, đúng là hồ cha, sao vẫn còn tiếp tục vang vậy hả? (_)# (*ni mã là một câu chửi trong tiếng Trung, dùng để chỉ một đối tượng cụ thể)

Cô giận dữ mở to mắt mới phát hiện chỉ là mơ, nhưng tiếng chuông phiền lòng kia vẫn còn tiếp tục, thứ khởi xướng là di động không ngại phiền toái nằm trên tủ đầu giường. Vừa thấy tên người gọi cô đã tức giận: “Tiên sinh vĩ đại, xin hỏi có chỉ thị gì trọng đại là nhất định phải truyền lệnh ngay lúc tôi đang ngủ bù vậy?” Còn một câu cô chưa nói, tối hôm qua trẻ như vậy anh mới cho cô được ngủ.

“Ha ha...” Giọng nam sáng sủa truyền đến, chứa đầy vẻ dịu dàng đặc hữu của anh: “Biết là em còn chưa dậy mà, Lai Lai, em xem xem mấy giờ rồi, đã gần mười hai giờ trưa rồi đó.”

An Lai nhắm mắt lại lâu bầu: “Anh cũng không nghĩ lại xem mấy giờ em mới ngủ.”

“Bảo bối, em phải biết là anh ngủ cùng lúc với em đó nha. An Laio, có đang nghe không?”

“Đang ngủ!”

“Được rồi, bảo bối, ít nhất em phải dậy ăn cơm rồi hãy ngủ tiếp! Anh để lại bữa sáng cho em ở trên bàn dưới lầu. Chiều anh sẽ về sớm mang em ra ngoài ăn.”

An Lai không kiên nhẫn ừ một tiếng: “Không còn gì nữa thì em cúp đây.”

“Ha ha, vì giấc ngủ của em, có lẽ về sau chúng ta sẽ bắt đầu sớm.”

An Lai mất hồi lâu mới kịp phản ứng ý anh là gì, cảm giận ngắt điện thoại, tên hỗn đản này!

Bị anh đánh thức, cô không ngủ lại được nữa, miễn cưỡng ăn sạch mấy món anh để lại mới tỉnh táo một chút.

Lúc bác Hách tới, cô đang giặt quần áo trong sân. Sau khi ăn xong, cô thay quần áo chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy quần áo Viên Thanh Cử mặc hôm qua và drap giường nằm trong rổ, nên thuận tay ném drap giường vào máy giặt. Nhưng quần áo của Viên Thanh Cử thì cô không dám ném vào đó, đành phải bung chậu ngồi giặt trong sân. Nói thật cô chưa từng dùng phương thức “cổ xưa” này để giặt quần áo, thấy rất thú vị. Nhưng mà sức cô quá yếu, không vắt khô được.

Bác Hách đi vào sân, bước nhanh tới lấy quần áo An Lai đã giặt xong đi phơi, “Phu nhân, về sau mấy thứ này cứ để đó, tôi đã sắp xếp người xong rồi, cách hai ngày họ sẽ đến dọn dẹp nhà cửa.”

An Lai nhìn quanh mảnh đất không lớn lắm này, “Cũng không có bao nhiêu, tôi tự dọn là được.”

Bác Hách vui tươi hơn hở, rất mừng khi An Lai bằng lòng bận rộn vì Viên Thanh Cử.

Hôm qua, hai anh em Hoàn Ca mang đến vật dụng hằng ngày và một ít đồ điện gia đình. Hôm nay bác Hách mang thêm mấy thứ nhỏ nhỏ đến nữa, như quần áo hằng ngày, bộ đồ tẩy rửa, hộp trang sức của An Lai... Cô thậm chí còn tìm thấy cái cốc Viên Thanh Cử quen dùng ở trong thùng nữa. o(_)o

Bác Hách sắp xếp đồ đạc xong thì quay về, cũng không ở lâu. Mặt trời lên dần xuống, An Lai cũng không quá muốn ra ngoài, may mà bác Hách mang cả laptop đến để cô giải buồn.

Buổi chiều, cô hỏi chị Dương nhà bên cạnh lần trước đã cho cô rau cải cúc xem chợ nằm ở đâu, cô muốn ra ngoài mua đồ ăn.

“Bây giờ đi mua sao? Hai người mới đến nên không biết, đồ ăn của trấn đều bán buổi sáng, là những thứ nông hộ bên cạnh mang tới, sau mười giờ thì cơ bản là không còn ai nữa. Hiện giờ em đi có lẽ chỉ còn chút đồ ăn của thương lái thôi, không ngon lành gì đâu.”

“Không sao, em đi trước làm quen cũng được.”

“Vây đi, để chị gọi Bố Bố dẫn đường cho em.” Chị Dương thấy cô kiên trì thì gọi con gái mình ra.

“Chị chỉ đường cho em là được rồi.”

“Nó ở nhà cũng chỉ có xem tivi thôi.”

Chợ cách nhà cũng không xa, Bố Bố dẫn cô đi dọc con phố khoảng năm phút, rẽ vào hẻm nhỏ không đến vài phút là tới nơi rồi. Quả thực chẳng còn bao nhiêu thứ, An Lai chỉ mua chút cà chua và khoai tây, mua thêm chút măng tươi và một cân thịt bò. Thịt bò giờ này chỉ còn lại mấy miếng ngoài viên, nhưng lại vừa đúng ý An Lai. Cô thích ninh thịt bò viên này, không gì hấp dẫn hơn thịt này.

Vì cảm ơn Bố Bố đã dẫn đường, An Lai mua bánh ngọt chocolate dài tám tắc ở cửa hàng nằm ngay góc đường cho cô bé, bản thân cô cũng mua chút bánh mì nướng xốp.

Về nhà, sau khi thả thịt bò vào nồi hầm, cô gọi điện cho Viên Thanh Cử nói anh cơm chiều ăn ở nhà.

Lúc Viên Thanh Cử trở về còn chưa đến năm giờ, vừa vào sân đã nhìn thấy drap giường và quần áo An Lai giặt, phòng bếp còn tỏa mùi thơm. Anh theo mùi thơm đi vào, “Bà xã, anh về rồi.” Khóe mắt đuôi mày đều đầy ý cười, có thể nhìn ra anh đang rất vui.

Thịt bò đã hầm nhừ, An Lai vội vàng thả cà chua đã xắt sẵn vào. Nhìn anh đang mặc âu phục: “Còn không đi thay quần áo đi, trong này rất nóng!”

Anh nhìn trán An Lai phủ lớp mồ hôi mỏng, “Anh bảo người lấp điều hòa vào đây nhé?”

An Lai trợn mắt: “Tiên sinh, anh có từng thấy phòng bếp nhà ai gắn điều hòa chưa hả?”

Viên Thanh Cử đương nhiên đáp: “Trong nhà mình và nhà chính không phải cũng lắp sao?”

An Lai hơi ghen, nghĩ rằng có ai xây phòng bếp to như nhà anh không. Lát sau cô nói: “Gắn quạt trần là được, kỳ thực chỉ cần mở cửa, gió sông lùa vào đã rất mát rồi.”

“Được, anh nghe em.”

Nhân lúc Viên Thanh Cử đi thay quần áo, An Lai lại xào khoai tây băm, măng tây trộn rau, nghĩ rằng chỉ có hai người thì ba món là đủ rồi.

Viên Thanh Cử giúp cô bưng nồi đất ra ngoài, cà chua đã mềm, nước canh đỏ au rất thơm, thịt bò cũng rất nhuyễn.

Ở vài ngày, An Lai đã hoàn toàn thích ứng cuộc sống trong trấn, ngoài việc sáng sớm không thể ra ngoài. Phòng bếp cũng được bổ sung với tốc độ vô cùng khả quan.

Mỗi ngày không có gì làm khiến An Lai thành sa đọa, cô thấy phải tìm chút chuyện để làm. Một buổi tối, An Lai nói vs Viên Thanh Cử ý định bước đầu của cô: “Dù sao cửa hàng dưới lầu cũng để không, em muốn bán điểm tâm sáng, anh thấy thế nào?”

Viên Thanh Cử liếc cô một cái, như nghe phải chuyện gì rất buồn cười: “Bảo bối, bán điểm tâm phải dậy sớm lắm đó, em xác định em dậy nổi sao?”

An Lai chụp lấy đôi tay không an phận cọ đến cọ đi trước ngực cô, nhụt chí nghĩ, cô dậy không nổi là trách ai? Nhưng lúc trước cô đúng là không nghĩ tới điểm này. Chưa từ bỏ ý định, cô nói: “Em còn có thể bán hoa quả khô, ừm, chính là mấy món điểm tâm vặt đảm bảo chất lượng đó.”

“A... Bảo bối, làm thực phẩm rất mệt.” Một đôi tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo vướng víu.

“Em... Ừm ừm...”

An Lai còn muốn nói nhưng đã bị người đàn ông bá đạo ngăn lại: “Chuyên tâm chút đi bảo bối, có chuyện gì lát nữa chúng ta nói tiếp.”

An Lai miệng không thể đáp, tức giận vòng tay nhéo lên lưng anh.

“Ấy da...” Viên Thanh Cử nhìn nhìn hai dấu móng tay: “Xuống tay thật ác độc.”

An Lai cũng nhìn theo, thấy hơi chột dạ, nhất định là rất đau!

Nhưng sau đó... sau đó, cô biết là không thể mềm lòng với tên này mà!

Viên Đại Lang mỉm cười vỗ lưng An Tiểu Miêu: “Bảo bối, nếu em luôn phối hợp như vậy thì tốt rồi.”

An Lai nằm sấp trên gối, một đầu ngón tay cũng không muốn động, dưới thân đủ thứ lộn xộn chưa thu dọn. Cô hừ hừ hai tiếng, không nói gì.

Viên Thanh Cử ôm cô, hôn lên cái trán ẩm mồ hôi: “Nếu em ở nhà quá buồn chán, thì trở lại trường học đi.”

An Lai tưởng mình nghe lầm: “Đến trường?”

“Ừ, em còn chưa tốt nghiệp đại học mà!”

“Nhưng... không phải em kết hôn rồi sao?”

“Bảo bối, em phải biết là kết hôn với học đại học không có gì xung đột cả. Lúc trước em bị thương, anh giúp em xin phép với trường rồi. Ngày một học kỳ, nghỉ hè xong, qua tháng chín em đi học lại thì vừa khéo lên năm hai.”

An Lai mặt đầy hắc tuyến, hoàn toàn không còn ôm hi vọng gì mới con sói không có khí tiết này nữa.

34. Chương 34: Tranh Cát

Theo như lời Viên Thanh Cử nói, ngành của An Lai là tiếng Trung, cô nhẹ nhàng thở ra, nói vậy ít nhất không cần lo lắng không theo kịp. Chẳng qua bây giờ mới đầu tháng bảy, vừa được nghỉ hè, còn hai tháng nữa mới đến khai giảng học kì sau. An Lai không chịu ngồi yên, vòng vo hai ngày, cô tìm được một chiếc vại trong cửa hàng mỹ nghệ của trấn, đó là dùng cát màu vẽ tranh trên tấm kính dày. Trên kính đã có giấy bóng vẽ màu sẵn, chỉ cần phủ cát lên dựa theo màu sắc tương ứng thôi.

Đừng nói là dễ dàng, khi làm vẫn có khó khăn nhất định. Cát màu là cát sông mịn được lựa chọn kỹ mang đi nhuộm màu, muốn cam đoan hai loại cát màu đứng cạnh nhau mà không bị trộn lẫn cần phải có hàm lượng kỹ thuật thích hợp. Đồng thời còn phải đảm bảo toàn bộ mặt cát phủ lên lớp giấy bóng được gọn gàng sạch sẽ. An Lai học việc ở xưởng ba ngày, trong ba ngày này, chẳng những nộp tác phẩm hoàn thành lên không có tiền lương hoàn lại, mà còn phải trả năm trăm đồng làm phí huấn luyện.

Nhưng công việc này tốt ở chỗ là sau khi học xong thì có thể nhận nguyên liệu về nhà làm, không giới hạn thời gian, đương nhiên phải giao phí bảo đảm. Sau khi có thành phẩm thì số tiền đó sẽ được trả về.

Đối với công việc này của An Lai, Viên Thanh Cử giữ thái độ “tạm để đó”. Không tán thành cũng không duy trì, nhưng An Lai vẫn tự mình chơi rất vui vẻ.

Tấm kính thứ nhất An Lai nhận về là các bộ mặt biểu cảm trong diễn kịch, so với khi học việc thì phức tạp hơn nhiều, mỗi một màu đều chiếm tỉ lệ rất nhỏ, hơn nữa còn có viền mặt là đường cong.

An Lai không làm gì cả, dùng nguyên một ngày để hoàn thành thứ này. Đến giữa trưa, chị Dương ở nhà bên cạnh bưng sang một bát lớn đậu hoa non mềm. Cô vào bếp bỏ chút gia vị rồi giải quyết món đậu hoa, ngay cả cơm trưa cũng không làm.

Chị Dương thấy tranh cát cô đặt trên bàn, cười nói: “Em gái cũng thật khéo tay, chị không biết làm mấy thứ này.”

An Lai nâng bát đậu hoa ăn: “Kỳ thực chỉ cần nhẩn nại là được, em cũng đang rảnh rồi, mỗi ngày chị bận rộn như vậy nhất định là không có tâm làm cái này.”

“Cũng phải.” Chị Dương nhìn thêm một lát mới ngồi lại vào ghế: “Sao không thấy anh nhà em vậy?”

An Lai mất một hồi mới hiểu được chị ấy đang hỏi Viên Thanh Cử, “Anh ấy đi làm, chiều mới về.”

“Em cũng thật là, sao lại kết hôn sớm vậy chứ. Tuổi quá nhỏ, sinh con cũng không tốt cho thân thể.”

An Lai cúi xuống, cười cười, hàm hồ nói: “Anh ấy lớn hơn em không ít, trong nhà cũng gấp.”

“Cũng đúng, anh nhà em ít nhất cũng phải lớn hơn em mười tuổi.”

An Lai ngượng ngùng cười cười, xem như ngầm thừa nhận, trong bụng nói là thiếu rồi, anh lớn hơn cô tròn mười một tuổi.

Lát sau chị Dương lại nhiệt tình nói: “Em gái cần gì phải làm việc này, cũng kiếm không được bao nhiêu. Hiệu may Tang Ký ở trấn trên đang tuyển thợ thêu kia, bao ăn bao ở, nghe nói lương học việc cũng được hai ngàn, thành phẩm còn được trích phần trăm. Nếu em có nhà, không ở lại đó thì hẳn là còn cao hơn nữa.”

An Lai cũng động tâm, không phải vì tiền lương mà vì cô cảm thấy việc thêu thùa hẳn là rất thú vị. Nhưng nghĩ lại thì cô vẫn lắc đầu: “Em không có thời gian, làm cái này là vì nghỉ hè thôi, tháng chín còn phải quay lại trường đi học.”

Biểu cảm trên mặt chị Dương là lạ: “Em gái còn đi học sao?”

“Vâng, học kỳ sau lên năm hai.”

Biểu cảm của chị ta càng quái lạ hơn. An Lai cũng không để tâm lắm, ngày đó lúc cô biết mình còn đi học, biểu cảm của cô cũng không tốt hơn bao nhiêu. Cô vào phòng bếp rửa bát, sau đó cô bỏ mấy quả anh đào hôm trước Viên Thanh Cử mang về vào bát rồi đưa lại cho chị Dương.

Chuyện này cứ trôi qua như vậy, An Lai cũng không để trong lòng, chuyên tâm làm tranh cát của cô.

Lúc Viên Thanh Cử về nhà, thấy phòng bếp nổi lạnh bếp lạnh, An Lai còn đang bận rộn dưới đèn bàn. Anh đi qua tắt đèn, “Được rồi, không vội, không tốt cho mắt. Thu dọn một chút rồi anh mang em ra ngoài ăn cơm.”

An Lai lấy hoa quả đã rửa sạch cho anh, lấy lòng nói: “Chờ chút nữa được không, em cũng sắp xong rồi.” Cô lại bật đèn bàn lên tiếp tục làm. Viên Thanh Cử đành phải bất đắc dĩ ngồi bên cạnh xem.

Một giờ sau, rốt cục An Lai cũng kết thúc công việc. Cô vận eo bẻ cổ vỗ lưng, Viên Thanh Cử thở dài tự giác đi làm nhân viên mát xa cho cô vợ nhỏ: “Tội gì phải tự làm mệt mình như vậy.”

An Lai dương dương đắc ý đưa cho anh xem tác phẩm của mình: “Thế này em cảm thấy rất phong phú, tốt hơn làm sâu gạo ngọc ở nhà cả ngày nhiều.”

Viên Thanh Cử nhìn cô nửa ngày, lâu bầu: “Phụ nữ đúng là quái đản, để anh nuôi có gì không tốt, còn là chuyện bao nhiêu người tha thiết nữa kia.”

“Anh nói cái gì?”

Viên Thanh Cử chuyển đến trước người, kéo cô đứng lên: “Anh đang nói em không đói bụng sao, anh đói đến mức ngay cả đấm bóp cho em cũng không còn sức rồi.”

“Vậy mình đi nhanh đi.” An Lai hưng trí bừng bừng thu dọn tấm kính, chuẩn bị mang đến xưởng tính tiền. May mà bên kia mười giờ đêm mới đóng cửa.

Viên Thanh Cử đứng ngoài cửa hàng chờ cô, cô cầm tấm kính dày vào tính tiền, nhận được tám mươi đồng phí thủ công. Cô vô cùng thỏa mãn nhận thêm một tấm khác đi ra ngoài.

Viên Thanh Cử nhận bọc đồ trong tay cô, mang cô qua chỗ chợ đêm.

An Lai rất hưng phấn, đưa cho anh xem tám mươi đồng: “Này, đây là tiền em kiếm được hôm nay.”

Viên Thanh Cử vô cùng bất đắc dĩ xoa xoa tóc cô: “Ừ, em thật lợi hại.”

Một lát sau anh nhắc tấm kính lên: “Lai Lai, em có biết thứ này thành phẩm rồi bán được bao nhiêu không?”

“Hắn là nhiều hơn tám mươi đồng.”

Viên Thanh Cử lắc đầu: “Anh nhìn thấy trên quầy có một bộ giống hệt bộ em vừa làm, niêm yết giá ba trăm tám mươi đồng.”

An Lai hít sâu một hơi: “Nhà tư bản vạn ác.” Nhưng cô lại lạnh nhạt nói: “Giai cấp công nhân như em không cách nào so sánh được.”

“Nhưng em vốn là phu nhân của nhà tư bản vạn ác này mà.”

“Đúng nha!”

“Vậy vì sao em còn muốn đi làm giai cấp công nhân nữa?” Viên Thanh Cử định thuyết phục cô bỏ việc.

An Lai nghiêng đầu: “Có lẽ chính là quái đản vừa rồi anh nói đó.”

“Vậy ngừng vẽ quái đản của em lại đi, cô gái.”

“Sao có thể bỏ dở nửa chừng được, em đã đóng năm trăm đồng học phí rồi. Ít nhất cũng phải kiếm lại số tiền này về chứ.”

“...” Viên Thanh Cử sâu sắc cảm thấy thương lượng với vợ mình còn mệt hơn trên bàn đàm phán nữa. Anh vô cùng sáng suốt chọn im lặng.

Buổi tối bọn họ không đi quá xa, chỉ ăn cháo ninh ở chợ đêm. Một bát cháo trắng với mấy đĩa dưa cải mà hai người ăn không ngừng được. Sau khi ăn xong, lúc Viên Thanh Cử thanh toán, An Lai tới gần nhìn giá. Cô vuốt vuốt tám mươi đồng trong túi, oán thăm, đầu năm nay chỉ uống chút cháo loãng mà cũng hơn hai trăm đồng, cô bận rộn suốt cả ngày mà ngay cả một bữa cháo cũng không đủ trả.

Trên đường trở về, Viên Thanh Cử thấy cô rầu rĩ không vui thì hỏi: “Sao vậy? Hay là no quá rồi.” Anh đưa tay sờ sờ bụng cô.

An Lai hất tay anh ra, lại kéo tay anh dựa vào vai anh thở dài: “Cũng may anh là nhà tư bản vạn ác, bằng không em ngay cả cháo loãng cũng uống không nổi rồi.”

Viên Thanh Cử buồn cười xoa xoa tóc cô: “Yên tâm, nhà tư bản sẽ tận lực phát uy bản chất tà ác, ép giá trị thặng dư*, cam đoan mỗi ngày em đều có thịt ăn.”

(*) Giá trị thặng dư là khái niệm trong kinh tế chính trị, được Karl Marx nghiên cứu và đưa ra 1 số công thức tính toán. Nó được sử dụng để khẳng định lao động thặng dư của công nhân bị các nhà tư bản lấy đi, là nền tảng cho sự tích lũy tư bản. (wiki)

35. Chương 35: Phu Nhân

An Lai mỗi ngày đều vùi vàng làm tranh cát của mình, càng làm càng quen tay, càng có kinh nghiệm, tốc độ cũng nhanh hơn. Hiện tại mỗi ngày cô có thể làm hai tấm các bộ mặt diễn kịch.

Một ngày, cô bị điện thoại đánh thức vào tám giờ sáng, là Tiểu Bàn.

Vừa bắt máy bên kia đã nói: “Chị ba ra mở cửa đi, em đang ở ngoài cửa.”

An Lai chậm chậm thay quần áo đi mở cửa, quả nhiên Bàn Tử đang dựa ngoài cửa, nhìn rất giống một núi thịt đại ma vương.

Đại ma vương lau mồ hôi trên trán nói: “Chị ba, chị chậm quá.”

Cơn tức rời giường của An Lai còn chưa tan, cô âm trầm nói: “Em cẩn thận chút, đừng chen vào làm hỏng cửa của chị.”

Tiểu Bàn giơ chân, vì quá mập nên động tác này rất khó khăn, cậu ta đổi thành chà chà chân: “Em không có mập tới vậy đâu, chị ba.”

An Lai thấy bộ dáng cậu ta nóng ruột, quyết định tha thứ cho cậu ta: “Sớm vậy đã tới rồi, có chuyện gì?”

Tiểu Bàn cẩn thận nghiêng mình lách qua cửa: “Đang êm đẹp tự nhiên hai người chuyển tới đây làm chi vậy? Cũng không tới tìm em chơi, sáng nay em lên núi Nghiệp bác Hách mới nói hai người đã tới đây rồi. Cũng may phòng của Tiểu Thất ở bên cạnh, bằng không em không tìm ra đâu.”

An Lai rót cho cậu ta chén nước: “Chỉ ở tạm một thời gian thôi.”

Tiểu Bàn đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng ngồi xổm xuống chỗ nhìn ra sông Thanh Hà: “Ở đây không tệ, buổi tối còn có thể chèo thuyền nhỏ ra sông ăn cá nướng.”

Đầu An Lai đầy vạch đen: “Kỳ thực em có thể khen cái khác mà.”

“Suýt nữa em quên, em phát hiện có một cửa hàng ăn rất ngon,” Tiểu Bàn khó khăn đứng lên, chủ yếu là do cái bụng mập khiến cậu có chút mất trọng tâm. Cậu giơ tay lên xem đồng hồ: “Vốn là định mời chị ba đi ăn bữa sáng đặc sắc, nhưng lúc này thì giải quyết điểm tâm với cơm trưa luôn một lần vậy.”

An Lai cũng đã lâu không ra ngoài, nên vô cùng vui vẻ đáp ứng. Về mặt thưởng thức đồ ăn thì cậu béo này rất là được.

Nhưng mà hiện giờ đang là giờ cao điểm, kẹt xe suốt một đường, khi bọn họ tới nơi thì đã sắp mười giờ rồi. Bọn họ ngồi xuống một bàn cạnh cửa sổ, Tiểu Bàn chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa nói: “Đó là công ty của anh ba, chị ba có qua không?”

Vì bữa sáng đặc biệt chỉ bán đến chín giờ rưỡi, bọn họ không qua kịp. Nhân viên phục vụ vô cùng áy náy nói: “Các món khác trong tiệm chúng tôi cũng rất ngon.”

An Lai và Tiểu Bàn chọn vài món chiêu bài trong tiệm, những món khác không có gì đặc biệt. Sườn nướng mật ong của bọn họ rất ngon, có thể nói là An Lai chưa từng ăn món sườn nào ngon như vậy. Cuối cùng cả hai đã tiêu diệt tổng cộng sáu phần sườn.

Tiểu Bàn nâng bụng ngồi thở dài trên ghế: “Đây mới gọi là ăn cơm chứ. Vẫn là chị ba biết hàng, bọn họ không đến quả thực bị thiệt rồi.”

An Lai nhận khăn lau tay nhân viên đưa tới, không thèm nhìn biểu cảm đau bao tử của cậu ta, cô chọn thêm một phần sườn nướng mật ong và một cái rau trộn thập cẩm nữa.

Tiểu Bàn ngồi dậy: “Chị còn gọi sao?”

“Mang đến làm cơm trưa cho anh ba của em đó.”

Tiểu Bàn lại dựa người về, khoát tay: “Chờ em nghỉ một lúc đã.”

Hộp mang về là hộp nhựa trong, thoát nhìn cũng rất xanh tươi bảo vệ môi trường. Tiểu Bàn đưa An Lai đến trước cửa công ty Viên Thanh Cừ: “Chị ba lên trước đi, vào từ cửa này là được, em đậu xe xong sẽ đến.”

An Lai vào cửa, một cô gái đứng ngoài đại sảnh lập tức bước tới: “Chào tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Chào cô, cho tôi hỏi văn phòng tổng giám đốc nằm ở đâu?”

“Thật ngại quá tiểu thư, cô có hẹn trước không ạ?” An Lai đương nhiên là không hẹn trước, cô ta lại xin lỗi, nói: “Không hẹn trước thì cô không thể vào.”

An Lai định gọi cho Viên Thanh Cử bảo anh xuống đón, nhưng lúc này mới nhớ di động bỏ trên xe của Tiểu Bàn rồi. Cô thử lại lần nữa: “Ừm, kỳ thực tôi đến tìm Đỗ Liễm.” Ai bảo người bên cạnh Viên Thanh Cử mà cô nhớ tên chỉ có anh ta chứ.

Cô gái kia vẫn nở nụ cười công thức hóa: “Thật sự rất xin lỗi, nếu cô không hẹn trước thì cô vẫn không thể đi lên.”

“Cô có thể cho tôi gọi một cuộc điện thoại được không?” An Lai lại nhận một cái lắc đầu.

“Vậy ít nhất cô hãy gọi lên để tôi nói với anh ấy.” An Lai cảm thấy đây đúng là chuyện cười.

Cô gái kia đã có chút không vui, nhưng vẫn quay lại đại sảnh bấm điện thoại. Một lát sau cô ta báo lại: “Xin lỗi cô, trợ lý Đỗ đang họp.”

Nhanh như vậy, An Lai thật hoài nghi không biết cô ta có gọi hay không. Cuối cùng cô đành “bình nứt không sợ bể” nói: “Thật ra tôi đến để đưa Đỗ Liễm tiên sinh đồ ăn vừa mua.”

Cô gái kia nhìn hộp cơm trong tay An Lai, lại nhìn bộ váy và giày cao gót của cô, cuối cùng bình thản nói: “Xin lỗi tiểu thư, đồ ăn mua bên ngoài cũng phải chờ đến mười hai giờ mới được mang lên.”

An Lai hơi há hốc mồm, đang suy nghĩ xem có nên nói cho bọn họ kỳ thực cô chính là phu nhân tổng giám đốc hay không, nhưng cuối cùng cô vẫn không nói, rất mất mặt. Cô ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, quyết định chờ Tiểu Bàn tới, ngồi đây cũng không đến mức bị đuổi ra ngoài chứ. Sự thực chứng minh sách lược của cô là chính xác, cô chẳng những không bị đuổi ra mà còn được mời một ly nước lọc.

Nhưng Tiểu Bàn không đến, đồng hồ ở đại sảnh đã chỉ mười một giờ. Lúc này ba người tầm ngang tuổi cô bước tới, hẳn là học sinh đại học.

Cô gái đại sảnh nghênh đón: “Xin chào, tôi có thể giúp gì được cho mọi người?”

Một người trong đó nói: “Chúng tôi tới phỏng vấn.”

Cô gái kia đưa cho bọn họ mỗi người một bản kê khai. Sau khi họ điền xong, cô ta còn nhấn nút thang máy giúp bọn họ: “Mời lên lầu tám tìm người phụ trách.”

An Lai kinh ngạc, chỉ vậy thôi là được vào rồi???

Đợi một lát mà Tiểu Bàn vẫn không đến, An Lai đột nhiên nhớ ra vừa rồi Tiểu Bàn nói tòa cao ốc này hình như không chỉ có một cửa. Cô bỏ ra đại sảnh, đi vòng vòng cao ốc nửa vòng, không phụ kỳ vọng tìm được một cửa khác. Sau đó cô nói là mình đến để phỏng vấn.

Cô gái đại sảnh cũng đưa cô một bản kê khai, hóa ra là sơ lược lý lịch. Cô giả vờ điền một chút rồi được đưa ra thang máy: “Mời lên lầu tám tìm người phụ trách.”

An Lai oán thăm, cô lên lầu tám tìm quý à. Tòa nhà này tổng cộng có mười tám tầng, hình như những người chức cao đều ở tầng cao nhất thì phải, cho nên An Lai trực tiếp nhấn tầng mười tám, quyết định thử thời thời vận. Nào ngờ ở tầng bảy cô gặp phải một cô gái trẻ tuổi mặc đồ công sở. Cô ta liếc nhìn sơ yếu lý lịch trong tay An Lai, mặt không biểu cảm nhấn tầng tám, xóa bỏ tầng mười tám của An Lai: “Phỏng vấn ở lầu tám.”

Đến lầu tám cô ta bước ra ngoài trước, hơn nữa còn thúc giục An Lai: “Nhanh chút đi.”

An Lai đã muốn bạo phát rồi, cô không ở nhà vẽ tranh của mình mà vì sao lại đột phát ý tưởng muốn xông vào đại bản doanh của nhà tư bản chứ.

Cô gái kia dẫn cô đến một căn phòng hội nghị: “Chờ ở đây.” Sau đó đóng cửa lại.

Tầng mười tám, văn phòng tổng giám đốc.

Viên Thanh Cử họp xong quay lại, vừa mở cửa đã thấy một pho tượng béo mập ngồi ở chỗ của mình, anh có chút kinh ngạc: “Sao hôm nay lại đến chỗ anh?”

Tiểu Bàn cười rất ái muội: “Em đương nhiên là tới với chị ba rồi, em còn tưởng hai người tìm chỗ nào thân mật chứ. Đúng rồi, chị ba đâu.”

Viên Thanh Cử đuổi cậu ta ra ghế khác, cho rằng Tiểu Bàn đang giỡn với mình: “Chị ba em lúc này sợ là còn chưa dậy.” Nói rồi anh lấy điện thoại định gọi An Lai rời giường.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên trong phòng, Tiểu Bàn không cười, nuốt một ngụm nước bọt, lấy điện thoại của An Lai trong túi ra đưa tới trước mặt Viên Thanh Cử, cẩn thận nói: “Anh ba, em thật sự tới cùng chị ba mà.” Sau đó cậu lấy tốc độ nhanh nhất kể lại mọi việc một lần, còn đứng ở một khoảng cách mình tự nhận là an toàn.

“Em...” Viên Thanh Cử hung tợn ném lại một câu: “Anh tính sổ với em sau.” Anh bước nhanh ra khỏi văn phòng, đi tìm con mèo lạc của mình.

Viên Tiểu Bàn uể oải thở một hơi, lằm bằm lầu bầu: “Hi vọng chị ba có thể nể tình mình dẫn chị ấy đi ăn sườn mà nói tốt giúp mình.”

Lại nói đến bên An Lai, trong phòng hội nghị ngồi hơn mười người, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bọn họ cũng không dám thở mạnh. An Lai xoay người mở cửa lén ra ngoài, ni mã có người canh ở cửa: “Mời vào phòng họp ngồi chờ.”

An Lai bực tức vòng về, một nữ sinh ngồi cạnh hỏi cô: “Cậu không khẩn trương sao?”

An Lai nghĩ rằng mình cũng không phải đến phỏng vấn thật, nhưng cũng có chút sốt ruột, miệng lại nói: “Mình đến mua nước tương thôi.”

“Có chức vị này sao?” Nữ sinh kia nhìn sơ yếu lý lịch của An Lai, trên chức vị viết: Trợ lý cuộc sống (thực tập) của tổng giám đốc.

An Lai nhún vai, sao cô biết được? Cô chỉ điên lung tung. Đợi thêm một lát, trên loa gọi tên cô, cô được dẫn tới một phòng họp bên cạnh. Năm người phỏng vấn ngồi giữa phòng nhìn cô chăm chú.

An Lai bắt đầu đưa sơ yếu lý lịch của mình lên: “Chào mọi người.”

Chỉ có một vị gật đầu đáp lại lời chào của cô. Lý lịch cô đảo qua một vòng năm người, rốt cục cũng có người hỏi: “Bạn học này, đối với sự sơ ý của cô, chúng tôi cảm thấy rất xin lỗi, chúng tôi không có chức vị ‘trợ lý cuộc sống của tổng giám đốc’, chỉ có một chức trợ lý hành chính thôi.”

An Lai kiên trì: “Tôi thấy tôi không có điều sai chức vị của mình, tôi thật sự đến làm việc này mà, hơn nữa cảm thấy nó rất thích hợp với tôi, tôi cũng có thể đảm nhiệm rất tốt.” Đạo gần đây không phải cô đều làm vậy sao, ôm việc áo cơm của anh, còn tán gẫu bồi ngủ nữa ấy.

Một người trẻ tuổi nhất, ước chừng hai bảy hai tám tuổi nở nụ cười châm chọc, nhìn thoáng qua lý lịch của cô nói: “Bạn học An phải không, tôi rất hiểu hành động của cô. Hiện giờ trong quá trình tìm việc đúng là có không ít người kiếm tiền thiên phong*, cũng được phỏng vấn thành công. Nhưng làm một tiền bối, tôi muốn nói cho cô hay,” anh ta chỉ vào đầu mình: “Lập dị cũng cần trí tuệ, bằng không... sẽ chỉ là một con tôm nhãi nhép lấy lòng mọi người thôi. Làm đến nơi đến chốn mới là vương đạo!” Anh ta dùng ngón trỏ với ngón tay bốc lý lịch của An Lai lên: “Nói thật, lý lịch ngu xuẩn của cô sẽ chỉ làm tôi nghĩ rằng cô muốn lợi dụng bề ngoài của mình để đạt được thứ gì từ tổng giám đốc. Chức nghiệp như vậy vẫn còn rất nhiều, vì sao cô không làm rõ ràng hơn, là lợi dụng thanh xuân ngắn ngủi của mình đạt được điều nhỏ nhoi gì đó trong đô thị xa hoa này đi.”

(*) Kiếm tiền thiên phong: Một loại thuật ngữ kiếm pháp. Ý nói người không theo lệ thường mà làm cách mới, dùng biện pháp khác giải quyết vấn đề, đánh bất ngờ cầu thắng. Câu này thường mang nghĩa xấu.

“Tôi không tiếp thu được trong văn hóa của quý công ty còn có thể tùy ý vũ nhục người đến xin việc.” An Lai thu ý cười, mặt không biểu cảm nhìn anh ta. Khi anh ta nói đến đoán sau, người bên cạnh đã bắt đầu giữ vai anh ta ý bảo dừng lại, nhưng anh ta không nghe theo, điều này khiến bốn người còn lại liên tiếp nhún mày.

“Cô nói là cô yêu cầu được tôn trọng?” Anh ta mỉm cười: “Tôn trọng là xuất phát từ hai phía, cô diện một chức vị không tồn tại đến đây phỏng vấn, đây là sự tôn trọng của cô với công ty sao?”

Người ngồi giữa rút cuộc quát khẽ một tiếng: “Đủ rồi!”

Người đàn ông kia quay mặt đi: “Không hiểu nổi thanh niên bây giờ nữa.”

An Lai cũng không muốn làm lớn chuyện, cô nhìn bảng tên trước ngực anh ta, bình tĩnh nói: “Có lẽ sự cuồng vọng của anh sẽ mang đến cho anh tiền đồ rất tốt.”

Lúc này người ở giữa trả lại lý lịch cho An Lai: “Chúng tôi không có chức vị này, tạm thời cũng sẽ không có. Tôi rất tiếc đã đánh mất nhân tài như cô!”

An Lai giả tình giả ý nói: “Tôi cũng vô cùng tiếc nuối.”

Đi đến cạnh cửa, cô xoay người lại hỏi: “Xin hỏi văn phòng tổng giám đốc nằm ở đâu?”

An Lai hỏi xong, người trẻ tuổi kia đỏ mặt muốn mắng cô, nhưng người ngồi giữa lại hứng thú hỏi: “Không biết cô muốn làm gì?”

An Lai trả lời không chút để ý: “Tôi định trực tiếp đi đề cử mình.”

Người kia còn định nói gì, chợt nghe thấy ai đó bật cười một tiếng. Mấy người phỏng vấn đều đứng lên nói với người phía sau An Lai: “Viên tổng, anh xuống từ khi nào vậy.”

An Lai xoay người, nhìn thấy Viên Thanh Cử cười nhẹ đi về phía cô: “Các anh cứ làm việc của mình đi, tôi tới đón trợ lý cuộc sống của mình.” Anh không thèm nhìn về mặt kinh ngạc của bọn họ, vòng tay ôm vai cô, tay còn lại rút lý lịch của cô ra nhìn vài lần, sau đó cuốn lại gõ lên đầu cô: “Em cũng giỏi nói lắm.”

Anh dẫn cô bước lên giới thiệu: “Có thể các anh chưa gặp qua bao giờ, đây là phu nhân An Lai của tôi. Cô ấy nhỏ tuổi không hiểu chuyện, mạo phạm chỗ các anh, xin thứ lỗi.”

An Lai nhìn thoáng qua, ngoại trừ người đàn ông sắc mặt trắng bệnh vì khó tin, bốn người còn lại đều liên tục khó xử nói: “Không dám, không dám.”

36. Chương 36: Dự Chương

Viên Thanh Cử chào hỏi cùng mọi người rồi mang An Lai ra khỏi phòng phỏng vấn trong bầu không khí xấu hổ. Sau khi ra, anh đánh một cái không nhẹ lên đầu cô, An Lai lè lưỡi, cũng cảm thấy rất oan ức: “Em không phải cố ý mà.”

Đi trên hành lang, có người hỏi An Lai: “Thế nào rồi?”

An Lai ngẩng đầu, là cô gái đã nói chuyện với cô trong phòng chờ. Cô nhìn Viên Thanh Cử bên cạnh, vui vẻ nói: “Thuận lợi thông qua.”

Cô gái kia dường như không còn khắt khe như lúc này, còn nói lời chúc mừng An Lai: “Hóa ra thật sự có chức vị như vậy.”

An Lai cười cười: “Cậu là người tiếp theo sao?”

“Ừ.” Nói rồi cô ấy lại có chút hồi hộp, An Lai cảm thấy cô ấy nói chuyện cùng mình là để giảm bớt căng thẳng.

Tay phải bị Viên Thanh Cử nắm lại, An Lai đành phải kết thúc cuộc trò chuyện này: “Vây chúc cậu may mắn!”

Viên Thanh Cử mang cô lên tầng mười tám, trên đường có nhận một cuộc điện thoại. An Lai dựa gần anh, nghe ra đầu bên kia là Tiểu Bàn. Cậu ta biết Viên Thanh Cử tìm được An Lai thì cũng thở phào nhẹ nhõm, để lại một câu “Lần sau lại tới tìm anh đi ăn” là cúp ngay.

Khiến sắc mặt Viên Thanh Cử trầm trầm suốt một đường.

Đi qua đi lại nửa ngày, đồ ăn mang đến cũng không còn nóng nữa. May mà trong phòng Viên Thanh Cử có lò vi sóng, An Lai bỏ cơm và sườn vào hâm một lát, lại lấy thẻ tín dụng của Viên Thanh Cử xuống căn tin mua cho anh một phần canh bí đao. Lúc Viên Thanh Cử ăn trưa, cô còn ghé vào uống hai ngụm giúp vui, chặc lưỡi nói: “Tay nghề của đầu bếp trong căn tin anh cũng không tệ.”

Viên Thanh Cử gắp một miếng cơm: “Đó là bởi vì toàn bộ những người chức vị cao của công ty đều ăn ở đó.”

Đối với chuyện cô vợ nhỏ của anh có thể tới công ty đưa cơm cho anh, anh rất hưởng thụ, tuy rằng có chút chuyện ngoài ý muốn. Nghĩ nghĩ, anh lại đút cho cô gái nhỏ ngồi đối diện một miếng sườn.

An Lai ngậm sườn, lúng búng nói không rõ: “Em và Bàn Bàn đã ăn sáu phần trong tiệm rồi, cuối cùng mới gọi phần này cho anh. Sắc mặt của nhân viên phục vụ đều biến đổi hết.” Nhắc đến biểu cảm nhân viên phục vụ, cô lại thấy buồn cười.

Viên Thanh Cử cũng cười lắc đầu: “Thích đến vậy sao?”

“Chẳng lẽ anh không thấy ăn ngon hơn trước kia rất nhiều à.” An Lai làm vẻ mặt quái dị hỏi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ chờ mong của cô, Viên Thanh Cử lại ăn một miếng, giả vờ như thật nói: “Đúng là không tệ.”

An Lai nghe vậy liền bắt đầu lên mặt: “Tất nhiên, không ngon thì em cũng không đi một quãng đường xa như vậy đưa đến cho anh.”

Nhưng cô lại nghe anh đáp: “Là vì bà xã anh mang đến nên ăn mới ngon.”

Lời này nghe rất hay, cô đương nhiên là vui vẻ: “Anh đúng là đồ lưỡi gổ, lần sau đi ăn ở đâu em cũng sẽ mua cho anh một phần.”

“Anh tùy ý, chỉ cần em tới là tốt rồi.” Viên Thanh Cử cười nhẹ nói.

An Lai không nói tiếp, chỉ cong môi đi lục tìm giá sách của anh, nghĩ thầm mình đúng là không có tiền đồ, chỉ một câu tùy tiện đã bị dễ ngọt như mật rồi.

Trên giá đều là sách chuyên ngành, không có tạp chí, cô không tìm được quyển nào mình đọc hiểu. Loay hoay một lát, cuối cùng cô bỏ ra ngồi cạnh cửa sổ sát đất chơi di động.

Viên Thanh Cử ăn rồi tự thu dọn, đi qua ngồi xuống tay vịn của ghế sofa. Thấy cô đang chơi game, anh nâng tay vuốt lọn tóc cô: “Bàn Bàn chạy rồi, anh sắp xếp xe đưa em về nhé?”

Màn hình điện thoại hiện chữ Game Over, lúc này An Lai mới ngẩng đầu nhìn anh: “Em ở đây chờ anh tan tầm.” Dừng một chút lại hỏi: “Có phải gây trở ngại gì cho anh hay không?”

Viên Thanh Cử hạ xuống chen chúc ngồi trên sofa với cô, ôm cô lên đùi mình: “Làm sao vậy được, nhưng lúc này mới là giữa trưa, anh còn một cuộc họp, sợ em ngồi đây buồn chán thôi.”

“Anh cứ làm việc đi, em tự chơi một mình. Anh không cần lo cho em.” Nói rồi cô hôn lên mặt Viên Thanh Cử một cái, đứng dậy kéo tay anh: “Đi thôi đi thôi, anh mau làm hết việc rồi chúng ta về nhà.”

Viên Thanh Cử đành phải tùy cô, ngồi trở lại bàn làm việc. Cũng may cô gái nhỏ của anh không phải người không chịu ngồi yên, ôm di động ngồi sofa ngoan ngoãn như ngồi thiền. Anh lắc đầu, cười cười rồi lại vùi đầu làm việc.

Đợi đến khi xong việc, ngẩng đầu lên lần nữa thì cô gái nhỏ đã ngủ, điện thoại hết pin bị chủ nhân vứt bỏ dưới chân sofa. Anh đứng dậy bật điện thoại lên, chỉnh điều hòa ấm lên một chút, lấy cánh tay cô gối đầu ra, để tránh cô nằm lâu bị tê. Nhìn gương mặt ngủ an tĩnh của cô, miệng vẫn còn cười, anh gạt tóc trên trán cô. Anh không tham lam, chỉ mong ngày ngày đều luôn an bình như thế này thôi.

An Lai ngủ một giấc rất ngon, khi tỉnh lại thì trời đã tối muộn. Viên Thanh Cử đang dựa vào tay vịn ghế sofa xem sách, cũng không bật đèn. Thấy cô tỉnh, anh đưa tay đỡ vai kéo cô đứng lên: “Nếu em còn ngủ thêm một lúc, chúng ta phải đi ăn bữa khuya luôn rồi.”

An Lai phát giận: “Sao anh không gọi em dậy.”

Viên Thanh Cử cười cười: “Dậy đi, có đói bụng không?”

An Lai không nhúc nhích.

“Sao vậy, không thoải mái?”

“Bụng hơi đau.”

Viên Thanh Cử nghỉ một chút, hỏi: “Có kinh?”

An Lai nhíu mày gật đầu: “Hình như vậy.” Cô đi qua người anh vào toilet.

Lúc trước An Lai có kinh thì đều đau thế này, nhưng mà cô sợ uống thuốc, lại nghe nói những cô gái khác cũng giống vậy, Viên Thanh Cử cũng cho là bình thường, cũng nghe cô không đưa cô đi gặp bác sĩ. Lúc này dường như đau hơn trước kia nhiều, trên đường trở về, An Lai vùi vào xe chạy mồ hôi ròng ròng, sắc mặt trắng bệch. Viên Thanh Cử cũng không để ý bụng đói, trực tiếp chạy về trấn.

Ngừng xe, anh công An Lai lên lưng, nhưng đây không phải đường về nhà. An Lai nghi hoặc kéo cổ áo anh, thấy anh giải thích: “Trên trấn có một lão trung y rất nổi tiếng, lúc trước Tiểu Thất cũng rất đau vào mấy ngày này, anh hai đã tìm người hỏi đến chỗ ông ta, uống mấy thang thuốc là tốt lên nhiều.”

Chỗ bọn họ đến là một hiệu thuốc trung y, nhưng lúc này cửa đã đóng. Viên Thanh Cử đành phải vào từ cửa hông, bố cục bên trong không khác biệt mấy với căn nhà nhỏ bọn họ đang ở, nhưng mà lớn hơn nhiều. Trong viện có một giá gỗ xanh xanh, thỉnh thoảng còn thấy những dây mướp thật dài.

Dưới giàn mướp có mấy người đang ăn cơm, một già một trẻ. Trong lòng thiếu niên đang ôm một bé gái. Thấy bọn họ đi vào, ông lão đứng lên, thân mình mảnh khảnh.

Viên Thanh Cử đặt An Lai xuống, vô cùng khách khí chào hỏi ông ta, lại gật đầu với thiếu niên kia như rất quen thuộc.

“Làm phiền thầy thuốc Trần xem giúp cô ấy.”

Thầy thuốc Trần lấy đệm lót ra bắt mạch cho An Lai, một lát sau nói với bọn họ: “Bệnh bình thường của phụ nữ thôi, uống mấy thang là được rồi. Chỉ là tôn phu nhân thể hàn, cần phải điều dưỡng cẩn thận không thì khó thụ thai, có thai cũng rất dễ sảy.”

Viên Thanh Cử sợ run một chút, vội vàng nói mấy lời cảm ơn ông ta, lại hỏi kỹ nên điều dưỡng thế nào.

Thầy thuốc Trần vừa cúi đầu viết phương thuốc, vừa nhần nại đáp lời Viên Thanh Cử. Viên Thanh Cử lại cảm ơn lần nữa, ông ta giao phương thuốc cho thiếu niên đi bốc thuốc, khoát tay, ôm bé gái trong lòng thiếu niên: “Chỉ là bốn phần của thầy thuốc thôi! Nhưng mà nhà này của tôi thanh tịnh, các người không nên làm ồn ở đây khiến cháu gái tôi sợ là tốt rồi.”

An Lai và Viên Thanh Cử đều không hiểu nửa câu sau của thầy thuốc Trần, nhưng ông ta đã ôm cháu gái vào phòng mình dứt cơm, chỉ để lại thiếu niên kia thở dài một hơi. Cậu ta nháy mắt với bọn họ, liếc nhìn về phía bên kia giàn mướp.

An Lai nhìn theo tầm mắt cậu ta, lúc này mới phát hiện dưới giàn mướp còn một bóng người đang ngồi. Người nọ chậm rãi đứng lên đi về phía bọn họ. Đợi khi anh ta đến gần, An Lai mới nhìn rõ gương mặt anh ta, vừa đúng, cô biết người này. Chính vì biết nên cô bắt đầu khẩn trương, thậm chí còn vô thức lui ra sau lưng Viên Thanh Cử.

Viên Thanh Cử chú ý tới động tác của cô, nắm tay cô trấn an, như cười như không nhìn người đối diện, giọng lạnh dần: “Thẩm Dự Chương.”

Thẩm Dự Chương, đây không phải là người ngày đi xem show diễn cô đã gặp trên đường sao.

An Lai nghe thấy Viên Thanh Cử gọi cái tên này, trong đầu như có gì hiện lên, vô thức bật thốt: “Anh Chương Ngư.”

Một tiếng, khiến hai người đàn ông trong sân đồng thời nhìn về phía cô.

Tay bỗng dưng bị đau, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt thê lương của Viên Thanh Cử.

37. Chương 37: Trời Thu Mát Mẽ

“Lai Lai, em nhớ ra rồi sao?” Nghe thấy tên gọi cũ, vẻ mặt Thẩm Dự Chương phức tạp biến đổi mấy lần, cuối cùng khẽ mở miệng, như sợ kinh động cái gì.

Một tiếng kêu to này An Lai hoàn toàn gọi theo quán tính, hiện giờ phục hồi tinh thần lại, cô lại không có ấn tượng gì, chỉ thấy vẻ mặt thê lương bất lực của người đàn ông bên cạnh làm cô cũng sợ hãi theo. Cô ôm chặt cánh tay Viên Thanh Cử, chần chờ hỏi: “Chúng ta, trước kia có quen nhau sao?”

Tuy là hỏi nhưng trong lòng cô đã có đáp án, cô và người tên Thẩm Dự Chương này chẳng những biết nhau mà có lẽ giao tình cũng không mỏng, bằng không cô cũng không có cảm giác quen thuộc mỗi lần gặp anh như vậy.

“A... Đúng vậy, có quen.” Nhìn dáng vẻ hoàn toàn tin tưởng Viên Thanh Cử của cô, anh cười tự giễu, cũng không nói thêm nữa, ngược lại nói với Viên Thanh Cử: “Hẹn thời gian ra tâm sự đi.”

Viên Thanh Cử mấp máy khóe miệng: “Được. Sau này tôi sẽ liên hệ với cậu. Thân thể Lai Lai không thoải mái, tôi mang cô ấy về trước.”

An Lai bị Viên Thanh Cử ôm ra ngoài, đến cửa, cô không nhận được quay đầu lại, Thẩm Dự Chương vẫn đứng bất động nguyên tại chỗ, ánh mắt nặng nề nhìn bọn họ rời đi. Có lẽ không nghĩ rằng cô lại quay đầu, anh cũng sợ một lát rồi vẫy vẫy tay với cô, hé miệng khẽ cười. Mi này, mắt này, như hoa lê mới nở, ấm áp gió xuân.

Vì không tiện sắc thuốc nên bọn họ không về căn nhà nhỏ ở trấn Thanh Hà, mà là trở về núi Nghiệp. Người vui nhất phải kể tới bác Hách, bác vừa thu xếp đi sắc thuốc, vừa nói với An Lai trấn Thanh Hà rất quanh què, lại không có người chăm sóc, đôi khi ở thì không sao nhưng không thể ở lâu được, rồi khuyên bọn họ chuyển về đây.

Vì bên này nhà quá lớn, người quá nhiều nên An Lai mới muốn chuyển đi. Bác Hách nói lời thăm thía như vậy khiến cô cũng không biết làm sao cho phải, nhìn về phía Viên Thanh Cử xin giúp đỡ.

Viên Thanh Cử thì không sao cả, An Lai muốn ở đâu thì anh theo đó là được. Nhưng nghĩ đến thân thể cô anh lại nói: “Bác Hách nói đúng, ít nhất cũng phải chờ dưỡng bệnh mấy ngày đã, uống thuốc xong rồi mới qua kia. Ít nhất ba bữa ở nhà cũng không cần em phải động tay.”

An Lai nghĩ, kỳ thực cô tự sắc thuốc cũng được, nhưng nhìn vẻ lo lắng của Viên Thanh Cử và bác Hách cô đành từ bỏ. Cứ như vậy, cô trở về núi Nghiệp lần nữa.

Về nhà buồn chán, cô lại nhớ tranh cát của mình. Hôm sau cô bảo tài xế đưa cô về giao cho cửa hàng, lại nhận thêm một bộ mẫu đơn phú quý về làm tiếp.

Bác Hách thấy vậy, khen: “Khi nào xong, tôi sẽ bỏ tranh sơn dầu ở đại sảnh đi, treo cái này lên.”

An Lai ngạc nhiên: “Vậy không tốt lắm đâu.” Kỳ thực cô vẫn chỉ coi đây là công việc làm giết thời gian thôi, không nghĩ tới chuyện tự làm cho mình dùng.

Bác Hách cho là An Lai sợ mình làm không đẹp, nói thêm: “Tôi thấy rất tinh xảo, không kém đâu.”

“Nhưng đây là tác phẩm thủ công tôi làm để giao mà. Một tấm này cũng được tiền công ba trăm đồng đó.”

“Ba trăm đồng? Bức này bán ra tốn bao nhiêu?”

An Lai ngẫm lại những bức tranh cũng cỡ trong xưởng: “Cũng chừng một ngàn.”

Bác Hách đau lòng: “Đúng là áp bức mà,” rồi lại vô cùng bao che khuyết điểm: “Đám người đó nào có mặt mũi lớn tới mức muốn phụ nhân tự tay làm chứ, chúng ta cứ giữ cho mình đi.” Dứt lời, lập tức cho người chuyển tranh sơn dầu trong đại sảnh đi.

Cuối cùng vẫn là An Lai vội tới ngăn lại. Cô ngại treo mẫu đơn phú quý ở đại sảnh người đến người đi quá tầm thường, đáp ứng bác Hách về sau tìm một bức thích hợp mang về mới trấn an được bác ấy.

Năm giờ chiều, Viên Thanh Cử vừa lái xe vừa cầm điện thoại, mở danh bạ ra trượt đến tên “Bà xã”, do dự một lát lại trượt đi đến một cái tên khác – Thẩm Dự Chương. Điện thoại nhanh chóng có người nhận.

“Tôi là Viên Thanh Cử, tôi ở dưới công ty của cậu.”

Người kia chưa nói gì cả, trầm mặc một lát liền cúp điện thoại.

Viên Thanh Cử cũng không gấp, ngồi trong xe chờ. Quả nhiên, mười phút sau anh đã nhìn thấy người anh đang đợi. Anh mở cửa đi ra ngoài để người kia nhìn thấy vị trí của mình.

Thẩm Dự Chương bước nhanh tới, ngồi vào chỗ lái phụ. Viên Thanh Cử lại không có ý lái xe.

Thẩm Dự Chương mở miệng trước: “Muốn đi uống một ly cà phê không?”

Viên Thanh Cử lấy một chai nước khoáng ở ghế sau ra đưa cho anh ta: “Không cần, cô ấy còn đang chờ tôi về ăn cơm chiều.”

Tuy chưa nói rõ “cô ấy” là ai, nhưng trong lòng hai người dần ông đều hiểu rõ.

Thẩm Dự Chương cười một tiếng, đưa gói to trong tay cho Viên Thanh Cử: “Khoai môn sữa tươi, là thứ trước kia cô ấy thích ăn nhất. Vừa rồi đi ngang qua nhìn thấy liền mua một phần, anh mang về đi.”

Viên Thanh Cử nhìn anh ta, không nhận.

“Viên tiên sinh, anh không nhỏ mọn đến vậy chứ.”

Viên Thanh Cử phiền chán đốt điếu thuốc, hạ cửa kính xe xuống: “Gần đây cô ấy đang uống thuốc bắc, sữa giải được tính, không thích hợp dùng món này.”

Thẩm Dự Chương nhớ lại mấy ngày trước gặp bọn họ ở hiệu thuốc, lập tức rút tay trở về.

Viên Thanh Cử giơ giơ hộp thuốc trong tay: “Làm một điếu không?”

Thẩm Dự Chương lắc đầu, lại mở cái gói trong tay ra, lấy thìa xúc một củ khoai bỏ vào miệng. Khoai môn nấu mềm mềm dẻo dẻo, mùi sữa thơm nức, có chút ngấy, “Vừa ngọt vừa ngấy, cũng không biết sao lại thích ăn thứ này.” Anh ta nghiêng đầu về phía Viên Thanh Cử: “Bây giờ còn ăn không?”

Viên Thanh Cử nhớ đến bộ dạng con chuột lớn của cô gái nhỏ, bật cười: “Ăn, sao lại không ăn. Còn nhỏ cả cây hoa tốt nhất quý nhất sau núi, mở đất để trồng khoai môn, đúng là kỳ quái mà.”

“Đã đau đầu như vậy thì trả cô ấy lại cho tôi đi, để anh được thoải mái chút.”

Nghe anh ta nói vậy, Viên Thanh Cử cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Chỉ sợ cả đời này cũng không phiền đến cậu, An Lai hiện giờ là vợ tôi!”

Thẩm Dự Chương lại xúc một củ khoai bỏ vào miệng, khe khẽ thở dài: “Anh không cần phải cường điệu như vậy, tôi vẫn hiểu. Ha... Tôi chưa từng nghĩ tới cũng có lúc chúng ta bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau như vậy.”

“Kỳ thực tôi rất ghét cậu.”

“Tôi cũng thế.”

“Biết vì sao An Lai mất trí nhớ không?” Cũng không chờ Thẩm Dự Chương có phản ứng, anh đã nói tiếp: “Bác sĩ tâm lý nói là do cô cảm thấy trước kia cuộc sống của mình quá đau khổ, cho nên mới tưởng tượng mình thành một người khác – một người hạnh phúc.”

Tay xúc khoai của Thẩm Dự Chương dừng một chút: “Anh... không nói đến chuyện trước kia cho cô ấy?”

Viên Thanh Cử dập thuốc: “Chỉ nói chuyện cha cô ấy, chuyện nhà họ Thẩm các người tôi không nhắc đến.”

Thẩm Dự Chương cười khổ: “Cảm ơn...”

“Không phải vì cậu.”

“Tôi biết.”

“Như bây giờ rất tốt.”

“Cô ấy cũng không ngốc, hôm qua cô ấy đã gặp tôi, nhất định sẽ nghi ngờ, anh định giải thích thế nào?”

Viên Thanh Cử gõ vô lăng: “Chuyện này cũng không nhọc cậu quan tâm.”

“Cũng phải, không còn liên quan đến tôi nữa rồi.” Thẩm Dự Chương cảm thấy bị ngọt ngào không tan được trong miệng có chút ngọt ngát khiến anh buồn nôn, vội uống một ngụm nước khoáng lớn, nhưng vị ngọt kia vẫn quanh quẩn ở đầu lưỡi không đi. Anh thở dài: “Cứ như vậy đi.” Sau đó anh mở cửa xe, tạm dừng một chút lại nói: “Chăm sóc tốt cho cô ấy.”

“Đây vốn là trách nhiệm của tôi.”

“Ha ha, là tôi lảm miệng.” Thẩm Dự Chương đứng bên đường, nhìn xe Viên Thanh Cử rời chỗ đậu hòa vào dòng xe hối hả, đi xa.

Bỗng nhiên gió nổi lên, thổi trúng cây ngô đồng ven đường kêu xào xạc. Một chiếc lá vàng lượn xuống, trùng hợp đậu lại trên vai Thẩm Dự Chương. Thẩm Dự Chương cầm chiếc lá, nhìn màn trời đen kịt lâu bầu: “Mùa thu năm nay tới sớm quá.”

38. Chương 38: Quá Khứ

Viên Thanh Cử vừa vào cửa thì An Lai đã tới gần, kéo tay anh lại ngửi khắp người anh. Anh vội vã nhấc tay đầu hàng: “Bà xã, anh vừa tan tầm đã về rồi, không có ra ngoài ‘lêu lổng’ mà!”

An Lai cau mũi, cười đẩy anh: “Lấy ra đi.”

“Cái gì?”

“Khoai môn sữa tươi đó, em nghe ra rồi, anh còn giấu cái gì?”

Viên Thanh Cử không ngờ mũi cô thính như vậy, anh tự kéo áo mình ngửi cũng không nghe thấy gì. Anh hơi áy náy nói: “Vốn là muốn mang về cho em, nhưng lúc xếp hàng mới nhớ đến em đang uống thuốc nên không mua nữa. Không ngờ chỉ vậy em cũng nghe thấy mùi.”

Vừa nghĩ đến thuốc, An Lai liền thấy ghê tởm, khuôn mặt co quắp: “Thật khó.”

“Thuốc đắng dã tật. Thầy thuốc Trần nói uống mấy thang là có thể không cần trực tiếp dùng thuốc nữa, dùng được thiện bồi bổ là được rồi.”

Dược thiện ư, An Lai xin miễn cho kẻ bất tài: “Còn không biết là mùi vị thế nào nữa.”

Trước khi ăn, bác Hách bưng một chén thuốc lớn đến cho An Lai. Tuy là không muốn, nhưng đã chịu qua nỗi đau kinh khủng như vậy, An Lai cũng không dám tùy hứng bỏ thuốc nữa, lăm bắm mấy tiếng rồi uống hết. Viên Thanh Cử nhìn mà cũng sợ hãi theo, đau lòng thay cô, đợi cô uống xong là đưa thịt sườn nướng mật ong cô thích đến để giải đắng.

Sau khi ăn xong, Viên Thanh Cử ôm cô làm tổ trên ghế sofa xem TV. Viên Thanh Cử đột nhiên nói: “Hôm nay anh đã gặp Thẩm Dự Chương rồi.”

“Ai cơ?”

“Là người lần trước chúng ta gặp ở nhà thầy thuốc Trần.” Lúc nói chuyện, Viên Thanh Cử không nhìn An Lai mà nhìn TV chăm chăm, tay cầm điều khiển hơi siết lại. Anh nhấn nhầm kênh, An Lai kêu to đoạt lại điều khiển trong tay anh: “Chuyển cái gì chứ, đang đến khúc hay mà, quảng cáo xong là hết rồi.”

Viên Thanh Cử không biết cô chỉ vô ý nói vậy, bắt đắc dĩ quay đầu lặp lại với cô vợ nhỏ đang chuyên chú xem TV: “Anh nói hôm nay anh đã gặp Thẩm Dự Chương.”

An Lai chớp mắt, khó hiểu nhìn anh: “Anh vừa nói rồi mà.”

“Chẳng lẽ em không muốn hỏi gì sao?”

An Lai nghĩ một lát, “Em cảm thấy anh ta cho em cảm giác rất quen thuộc, trước kia em có quen anh ta sao?”

Viên Thanh Cử nghiêng người, chuyển mắt lên TV lần nữa, ra vẻ thoải mái nói: “Cậu ta từng làm bạn trai của em một thời gian.”

Nói rồi anh lập tức đứng thẳng lưng lên nghe phản ứng của cô, nhưng nửa ngày cũng không thấy cô nói gì, trong lòng trầm xuống, rút cuộc mắt kiên nhẫn quay đầu nhìn cô, nhưng lại phát hiện cô gái nhỏ đang nén cười. Thấy anh quay đầu nhìn mình, An Lai không nhịn được nữa cười gập cả lưng.

Viên Thanh Cử đã chuẩn bị kỹ tâm lý mới nhắc đến chuyện này, nhưng phản ứng của An Lai hoàn toàn không nằm trong phạm vi dự tính của anh. Anh luống cuống, đợi đến khi cô cười xong thì vuốt vuốt lưng thuận khí cho cô, ảo não nói: “Buồn cười như vậy sao?”

An Lai ngẩng đầu lên, khuôn mặt sáng lạn, mang vài phần chế nhạo xem kịch vui, vòng tay ôm cổ anh, cố ý mềm giọng gọi: “Ông xã.”

An Lai rất ít gọi anh như vậy, đương nhiên cũng không có xưng hô nào khác, cô cảm thấy gọi thế nào cũng đều khó chịu. Chỉ khi nào nũng nịu, nhõng nhẽo lấy lòng hoặc là đang rất vui, hoặc là nùng tình mật ý mới mềm mại gọi một tiếng thôi. Nhưng mỗi lần cô gọi như vậy, lòng anh liền mềm nát bét, dễ chịu vô cùng, cái gì cũng nghe cô, cũng không biết là hai chữ này có ma lực hay là cô dùng ma pháp nữa.

Lúc này cũng vậy, nghe thấy An Lai thân ái dịu ngọt gọi mình, toàn bộ nỗi bất an lúc trước đều tan thành mây khói. Anh vô thức nâng cô lên, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Ông xã, bộ dạng ghen tuông của anh thật ấu trĩ, tuyệt đối không hợp với hình tượng anh minh thần võ lúc bình thường đâu nha!”

“Anh...” Viên Thanh Cử định giải thích gì đó.

Nhưng An Lai che miệng anh lại: “Em hỏi anh này, anh có phải đang ghen hay không?”

Cô gái nhỏ ra vẻ nghiêm cẩn thẩm vấn anh, Viên Thanh Cử không định nói đến chuyện mình lo lắng nhưng vẫn theo cô: “Ừ! Anh đố kị cậu ta quen em sớm hơn anh, anh sợ em nhớ lại chuyện trước kia sẽ rời khỏi anh.”

“Viên tiên sinh anh khờ quá,” vốn là muốn nhìn dáng vẻ cam chịu của anh, nhưng mà không phải bất an thê lương như vậy. Cô thề lưỡi, liếm lên đôi môi hơi khô của anh như mèo con: “Hiện giờ em là Viên phu nhân của anh, có giấy chứng nhận, không ai cướp được hết.”

Cô yên tĩnh rúc trong lòng anh, thở dài: “Em không ngốc như anh nghĩ đâu, từ lần đầu tiên nhìn thấy phản ứng của anh khi gặp anh ta ở sân vận động, em đã đoán được kha khá rồi. Em và anh ta hẳn là từng có qua lại, nhưng mà, đồ ngốc, hiện tại em đâu còn nhớ anh ta là ai, người em yêu là anh mà.”

“Em nói cái gì?”

“Em nói anh ngốc.”

“Không phải, em nói em yêu anh.”

“Phải đó, em yêu anh, có thưởng không?”

“Ha ha... Không có đâu, Viên phu nhân, đừng quá tham lam, đây là nghĩa vụ làm vợ của em.”

Cô gái nhỏ quay đầu: “Quý hạp hỏi, trong nghĩa vụ vợ chồng không có điều này đâu.”

Viên Thanh Cử chậm rãi nói: “Xem ra Viên phu nhân có lý giải rất thấu triệt với nghĩa vụ vợ chồng, không bằng nói anh nghe một chút đi.”

“Ừm...” Nhìn bộ dạng lưu manh như cười như không nhìn cô của Viên Thanh Cử, chỉ đợi cô nói ra câu kia. An Lai giật mình khi bị anh gài bẫy, cô tức giận cắn gỏi đập anh!

Viên Thanh Cử thuận lợi né tránh công kích, ôm lấy mỹ nhân đang giương nanh múa vuốt lên lầu, cười thoải mái: “Viên phu nhân, em trở mặt nhanh quá rồi đó!”

“Nào có nhanh bằng anh, vừa rồi còn ra vẻ như con dâu nhỏ, chỉ chớp mắt đã biến thành sói xám lớn...”

Cười đùa một đường, đi qua hành lang, trên vách tường đá phản chiếu khuôn mặt tươi cười ửng đỏ của cô. Anh nghĩ trong lòng, như vậy cũng tốt, chuyện không vui cần gì phải cho cô biết chứ.

An Lai uống thuốc một tháng, mấy ngày sau, bác Hách lại đến cửa hàng lấy phương thuốc về nấu được thiện, đây mới là bắt đầu cơn ác mộng của cô.

Từ đó, bữa sáng có thêm một phần canh trứng gà chưng thuốc bột. Bữa trưa và bữa tối lại thêm một phần móng heo nấu thuốc. Hơn nữa mỗi bữa đều quy định không ăn món đó cho xong thì không thể ăn những món khác. Càng đáng sợ hơn là những thứ cô thích ăn trước kia đều bị cấm hết. Qua mấy ngày, cô có chút chịu không nổi nữa nên buộc Viên Thanh Cử cùng ăn.

Anh cũng không thấy khó chịu vì thuốc này dùng cho phụ nữ mà rất ngoan ngoãn chia ra ăn với An Lai. Điều này khiến An Lai không đành lòng, đoạt thìa của anh: “Đừng ăn, ăn nhiều anh không sợ bị bất lực sao!”

Viên Thanh Cử vỗ đầu cô: “Học từ ai vậy, đây là việc con gái luôn miệng nói được sao? Đợi lát nữa anh sẽ tịch thu hết tiểu thuyết của em, sách lung tung gì cũng xem hết.”

An Lai không vui chọc móng heo trong chén, lại nghe Viên Thanh Cử thấp giọng nói bên tai cô: “Vớ lại, có bất lực hay không em cũng không phải không biết.”

An Lai bị ghen thành công, đây là chỉ cho châu quan đốt lửa không cho dân chúng đốt đèn mà.

39. Chương 39: Quà Tặng

Mỗi lần An Lai uống thuốc đều phải ba thức bốn giục, Viên Thanh Cử hoàn toàn không dám để cô ở một mình tại trấn Thanh Hà. Ban ngày anh đi làm, không biết chừng An Lai lại qua loa lừa gạt anh không chịu uống thuốc, càng đừng nói là thuốc này cô còn phải tự mình sắc. Cho nên anh không cần suy xét đã gạt bỏ sự phản đối của cô, bọc cô về biệt thự trên núi. Có bác Hách theo dõi một ngày ba bữa anh cũng yên tâm hơn. Kết quả này khiến mọi người đều rất vừa lòng chỉ trừ An Lai ra, nhất là bác Hách.

Trở lại núi Nghiệp, An Lai ngoài ra vào phòng bếp ba bữa thì đều rảnh rỗi nhàm chán cả ngày. Chuyện khác trong nhà đều đã có bác Hách lo liệu, hoàn toàn không cần cô quan tâm. Cho nên cô không bỏ công việc làm tranh cát, mỗi khi làm xong một bức đều cùng bác Hách đi nhận thêm một bức mới.

Ngày trôi qua cũng xem như thuận lợi, chớp mắt một cái đã đến cuối tháng tám. Vì Viên Thanh Cử đã đồng ý sẽ để cô đi học lại vào tháng chín nên cô hết sức hưng phấn, ngày cả đi cũng nhảy nhót, khiến Viên Thanh Cử thường cười chê cô là con thỏ, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tâm tình của cô. Cô về trấn Thanh Hà kết toán sổ tranh đã làm được trong khoảng thời gian này, được hơn ba ngàn đồng.

Cầm một chồng tiền mặt có mới có cũ không đồng nhất, cô rất cảm khái. Làm vôi làm vàng suốt hai tháng mà chỉ có một chút như vậy, cũng không biết công nhân trong xưởng sống như thế nào. May mà cô có Viên Thanh Cử nuôi, không cần quan tâm đến mấy vấn đề này. Nói vậy cô còn phải cảm ơn anh một chút.

Bác Hách ngồi bên cạnh, thấy phu nhân nhỏ nhà mình cầm xấp tiền lúc thì thờ dài, lúc thì cười khẽ, lúc thì nắm tay, ông cảm thấy rất là khó hiểu, “Phu nhân?”

An Lai vui tươi hơn hớn nói: “Bác Hách, tôi muốn mua một món quà cho anh ấy, bác nói xem mua cái gì thì được?”

Bác Hách nghĩ rằng, tốt nhất cứ sinh một cậu bé là được, Viên Thanh Cử nhất định rất vui vẻ. Nhưng ông không dám nói như vậy, mà nói: “Chỉ cần là phu nhân đưa, cậu ba đều xem là bảo bối hết.”

An Lai méo miệng, cái này chẳng phải cũng như không nói sao.

Cuối cùng cô nghĩ nghĩ, quyết định mua ví tiền cho Viên Thanh Cử, như vậy anh có thể mang theo người mỗi ngày. Nhưng mà đến trung tâm mua sắm rồi, bác Hách đưa cô đến vài cửa hàng bán ví nam, cô hỏi giá tiền xong sờ sờ túi mình, quyết định bỏ cuộc, quá phá sản! Dạo vài vòng nữa, cô đành phải thỏa hiệp bù thêm chút tiền, mua một cái caravat màu vàng nhạt.

Về đến nhà, Viên Thanh Cử còn chưa trở về, An Lai lộc cộc ôm caravat chạy về phòng. Tuy rằng tiếc là món quà này không hoàn toàn mua bằng tiền cô tự kiếm được, nhưng cô vẫn rất chờ mong phản ứng khi nhận quà của anh. Cô còn muốn tự tay thắt cho anh, nhưng ngắm lại tay nghề thắt toàn nút chết của mình ở Phượng Bình lần trước, cô quyết định vẫn nên luyện trước thì tốt hơn. Nói là làm ngay, cô lập tức lên mạng tìm hướng dẫn, lại lôi caravat cũ của Viên Thanh Cử ở trong tủ ra thí nghiệm, tự mình soi gương tự thắt.

Quá trình có chút thê thảm, nhưng kết quả vẫn không tệ. Ít nhất trước khi Viên Thanh Cử im lặng không tiếng động mở cửa ra, cô đã biết thắt hai kiểu caravat rồi.

Nhìn gương mặt đàn ông đột nhiên xuất hiện trong kính, cô bất giác siết tay, lại một nút chết. Cô quần bách trông mắt nhìn người khởi xuống: “Anh định đổi nghề làm trộm sao, một chút tiếng động cũng không có.”

Viên Thanh Cử buồn cười ôm cô gái nhỏ giận dỗi vào lòng, giữ hai tay giương nanh múa vuốt của cô lại, cọ cằm trên tóc cô: “Không phải là do bảo bối em quá chuyên tâm đó sao. Vật thí nghiệm là anh đã trở lại rồi, hiện giờ em có thể trực tiếp lấy anh ra luyện tay.”

An Lai khịt mũi coi thường: “Ai hiếm lạ gì anh.”

“Còn không phải sao, anh rất hiếm có đó.”

Vốn đã không còn bất ngờ, An Lai bình nút không sợ bể, lôi hộp quà trong chăn ra ném cho anh: “Của anh đó.”

Viên Thanh Cử buồn bực mở ra, quả thật có chút ngạc nhiên vui mừng, không ngờ cô gái nhỏ còn có quà cho anh. Nhưng lại nghe cô nằm sấp trên giường lầu bầu: “Tuy rằng cũng có quẹt thử, nhưng phần lớn là tiền công của em đó, vất vả hai tháng, toàn bộ tiêu hết rồi. Không so được với món quà của bác Hách chuẩn bị cho anh, anh xem như đồ kỷ niệm đi.”

Viên Thanh Cử buông hộp, ngồi xuống mép giường, cúi người mềm nhẹ ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Anh rất thích.”

An Lai mặc anh ôm, hừ một tiếng: “Anh dám không thích thử xem! Em đã chọn rất lâu đó.”

Viên Thanh Cử muốn ôm cô lại, nhưng tiếc rằng An Lai vẫn còn thấy quần bách, cứ chôn mặt trong chăn không chịu dậy. Anh đành phải vén tóc trên cổ cô lên, hôn từng chút từng chút, đôi khi khê cắn một cái lên lớp thịt non, đỏ: “Em thắt cho anh được không?”

An Lai bị anh đè, đẩy ra không được, cơn tê dại trên cổ khiến cô nhịn không được vịn vào người muốn né tránh, cuối cùng chỉ đành phải xoay mặt ra, miễn cưỡng nói: “Anh không có tay sao.”

Viên Thanh Cử không đáp, chỉ chuyển môi sang bên tai cô, khê liếm khê cắn. Cô sợ nhất là cái này, cuộn tròn người thành một cục núp dưới thân anh, nhưng anh từng bước ép sát khiến cô muốn tránh cũng không được. Cuối cùng cô ưm một tiếng, đôi tay trắng như phấn đánh anh: “Hỗn đản.”

Người đàn ông dễ dàng bắt được bàn tay nhỏ xinh, đè nó lên đỉnh đầu cô, mỉm cười: “Bảo bối, em có thắt caravat cho hỗn đản hay không đây?”

An Lai bị anh đùa giỡn đến hai má phỉm hồng, thở gấp, không có khí lực mắng: “Vô sỉ.”

“Hắc hắc, đa tạ bà xã khích lệ.” Tay kia của anh đã bắt đầu sờ soạng khóa kéo bên hông chiếc đầm cô mặc, lại tập kích nút cài sau lưng, giải thoát cho hai bầu mềm mại.

Lúc này An Lai mới phát giác, cô luống cuống tay chân đẩy anh ra: “Anh không phải muốn em thắt caravat cho sao, còn không đứng dậy.”

“Không vội, sáng mai thất cũng được, hiện giờ anh muốn cảm tạ bảo bối đã tặng quà cho anh, có qua có lại mới toại lòng nhau mà.” Viên Đại Lang thoải mái áp chế cô vợ nhỏ không nghe lời, ngã xuống giường một lần nữa.

An Lai giận anh da mặt dày, nhưng cũng không có biện pháp nào, anh cũng đoán chắc điểm này nên mỗi lần đều dây dưa như vậy, càng bất đắc dĩ là lần nào cũng thành công. Cô nhắc chân muốn đá anh một cước nhưng lại quên mất mình đang mặc váy, vừa nhắc, váy đã trượt đến eo, quang cảnh bên trong cũng lộ ra hoàn toàn. Con sói vô sỉ được hời, bàn tay sau lưng cô dờ lên đùi, nhắc đùi cô cong lên tới đầu vai, làm thành một tư thế rất ngượng ngùng, “Bảo bối đừng quá sốt ruột, chúng ta cứ từng bước từng bước mà làm.”

Nói rồi anh cầm tay cô để lên thất lưng mình: “Bảo bối cởi giúp anh.”

Người là dao thốt ta là thịt cá, An Lai khóc thương: “Lát nữa sẽ có người lên gọi chúng ta ăn cơm.”

Người đàn ông vội vàng kéo váy cô lên, còn bớt chút thời gian hôn cô mấy cái: “Yên tâm đi bảo bối, bọn họ không lỗ mắng vậy đâu.”

Cô gái nhỏ vẫn còn muốn phản kháng: “Nhưng mà... ừm ừm... Em... em đói bụng.”

Cô gái nhỏ không nghe lời, anh chỉ có thể tự mình cởi dây lưng, cởi quần lót: “Anh biết, không phải anh đang vội cho em ăn no đây sao.”

An Lai biết lúc này con sắc lang chưa thỏa mãn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, cô vòng tay qua vai anh, cách lớp áo trong cắn vai anh một cái, khe khẽ thúc giục: “Vạy anh nhanh chút.”

Viên Thanh Cử vừa lòng với sự ngoan ngoãn của cô, anh vừa hôn dồn dập vừa dỗ: “Ngoan, cởi áo trong cho anh.”

Tay cô gái nhỏ hơi run lên, sờ sờ nút áo: “Chân em mỏi rồi.”

Người đàn ông cười khê một tiếng: “Được.” Lúc này mới thả chân cô đang gác lên vai anh xuống, kê vào tai cô nói nhỏ mấy câu.

An Lai đỏ mặt, hiện giờ quyền khống chế thân thể không còn thuộc về cô nữa, cho nên cô còn có thời gian phân thần nghĩ, người đàn ông này lúc lên giường mặc dù không nói một câu thô tục nào, nhưng từng chữ từng chữ đều khiến cô mặt đỏ tai hồng, vô cùng tức giận.

Lúc này cửa phòng bị gõ vang, tiếng bác Hách truyền vào: “Cậu ba, ăn cơm thôi.”

An Lai khấn trương đẩy anh ra: “Em đã nói là sắp ăn cơm mà, anh tránh ra.”

Người đàn ông sao chịu nghe được, bất mãn nói thầm: “Đừng lo, ông ấy không tùy tiện vậy đâu, phòng ngủ chính bọn họ không dám vào.”

Quả nhiên bác Hách đứng ngoài kêu thêm một tiếng, không được đáp lại thì rời đi.

Viên Thanh Cử cười: “Bảo bối, chúng ta chuyên tâm được rồi.”

An Lai làm mặt đau khổ, tức giận cắn cổ Viên Thanh Cử vài ngụm mới hết giận. Nhưng lại nhanh chóng bị anh kéo xuống, về phần cái miệng nhàn rồi kia đương nhiên là bị giam lại, bên tai cô còn nghe thấy tiếng cười thỏa mãn của anh: “... Mèo con ~ nếu muốn cắn em có thể thử nơi khác, cổ anh ngày mai còn phải ra ngoài gặp người.”

“...” Trên đời này còn có người nào vô sỉ hơn anh không.

Cứ như biết cô đang nghĩ gì, Viên Thanh Cử vẫn dành thời gian dạy dỗ cô trong lúc cấp bách: “Bảo bối, lên giường có ác liệt thể nào thì cũng chỉ là tình thú thôi.”

An Lai nhìn chằm chằm trần nhà, vô cùng chờ đợi tháng chín đến, lúc đó cô có thể vào ở ký túc xá, để xem con sói ác độc này còn ăn hiếp cô thể nào. Cô nghĩ rồi hừ hừ đắc ý, nhưng cô lại quên mất, cho dù có hợp lại trí thông minh, mưu kế của mười An Lai lại thì cô cũng không sánh bằng một Viên Thanh Cử.

Chân tướng thật sự quá tàn khốc.

Đợi đến cuối cùng “vân thu mưa nghỉ”, An Lai quay lưng lại, không còn muốn mắt mắt xấu hổ xuống phòng ăn cơm nữa, yếu ớt ôm chần: “Anh mang bữa tối lên cho em đi.”

Viên Thanh Cử sáng khoái tinh thần lau tóc, ngồi ở mép giường, dùng giọng nói vô cùng đáng đánh đòn hỏi: “Chẳng lẽ em không biết là em không xuống, đám người giúp việc sẽ càng nghĩ nhiều hơn sao?”

An Lai ném gối vào mặt anh, oán hận nghĩ thầm muốn lập tức về nhà chính hỏi ông nội, loại này rốt cục dùng cái gì nuôi lớn, trước mặt người khác thì tây trang tinh anh, sao ở nhà lại da mặt dày như vậy.

Viên Đại Lang kéo cô vào ngực: “Dậy đi, bảo bối. Lần trước không phải em muốn ăn sườn mật ong chính tông của nhà sao, đầu bếp hôm nay mới lấy được công thức, đang chờ em xuống thử đó. Đúng rồi, nghe nói hoa sen trong hồ đã nở một đóa, em còn không mau nhanh chân xuống xem?”

40. Chương 40: Đến Trường

Da mặt An Lai vẫn không đủ dày, tuy rằng không có ai nói gì, lúc ăn cơm cũng đuổi hết mọi người ra ngoài, trong nhà ăn chỉ còn lại hai người là cô và Viên Thanh Cử. Nhưng đang ăn thì cô lại dừng, dùng sắc mặt kinh sợ nhìn Viên Thanh Cử. Viên Thanh Cử ngồi đối diện cũng bị cô làm sợ theo, buông bát đĩa, lại đột nhiên nghe cô nói ra lời anh không tưởng tượng được: “Chúng ta luôn không dùng biện pháp an toàn nào hết, lỡ mang thai thì sao?”

Tâm tình Viên Thanh Cử hiện giờ rất phức tạp, lần đầu tiên lại sinh ra cảm giác thác loạn dự dõ thiếu nữ vị thành niên. Anh rất muốn nói là, cô nương, chúng ta đã sắp cùng giường ba tháng rồi em mới nhớ tới vấn đề tránh thai.

Cung phản xạ này...

Nhưng anh chỉ giật giật khóe miệng, châm chọc tìm từ rồi nói: “Em không muốn có con?”

Cô gái đối diện lắc đầu như trống bỏi, lắc đến đôi mắt Viên Thanh Cử trầm xuống. Lát sau anh mới nói: “Lần trước không phải thầy thuốc Trần nói em thể hàn, không dễ thụ thai đó sao?”

Lúc này cô gái nhỏ mới giật mình, gật đầu: “Cũng đúng.” Rồi nhẹ nhàng thở ra.

Hành động này, Viên Thanh Cử nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn không nhin được hỏi một câu: “Lỡ như có, chúng ta sinh nó ra được không?”

Biểu cảm của cô lại chuyển thành mờ mịt bất lực: “Không... không thể nào.”

Viên Thanh Cử không đành lòng ép cô, đành thở dài, vỗ vỗ đầu cô: “Không có chuyện gì đâu, nhanh ăn đi.” “Ừm.”

Viên Thanh Cử bưng bát lên, nhưng món ăn yêu thích vào miệng lại trở nên nhạt nhẽo đi nhiều.

An Lai vẫn chưa chú ý đến vẻ mặt biến hóa của anh, tiếp tục lo lắng dặn dò: “Về sau chúng ta chú ý chút.” Nói rồi mới bất giác nhận ra áp suất của Viên Thanh Cử rất thấp, cô hơi chột dạ bổ sung: “Chủ yếu là em vẫn còn muốn đến trường.”

“Ừ.” Viên Thanh Cử cúi đầu đáp, nếu không phải An Lai rướn người lên thì nhất định không nghe được anh nói gì.

Sáng sớm hôm sau, An Lai không tránh được bị Viên Thanh Cử lôi ra khỏi chăn bắt cô thất cầ vạt cho mình. Theo cách anh nói là, tận dụng hết công suất, bằng không tay nghề của An Lai học xong lại uống phí rồi. An Lai oán niệm vạn phần.

Chẳng mấy chốc đã tới tháng chín. Trước ngày khai giảng, Viên Thanh Cử cố ý nghỉ phép một bữa, đưa An Lai đến đại học ở Thanh Yên.

Trước khi vào học, bọn họ đã tham khảo vấn đề nên ở ngoại trú hay nội trú. Viên Thanh Cử đương nhiên là muốn An Lai có thể về nhà mỗi ngày, dù sao hoàn cảnh ở ký túc xá cũng quá kém. Tuy rằng trường học cách núi Nghiệp hơi xa, nhưng có taxi mỗi ngày đưa đón cũng không quá bất tiện.

An Lai sao có thể theo ý anh được, thật vất vả mới chờ đến cơ hội được tự do. Cô cảm thấy, nửa năm qua, ngoài mấy người nhà họ Viên ra cô chẳng tiếp xúc được ai khác nữa. Lúc ở nhà không có hàng xóm gì, chỉ có An Phúc Nam thường hay đến bàn luận các món ăn tâm đắc. Trên trần nhỏ kia tốt hơn chút, chung quanh có không ít người, nhưng đều là bà nội trợ. An Lai mới là cô gái mềm mại ngọt ngào hai mươi tuổi, còn chưa muốn gia nhập vào hàng ngũ đó sớm như vậy.

Dây dưa với Viên Thanh Cử rất nhiều ngày mới được anh đồng ý cho ở ký túc xá, nhưng điều kiện tiên quyết là Chủ Nhật phải về nhà ở.

An Lai ôm mối khát khao được đi học, một lần nữa bước chân vào vườn trường xanh tươi này.

Trái ngược với tâm tình nhảy nhót của cô, sắc mặt Viên Thanh Cử đương nhiên không thể đẹp được. Sau khi xe chạy vào cổng, An Lai vẫn luôn ghé vào cửa sổ nhìn sinh viên tới tới lui lui bên ngoài, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của anh.

“Vui đến vậy sao?”

An Lai cũng không quay lại, gật đầu, lớn tiếng đáp: “Cảm giác như em được sống lại lần nữa vậy!”

Viên Thanh Cử không thể nhịn được thả chậm tốc độ xe, duỗi tay phải ra tóm cô lại.

“Anh làm gì thế? Suýt nữa đứt cổ em luôn rồi.”

Viên Thanh Cử liếc cô một cái, tay gõ vô lăng: “Vậy em giải thích cho anh, cái gì gọi là ‘sống lại lần nữa’? Chẳng lẽ em cảm thấy trước giờ em sống như cái xác không hồn sao?”

An Lai biết anh còn để ý chuyện cô không chịu về nhà mỗi ngày, lúc này mượn đề tài để nói chuyện với cô. Cô vội vã vuốt thuận lông anh: “Em có thể bật có thể nhảy, xác không hồn sao so với em được. Thật sự là ở cùng ông xã anh mỗi ngày rất hạnh phúc, anh cưng chiều em như thần tiên, bây giờ là em hạ phạm thể nghiệm cuộc sống nhân gian đó mà.”

Viên Thanh Cử không vạch trần cô: “Bớt nịnh nọt đi, em cho là trường học mới mẻ chơi rất vui, đến lúc đó em sẽ biết khó khăn nhân gian chân chính là gì!”

“Ai da, năm nhất em còn chưa học xong đã nghỉ mất, bây giờ quay lại nếu còn ở nhà, vậy không tiếp xúc được nhiều với bạn học, làm sao chung sống với họ được chứ. Đến lúc đó nhất định em sẽ bị cô lập, em còn ở đây ba năm nữa mà, anh cũng không muốn em buồn bã suốt ba năm này đúng không?”

Viên Thanh Cử thở dài, sao lại sâu sắc cảm nhận được loại cảm giác con lớn không nghe lời mẹ này chứ?

Ngày xe trước quảng trường được quy hoạch riêng dùng cho khai giảng, Viên Thanh Cử dẫn An Lai qua chỗ đóng học phí, lại đến đưa tin cho người hướng dẫn, xong xuôi mới chuẩn bị lên phòng ngủ.

Vì đường lên phòng ngược lại hướng đậu xe, nên Viên Thanh Cử qua lấy hành lý, An Lai đứng chờ ở trước ký túc xá. Mặt trời cao trên đỉnh đầu, An Lai nhìn xung quanh, tìm một bóng cây đi đến. Còn chưa tới nơi thì đã nghe thấy một giọng nói nhiệt tình: “Chào mỹ nữ, em là tân sinh viên của khoa tiếng Trung phải không? Có gì cần trợ giúp không?”

An Lai dừng chân nhìn, là một nam sinh đang cười rất tươi, cao gầy mảnh khảnh, làn da phơi nắng đỏ ửng, trên tay còn đeo băng đón tân sinh viên. An Lai nhìn nhìn trạm đón tân sinh khoa Trung dưới tầng cây cách đó không xa, xem ra cậu ta đã hiểu lầm.

“Chào cậu, tôi là khoa Trung, nhưng mà không phải sinh viên mới.”

Người kia rất kinh ngạc: “Không phải đâu, một đại mỹ nữ như cậu nếu tôi đã gặp thì nhất định sẽ không quên.”

“Trước kia tôi bị bệnh nên tạm nghỉ học một thời gian.”

“A... Cậu không phải là người của ban ba chứ?”

An Lai cũng không xác định mình ở ban mấy, cười pha trò: “Đại khái là tôi. Không ngờ lại nổi tiếng như vậy.”

Cậu nam sinh cười hắc hắc: “Đãi ngộ của mỹ nữ mà. Cậu chờ tôi một lát, tôi lấy bình nước cho cậu.”

Nam sinh nhanh chóng chạy về trạm đón tân sinh, lấy nước trong hộp giấy. Mấy nam sinh khác hi hi ha ha ôm hộp giấy không để cậu ta lấy: “Mỹ nữ là tài nguyên chung, không được độc chiếm nha. Cậu mang mỹ nhân lại đây đi!”

Nam sinh kia nhìn thoáng qua An Lai, đập cậu ta một cước: “Cút... Thu lại bộ dạng thèm khát của mấy người đi, quá dọa người!”

An Lai cười lắc đầu tránh ra, đi đến một bên khác dưới bóng cây của trạm đón người mới, thật sự rất muốn hắng giọng xướng một câu: Thanh xuân lửa đỏ, năm tháng xanh tươi. Đây mới là thanh xuân. Mấy tháng ở cùng Viên Thanh Cử chỉ là lão khí hoành thu (ra về người lớn) mà thôi!

Nam sinh kia nhanh chóng đi đến, cầm một lọ nước đá trong tay: “Hôm nay nóng quá, uống nước đi.” Trước khi đưa còn dùng khăn giấy lau nước đọng ngoài bình: “Đúng rồi, tôi tên là Nghiêm Kha, cũng học khoa tiếng Trung, ban một.”

An Lai còn đang trong thời kỳ dùng được thiện, Viên Thanh Cử không cho cô động đến đá, nhưng mà ý tốt của người ta cũng không tiện cự tuyệt, cô đành nhận lấy: “Cảm ơn! Cậu cứ đi đi, tôi ở đây nghỉ một lát chờ người.”

“Không vội không vội, bận rộn cả buổi sáng, vừa lúc nghỉ ngơi.”

An Lai cười cười, có chút đau đầu. Cứ tán gẫu câu được câu không như vậy, đương nhiên người nói nhiều nhất là Nghiêm Kha. Từ thời tiết nói đến tân sinh viên, còn nói đến vài truyền thuyết lý thú trong trường ít ai biết, cuối cùng lại nhắc tới Lý Thương Ẩn.

An Lai xấu hổ, đụng phải người cuồng học tập rồi sao?

Cũng may Viên Thanh Cử quay lại rất nhanh, An Lai như trút được gánh nặng: “Ừm, Nghiêm Kha, người nhà tôi đến rồi, nói chuyện sau nha.”

Nghiêm Kha rất cuộc cũng kết thúc cuộc sống bí hiểm của Lý Thương Ẩn, thấy Viên Thanh Cử tay cầm bao lớn bao nhỏ đi tới thì hai mắt tỏa sáng, vội vàng qua nghênh đón: “Hai người đến phòng nữ sinh phải không, tôi dẫn đường cho.”

An Lai nhìn ánh mắt sáng lờ lờ của cậu ta, rất muốn hỏi là, bạn học à, khuynh hướng giới tính của cậu có bình thường không?

Nghiêm Kha bước lên nhận hành lý trong tay Viên Thanh Cử, lễ phép nói: “Chú à, để cháu giúp chú.”

Khóe miệng Viên Thanh Cử giật giật, An Lai lập tức che miệng cười, lại bị Viên Thanh Cử trừng mắt.

Viên Thanh Cử đưa tay cản Nghiêm Kha lại: “Không cần, không nặng lắm.”

“Không sao đâu chú, từ đây đi qua còn phải một đoạn nữa mà.” Cậu ta đẩy tay Viên Thanh Cử ra, Viên Thanh Cử thất thủ đánh mất hai vAn Laii hành lý.

Từ chỗ đón người mới đến ký túc xá nữ đúng là còn một đoạn, bọn họ đi khoảng mười phút. Đến dưới lầu, Nghiêm Kha còn muốn giúp mang lên, nhưng có điện thoại gọi qua nên đành phải không tình nguyện rời đi, trước khi đi còn lễ phép khen Viên Thanh Cử một câu: “Chú à, chú bảo dưỡng thật tốt, nhìn rất trẻ, như chỉ mới ba mươi thôi.” Cũng không để ý sắc mặt Viên Thanh Cử, cậu ta bổ sung thêm: “Lúc cháu còn học tiểu học thì ba cháu đã mang cái bụng bia rất to rồi.”

Viên Thanh Cử nhìn tên lỗ mãng đã chạy xa, thật muốn bắt cậu ta về rống to một câu: Lão tử vốn mới ba mươi tuổi mà!

An Lai ôm bụng: “Không cười, không cười... Chú à, chú thoát nhìn rất trẻ, mới ba mươi tuổi... Ha ha ha ha...”

Viên Thanh Cử trừng mắt nhìn cô ba mươi giây, kéo vAn Laii hô một tiếng đi về.

“Anh đi đâu vậy?”

Viên Thanh Cử không quay đầu lại, đáp: “Đi làm thủ tục học ngoại trú, bệnh một sách sẽ truyền nhiễm, anh cũng không thể để em ở chung với đám người này lâu được.”

An Lai thấy anh thật sự tức giận, sốt ruột đuổi theo, đồng ý mấy hiệp ước bất bình đẳng khó mở miệng thì mới dễ yên anh được. Nhưng mà vừa nhìn thấy gương mặt tuấn tú của anh, cô lại nhịn không được muốn cười, nhưng không dám cười nữa, nhịn đến nội thương.

Phòng ngủ của An Lai ở lầu bốn, phải tìm dì quản lý lấy chìa khóa. Phòng bốn người, hiện tại chỉ có một nữ sinh ở đây, đang ngồi trước cửa sổ ăn cơm. Nghe thấy tiếng vang, cô ta quay đầu lại, An Lai phát hiện đó là một cô gái rất xinh đẹp, tuy rằng mặc áo ngủ nhưng cũng không ảnh hưởng đến ánh sáng rực rỡ của cô, khiến mọi người cũng sáng mắt theo.

“Chào cậu, mình là An Lai, trước kia ở đây.”

Cô gái kia buông cặp lồng cơm, nhàn nhạt nói: “Hoan nghênh trở về, bệnh của cậu thế nào rồi?”

“Đã tốt hơn nhiều. Cám ơn.”

Cô gái kia đi tới, đỡ thang xuống trèo lên một cái giường: “Cậu không ở đây, tội mình có bỏ vài thứ trên giường cậu, để mình mang xuống.”

An Lai phát hiện trên giường để một ít đồ linh tinh, cô vội xua tay: “Không cần đâu, cậu tiếp tục ăn cơm đi, mình có mang theo lao động mà.”

Viên Thanh Cử gạt đầu chào hỏi với cô gái: “Đã quấy rầy, tôi đến chuyển là được.”

Cô gái cũng không thấy ngại, ngồi về chỗ tiếp tục ăn cơm, chỉ chỉ ngoài ban công cho Viên Thanh Cử: “Chuyển ra ban công đi, đợi hai người kia về sẽ tự thu dọn đồ của mình.”

Viên Thanh Cử chuyển đồ, lúc này An Lai mới bắt đầu đánh giá căn phòng. Đồ linh tinh hơi nhiều, nhưng cũng coi như sạch sẽ, trong sọt rác cũng không có bao nhiêu thứ.

Giường cô là giường trên, phía dưới là tủ quần áo và bàn học. Mỗi giường đều có một bảng tên, giường của cô gái kia viết hai chữ “Hoa Linh”. An Lai chậm rãi nghiêng ngẫm, cảm thấy rất thú vị, tên như người, tươi đẹp chói mắt.

Chủ nhân của hai giường khác theo thứ tự là “Lục Viên” và “Hứa Tú Cúc”, có lẽ trước kia từng gặp qua, nhưng hiện tại cô thật sự không có ấn tượng gì. Cô chỉ cảm thấy thời đại này mà còn có người tên “Hứa Tú Cúc”, cũng thật là kỳ hoa.

41. Chương 41: Ngủ Ngon

Ra khỏi phòng, An Lai nói với Viên Thanh Cử: “Hình như em còn thiếu một hộp cơm.”

“Em xác định em muốn ăn ở căn tin?”

“Có gì đâu, mọi người không phải đều ăn ở đó sao, em cũng không thể khác người được.”

Viên Thanh Cử thở dài thật dài, nhìn cô như một đứa trẻ chưa nếm nỗi khổ nhân gian bao giờ. Anh không nhiều lời mà trực tiếp mang cô đi ăn cơm chiều, chọn nhiều món cô thích gấp cho cô.

“Sao lại nhìn giống như bữa tối cuối cùng của Chúa Jesus và mười hai môn đồ vậy, em chẳng qua chỉ đi học thôi mà, hơn nữa Chủ Nhật cũng sẽ về nhà. Với lại trường học cũng không có kém đến vậy.” An Lai nhìn sườn mặt ông trước mặt, buồn bực nói.

Viên Thanh Cử sờ sờ đầu cô, đẩy chén bí đao sang: “Ừ, ăn đi.”

Trong lòng anh nghĩ nhưng không nói ra, có lẽ rời khỏi anh, thế giới này cũng không tệ đến vậy, nhưng anh lại muốn mang thứ tốt nhất đến cho em. Anh sợ em rời khỏi anh sẽ sống không tốt, cho nên mới trăm phương nghìn kế giữ em lại bên mình. Vì anh tự tin thế giới này không còn ai thương em, chiều em, yêu em hơn anh nữa.

Nhưng mà em bướng bỉnh, cố chấp muốn lưu lạc vào thế giới nhỏ của mình.

Tám giờ tối, đưa cô gái nhỏ trở về dưới lầu, Viên Thanh Cử nghiêng người qua chậm chậm tháo dây an toàn cho An Lai. An Lai định mở cửa ra ngoài lại bị Viên Thanh Cử kéo về ôm vào lòng, anh khó chịu ngọt ngào nói: “Cứ đi vậy ư? Không có gì muốn nói với anh?”

An Lai hôn mặt anh một cái: “Được rồi, ông xã, em đi đây, đi đường anh phải chú ý an toàn, tới nhà thì gọi điện cho em.”

“Còn gì nữa?”

“Em sẽ nhớ anh.”

“Gì nữa?”

An Lai không biết phải nói thêm gì, ôm tay anh lắc lắc: “Ông xã à ~”

Mũi bị anh ngắt mạnh một cái, giọng điệu Viên Thanh Cử ai oán vô hạn: “Đồ không lương tâm, không có chút luyến tiếc nào sao?”

Nghe vậy, An Lai tự kiểm điểm lại mình xem mình có thật sự tàn nhẫn vậy hay không. Người đàn ông đóng cánh cửa mở hé vào, ôm cô từ ghế phụ sang đùi mình, siết vào ngực bắt đầu tỉ mỉ dặn dò: “Ồ trường học ngoan, có thể ăn ở cẩn thận, có thể thuận theo dòng chảy*, nhưng điều kiện tiên quyết là bản thân mình phải được thoải mái. Ăn cái gì, dùng cái gì không quen thì cứ gọi về nhà, bác Hách sẽ lập tức đưa sang cho em, không phải sợ khác người mà chịu đựng một mình. Những thứ đó đều là hư không, đừng quan tâm đến.” (*câu này mình edit sát nghĩa, mình hiểu nhưng không biết diễn tả lại thế nào, đại loại là Viên Thanh Cử bảo An Lai có thể thuận theo người khác, chuyện nhỏ bỏ qua, chỉ cần bản thân thoải mái là được. Mọi người thông cảm cho văn chương sứt sẹo của mình nha)

“Còn nữa, ngủ ở đây thì mỗi sáng phải dậy sớm một chút, đừng ngủ nướng, không thể bỏ bữa sáng. Ai ~ em tự đặt đồng hồ em nhất định sẽ tắt rồi ngủ tiếp, vẫn nên để anh gọi em vậy...”

Nói một tràng dài, cúi đầu lại thấy cô gái nhỏ đang nghịch ngón tay, cũng không biết có nghe hay không. Anh thở dài, nắm lấy bàn tay kia: “Có phải em thấy anh dong dài như cụ già không?”

Cô gái nhỏ ngẩng đầu, bắt đầu dĩ đáp: “Em có thể tự chăm sóc mình mà.”

Viên Thanh Cử cảm thấy xúc cảm trong tay không đúng, đột nhiên nâng tay cô lên nhìn, ngón tay trơn bóng không có gì, mặt anh trầm xuống, hỏi: “Nhẫn của em đâu?”

An Lai có chút chột dạ lời sợi dây chuyền giấu trong áo ra, trên dây đúng là chiếc nhẫn cưới vốn nên đeo ở ngón áp út.

“Em chỉ cảm thấy đi học mà mang một cái nhẫn lớn như vậy rất dễ thấy.”

“Được, ở trường em có thể không đeo nhẫn, tốt nhất em an phận đừng có chọc ra hoa đào gì!” Viên Thanh Cử vô lực sâu sắc với vẻ dè dặt cẩn trọng của cô, kết hôn cũng không phải chuyện đáng xấu hổ gì, cần phải che che lấp lấp vậy sao.

An Lai vội vàng gạt đầu, giấu nhẫn vào áo. Vô cùng nịnh nọt nói: “Chỉ là một đám con nít, sao có thể so với Viên tiên sinh thành thực ổn trọng, sức quyến rũ mười phần là anh được.”

Hai người nói thêm vài lời nữa, An Lai thấy đã sắp chín giờ, vội nói: “Em thật sự phải lên rồi.”

Viên Thanh Cử vẫn ôm không buông tay: “Bằng không đêm nay em vẫn về nhà ở đi, sáng mai anh đưa em đến trường.”

An Lai bắt đầu nhìn anh, Viên Thanh Cử đành phải buông tay để cô xuống xe, nhìn cô bước từng bước về ký túc xá. Anh cũng không vội rời đi mà đốt một điếu thuốc, cho đến khi cô gái nhỏ lên đến phòng, đứng ngoài ban công vẫy tay với anh anh mới dập thuốc, quay xe về nhà.

Hai người khác trong phòng vẫn chưa trở lại, Hoa Linh đang vừa đắp mặt nạ vừa xem phim. Máy thử chuyển xuống từ giường cô hồi chiều vẫn còn nằm ngoài ban công.

“Hai người họ chưa đến sao?”

Hoa Linh đáp không rõ: “Hôm qua đã tới rồi, hôm nay có bộ phim ma mới ra, bọn họ đi xem.”

An Lai lấy bộ rửa mặt trong vAn Lai ra, “Can đảm thật, sao cậu không cùng đi.”

“Xem phim ma là tự tìm tai vạ!”

An Lai rửa xong đi ra ngoài, lấy gối trong một túi khác ra, đập đập mấy cái rồi bỏ lên đầu giường chuẩn bị ngủ.

Lúc này Viên Thanh Cử gọi điện thoại tới, tiếng cười trầm thấp sung sướng truyền đến tai cô: “Lai Lai, em lấy gối của anh đi sao?”

Khóe miệng An Lai khẽ cong: “Em chỉ lấy một cái trong phòng ngủ, cũng không biết của ai.”

Viên Thanh Cử không vạch trần cô, “Anh về rồi, báo cho em một tiếng, em ngủ sớm đi.”

An Lai ôm gối, ngửi mùi hương nam tính quen thuộc bên trên, cười thỏa mãn: “Ừm, anh cũng vậy, ngủ ngon.”

Lục Viên và Hứa Tú Cúc về phòng sát giờ đóng cổng, cửa vừa mở, một giọng nữ cao đã nhấm về phía ban công: “Mẹ kiếp, ai động vào đồ của lão tử?”

An Lai hơi há mồm, ngồi dậy: “Cái đó...”

Hoa Linh bên kia đã mở miệng: “Tú gia rống cái gì? Không phát hiện An Lai đã trở lại rồi sao.”

Nữ sinh được gọi là Tú gia nghe vậy nhìn về phía giường An Lai, An Lai đoán rằng cô ấy chính là kỳ hoa tên Hứa Tú Cúc.

“Ha ha ha ~ Lão tử có diễm phúc nha, hai vị mỹ nhân hàng đêm tương bồi.”

An Lai: “...” Cô gái này hơi bị hào phóng rồi.

Hoa Linh xé mặt nạ leo lên giường: “Tú gia phải suy xét cân nhắc cảm thụ của bánh trôi nha, miệng lưỡi cậu như vậy bảo cô ấy phải làm sao?”

Một nữ sinh mặt tròn đeo kính ôm bình thủy đi tới, ngẩng đầu nhìn An Lai: “Hoan nghênh trở về, quả nhiên còn đẹp hơn cả năm trước.”

“Ha ha, cảm ơn.”

Lục Viên cất kỹ bình thủy, vỗ vỗ vai Tú gia: “Không sao đâu, mình không để ý, mình là loại hình trí tuệ, không chung đường với bọn họ.”

An Lai tò mò hỏi: “Chúng ta đi đường gì vậy?”

Lục Viên đẩy mắt kính, giao hoạt đáp: “Bình hoa.”

Hoa Linh ném gối vào Lục Viên: “Tối địa ngục đi bình hoa. Không ai cướp vị trí của cậu đâu.”

Lục Viên tiếp chuẩn rồi ném lên giường mình: “Cám ơn.” Sau đó đi vào toilet. Hoa Linh kêu lên: “Trả mình gối ôm!”

“Mượn một đêm.”

An Lai cười tủm tỉm nhìn, có chút hâm mộ. Đường như bọn họ cũng không quá khó ở chung.

Tú gia bỏ giấy ra leo lên giường An Lai: “Đừng để ý bọn họ. Mỹ nhân, làm vợ ba của mình đi, cứ quyết định vậy đi.”

Hoa Linh cười nhạo: “Tú gia, cậu thông đồng hai bà vợ nào sau lưng mình vậy?”

“Hôm qua lúc đón tân sinh có gặp một em gái, năm nhất, cũng khoa Trung, tên Vệ Ca. Em gái này rất xinh đẹp, chỉ có hơi lạnh lùng. Ta nói này Hoa đại lão bà, nàng vẫn nên đi ngủ để dưỡng nhan đi, bằng không địa vị của nàng khó mà giữ nổi.” Nói xong lại nhảy xuống giường, lải nhải với An Lai: “Vợ ba, nàng cũng ngoan ngoãn ngủ một giấc đi.”

An Lai cũng sợ không biết nên phản ứng làm sao. Cô đang bị đùa giỡn hả? Hoa Linh liên tục che miệng cười trộm bên cạnh.

Phòng ngủ tắt đèn lúc mười một giờ. An Lai có chút hưng phấn khó ngủ, nghe thấy tiếng thở đều đều của những người khác, cô cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Gần mười hai giờ, cô thật sự nhịn không được nữa nhấn cho Viên Thanh Cử một tin: Anh ngủ chưa?

Gần như là tin nhắn vừa gửi thành công thì Viên Thanh Cử đã gọi lại, An Lai luống cuống tắt chuông, nhấn thêm một tin: Bọn họ ngủ cả rồi, không tiện nghe điện thoại. Anh chưa ngủ sao?

Em cũng chưa ngủ à? Nhớ anh nên ngủ không được?

—

Đã gặp những bạn cùng phòng khác chưa?

Ừm, coi như đều dễ ở chung.

...

Sáu giờ sáng hôm sau, An Lai bị tiếng chuông đánh thức. Cô kéo chăn qua đầu, chậm rãi nhớ lại, hình như tối qua cô có gửi tin nhắn cho Viên Thanh Cử. Cô vội sờ soạn xung quanh, cuối cùng tìm được điện thoại bị chủ nhân lãng quên một đêm cuối giường. Cô mở lên, tin nhắn vẫn đang soạn chưa gửi đi, mà trong hộp thư còn một tin cuối cùng của Viên Thanh Cử.

Đang ngủ? Đồ ngốc, ngủ ngon, mơ một giấc mộng đẹp.

42. Chương 42: Nhà Mới

Sáng hôm sau bọn họ có tiết, An Lai rề rà trong chăn thêm một lát, thấy mấy người khác đều dậy cô mới chậm rì rì đứng lên. Nhưng mà toilet chỉ có một, còn rất nhỏ, vào phải thay phiên. Đợi hồi lâu cuối cùng mới đến lượt An Lai, động tác cô vốn đã chậm, ngại ba người khác chờ nên cô cố ý nhanh hơn một chút, nhưng khi cô sẵn sàng thì chỉ còn cách thời gian lên lớp hai mươi phút thôi. Không kịp ăn sáng, cũng may hôm qua cô có mang không ít điểm tâm do đầu bếp trong nhà làm, còn có thể phân cho mấy người kia.

Tú gia cầm điểm tâm trong tay, suýt thì rơi lệ: “Đã bao nhiêu năm, rốt cục cũng được ăn sáng rồi!”

An Lai không hiểu những lời này là có ý gì, nhưng vài ngày sau cô đã rõ. Chỉ cần có tiết đầu thì hoàn toàn không kịp ăn bữa sáng, khi chuẩn bị xong thì đã muộn. Mấy người bọn họ vội vàng chạy đến phòng học, hỗn hển gặm bánh bao rồi bắt đầu lên lớp. Nếu buổi sáng không có tiết, vậy càng đơn giản hơn, ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy ăn cơm.

An Lai nhanh chóng thích ứng nhịp sống như vậy, hai ngày đầu còn có điểm tâm cô mang theo, ăn hết thì mọi người cùng nhau chịu đói. Đương nhiên An Lai không dám nói cho Viên Thanh Cử nghe, bằng không nhất định là ăn mắng.

Vì không để Viên Thanh Cử phát hiện, cô còn cố ý hỏi thăm người khác những món điểm tâm đặc sắc ở căn tin. Mỗi khi Viên Thanh Cử hỏi đến cô sẽ nói cho anh nghe. Ngày trôi qua cũng coi như hài hòa.

Lúc Viên Thanh Cử không bận việc, buổi chiều sẽ tới đón cô đi ăn cơm, hoặc mang mấy món ăn vặt trong nhà đến cho cô.

Tiết cuối chiều hôm đó vừa tan cô đã nhận được điện thoại của Viên Thanh Cử, cô tạm biệt mấy người khác, nhẹ nhàng đi từng bước nhỏ ra cổng trường, từ xa đã nhìn thấy một bóng người cao thẳng.

Vào trong xe, An Lai oán giận: “Sắp tới còn có tiết Maogai*, chỉ có một tiếng để ăn thôi.”

(*) “Maogai” là “Giới thiệu về Mao Trạch Đông và hệ thống lý luận của chủ nghĩa xã hội đặc sắc Trung Quốc”, một từ đồng nghĩa.

“Biết, sẽ không làm trễ giờ của em, đã đặt chỗ trước, mang thức ăn lên sẵn rồi.” Từ khi bắt đầu lên lớp, Viên Thanh Cử đã cầm một thời khóa biểu từ chỗ An Lai, biết rõ thời gian nghỉ ngơi của cô.

Còn chưa thắt dây an toàn xong đã bị giữ đầu hôn, nụ hôn bá đạo nồng nhiệt này khiến An Lai hiểu rõ một từ, tiểu biệt thăng tân hôn. Hôn xong, Viên Thanh Cử tựa trán vào trán cô, giọng hơi khàn khàn: “Nhớ anh không?”

Mặt An Lai đỏ ửng, dựa vào Viên Thanh Cử thở dốc: “Không phải định đi ăn cơm sao?”

“Aiz...” Viên Thanh Cử buông cô ra, nở má.

Ăn cơm cũng khá thuận lợi, đều là món An Lai yêu thích. Chỉ là lúc trở về có chút biến cố. Xe được đỗ dưới một bóng cây trước khu lầu học, Viên Thanh Cử quay đầu nhìn cô: “Hôn tạm biệt?”

An Lai chủ động kề lại, hôn anh một cái, kết quả lại bị Viên Đại Lang lừa gạt, đôi tay khô nóng đã mò vào quần áo cô, lưng ghế dựa bị chạm rầy hạ thấp xuống. An Lai đẩy anh: “Em còn phải lên lớp!”

Viên Thanh Cử kéo caravat than thở: “Maogai có gì tốt chứ.” Anh vọt tới cởi nút quần jeans của An Lai.

Nhưng cuối cùng cũng không được toại nguyện, vì điện thoại An Lai reo lên, màn hình hiện tên Tú Gia, An Lai vội đẩy Viên Thanh Cử ra nhận điện thoại.

Vĩnh viễn đừng bao giờ trông cậy vào cái giọng không biết gì là thực nữ kia: “Bà xã, sao em còn chưa lên? Hôm nay sư thái nói muốn điểm danh đó.”

An Lai nhìn Viên Thanh Cử, vội vàng che ống nghe lại: “Sắp lên rồi, giữ chỗ giúp mình.”

Cúp điện thoại, thấy Viên Thanh Cử hí hóp mắt nhìn mình, xuất phát từ bản năng cảm giác được nguy hiểm, cô rụt rụt người: “Anh làm sao vậy?”

Viên Thanh Cử mềm nhẹ vỗ về khuôn mặt cô, ngữ điệu hơi lên nhẹ: “Bà xã?”

An Lai rên thầm dưới đáy lòng, một tiếng của Tú gia đã gây chuyện xấu rồi.

Cô đáng thương tội nghiệp nói: “Là nữ.”

Viên Đại Lang bá đạo cắn chóp mũi ngay trước mắt: “Nữ cũng không được, em chỉ có thể làm bà xã của một mình anh!”

“Keo kiệt, chỉ là đùa giỡn thôi mà.”

Viên Đại Lang như cười như không, hơi nghiêng người: “Được, đã như vậy, anh sẽ tìm vài tên đàn ông gọi anh là ông xã cho em nghe.”

An Lai lập tức nghĩ đến cảnh mấy nam sinh yếu ớt gọi Viên Thanh Cử ông xã, lập tức kinh sợ không chịu được. Cô vội lắc lắc đầu hất hình ảnh này ra.

Viên Đại Lang thấy hiệu quả đã đạt được, thưởng cho cô một nụ hôn, cẩn thận sửa sang lại quần áo lộn xộn của cô, miệng vẫn không quên uy hiếp: “Đừng để anh nghe được lần nữa, bằng không...”

Anh không nói tiếp, nhưng An Lai lại run lẩy bẩy theo phản xạ.

Di chứng của chuyện An Lai ở lại ký túc xá là làm một con sói không được thỏa mãn dục vọng, ngày thứ Sáu đầu tiên về nhà, cô bị ép buộc đến sắp tan xương, hôm sau ngủ tới ba giờ chiều mới dậy nổi.

Khi rời giường, Viên Thanh Cử còn có lòng tốt đề nghị: “Bảo bối, em chuyển về nhà ở đi.”

An Lai khẽ cắn môi, nhất quyết cự tuyệt. Cô bình nứt không sợ bể nứt, cho dù có chút tàn nhẫn thì một tuần cũng chỉ một lần mà thôi, có thể đổi lại được năm ngày vui vẻ, sao lại không làm chứ.

Nhưng cô đã xem nhẹ năng lực chấp hành của Viên Thanh Cử rồi, thứ Sáu tuần sau cô về. Viên Thanh Cử vẫn tới đón cô như thường lệ, nhưng không về nhà mà đưa cô đến một tiểu khu cách trường không xa.

Viên Thanh Cử dẫn cô lên lầu lấy chìa khóa mở cửa, quen thuộc cứ như là nhà mình. Không đợi An Lai nhìn kỹ căn phòng thì cô đã bị anh đè lên tường, bắt đầu làm hành vi thiếu nhi không nên xem.

“Đừng, em không muốn ở bên ngoài.”

“Ha ha, bảo bối, đây là nhà của chúng ta. Về sau em chuyển qua đây ở được không, chỗ này cách trường rất gần.”

“Trước khi vào học sao anh không nói.”

Viên Thanh Cử giữ chặt móng vuốt làm loạn của cô, bế thẳng vào phòng ngủ: “Vừa mưa hôm qua.”

43. Chương 43: Chân Dung

Thân thể rơi xuống giường lớn mềm mại, mềm đến mức An Lai không bật lên cái nào. Viên Đại Lang tiện đà nằm xuống cạnh cô, nâng mặt cô lên hôn. Biết lần này An Lai làm thế nào cũng chạy không thoát nên anh không vội, chậm rãi chơi đùa.

An Lai đẩy cái đầu tác quái ra, thở nhẹ: “Cái gì gọi là mưa hôm qua? Anh mua củ cải trắng sao?”

Viên Thanh Cử liên tục chiến đấu ở những nơi khác, chậm rì rì nói: “Núi không đến với anh thì anh đến với núi*. Chẳng phải là anh lo bảo bối em bị mệt sao. Về sau buổi tối anh ở đây cùng em, lên lớp rất gần.”

(*) Câu gốc là Sơn bất tự ngã ngã tự sơn.

An Lai giận chết được, thì ra công tác tư tưởng cô làm với anh trước khi vào học đều là không công. Hơn nữa ở chuyện này, Viên Thanh Cử quá không phân rõ phải trái, nói làm sao anh cũng không thông. Cô buồn bực vô cùng nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể im lặng phản kháng không chịu phối hợp với màn vận động kế tiếp. Nhưng cô vẫn nhớ rõ, tại hạng chiến đấu trong phòng này cô hoàn toàn không phải đối thủ của Viên Thanh Cử, cuối cùng rơi vào kết cục thảm thể nào, tạm thời không nhắc tới.

Dù trong lòng khó chịu, nhưng đụng phải chuyện liên quan đến phúc lợi của Viên Đại Lang thì An Lai thật sự hết cách. Cuối cùng cô đành bắt đầu những ngày làm học sinh ngoại trú “đêm không về” của mình.

Không hề ngạc nhiên, khi cô tỉnh lại lần nữa đã là trưa ngày thứ Bảy rồi, bị đói đến tỉnh. Điều hòa trong phòng hơi thấp, cô làm tổ trong chăn một lát nữa mới đứng lên. Viên Thanh Cử đã mất tăm, trên cửa tủ lạnh có dán tờ giấy nhớ: Bảo bối, anh có việc ra ngoài một lát, chiều về. Em ngoan ngoãn ăn cơm, ở trong tủ lạnh.

An Lai bĩu môi, lấy bút vẽ cái mặt quỷ ở cuối tờ giấy.

Trong tủ lạnh có sandwich làm sẵn và cháo loãng, sữa đậu nành, ngoài ra không còn gì khác. An Lai kỳ thực không thích, nhưng đói bụng rồi thì cũng bất chấp, mặt còn chưa rửa đã ngồi xuống bắt đầu ăn. Cô ăn liền hai cái sandwich và một chén cháo loãng mới cảm thấy bụng là của mình. Rửa sạch bát xong, lúc này cô mới có sức lực đánh giá viên “củ cải trắng” Viên Thanh Cử thuận tay mua về.

Là một căn phòng rất đơn giản, có ban công. Cô tìm thấy quần áo ngày hôm qua ở ngoài đó, đã giặt sạch, đang phơi khô.

Vì ở lầu mười lăm nên có thể nhìn thấy sân thể dục của trường, nhưng hiện giờ nơi đó không có một bóng người.

Thu quần áo vào, nếu cô muốn ở đây thì cũng không cần phải về nhà mang thứ gì qua nữa, trực tiếp lấy vật dụng hằng ngày từ trường sang là được. Dù sao hiện tại Viên Thanh Cử cũng không ở nhà, cô chuẩn bị sang đó một lát, nhưng có chút phiền không biết phải nói với mấy người cùng phòng thế nào.

Lúc khai giảng Viên Thanh Cử đưa cô đến trường, mấy người họ đã biết cô có bạn trai, cũng biết cô là người địa phương, Chủ Nhật sẽ có người nhà đến đón cô về. Mà lúc này nếu cả tuần không về thì sẽ rất khó nói.

Nhưng cô vẫn dẫu đưa một chút rồi đi ra cửa.

Tuy rằng chỉ mất hơn mười phút đi đường, nhưng An Lai thấy mình sắp bị nướng chín rồi. Thật là thất sách, ra ngoài ngay giữa trưa.

Về phòng, Tú gia mở cửa cho cô, nhìn thấy cô thì cả kinh: “Bà xã, em bị người nhà đuổi đi hay là bỏ nhà ra đi?”

An Lai nhú mày nhìn chằm chằm viên mụn ruồi cực bắt mắt nằm trên trán Tú gia một lát: “Cậu mong là cái nào?”

Tú gia hào khí khoát tay qua cổ An Lai: “Anh mong là em nhớ anh.”

“Chúc mừng, kỹ thuật chọc gái của cậu đã lô hỏa thuần thanh (điều luyện) rồi.” An Lai chà chà da gà nổi trên tay, cúi người đi vào phòng. Lỗ chân lông khắp người cô sáng khoái kêu gào, điều hòa đúng là phát minh vĩ đại.

Vừa quay sang đã thấy Hoa Linh và Lục Viên đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, An Lai khiếp sợ: “Làm sao vậy?”

Hoa Linh và Lục Viên liếc nhau, thả gương và bút kẻ mi xuống, đánh giá An Lai từ trên xuống dưới một lượt, rồi lại gần bóp bóp mặt cô hỏi: “Tụi mình tương đối cảm thấy hứng thú với đề tài cậu bị đuổi hay là bỏ nhà ra đi?”

“Gấp đến độ nắng như vậy cũng không mang dù, ngay cả kem chống nắng cũng không thoa.” Lục Viên bổ sung.

An Lai hơi há hốc, cô xông vào tổ trình thám rồi hay sao?

“Ách... Cái này... Tối qua mình không về nhà, sau đó kỳ thực mình...” Tuy rằng rất không muốn cung khai ra sự thật “mất mặt” là mình đã kết hôn, nhưng sớm chiều ở chung cùng bọn họ, cô không muốn gạt họ thêm nữa.

Cô chuẩn bị cung khai, nào ngờ điểm chú ý của bọn họ lại là chuyện khác!

“Cất, còn tưởng chuyện lớn gì, thì ra là ra ngoài quần quít với người đàn ông nhà cậu.” Bọn họ ngừng quan tâm, bắt đầu ai làm chuyện nấy.

Các tỷ tỷ, đừng đùa như vậy chứ?

Tú gia vỗ vỗ vai An Lai, giọng điệu có chút thản thờ: “Aiz, mỹ nhân của ta không còn thuần khiết nữa rồi.”

An Lai: (“ ”)

Đi chơi với mấy tỷ tỷ đi.”

“Trời nóng vậy mà đi đâu?” Bọn họ cũng không giống người biết chịu khó.

Lục Viên bò ra khỏi giường, vừa thu dọn sách vừa nói: “Học viện mỹ thuật, thời gian này bọn họ đang có tiết mỹ thuật tạo hình, chúng mình quyết định đến đó cho người khác hun đúc. Cậu đi không?”

Cứ như vậy, An Lai tạm thời bị bọn họ túm ra ngoài, cho đến khi đứng trước cổng học viện, cô mới tỉnh ngộ ra là mình đến đó để lấy đồ.

Mà tiết mỹ thuật tạo hình lại là Chủ Nhật, có rất nhiều du khách, nắng gắt giữa hè hoàn toàn không đánh vỡ được sự nhiệt tình của họ. Mấy người An Lai vừa đến đã đi thẳng vào khu trưng bày mỹ thuật tạo hình, không phải là do có nhiệt tình với nghệ thuật, mà quan trọng là bên trong mát mẻ hơn.

An Lai không phải loại người tao nhã, khu điêu khắc, khu chụp ảnh, khu công nghệ, khu sáng tạo, một đồng thứ cô nhìn qua nhìn lại chỉ cảm thấy thú vị.

Để lại cho cô ấn tượng sâu sắc nhất chính là một căn phòng của khu sáng tạo, trong phòng chỉ có một tác phẩm, nội dung tác phẩm chính là căn phòng đó. Tác giả chỉ dùng mấy đoạn lụa mỏng để trang trí phòng, nhìn như tùy ý nhưng thật chất lại mang cảm giác mây mù lượn lờ như tiên cảnh.

Đến chiều, An Lai nhận được điện thoại của Viên Đại Lang, sau khi báo cáo vị trí, Viên Đại Lang nói sẽ đến đón cô đi ăn cơm chiều. Đã sắp đến năm giờ, cô chỉ còn một khu chưa đi.

Khu cuối cùng là khu hội họa, cô nghĩ dạo xong thì Viên Thanh Cử cũng vừa đến, nên bàn với mấy người còn lại cùng nhau đi ăn cơm, để Viên Đại Lang mời. An Lai cảm thấy, chuyện cô đã kết hôn phải phòng bị trước mới được, bằng không nhất định không tốt lành gì.

Hoa Linh reu ghẹo: “Tội mình không thành vấn đề, chỉ sợ hai người chê mấy cái bóng đèn này quá sáng thôi.”

Tú gia gào khóc, khiến người xung quanh liên tục liếc nhìn. Cô nói: “Mình có vấn đề nha! Em là bà xã của anh, sao em có thể trắng trợn ân ái với người đàn ông khác trước mặt anh chứ!”

“Lát nữa cậu đừng nói như vậy, anh ấy sẽ để ý, trước kia đã cảnh cáo mình rồi. Lén gọi không sao, nếu gặp mặt mà cậu gọi, mình sẽ bị giáo dục rất thâm.” An Lai rất bất đắc dĩ với cái miệng của cô bạn.

“Ôi, còn là bình dấm chua nữa. Biết rồi ~ lát nữa nhất định sẽ nể mặt cậu.” Tú gia vỗ vỗ bộ ngực cao ngất của mình.

An Lai cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Lục Viên đứng cách bọn họ một khoảng bỗng ồ lên: “Mau đến đây xem đi.”

Bọn họ chạy tới, Lục Viên chỉ vào bức tranh sơn dầu trước mắt, nói: “Các cậu xem, bé gái trong tranh này có giống An Lai hay không?”

44. Chương 44: Bất Đồng

Đó là một bức tranh sơn dầu, vẽ một cô bé đang chơi đu dây trong vườn hoa, đu lên cao nhất. Cô bé mặc váy trắng, cười rạng rỡ, mái tóc hơi rối bị gió thổi càng thêm hỗn loạn.

Bối cảnh là bầu trời xanh và nhiều loài hoa khoe sắc tươi đẹp, càng tôn lên vẻ đẹp của người trong tranh.

Bức tranh ảm áp này hoàn toàn không hợp với các tác phẩm đề nén, hắc ám, phản loạn khác xung quanh.

“Đúng rồi, lúc cậu cười lên rất giống với bé gái này.” Hoa Linh tấm tắc, lấy làm kỳ lạ.

An Lai cũng thấy giống, cô xoay người nhìn tên người vẽ trong phần giới thiệu vấn tắt. Bức họa này được đặt là “Nữ điều hầu”. Tác giả là một sinh viên năm ba ngành tranh sơn dầu, tên Hà Vãng. Trong ký ức An Lai không có cái tên nào như vậy. Cô nhìn kỹ hơn mới biết được bức họa này đã có người mua, hiện giờ chỉ trưng bày thôi, hết triển lãm thì cũng sẽ được đưa đi.

“An Lai, cậu từng làm người mẫu cho người ta sao?”

“Không nhớ rõ.” An Lai lắc đầu.

“Nói không chừng chỉ là người giống người thôi, Lai Lai, mình chụp cho cậu với bức tranh này một tấm.” Lục Viên cầm đi động lên, nói.

An Lai rất phối hợp, làm dáng.

Đạo đến năm giờ chiều, ra khỏi khu triển lãm, ánh nắng mặt trời vẫn gay gắt như vậy, ai cũng nóng bừng bừng. Cũng may Viên Thanh Cử nhấn tin qua nói anh đã đến, bãi giữ xe ngầm dưới khu triển lãm hết chỗ nên anh dừng cách đó xa hơn một chút.

May mà không xa lắm, dưới bóng cây trước cửa thư viện đằng sau khu triển lãm thôi.

An Lai từ xa đã nhìn thấy người đàn ông sắc sảo lóa mắt kia. Anh không chờ trong xe mà là dựa vào đầu xe chơi di động. Hôm nay hiếm khi anh không mặc tây trang, chỉ mặc áo thun màu bụi và quần thoải mái. Theo tư thế dựa của anh, dưới lớp áo mỏng chẳng những lộ rõ đường cong cơ bắp mà hai chân càng như thon dài thêm. Mặc dù đã đeo kính che hết nửa mặt nhưng vẫn tôn lên đường viền gương mặt rõ nét, quả thực đẹp trai vô cùng.

Nữ sinh đi ngang qua xung quanh đều dừng đủ cách tự cho rằng không ai biết để thay đổi lộ trình vòng qua người anh, có cô thậm chí còn lấy di động trốn sau lưng anh chụp ảnh, nhưng không có ai dám tiến lên.

An Lai nhìn cảnh này, trong lòng chua chua như ăn phải chanh, mùi chua dâng lên tận mũi khiến cô muốn nghiêng nát răng.

Nghĩ một chút, cô đứng thẳng, cũng không quản mấy người còn lại mà lập tức bước từng bước xinh đẹp về phía người đàn ông kim cương lấp lánh kia.

Viên Thanh Cử như có cảm giác, anh ngẩng đầu lên, hứng thú nhìn cô vợ nhỏ mang đầy cảm xúc của mình. Váy áo đoan trang, phối với động tác của cô càng thêm có vẻ kỳ quái.

An Lai đi đến trước mặt anh, không để ý nụ cười càng lúc càng rõ của anh, ngăn lại ý định muốn đứng thẳng dậy của Viên Thanh Cử. Cô đặt một tay lên ngực anh, hơi hơi cúi người: “Anh chàng đẹp trai, trời nóng thế này, có tiện cho em đi nhờ xe một lát hay không?”

Viên Thanh Cử tháo mắt kính xuống, nhét di động vào túi quần, đưa tay đỡ eo An Lai, giả vờ nói: “Mỹ nữ, em xác định sao? Xe anh rất đắt tiền nha.” Rồi anh như hơi liếc về phía ngực An Lai.

Xung quanh đã có tiếng xì xào bàn tán, An Lai không thèm để ý quàng thêm một môi lửa nữa. Cô ưỡn ưỡn ngực, bất ngờ áp phần mềm mại vào ngực Viên Thanh Cử, thuận thế đá lông nheo: “Tiên sinh, anh nhìn em giống người không trả nổi tiền xe lắm ư?”

“Ha ha ha ~” Viên Thanh Cử rốt cục không nhịn được ôm vợ mình cười ra tiếng, vô cùng thoải mái. Còn không quên thơm một cái lên gương mặt đỏ bừng kia: “Bảo bối, em thật quá đáng yêu!”

Tình thú vợ chồng của bọn họ, quần chúng xung quanh đương nhiên không biết, đều khiếp sợ than thở, cảm khái thói đời bạc bẽo gì đó.

Viên Thanh Cử ôm An Lai đưa cô vào xe, lại mở cửa sau chờ mấy người Hoa Linh Lục Viên đều lên đủ mới ngồi vào chỗ lái của mình.

“Tối nay mấy mỹ nữ muốn ăn gì?”

Tú gia thấy rất mát mẻ sáng khoái, nghe vậy thì nói: “Thật ngại quá, em rẽ An.”

Khuôn mặt Lục Viên co quắp: “Tú gia cậu lại nói hươu nói vượn.”

“Mình nói bấy hồi nào. Không gọi em rẽ An, chẳng lẽ gọi là ‘người đàn ông của bà xã’ hay sao?”

Viên Thanh Cử nghe vậy, như cười như không liếc An Lai một cái, An Lai vội ngắt lời Tú gia để phòng cô nàng lại nói lời khác người gì nữa: “Được rồi, mấy cậu đừng phô trương, mau nghĩ muốn ăn gì đi.”

Cuối cùng mọi người chọn một quán buffet gần khu triển lãm. Viên Thanh Cử không ăn, chỉ lo lấy đồ ăn cho bọn họ, làm tăng độ hảo hảo của các em gái lên không ít. Hoa Linh nhân lúc đi toilet cùng An Lai, nói với cô: “Tuy rằng hơi lớn tuổi, nhưng thật sự đối xử với cậu không tệ, hai người quen nhau thế nào?”

An Lai nghĩ nghĩ, đáp: “Anh ấy là bạn của ba mình.”

Hoa Linh chặc hai tiếng: “Khẩu vị cậu quá nặng. Nhưng mà anh ấy rất đẹp trai, nếu cậu gả cho anh ta cũng không chịu thiệt.”

Kỳ thực đã đăng ký kết hôn luôn rồi, An Lai nói thầm trong lòng.

Sau khi ăn xong, Viên Thanh Cử đưa bọn họ về trước rồi hai vợ chồng mới trở về căn nhà ở thủy uyển Hoa Đô.

Kết quả, thang máy hỏng, may mà phòng của họ ở tầng không cao lắm, leo cầu thang cũng không mất công nhiều. Mang giày cao gót cả ngày, An Lai dựa vào lưng Viên Thanh Cử muốn anh công. Cô dán mặt lên lưng anh cọ hai lần, cọ hết dầu mỡ vào áo anh, miệng thì cười trộm.

Viên Thanh Cử dùng tay nâng mông cô, nhéo một cái: “Đừng cho là anh không biết em đang làm gì.”

“Cắt ~ () ~” An Lai cọ loạn lên lưng anh, khiêu khích: “Biết rồi thì có thể làm gì?”

Viên Thanh Cử lắc đầu, không có biện pháp với tính trẻ con của cô.

“Nào dám làm gì. Bà xã đại nhân, tọa giá ngồi có thoải mái an toàn không?” (*tọa giá: ghế ngồi, cách nói kiểu cổ, trang trọng)

“Khụ khụ... Ừm, cũng bình thường.” An Lai cầm hai tai Viên Thanh Cử, “Đồng chí nhỏ tiếp tục nỗ lực đi, tôi tin cậu có thể làm rất tốt.”

“...”

An Lai nói xong thì cười rộ lên khanh khách.

Trong hành lang trống trải vang vọng tiếng bước chân và tiếng cười thanh thúy của cô gái nhỏ.

Tiếng cười ngừng lại, người trên lưng cũng yên tĩnh, không nói nữa, không biết có phải đang ngủ hay không. Người đàn ông thả chậm bước chân.

“Em cảm thấy mình rất hạnh phúc.” An Lai khẽ mở miệng.

“Ừ, anh cũng vậy.” Anh bắt giác mỉm cười, khẽ xóc lại cục thịt nhỏ trên lưng.

“Em nặng không?”

“Vẫn được.” Bọn họ đã leo tám tầng, nhịp thở của Viên Thanh Cử hơi nặng hơn trước một chút.

“Vẫn được là cái dạng gì?”

“Vẫn được chính là bình thường, đồng chí cứ tiếp tục nỗ lực đi, anh tin em có thể làm được.”

“...”

“A! A! A! Viên Thanh Cử anh dám ghét bỏ em béo sao!” Hai lỗ tai của anh tiếp tục bị cô gái xoắn phì phì tra tấn, vai còn bị cắn một ngụm.

“...” Được rồi, đùa quá trớn rồi. Cân nặng quả nhiên là địa lôi của phụ nữ, không để đạp vào dù chỉ một bước. Anh phải cứu vớt lại: “Anh có nói em béo đâu.”

“Vừa rồi rõ ràng anh nói em cần tiếp tục nỗ lực.”

“Đó là anh muốn em béo thêm chút nữa.”

“Nói dối, mau khai ra, anh có mục đích gì?”

“Béo là dinh dưỡng tốt, quá gầy thì mang thai rất vất vả.”

Người trên lưng im lặng không tiếng động. Viên Thanh Cử đợi một lát không thấy cô đáp, lòng mất mát, thở dài: “Anh chọc em thôi, em vẫn còn nhỏ, anh nào dám cho em nuôi thêm đứa nhỏ nữa.”

“Ừm...”

Người đàn ông chỉ đành cười khổ.

45. Chương 45: Con

Hai người không ai nói gì nữa, có chút tế nhị. Cũng may không lâu sau đã đến phòng của bọn họ. Viên Thanh Cử thả An Lai lên sofa, xoay người đi rót nước cho cô.

An Lai nâng ly nhấp một ngụm nhỏ, để hòa dịu không khí xấu hổ, cô định kể chuyện hôm nay ở khu triển lãm mỹ thuật cho anh nghe.

Trước khi cô mở miệng, Viên Thanh Cử cởi giày cao gót cho cô, xoa xoa bàn chân hơi đỏ, vẻ mặt vừa dịu dàng vừa nghiêm cẩn. An Lai thoáng chốc đã quên chuyện mình muốn nói là gì.

Xoa một lát, Viên Thanh Cử hỏi cô: “Em nhìn gì vậy?”

An Lai lo lắng chuyện lúc này làm anh tức giận, cô khom người ôm tay anh lấy lòng: “Nhìn người đàn ông nhà em làm sao có thể hiền lành như vậy.”

“Người đàn ông nhà em chỉ hiền thôi sao?” Viên Thanh Cử không nâng đầu, rút tay ra tiếp tục xoa chân cho cô.

“Đương nhiên không phải, anh ấy rất được.” An Lai bắt đầu đếm: “Anh ấy đẹp trai này, dịu dàng, săn sóc, còn biết nấu ăn!”

“Tiếp tục.”

“Ừm... Anh ấy còn rất biết kiếm tiền nuôi gia đình, chưa bao giờ tức giận với em, yêu thương vợ, là ông xã tốt nhất trên thế giới.” Nói rồi cô mỉm cười, người đàn ông hoàn mỹ có đốt đèn cũng tìm không ra này sao có thể để cô gặp được vậy.

“Còn gì nữa?”

Còn có... còn có rất tự kỷ nữa!”

“Ha ha...” Viên Thanh Cử nắm cằm An Lai, nhẹ nhàng hôn: “Bảo bối, sao em lại không nhớ rõ biểu hiện tuyệt vời trên giường của anh chứ. Xem ra trí nhớ vẫn chưa khắc sâu...”

An Lai hất tay anh, tránh đi: “Anh dám dùng tay xoa chân sờ mặt em sao!”

“Ghét bỏ cái gì, là chân em mà.”

“Tránh ra đi, rửa sạch tay rồi mới được sờ em.” Nghĩ lại thấy không đúng, cô nói thêm: “Không phải, là không được sờ em.”

“Không đi, làm xong rồi rửa!” Viên Thanh Cử dễ dàng đánh xuống.

“Viên Thanh Cử, anh hỗn đản!”

“Vừa rồi em đã kể ra nhiều ưu điểm của anh như vậy. Chẳng ai hoàn mỹ, anh nếu không hỗn đản một chút thì ông trời sẽ ghen tị. Ngoan, đừng nháo.”

An Lai trơ trụi: (_)

Ngoan em gái anh! Anh giỏi! Lần nào cũng dùng chiêu này!

Nhưng mà hôm nay dường như đã quên mất chuyện gì đó.

Trước khi ngủ một giây, An Lai mệt mỏi rất cục nhớ ra cô đã quên chuyện gì... cô định trở về phòng ngủ đóng gói hành lý mà! Bằng không ngày mai cô mặc cái gì?

Nằm tào*! Đều do nam sắc quá mê người. Sau cùng cô cũng không cưỡng lại nổi mà rơi vào vòng ôm của thần ngủ. (*nằm tào đọc nhanh thì cùng âm với “ta thao”, mà thao còn có nghĩa là... các bạn tra google nhé :v)

Nhìn cô vợ nhỏ mang sắc mặt tức giận bất bình nghiêng đầu ngủ, Viên Thanh Cử nhịn không được cười ra tiếng. Anh vén tóc ướt mồ hôi dán trên trán cô ra, in lên đó một nụ hôn an ủi.

Thấy cô mệt như vậy, anh cũng không muốn ôm cô đi tắm đánh thức cô nữa. Anh chỉ vắt khăn nóng lau toàn thân cho cô một lần để cô ngủ thoải mái hơn rồi mới tự mình đi tắm một lát, sau đó ôm vợ ngủ thật ngon.

Thứ đánh thức An Lai là tiếng chuông điện thoại của Viên Thanh Cử, vang mãi không có người nhận. An Lai bị làm ồn, mơ mơ màng màng sờ soạn nửa ngày mới ấn được nút nghe.

“Chú ba, Chủ Nhận cũng bận đến vậy sao?”

Điện thoại truyền đến giọng nói khiến An Lai tỉnh táo ngay lập tức: “Chị cả, em là An Lai. Cái đó... Anh ấy không ở đây, có lẽ đi chạy bộ rồi.”

“Không sao, nói cho em cũng giống vậy. Tối nay hai em không bận gì chứ? Nếu không bận thì về nhà ăn bữa cơm đi. Ông nội nhớ mấy em.”

An Lai sao có thể không đáp ứng, nói chuyện phiếm với chị cả thêm vài câu nữa cô mới cúp điện thoại.

Một lát sau Viên Thanh Cử quay về, mang theo bữa sáng và mấy bộ quần áo An Lai thường hay mặc.

“Anh về nhà rồi hả?”

“Không có, là nhờ bạn cùng phòng tên Lục Viên của em dọn giúp.”

“Đúng rồi, chị cả vừa gọi điện thoại, em nhận, nói chúng ta về nhà ăn cơm.”

“Được, ăn cái gì trước đi.”

Buổi tối về nhà chính, cậu năm Đông Hành và cậu sáu Bàn Bàn đều ở đây. Tất cả mọi người quan tâm đến cuộc sống vườn trường của An Lai. An Lai chọn những chuyện thú vị để kể, cậu năm cậu sáu phối hợp thổi phồng lên, khiến ông nội vô cùng vui vẻ.

Nhưng vẫn không thể tránh được lại nói về vấn đề sinh con.

Chị cả Triển Hoa nói: “Chú ba cũng trưởng thành rồi, hai em định khi nào thì sinh?”

Nói đến đề tài này, ông nội lập tức phụ họa: “Đúng đúng, phải mở bàn nghị sự mới được.”

An Lai không biết mở miệng thế nào, Viên Thanh Cử lại nhàn nhạt nói: “Em chưa hưởng thụ đủ thế giới hai người đâu, có con sớm rất phiền. Mọi người cũng đừng quan tâm, em tự có chừng mực.”

“Chừng mực cái rắm!” Ông nội lão gia trực tiếp quăng đũa, nếu mày có chừng mực thì ông đã sớm ôm chất trai rồi.

Cô bé Viên Ái chen vào bên người ông nội, đổi đôi đũa mới cho ông: “Ông cố không thương con! Con không phải là chất trai của ông sao? Ông nói vậy con rất buồn. Con quyết định tuyệt thực!”

Lão gia thở phì phì quay lưng lại: “Quý gây sự, giống hệt cô bảy của con, làm ta phiền thêm.”

Viên Thanh Cử còn ngại lửa cháy không đủ, đổ thêm dầu: “Ông cũng biết là quý gây sự mà còn bảo con sinh. Với lại bây giờ An Lai còn đi học, mang thai không tiện.”

Ông nội lại chuyển qua nói với Viên Thanh Cử: “Mang thai thì tạm nghỉ học sinh con không phải được rồi sao, cái này có là vấn đề gì! Các con nếu sợ phiền thì nói ba mẹ từ Kyoto chạy về đây mang thai giúp cho!”

Ông nội dừng chạy theo trào lưu vậy chứ! An Lai nghĩ thầm. Hơn nữa sao lại liên lụy đến ba mẹ chồng, quá bạo lực rồi.

Viên Thanh Cử cũng bị tư tưởng của ông làm ghen, “Ông vẫn nên quan tâm những người khác nhiều hơn đi. Tốt xấu gì con cũng kết hôn rồi, anh hai hơn con nửa tuổi mà còn chưa kết hôn kìa.”

“Thằng hai... thằng hai có thể giống con sao?”

Viên Thanh Cử đảo mắt: “Vậy hai tên này thì sao?” Viên Đông Hành và Bàn Bàn luôn giả bộ “Em rất đói bụng, em cần ăn cơm”, nỗ lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình cũng bị điểm danh.

“Anh ba thật không tượng nghĩa!” Bàn Bàn vô cùng đau đớn.

Ông nội chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc hai người một cái, đứng lên chống gậy đi về phòng: “Không có đứa nào hiểu thuận hết.”

Viên Thanh Cử xoa xoa tóc An Lai: “Không sao đâu, ông nội cứ như vậy thôi, vừa nói đến việc con cái là kích động, sẽ tốt lên ngay. Em ăn thêm đi, vừa rồi không ăn được bao nhiêu cả.”

Nháo thành như vậy, An Lai sao có thể nuốt trôi nữa: “Em đi xem ông nội.”

“Cũng được, ông nội thương em, em qua dỗ ông đi.”

An Lai gật gật đầu, nghĩ rồi lại xuống phòng bếp nấu chút cháo xương dễ tiêu hóa.

Chị dâu cả Triển Hoa cũng vào theo: “Nấu cho ông nội ạ?”

“Vâng.”

Nhận ra sự bất an của An Lai, Triển Hoa vỗ vỗ vai cô: “Không sao, ông nội không nhắm vào em. Mấy năm nay tính tình ông ngày càng trẻ con, phải dỗ. Thằng ba là không dùng đúng phương pháp.”

“Nhưng mà các em đúng là nên sinh con rồi.” Triển Hoa kéo An Lai ngồi xuống, nắm tay cô, nhấn mạnh: “Tính tình chú ba cáu kỉnh, nhưng mà chú ấy nghe em, em khuyên nhủ tốt hơn tụi chị nói nhiều!”

An Lai bị chị nói làm đỏ mặt.

“Em không thể từ chối chú ấy, nó đã ba mươi hai rồi, không nhỏ nữa. Lại nói, hiện giờ em còn nhỏ, chức năng cơ thể đang ở trạng thái tốt nhất, sinh xong rồi cũng khôi phục nhanh.”

An Lai rũ vai: “Em chưa từng thấy trọng trách nặng nề như vậy.”

“Ha ha... Em cũng đừng áp lực, chuyện này không gấp, các em chỉ cần để vào lòng là được. Về nhà nói nó nhiều hơn chút.”

An Lai chột dạ đáp lời, căn bản không dám nói ra là chính cô không muốn.

Ông nội nâng chén cháo An Lai nấu, sắc mặt ôn hòa nhìn cô, mở miệng khen bé ngoan, An Lai càng thêm không dám phản bác.

Viên Thanh Cử gõ cửa đi vào: “Ông nội, con tới đưa An Lai về nhà.”

Ông không thèm để ý tới anh, chỉ nói với An Lai: “Nó là đứa hư, con đừng học nó!”

An Lai kiên trì gật gật đầu, dỗ dành: “Được, chúng ta không để ý tới anh ấy.”

Viên Thanh Cử vui vẻ: “Ông tự mình mâu thuẫn rồi, nếu cháu dâu ông không để ý con, làm sao con sinh chất cho ông đây?”

Lão gia tử quơ đại một thứ ném anh, bị Viên Thanh Cử thoải mái tiếp được, cười hì hì thả lại chỗ cũ.

Ông nội lão gia vỗ vỗ tay An Lai: “Đi đường chú ý an toàn, về nhà thì gọi cho ông một cuộc báo bình an. Về sau không có lớp thì đến nhiều chút, nếu xú tiểu tử không rảnh, gọi cho ông, ông bảo tài xế qua đón con.”

“Con biết rồi, ông nghỉ sớm đi ạ.”

Viên Thanh Cử nắm tay An Lai: “Chúng con đi đây.”

“Hừ!”

Lên xe, An Lai nói: “Em, kỳ thực em chỉ là không chuẩn bị tốt, em sợ không đảm đương nổi trách nhiệm làm mẹ.”

Viên Thanh Cử bớt chút thời gian nắm tay cô: “Đừng áp lực, cứ mặc bọn họ đi. Muốn sinh con trai nhập khẩu nhà họ Viên cũng không chỉ dựa vào mình anh, chúng ta chơi thêm vài năm nữa.”

An Lai nắm tay anh, đèn đường nhàn nhạt lần lượt qua người anh, ánh sáng loang lổ. Cô im lặng thật lâu, cuối cùng lấy dũng khí mở miệng: “Em biết anh muốn một đứa con, chúng ta thuận theo tự nhiên đi.”

Kết — Tiếng thắng xe chói tai.

Viên Thanh Cử dừng xe bên đường, quay đầu nhìn An Lai, trên mặt là vẻ vui sướng và ngạc nhiên rõ rệt.

“Em nói là, chúng ta thuận theo tự nhiên. Nếu con đến, chúng ta sẽ sinh con ra, sau đó nuôi nấng nó thật tốt.”

Viên Thanh Cử kéo An Lai vào ngực, ôm chặt. Cũng không biết cô có nghe nhầm hay không, giọng của anh hơi nghẹn ngào: “Lai Lai, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc! Em đừng ghét bỏ anh ngốc, anh sẽ nỗ lực trở thành một người chồng tốt, một người cha tốt.”

An Lai không ngờ quyết định của mình lại khiến anh phản ứng lớn như vậy. Cô đành phải vòng tay ôm anh: “Ừ, em tin anh mà.”

Nhưng không biết thế nào, trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút trống trải.

Từ đó hai người liền tích cực tạo người, ở hạng vận động nào đó Viên Đại Lang cần cù thêm bao nhiêu thì tạm thời không nói đến. Nhưng ngay ngày hôm sau, Viên Thanh Cử đã lôi kéo An Lai trốn học rồi.

“Thứ Hai em có môn chuyên ngành, anh muốn lôi em đi đâu vậy?” An Lai rất bất mãn với hành động của Viên Thanh Cử.

“Chúng ta đến hiệu thuốc ở trấn Thanh Hà, em đã điều dưỡng thuốc bắc lâu như vậy rồi, lát nữa để thầy thuốc Trần khám lại cho em xem sao.” Viên Thanh Cử vừa nói vừa nhét An Lai vào trong xe.

An Lai đỡ khóc đỡ người, oán trách một câu: “Có ai gấp như anh không?”

Viên Thanh Cử đóng cửa xe, lấn người qua thắt dây an toàn cho cô: “Bảo bối, tối qua em đã đáp ứng rồi, không được đổi ý.”

An Lai lầu bầu: “Em cũng không có nói gì cả.”

“Vậy thì được, em ngoan, đừng nháo. Lát nữa nếu khám tốt, ông xã mang em đi ăn khoai môn sữa tươi em thích nhất.” Viên Thanh Cử vỗ vỗ đầu vợ mình.

An Lai hết cách, xem ra khóa này nhất định phải trốn rồi. Cô nhắn tin cho bạn cùng phòng, nhờ bọn họ giúp cô che giấu lúc điểm danh, còn ký tên giùm.

Tin nhắn về rất nhanh, Lục Viên nhắn một chữ “Thu”, ngắn gọn hết mức. Tú gia càng đơn giản hơn, trực tiếp làm một cái mặt khóc. An Lai không hiểu, nhưng vẫn yên tâm, không hỏi nguyên nhân giống như trước. Cô nhắn lại: “Các cậu không quan tâm mình.”

Lúc này tốt hơn, thu được ba tin “Ha ha” của cả ba người.

An Lai vô cùng khó hiểu.

Xe đỗ ngoài trấn Thanh Hà, ven bờ sông, dắt An Lai đi bộ đến hiệu thuốc.

Hiệu thuốc vẫn giống như trước, xanh tươi, ý xuân dào dạt. Trong góc là một thiếu niên thanh tú đang nghiền thuốc, bên cạnh là một cô bé mập mạp khoảng hai ba tuổi đang lú rú nói không ngừng, cũng không biết là nói gì. Thiếu niên mỉm cười nghe, đôi khi đáp lại hai tiếng, bảo vệ cô bé không để cô tới gần thuốc đang được nghiền. Thầy thuốc Trần phe phẩy quạt hương bồ, nằm trên ghế trúc dưới mái hiên chớp mắt một lát. (*quạt hương bồ: làm bằng lá cây hương bồ)

Tùy tính, an nhiên. Đây là mỗi ngày ở trấn Thanh Hà, lần nào đến cũng khiến người ta lưu luyến quên về.

Nghe thấy tiếng bọn họ bước vào, thầy thuốc Trần đứng dậy: “Đến đây.”

Viên Thanh Cử cung kính hơi cúi đầu: “Lại quấy rầy rồi.” An Lai cũng đi theo chào hỏi.

“Ha ha, không sao không sao. Cô gái lại đây.”

An Lai nghiêng đầu nhìn Viên Thanh Cử, thấy anh ý bảo cô cứ tới đi, “Làm phiền ông rồi, ông Trần.”

46. Chương 46: Phản Ứng

Lão Trần đưa An Lai vào trong sảnh bắt mạch, Viên Thanh Cử đương nhiên đi theo.

Thiếu niên ngồi nghiền thuốc trong góc đứng dậy, dường như cũng muốn vào nhà, nhưng lại bị cô bé kia giữ chặt vạt áo, cậu phải dừng lại bế cô bé lên. Đạt được ước muốn, cô bé tròn mồm mím ôm cổ cậu cười khanh khách. Thiếu niên bất đắc dĩ, mỉm cười chỉnh tư thế ôm để cô bé được thoải mái hơn.

Cảnh tượng này khiến Viên Thanh Cử dừng chân lại. Thiếu niên rất ngại ngùng, phát hiện ánh mắt Viên Thanh Cử thì có chút mất tự nhiên: “Trẻ con nghịch ngợm, để Viên tiên sinh chê cười rồi.”

Viên Thanh Cử nghe vậy thì đi qua: “Cậu biết tôi?” Cũng không chờ thiếu niên trả lời, anh đã nói: “Cô bé thật đáng yêu, cho chú ôm nhé?”

Cô gái nhỏ rất to gan, không sợ người lạ, nhìn thẳng vào Viên Thanh Cử, dùng giọng nói mềm mại của trẻ con nghiêm trang trả lời: “Không cho! Chú nhỏ nói là con gái không được tùy tiện để con trai ôm.”

Lời này khiến khuôn mặt thiếu niên lại ửng hồng thêm một tầng.

Viên Thanh Cử thấy cô bé nói như người lớn, bỗng nhiên hiểu ra. Tiếp tục đùa: “Chú đang ôm con là chú nhỏ của con đó hả?”

Thiếu niên trả lời: “Cát Sinh là cháu gái của ông Trần, tôi theo ông ấy học nghề nên gọi chơi vậy thôi.”

“Thì ra con tên Cát Sinh, Tiểu Cát Sinh, chú nhỏ của con cũng là con trai, sao chú ấy lại ôm con được?”

Cát Sinh dường như không nghĩ tới điểm này, hôm nay bị Viên Thanh Cử vạch trần thì có hơi buồn rầu. Cô bé nhìn Viên Thanh Cử lại nhìn thiếu niên, sau đó rất nhanh đã nhướn mày, khí phách hiên ngang, thẳng thừng rống với Viên Thanh Cử: “Chú nhỏ là chú nhỏ, không phải con trai.”

“Ha ha ha...” Thế giới của trẻ con luôn đơn giản như vậy, Viên Thanh Cử nghĩ, nếu anh và An Lai có con, nhất định nó cũng sẽ đáng yêu như thế. Không... đáng yêu hơn mới đúng.

Anh lấy một viên đường An Lai nhét vào quần tây mình ra, để tới trước mặt Cát Sinh: “Thật sự không cho chú ôm sao? Chú cho đường ăn nè!”

Cát Sinh nhìn chằm chằm viên đường trong tay Viên Thanh Cử, hiển nhiên rất động tâm với đề nghị của “con trai lớn” đối diện. Nhưng mà, đấu tranh tâm lý mười giây đồng hồ, bé nhắm mắt lại, vùi mặt vào đầu vai thiếu niên quyết định kiên trì nguyên tắc.

Bé con tuy nhỏ tuổi nhưng lại được giáo dục rất tốt, điều này khiến Viên Thanh Cử càng thêm thương thức thiếu niên kia.

Thiếu niên sợ Viên Thanh Cử xấu hổ, kéo Cát Sinh từ trong ngực ra nói: “Để chú ôm em một cái được không? Chú nhỏ phải đi cắt dưa hấu, không tiện ôm em.”

Cát Sinh suy nghĩ một lúc: “Là dưa hấu lạnh phải không?”

“Không được, hôm nay em đã ăn một cây kem rồi, không thể ăn dưa hấu lạnh nữa.”

Cát Sinh tiếp tục mè nheo: “Em muốn ăn hai miếng!” Nói rồi duỗi móng tay mập mập ra làm dấu chữ V.

“Thành giao.”

Có được đáp án hài lòng, cô gái nhỏ mới giang tay ý bảo Viên Thanh Cử ôm. Cục thịt nhỏ vừa mềm vừa thơm mùi sữa, thật sự là rất động lòng người.

Thiếu niên đi vòng ra sau nhà. Cát Sinh há miệng, Viên Thanh Cử mờ mịt.

Cô bé thấy anh con trai lớn này quá dần, lúc này mới ban chỉ thị: “Đường, dứt con.” Vô cùng kiêu ngạo.

Viên Thanh Cử buồn cười đút đường vào miệng cô bé, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng nhăn lại ngọt ngào.

Bên kia lão Trần đã xem xong mạch cho An Lai, đang ghi lại phương thuốc. Thấy Viên Thanh Cử ôm đứa bé vào nhà thì ngừng bút, tháo kính mắt xuống: “Thật hiếm có, Cát Sinh rất ít khi cho người lạ động vào mình.”

“Chú có cho đường.” Cát Sinh nói xong lại lơ mờ cảm thấy lý do này không tốt, bổ sung thêm: “Chú nhỏ đi cắt dưa hấu, ôm Cát Sinh rất mệt.” Lúc này mới thấy hợp lý, còn gật gật đầu nhỏ như đang nói ừ, chính là như vậy.

Mấy người cùng mỉm cười, An Lai chưa từng thấy Viên Thanh Cử ôm trẻ con, cũng rất hài hòa. Trong mắt anh lóe vẻ dịu dàng và chút vui mừng. An Lai nhớ đến một câu đã từng thấy trong sách: Người đàn ông đến một độ tuổi nhất định thì sẽ rất mong có một đứa con. Không vì gì khác, chẳng qua chỉ là cảm giác sứ mạng muốn kéo dài tông đường của bọn họ.

Cô đứng dậy đi đến cạnh Viên Thanh Cử. Viên Thanh Cử ngược mắt nhìn cô, tràn đầy nhu tình: “Chúng ta cũng sinh một bé gái nhé.”

“Cái này không thể tự quyết định được.”

“Cũng phải.” Viên Thanh Cử có chút nản lòng, thoáng sau lại kiên định nói: “Chúng ta sinh thêm mấy đứa, rồi sẽ có con gái thôi.”

Ở đây còn có người ngoài, An Lai hơi mất tự nhiên.

Lão Trần nghe vậy thì cao giọng cười to: “Sinh nhiều sẽ bị phạt tiền.”

“Trước năm ba mươi tôi đã gom đủ tiền phạt, hiện tại chỉ chờ tin tốt từ bà xã thôi, cái này còn phải nhờ vả thầy thuốc Trần.”

“À...” Ông Trần cười nhẹ, không biết nghĩ tới điều gì lại đột nhiên thở dài một hơi: “Phụ nữ đều là nợ, tùy duyên thôi.”

Cát Sinh nghe không hiểu lời người lớn nói, nhưng bị bỏ mặc lâu thì lập tức muốn có ý kiến. Cô bé giơ tay với An Lai: “Chị ơi, ôm.”

Viên Thanh Cử vui vẻ: “Chị này không có đường, sao con lại cho chị ôm?”

Cát Sinh đã chuyển ỏ thành công, cười nheo mắt: “Chị xinh đẹp.”

Ông Trần cười mắng: “Nghịch ngợm.”

Trong tiếng cười đùa, thiếu niên bưng mâm dưa hấu đã bỏ hạt lên: “Cái này của trần mình, ném thử đi.”

Nhìn thấy chú nhỏ, Cát Sinh đương nhiên lại muốn chuyển ỏ. Thiếu niên ôm Cát Sinh qua, đút dưa hấu cho cô bé từng miếng một, bản thân mình lại không ăn.

Ông Trần nhìn bọn họ chốc lát rồi nói: “Có trẻ con là tốt, náo nhiệt, nhưng nháo lâu cũng thấy phiền.”

An Lai cười nói: “Cát Sinh thông minh đáng yêu, sao lại phiền được.”

“Ha ha, con cũng không biết, nháo lên rồi là muốn mạng người luôn đấy. Tôi già, tinh thần đầu óc không tốt, toàn bộ đều phải nhờ Ngọc Hằng chăm sóc.”

Thiếu niên thấy nhắc tới tên mình, ngại ngừng cười cười rồi chuyên tâm đút dưa hấu, thỉnh thoảng lại lau nước dưa ở khóe miệng cho Cát Sinh.

Ông Trần nói: “Cô bé đây cũng không cần uống thuốc Đông y nữa, nhưng phải tiếp tục ăn được thiện điều dưỡng. Ta viết lại một phương thuốc khác ôn hòa hơn, vừa vận mang thai. Bình thường thì kỵ ăn đồ lạnh, chú ý giữ ấm. Lát nữa ăn dưa xong, Ngọc Hằng con đưa bọn họ đi bốc thuốc nhân tiện nói lượng dùng luôn.” Nửa câu sau là nói với thiếu niên.

Thiếu niên tên Ngọc Hằng đáp lời.

Viên Thanh Cử vội cảm ơn: “Thầy thuốc Trần phí tâm.”

Ông Trần khoát khoát tay.

Cơm trưa là dùng tại tiệm ăn ở trấn Thanh Hà, trước khi đi bọn họ còn qua nhà hàng nhỏ bên cạnh đóng gói một phần canh nấu bằng nồi đất mang về.

An Lai đi gấp, không mang chìa khóa, đành phải gõ cửa. Là Lục Viên ra mở, thấy An Lai thì khiếp sợ hỏi: “Sao chị lại quay về?”

An Lai đẩy cô nàng ra đi vào, để đồ ăn lên bàn: “Lời này cứ như mình trở về là chuyện không đúng gì vậy.”

Tú gia từ trên giường nhìn xuống: “Còn gạt tụi mình, tụi mình biết hết rồi.”

“Biết cái gì?”

“Còn gì nữa ~ đương nhiên là chuyện cậu ở chung với Viên đại soái ca.”

Ách... Tuy đây là sự thật, nhưng nghe bọn họ nói sao lại thành kỳ quái vậy chứ. An Lai nhớ đến việc Viên Thanh Cử có tới đây lấy quần áo: “Hôm qua anh ấy có nói gì không?”

“Không nói gì, chỉ có lúc bọn họ hỏi cậu đang ở đâu thì anh ấy nói đang ở nhà. Coi tụi mình là đồ ngốc sao, ở nhà còn không có quần áo mặc?”

“Vội lại,” Lục Viên nói tiếp: “Chiều hôm nay tụi mình ra ngoài trường ăn cơm, nhìn thấy hai người mang đồ ăn đi vào tiểu khu thủy uyển Hoa Đô.”

“Kỳ thực mình đã sớm muốn nói rồi, mình...” An Lai chưa nói xong đã bị ngắt lời.

Hoa Linh luôn thờ ơ trước sau như một cũng mở miệng: “Cậu thật sự đã nghĩ kỹ? Dù sao hai người kém nhau quá nhiều tuổi, nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là người đã ra xã hội như anh ấy, tuổi lớn như vậy mà nói không có kinh nghiệm yêu đương thì không ai tin. Cậu xác định anh ấy thật sự yêu cậu sao? Sẽ cùng cậu kết hôn? Tuy lời này không dễ nghe, nhưng mình vẫn muốn nói, hiện mấy tình anh ngoài xã hội thích nhất là đùa giỡn với nữ sinh đại học đơn thuần.”

Tú gia và Lục Viên gật đầu phụ họa.

Thấy bọn họ như vậy, An Lai cũng ấm lòng. Cô không ngờ bọn họ lại nghĩ thay cho mình.

“Kỳ thực, vừa rồi mình muốn nói là, bọn mình đã kết hôn rồi.” An Lai trấn an bạn: “Đã lĩnh chứng nhận, cho nên, tình huống các cậu nói là không tồn tại. Nhưng mà mình vẫn rất cảm ơn các cậu.”

Ầm! Ba người ngã gục. Sau đó là ba tiếng ma âm thét to thủng lỗ tai.

An Lai uống một hộp nước, chờ bọn họ bình phục tâm tình. Kết quả, ba người ba phản ứng.

Lục Viên: “Gạt bọn mình sao, mình không tin.”

Tú gia: “Mình phải kìm nén! Quá tàn bạo rồi!”

Hoa Linh: “Đầu óc cậu có bệnh hả? Còn trẻ như vậy đã vội mình vào mộ phần hôn nhân!”

An Lai: “...”

47. Chương 47: Gặp Lại

Biết được thân phận đã kết hôn của An Lai, các bạn cùng phòng tò mò hỏi cô đủ thứ vấn đề. Ví dụ như, quan hệ mẹ chồng nàng dâu có bốc lửa như trong phim truyền hình hay không? Làm ** tạo em bé có cảm tưởng gì tâm đắc? Vì sao lại quyết định kết hôn sớm như vậy, bao lâu nữa mới muốn sinh? Đương nhiên,

có một vài vấn đề quá bạo dạn khiến An Lai mặt đỏ tai nóng, chống đỡ không được. Nhưng nhờ vậy mà quan hệ giữa mọi người lại thân cận thêm không ít, chuyện này ngoài dự kiến của An Lai.

Sau đó bọn họ lập tức yêu thích thân phận đã kết hôn của An Lai, bởi vì ở cạnh trường, cô sẽ thường xuyên mang thức ăn đến cải thiện bữa cơm của bọn họ.

Tháng Mười Một, thời tiết chuyển lạnh. Viên Thanh Cử phải đi công tác ở Nhật Bản, nhanh nhất cũng phải hai tuần mới có thể về. Trước khi đi, anh không yên tâm dặn dò đủ chuyện, An Lai nghe đến tai muốn mọc vết chai anh mới bước từng bước đi đăng ký. Đối với chuyện này, An Lai ngược lại còn vô cùng sung sướng vẫy tay chào từ biệt anh. Kết quả, ban đêm ngủ một mình trên giường lớn của bọn họ cô lại mất ngủ. Ngày hôm sau mang đôi mắt thâm quầng rời giường, bắt đầu lo lắng có nên chuyển về ký túc xá ở một thời gian hay không.

Chuyện được thiện cũng không thành vấn đề, bác Hách mỗi ngày đều gọi điện thoại nhắc nhở An Lai, nói cô và Viên Thanh Cử không ở nhà, một đám người giúp việc không có đối tượng phục vụ đang rảnh rỗi đến mức mỗi ngày lập bàn mặt chực. Cô chỉ cần ra lệnh một tiếng, ông tuyệt đối có thể bao một tá người tới giúp cô nấu cơm quét nhà, lái xe đưa đón.

Buổi trưa sau khi tan học, An Lai và Tú gia cùng đi căn tin ăn cơm. Lục Viên nói với Tú gia quán cà phê gần đó đang tuyển người, có hứng thú muốn làm hay không. Hoa Linh và Lục Viên tỏ vẻ không có thời gian. An Lai nghĩ dù sao Viên Thanh Cử cũng không ở đây, một mình cô tan học rồi cũng không có ai trò chuyện, cô lập tức hỏi: “Có yêu cầu gì không?”

“Không có yêu cầu đặc biệt nào, chỉ cần nhan sắc không phụ lòng người xem, thông minh nhanh nhẹn một chút là được. Thế nào, cậu có quen người muốn đi làm thêm à?”

“Mình đi chẳng lẽ không được?”

“Stop ngay...!” Tú gia cắt: “Cậu đi làm thêm, người kia nhà cậu xử lý làm sao?”

An Lai nhìn thân cây trơ trọi bên đường, giọng điệu vô cùng hiu quạnh: “Người kia nhà mình đi công tác ở nước ngoài rồi, còn không biết bao giờ mới trở về.”

Đôi mắt u oán này làm Tú gia nổi hết da gà: “Được rồi, đừng nhìn mình như vậy. Mang cậu đi là được chứ gì?”

Buổi chiều không có lớp, bọn họ ăn cơm xong liền trực tiếp đi qua đó.

Quán cà phê nằm trong khu xí nghiệp cách trường không xa, qua năm trạm tàu điện ngầm là tới. Người chủ quán phỏng vấn An Lai rất hài lòng với điều kiện bề ngoài của cô, hỏi thêm vài vấn đề nhỏ là thông qua. Sau đó sắp xếp người hướng dẫn.

Quán cà phê không lớn, trang trí theo phong cách Bắc Âu. Có ba ca làm việc sáng trưa chiều, mỗi ca gồm hai người. Hai người kia đang kiêm chức pha chế, thu ngân và phục vụ. Thu ngân, phục vụ không khó, rất dễ bắt đầu làm việc, quan trọng là pha chế. Cửa tiệm chỉ bán cà phê, trà và điểm tâm ngọt. Các món điểm tâm ngọt sẽ do đầu bếp điểm tâm làm sẵn phân lượng của một ngày đặt trong tiệm, không cần quan tâm. Thứ An Lai cần học là pha trà và pha cà phê.

Lúc học tập không có tiền lương, chỉ khi nào pha ra được cà phê và trà được chủ quán thông qua mới có thể bắt đầu làm việc. Vì để mau chóng học xong pha cà phê, buổi tối An Lai gọi điện thoại cho Bác Hách để ông cho lái xe đến trường đón cô về nhà. Cô định trực tiếp học từ đầu bếp trong nhà.

Vừa cúp điện thoại của bác Hách, Viên Thanh Cử đã gọi đến: “Vừa rồi đang nói chuyện với ai vậy?”

“Là bác Hách, bây giờ em định về nhà một chuyến.”

“Sáng mai em không có tiết sao?”

Lúc này An Lai mới nhớ còn chưa báo với Viên Thanh Cử chuyện mình đi làm thêm, cô thuận tiện nhắc tới.

Viên Thanh Cử ngược lại cũng không phản đối, chỉ dặn dò: “Đừng để quá mệt mỏi, nếu thấy khổ thì đừng làm. Còn nữa, mấy giờ em mới xong việc?”

“Chín giờ tối.”

“Quá muộn, lát nữa anh nói bác Hách sắp xếp taxi đi đón em, đến lúc đó em nhớ đưa bác Hách lịch học trên trường.”

“Không cần, ngồi taxi điện ngầm mấy trạm là...”

“Ngoan, đừng để anh lo lắng, được không?” An Lai tựa như nhìn thấy bộ dáng khẽ nhịu mày của anh khi nói những lời này.

“Thật sự không sao mà, em còn đi cùng bạn học nữa, chính là Tú gia, anh cũng biết. Từ quán cà phê đi năm mươi mét là tới trạm xe rồi.”

Bên kia im lặng một lát: “Sau khi tan tầm, về nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Thành giao. Yên tâm đi, em không sao hết. Chín giờ trên đường vẫn còn rất náo nhiệt mà.”

Trở lại nhà ở núi Nghiệp, nghe thấy nguyên nhân An Lai trở về, bác Hách vô cùng không đồng ý, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò đầu bếp dạy dỗ cho cô thật tốt. Trong ánh mắt đau lòng của đầu bếp và bác Hách, An Lai lảng phí không ít loại cà phê rất cực cũng pha ra được cả phê bác Hách khen.

An Lai còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe bác ấy cảm thán: “Ly cà phê đầu tiên phu nhân nấu ra lại không phải là cậu ba uống. Aiz!”

()

Hôm sau bắt đầu làm việc, An Lai làm ra ngô ra khoai, hương vị cũng xem như không tệ. Ông chủ chuyển cô lên chính thức sớm, tiền lương mười đồng một giờ. Ca làm việc là sau khi bọn họ học xong, vì cô và Tú gia có lịch học như nhau nên được sắp xếp làm cùng một ca.

Viên Thanh Cử đã rời đi một tuần lễ, An Lai sống một ngày bằng một năm. Giữa trưa nhận được điện thoại bên kia đại dương, tình huống có chút phiền toái, có thể thời gian công tác phải kéo dài.

Hôm nay, thời tiết âm u, gió đang nổi, không quán không có khách nào. An Lai ngồi trước quầy, ngón tay gõ gõ lịch bàn, buồn bã ỉu xìu tính tính ngày về của Viên Thanh Cử.

Tú gia dọn dẹp xong quay lại ngồi cạnh An Lai, phàn nàn: “Chắc lát nữa sẽ mưa, cũng đã cuối thu rồi, năm nay thời tiết thật khác thường.”

Đúng là khác thường, chẳng những có mưa mà còn mưa không nhỏ. Trong tiệm thoáng cái đã tràn vào không ít khách tránh mưa, náo nhiệt hơn nhiều. Hai người nhất thời có chút bận không kịp thở.

“Một ly cà phê, cảm ơn.” Giọng nam thanh nhuận ấm áp.

An Lai đang bận rộn, cũng không ngẩng đầu: “Vâng, tiên sinh, xin hỏi anh muốn mùi vị gì? Có cần dùng điểm tâm ngọt không?”

Hồi lâu không nghe thấy tiếng trả lời, An Lai ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt thâm thúy.

Về kinh ngạc và kích động còn chưa rút khỏi gương mặt của anh ta, thấy cô ngẩng đầu, anh mở miệng thì thào: “Lai Lai...” Âm thanh nhẹ đến mức như tiếng gió thoảng qua.

Người đàn ông trước mặt dáng người cao gầy, như một gốc cây tùng đứng thẳng. Anh ta mặc trang phục thoải mái, áo khoác vắt trên tay. Tóc có chút ứ, nhưng không chặt vật.

Sau lưng mưa gió mịt mù, anh lại tự mang một vẻ đẹp riêng.

An Lai lại gặp người này. Lần thứ nhất là ở phố hoa ngoài sân vận động, lần thứ hai là hiệu thuốc của lão Trần ở trấn Thanh Hà. Viên Thanh Cử nói người này tên là Thẩm Dự Chương.

48. Chương 48: Khách Quen

“Thẩm tiên sinh, anh cần cà phê gì?” Sau khi trở mắt nhìn, An Lai nhoẻn miệng cười.

Tiếng gọi này như đánh thức Thẩm Dự Chương đang xuất thần: “Em...”

Người xếp hàng phía sau thúc giục: “Tiên sinh, anh có thể nhanh chút được không?”

Thẩm Dự Chương nghiêng người xin lỗi, rút tiền trong ví ra đặt lên quầy: “Cà phê đen, cảm ơn!” Tầm mắt anh chưa từng dịch khỏi An Lai.

“Vâng, xin chờ, phiếu của anh đây, qua bên phải nhận cà phê ạ.” An Lai thuận thực đưa phiếu.

“Người kế tiếp... Chào anh, xin hỏi anh cần gì?”

Mưa to chừng một giờ, sau cơn mưa, mây đen tán đi, ánh sáng rực rỡ bùng lên từ chân trời.

Quán nhỏ cũng thưa thớt dần, chỉ còn vài tốp năm tốp ba. Thẩm Dự Chương ngồi ở vị trí gần cửa sổ, dựa lưng vào cửa sổ, chính là góc độ có thể dễ dàng nhìn đến quầy hàng.

An Lai cũng đã xong việc, cô cầm bình cà phê nóng đi qua: “Thẩm tiên sinh, tôi rót cho anh thêm một ly.”

Sắc mặt Thẩm Dự Chương có chút kỳ quái, nhìn An Lai rót cho anh đầy ly, “Có vô số người gọi anh là Thẩm tiên sinh, nhưng anh lại không ngờ có một ngày cũng nghe thấy em gọi anh như vậy.”

An Lai không biết đáp lời thế nào, đành phải cười cười. Cô ngồi xuống chỗ đối diện Thẩm Dự Chương, ngẩng mặt, tuy không có trí nhớ, nhưng người trước mặt cũng coi như là nửa quen biết, “Anh dùng điểm tâm ngọt không, tôi mời.” Cô không chắc chắn nói, rất nhiều lần ông không thích đồ ngọt, chỉ là trong tiệm không còn món nào khác.

Thẩm Dự Chương lắc đầu: “Em làm như anh là em vậy, một ngày cách đồ ngọt cũng không được.”

Lời này có chút thân mật, An Lai cười gượng: “Ai cũng có sở thích riêng.”

“Em... Hiện tại có ổn không?” Bên kia không tiếp lời cô mà chần chờ hỏi.

“Rất tốt.”

Nụ cười trên mặt cô bé không phải giả, khiến ai nhìn thấy đều có thể cảm nhận được hạnh phúc tràn đầy trong đó. Thẩm Dự Chương tự giễu: “Xem ra là anh hỏi nhiều rồi.” Anh nhìn thoáng qua quán cà phê: “Sao em lại có thể tới nơi này?”

“Việc làm thêm sau giờ học thôi, không có áp lực gì.”

Thẩm Dự Chương nhấp một ngụm cà phê, chất lỏng nóng hổi trôi vào cổ họng, vị đắng lan tràn khắp miệng: “Anh lại quên rồi, em còn đang đi học. Thanh đại?”

“Ừ, cách nơi này rất gần.”

“Em học ngành gì?”

An Lai có cảm giác đang bị trường bồi hỏi thăm, “Tiếng Trung.”

Sau đó lại tẻ nhạt, An Lai cúi đầu giả vờ vuốt vuốt nếp may trên tạp dề, nghĩ xem có nên đứng dậy rời đi hay không.

Thẩm Dự Chương nhìn cô bé nghiêm túc vuốt đều toàn bộ các đường may trên tạp dề, còn vô thức lộ vẻ ảo não trên mặt. Anh khẽ cười, lát sau lại thấy khổ sở. Anh là An Lai lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nhưng lúc này lại khiến cô cảm thấy xấu hổ.

“Nghe nói... em mất trí nhớ, vẫn còn chưa nhớ ra được sao?”

Rốt cục không cần vuốt nếp may nữa, An Lai thở phào một cái, thờ ơ lắc đầu: “Kỳ thực cũng không ảnh hưởng gì, hiện giờ tôi rất tốt. Vận mệnh đã an bài cho tôi mất trí nhớ, vậy đều có ý nghĩa của nó. Ít nhất cũng có thể quên những chuyện không vui trước kia.”

Sắc mặt Thẩm Dự Chương chợt biến trắng, miễn cưỡng nói: “Đúng vậy, vui vẻ là được rồi.”

Chuông gió ở cửa rung lên, có khách vào quán. An Lai nâng bình cà phê lên, hai mắt tỏa sáng, nói: “Tôi đi tiếp khách.” Rót cục cũng có thể cáo từ.

Thẩm Dự Chương nhìn bóng dáng vui sướng rời đi kia, ngực có chút đau xót. Cũng đúng thôi, cô đã quên những chuyện cũ không vui, cũng quên ký ức mười tám năm của bọn họ.

Sau có thêm vài khách lục tục vào quán, An Lai không đến tiếp Thẩm Dự Chương nữa, chỉ có Tú gia qua rót cà phê hai lần. Cô trở về nói thầm với An Lai: “Lại một tên giả vờ. Bức nam.”

“Cái gì?” An Lai đang tính toán sổ sách, lát nữa ông chủ sẽ qua quán.

“Người ngồi bên cửa sổ kia kìa, mình để ý anh ta mấy tiếng rồi. Rót cà phê ba lần, không có tiền mà cứ ngồi đó giả vờ thâm trầm.”

An Lai biết rõ cô đang nói Thẩm Dự Chương, hiện trong tiệm chỉ còn một mình anh là khách. Mỗi lần cô nhìn sang, anh ta đều có thể đối diện với tầm mắt của cô ba trăm sáu mươi độ không một góc chết, bất luận cô đang đứng ở đâu. Cô cứng rắn dời mắt, “Cũng không phải tốn cà phê của cậu, cậu đau lòng cái gì?”

“Chỉ là xem không vừa mắt màn diễn này thôi. Tuy vẻ ngoài tốt, nhưng ai ngờ là quỷ bunn xin đâu.”

An Lai đã tính toán xong: “Trước kia anh ta có tới sao?”

“Không có, bằng không sao mình lại không ấn tượng với nhan sắc bậc này chứ.”

An Lai nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ. Cô giao sổ sách cho Tú gia, “Mình đi nhắc nhở anh ta.”

“Thẩm tiên sinh, chúng tôi sắp đóng cửa rồi. Anh xem...”

“Em sắp tan tầm?”

“Còn mười phút nữa. Chín giờ.” Thần kinh An Lai hơi đông lại, không phải đang cố ý đợi cô chứ?

Cũng may Thẩm Dự Chương đã đứng lên, khoác áo, cất bước đi ra ngoài.

Cuối cùng cũng tiễn được, An Lai nhẹ nhàng thở ra. Nào ngờ sát thần vừa đi hai bước đã dừng lại: “Trước kia em cũng gọi anh là anh bạch tuột.”

“Hả?” Cô nào dám gọi vậy, Viên Thanh Cử trở về còn không chụp chết cô sao!”

“Vậy ư? Tôi không nhớ rõ.”

Trong mắt Thẩm Dự Chương thoáng vẻ thất vọng: “Ít nhất cũng đừng gọi Thẩm tiên sinh, gọi tên anh đi.”

“Thẩm Dự Chương?”

Người đàn ông gật đầu: “Dễ nghe hơn nhiều.”

Chín giờ, ông chủ tới thu sổ sách xong là tan làm. Đi ra khỏi quán, vì ban ngày có mưa nên không khí cũng lạnh hơn chút. Tú gia lấy cái áo khoác lớn trong tủ ra, vây kín cả hai, “Thế nào thế nào, có phải mình có khả năng tiên đoán đặc biệt không?”

“Quả thực rất đặc biệt.”

“Ha ha... cái này mới là ân ái.” Nói rồi cô mở điện thoại, “Nhìn đây nhìn đây.”

Áo choàng rất rộng, vạt áo bao kín nửa người trên của hai cô gái, cái này khiến tạo hình thoát nhìn hết sức kỳ quái, tựa như hai con quái vật đầu xù.

Đèn đường mờ vàng khiến tấm ảnh của hai người nhìn rất nhu hòa. Cô gái cao cao cầm di động nhìn thấy ảnh chụp thì kêu lên.

Cô gái nhỏ nhắn hơn tiến tới: “Không sáng sao?”

“Cái gì chứ, mỗi lần chụp với cậu đúng là tức chết được, cậu quá đoạt ống kính rồi.” Khiến cô gái nhỏ nhắn kia liên tục xin khoan dung.

Thanh xuân tốt đẹp như một giấc mộng, giấc mộng này đã từng thuộc về mình. Mà nay...

Thẩm Dự Chương dụi thuốc, khởi động xe chạy đến cạnh bọn họ, gọi người đã dạy anh bỏ lỡ là ngu ngốc thế nào: “An Lai.”

An Lai không ngờ anh vẫn còn chưa đi, người giật mình hơn là Tú gia, lý giải theo logic của cô là: Người đàn ông lái chiếc xe sang trọng này cả chiều liên tục rót cà phê hóa ra là vì muốn tiếp cận An Lai. Cô hoàn toàn không ngờ tới, nếu như họ không quen từ trước sao anh ta có thể gọi tên An Lai được.

Người đàn ông bị định nghĩa là tiếp cận tán tỉnh kia lên tiếng: “Trời tối rồi, anh đưa các em về.”

Điều này càng làm Tú gia không có ấn tượng tốt, cô bóp An Lai một cái: “Cám ơn, chúng tôi không cần.”

Thẩm Dự Chương cũng nhìn ra địch ý của cô, “Đừng hiểu lầm, chỉ là thấy trời tối rồi, hai em ngồi xe về không tiện thôi.”

An Lai lại bị bóp

“Không cần, anh cũng mau về đi. Phía trước chính là trạm xe rồi.”

Thẩm Dự Chương còn muốn kiên trì thêm, nhưng lại bị An Lai lên tiếng cắt đứt.

“Được rồi, hẹn gặp lại!”

Đêm đó về nhà, An Lai báo bình an cho Viên Thanh Cử theo thông lệ. Vốn cô định nói cho anh nghe chuyện gặp Thẩm Dự Chương hôm nay, nhưng nghĩ lại phản ứng của Viên Thanh Cử mỗi lần thấy Thẩm Dự Chương nên cô lại thôi. Dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, chờ anh trở về cũng được.

Chỉ là không ngờ, sau đó Thẩm Dự Chương như âm hồn bất tán. Được rồi, đây là Tú gia hình dung. Thực tế là cô có thể thường xuyên gặp Thẩm Dự Chương ở quán cà phê. Đôi khi anh mang theo laptop, đôi khi không mang gì cả, chỉ an tĩnh ngồi như vậy.

Có một lần Tú gia cố ý hỏi An Lai lúc Thẩm Dự Chương đến quầy chọn đồ uống, “An Lai, chồng cậu bao giờ thì trở về? Thời gian này mình chăm sóc cậu lâu như vậy thế nào cũng phải mời mình một bữa cơm mới được.”

An Lai biết rõ dụng ý của cô, tuy cảm thấy buồn cười nhưng vẫn phối hợp nói: “Sắp rồi.”

Thẩm Dự Chương làm như không nghe thấy, chọn đồ uống rồi đi đến chỗ dành riêng cho mình.

Theo Tú gia quan sát thì, loại đàn ông này biết rõ nữ thần đã có chồng rồi thì sẽ rút lui nhanh thôi, nhưng ngày hôm sau anh ta lại tới đúng giờ khiến cô hận không thể ném khăn lau vào mặt anh ta. Cô nói với An Lai: “Lão nương thấy hần là sơn dương lạc đường, có lòng tốt dẫn dắt hần đừng để lầm được lỡ bước. Ai ngờ hần vẫn cứ khăng khăng một mực, còn muốn thông đồng với phụ nữ đã có chồng nữa.”

An Lai loay hoay lấy cà phê, nghe vậy thì buồn cười: “Đừng như vậy, sao cậu biết người khác không phải chỉ đơn thuần đến uống cà phê thôi chứ?”

Hành động của Thẩm Dự Chương ban đầu cũng làm An Lai thấy rất phức tạp, nhưng mỗi lần anh đều chỉ đến chọn cà phê rồi yên tĩnh ngồi, không có làm thêm chuyện gì, không nói lời dư thừa gì. Dần dần An Lai cũng thả lỏng, cười thầm mình quá tự kỷ. Khi rảnh rỗi còn có thể tán dóc với anh, lâu dần cũng trở thành bạn bè bình thường.

Cách nhìn của Tú gia lại là: “Anh ta đang muốn cậu thả lỏng cảnh giác, cậu ngàn vạn đừng bị mắc lừa.”

“Mình đã kết hôn rồi.” An Lai lại cường điệu lần nữa.

“Cho nên anh ta mới đáng giận!”

“...” An Lai đành phải nghe theo cô, xem ra Thẩm Dự Chương bất luận thế nào cũng chạy không thoát khỏi sổ đen của cô nàng rồi.

Hôm nay lại làm ca tối. Ca tối của quán cà phê là từ bốn giờ chiều đến chín giờ tối. Khoảng thời gian này là bận rộn nhất. Tú gia có việc phải đi, ông chủ sắp xếp một nữ sinh khác làm cùng cô. Cô đến hơi trễ, đi

có chút vội vàng. Vừa mới ra cửa trạm xe điện ngầm đã bị một cô gái đang ăn Kanto đụng vào người, nước mì hồng cay giội lên quần áo An Lai.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác cổ lật màu trắng, dầu mỡ hiện rất rõ ràng trước ngực. Cô bé đụng phải cô sợ đến choáng váng, không ngừng nói xin lỗi, mắt hồng hồng sắp khóc. Nữ sinh làm cùng ca với cô lại vừa gửi tin nhắn hỏi cô tối chưa. An Lai trấn an cô bé, còn đang suy nghĩ xem phải trả lời tin nhắn thế nào. Ngay lúc bực bội, chợt cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Phòng trọ của anh ở gần đây, em qua xử lý một chút đi.”

Là Thẩm Dự Chương.

An Lai vô thức muốn tránh đề nghị này.

“Đừng cự tuyệt vội, hiện tại cho dù em thuê xe chạy về thay quần áo thì cũng không kịp. Phòng của anh ở ngay sau tiểu khu.” Anh chỉ chỉ tòa nhà cao tầng đằng sau.

An Lai nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút nữa là giao ban. Cô cắn răng một cái, gật đầu.

Nhà trọ của Thẩm Dự Chương gồm hai phòng ở, một phòng ngủ, một thư phòng. An Lai vừa vào cửa đã cởi áo khoác ngoài, lên tiếng hỏi toilet ở đâu rồi vội vàng chạy đi. Lúc đi ngang thư phòng, cửa không khóa, cô vừa hay nhìn thấy bức hình treo trên tường đối diện.

Ngày xuân vui vẻ ảm áp, vạn hoa nở rộ. Thiếu nữ váy trắng ngồi trên bàn đu dây đang đu rất cao, tươi cười sáng lạn... Chính là bộ quần áo cô đã nhìn thấy tại bảo tàng mỹ thuật lúc trước. Khi ấy các bạn cùng phòng còn hỏi cô có phải là thiếu nữ đó không.

Mà bây giờ, An Lai quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đang đổi giấy trước cửa. Cô không tin đây là trùng hợp.

49. Chương 49: An Vãng

Lúc này cô cũng không nghĩ nhiều, đẩy cửa toilet ra rửa vết dầu mỡ. Thẩm Dự Chương vào phòng ngủ, chốc lát sau đã ra, đứng trước cửa phòng toilet nói: “Đừng rửa nữa, em mặc cái này trước đi.”

Tay trái anh đang cầm một áo khoác kiểu nữ, tay phải còn cầm giá áo.

Vết mỡ trên áo cũng không thể rửa ra, hơn nữa quần áo ướt hong khô cũng không dễ, có sẵn quần áo sẵn thì vừa hay. Cô không trì hoãn thêm, rửa tay xong liền nhận lấy, thuận miệng hỏi: “Của bạn gái anh sao?”

Thẩm Dự Chương nhìn cô, nói một câu làm cô cả kinh: “Của em.” Rồi anh quay người về phòng cất giá áo, để lại mình An Lai tiêu hóa loại tình tiết thần kì này.

Áo khoác trong tay màu lam nhạt, cổ áo và vạt áo đều có đường viền lá sen, rất có cảm giác thiếu nữ.

Thẩm Dự Chương: “Là quần áo nhiều năm trước của em, nhưng em cũng không có cao thêm, hẳn là mặc được.”

Một câu kéo hai người vào bầu không khí vô cùng tế nhị. An Lai thở ra một hơi, gượng gạo nói sang chuyện khác: “Bức hình này là sao vậy?”

Thẩm Dự Chương phối hợp không tiếp tục nói đề tài kia nữa. Anh đẩy rộng cửa thư phòng ra: “An Vãng vẽ, nó rất có thiên phú.”

Đôi mắt An Lai mờ mịt. An Vãng? Dường như đó là em trai cùng cha khác mẹ của cô mà Viên Thanh Cử từng nhắc đến, nghe nói trước đó quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm. Những chuyện khác cô không biết được bao nhiêu.

“Phải rồi, em cũng đã quên.” Thẩm Dự Chương cười chua chát: “Đi thôi, em sắp muộn rồi.”

An Lai hiện giờ không muốn để ý đến chuyện trẻ hay không trẻ nữa, “Tôi đã từng thấy bức họa này ở viện mỹ thuật, nghe nói là tác phẩm của một sinh viên. An Vãng học ở đó sao?”

“Ừ, năm nay đã là năm thứ tư.”

An Lai muốn gặp lại người em trai cô đã quên đi này, trước đây chỉ nghe Viên Thanh Cử nói nó đã theo mẹ đi tái giá. Nhưng cô không biết hai người họ sống cùng một thành phố.

An Vãng có lẽ là người duy nhất có cùng huyết mạch với cô trên đời này.

Thẩm Dự Chương nhìn ra vẻ chờ mong của cô: “Em muốn gặp nó? Hôm nay hơi trễ rồi, ngày mai đi, anh sẽ sắp xếp.”

Lần này An Lai không cự tuyệt ý tốt của anh: “Cảm ơn.”

“Lai Lai, không cần phải nói với anh hai chữ này.” Nhấn nhện một lát, cuối cùng Thẩm Dự Chương vẫn nói ra.

“Cần. Lần sau tôi mời anh đến quán uống cà phê.” Cô làm như không phát hiện sắc mặt cứng nhắc của Thẩm Dự Chương khi cô tận lực giữ khoảng cách người xa lạ, “Đã trễ rồi, tôi phải đi.”

“Ừ.” Anh miễn cưỡng cười cười, tiễn cô ra cửa.

Hôm nay Thẩm Dự Chương lần đầu tiên không đến quán cà phê, An Lai cũng nhẹ nhàng thở ra. Qua chuyện sáng nay, An Lai có thể cảm giác được Thẩm Dự Chương vẫn còn tình cảm với cô. Cô cũng không muốn dây dưa với anh quá nhiều, lại hơi hối hận đã đồng ý để anh hỗ trợ tìm An Vãng. Cô hẳn là nên trực tiếp nhờ bác Hách làm giúp.

Tuy ảo não, nhưng hôm sau điện thoại của Thẩm Dự Chương vẫn tới đúng hẹn. Chuyện tìm An Vãng xem như thuận lời, Thẩm Dự Chương nghe nói An Vãng đang ở phòng ngủ, bọn họ trực tiếp lái tới dưới lầu ký túc xá. Kết quả phòng ngủ không có ai, lại nghe nói An Vãng đã đến phòng học mỹ thuật, cả hai hỏi thăm một đường mới qua tới.

An Lai xuống xe, phát hiện Thẩm Dự Chương vẫn còn ngồi bất động trong xe. Cô gõ gõ cửa: “Anh không đi sao?”

“Vì... có chút chuyện, An Vãng hẳn là không muốn gặp anh.” Nói rồi anh lại lắc đầu: “Thôi, anh đi cùng em.”

An Lai cũng không hỏi thêm, xoay người đi vào khu nhà học. Phòng mỹ thuật nằm trên tầng cao nhất, lấy ánh sáng tốt nhất. Cô chần chừ ngoài cửa phòng, không dám đi thẳng vào.

Thẩm Dự Chương hỏi: “Cận hương tình canh khiếp*?”

(*) Cận hương tình canh khiếp: Người xa quê lâu ngày khi về lại quê sẽ thấy sợ hãi 1 cách khó hiểu, ý nói An Lai gặp lại người nhà cảm thấy bồn chồn lo lắng.

An Lai lắc đầu: “Lúc trước vẫn muốn được sớm gặp mặt, hiện giờ thật sự gặp thì không biết phải đối mặt thế nào. Tôi không còn nhớ gì cả.”

Trong phòng mỹ thuật không chỉ có một người, nam nữ đầy đủ, đều đang vẽ tranh, nhưng không có giáo sư. Thẩm Dự Chương kéo An Lai đến gần cửa sổ: “Em đoán thử xem người bên trong ai là An Vãng?” Một sinh viên ngồi gần cửa sổ ngược lên nhìn bọn họ một cái rồi lại tiếp tục vẽ tranh sơn dầu.

An Lai đảo mắt một vòng, tầm mắt cuối cùng rơi vào lưng một nam sinh đang đứng. Cậu ta khoảng một mét bảy lăm, mặc áo len cao cổ và quần thường. Không nhìn thấy gương mặt nhưng có thể thấy nội dung bức tranh cậu đang vẽ, là bức hai con cún con màu vàng đi chưa vững, loạng choạng dựa vào nhau dùng ánh mắt tò mò ngắm nhìn thế giới. Bức họa sắp hoàn thành rồi, An Lai không hiểu nghệ thuật, nhưng bức họa này làm lòng cô cảm thấy ấm áp.

Thẩm Dự Chương nhìn theo tầm mắt cô, cười cười: “Có lẽ đây chính là sức mạnh của huyết mạch tương liên.”

“Đó là An Vãng sao?”

“Hiển nhiên rồi, cho dù em đã quên, nhưng trong nhiều người như vậy em vẫn có thể tìm thấy cậu ta từ ánh mắt đầu tiên. Cho nên em hoàn toàn không phải lo lắng gì cả.” Anh gõ cửa sổ: “Bạn học, xin gọi An Vãng giúp tôi.”

Người nọ nhìn anh một cái, giương giọng hô: “An Vãng, có người tìm.”

An Vãng nhìn sang, giận tái mặt đi ra ngoài.

An Lai cũng không ngờ câu nói đầu tiên An Vãng nói với cô lại là: “Sao chị vẫn đi cùng hắn ta?”

Ách, đổ ập xuống một câu như vậy, An Lai cả kinh không biết phải phản ứng làm sao. Cô bị An Vãng kéo một cái ra sau lưng, cậu nhìn chằm chằm Thẩm Dự Chương cao hơn mình nửa cái đầu, khuôn mặt xanh mét. An Lai lo lắng cậu nổi bão, nhưng cuối cùng cậu chỉ dùng giọng mệt mỏi nói: “Nếu anh vẫn còn nhớ đến tình cảm trước kia với chị tôi, thì buông tha chị ấy đi.”

Thẩm Dự Chương không đáp, chuyển hướng sang An Lai: “Hai người trò chuyện, lát nữa anh tới đón.”

An Lai hoàn toàn không có cơ hội chen vào, An Vãng trực tiếp từ chối: “Lời của tôi anh không nghe thấy sao? Chị tôi không cần anh.” Dứt lời cũng không quản Thẩm Dự Chương, kéo An Lai đi thẳng vào một phòng học trống. An Lai nhân cơ hội quay đầu lại, vừa lúc thấy Thẩm Dự Chương vẫy tay với cô.

An Lai tìm một cái ghế ngồi xuống, An Vãng trực tiếp ngồi lên mặt bàn đặt đối diện. Lúc này An Lai mới có cơ hội nhìn cậu kỹ hơn. Bọn họ có năm phần tương tự, chỉ là An Vãng đen hơn một chút, tóc hơi dài, thỉnh thoảng cậu đưa tay lên cào cào tóc. Đúng là một mỹ thiếu niên suất khí tuần dật, An Lai hơi cảm thấy tự hào, cô cười nhẹ.

“Cười cái gì?” An Vãng thấy cô bật cười, cậu lấy hộp thuốc trong túi ra, châm một điếu.

An Lai nhìn động tác thuần thục của cậu, cũng nhận ra cậu nghiện thuốc: “Em còn vị thành niên.”

“Thôi, không hút trước mặt chị.” An Vãng bỏ thuốc lại vào hộp.

“...” Bằng mặt không bằng lòng như vậy thật sự có thể chứ?

“Nghe nói trước đây chị bị thương ở đầu?”

Giọng điệu này! Ngữ khí này! Em thật sự xác định em là em chị mà không phải cha chị sao?

An Lai âm ứ: “Đúng đó, không nhớ rõ chuyện trước kia nữa, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống.”

“Em thấy cũng được, chỉ bằng đầu óc này của chị, bị thương hay không cũng không ảnh hưởng gì lớn.”

“...” Lời trào phúng hiển nhiên này có thể dùng để nói chuyện với chị gái sao?

An Lai cũng không biết làm thế nào mà đối thoại lại trở nên kỳ quái như vậy. Chị em cùng kính nhau? Rừng rưng gặp lại đâu?

An Vãng cắt đứt vẻ ngẩn ngơ của cô: “Không phải nói mất trí nhớ à, sao chị lại đi chung với họ Thẩm rồi? Anh rể đâu?”

“Anh rể?” An Lai chậm nửa nhịp mới nhớ tới anh rể trong miệng An Vãng là chỉ Viên Thanh Cử, nghe thật không tự nhiên mà. Thằng nhóc đáng chết, lâu không gặp vậy cũng không gọi cô một tiếng chị mà thăm hỏi ân cần anh rể trước. Cô thuận miệng trả lời: “Anh ấy đi công tác rồi.” (mình giải thích 1 tí, ở đây AV đang xưng với AL là “ta-người” chứ không xưng “tỷ-đệ”, mình không biết đổi thành xưng hô nào cho phù hợp nên để là “chị-em”, chứ thực ra AV vẫn chưa gọi AL là chị nha. Ai có hiến kế nào thì góp ý với mình, mình sẽ sửa lại @@)

Sắc mặt An Vãng cổ quái: “Cho nên chị đi tìm họ Thẩm?”

“Không phải, em hiểu lầm cái gì rồi vậy?” An Lai nhìn chằm chằm cậu, nửa ngày mới ra kết luận: “Không phải em cho là chị thừa dịp anh rể em đi công tác mà vượt tường chứ?”

An Vãng tuy không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

An Lai ghen một ngum máu ở ngực: “Là ngẫu nhiên gặp phải, không đúng, chị sao phải giải thích với em chứ. Chị mới là chị em, chị lớn hơn em!”

An Vãng không cho là đúng: “Chỉ bằng em nhỏ em chị hai tuổi nhưng đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, mà chị mới tới năm hai.”

Lúc này An Lai mới phản ứng ra: “Đúng vậy, vì sao?”

An Vãng đồng tình nhìn cô, một lúc sau cô mới giật mình tỉnh ngộ ra cậu nhóc đang thương cảm cho chỉ số thông minh của cô. Cô che mặt, còn để cho người tốt làm chị nữa không đây?

An Vãng nghiêm mặt: “Anh rể không tệ, chị đừng có ngốc nghếch bỏ lỡ lần nữa. Cách người họ Thẩm xa một chút đi.”

An Lai nhú mày: “Em hiểu anh ấy?”

“Anh ấy thường xuyên đến trường gặp em, gửi em chút dụng cụ vẽ với quần áo gì đó. Có đôi khi cũng sẽ mang một ít món ăn vặt chị làm.” An Vãng thờ ơ nói.

An Lai hơi tỉnh táo lại: “Hai người vẫn giữ liên lạc, em cũng biết chị ở đâu, vậy sao em không liên lạc với chị?”

“À...” Cậu nhóc nghiêng người, nhìn ra cửa sổ: “Có mặt mũi nào tới gặp chị? Lúc chị gả đến nhà họ Viên, nửa phần đồ cưới cũng không có. May mà người ngốc có ngốc phúc, anh rể đối xử với chị không tệ.” Cậu thở ra một hơi: “Hai năm này hai người huyền não âm ỉ, em càng thêm không dám đi gặp chị. Để em nhìn thấy chị thăm bao nhiêu sao?”

An Lai không biết, bầu không khí đột nhiên trở nên thương cảm, “Em còn nhỏ, những chuyện này không phải chuyện em nên lo lắng.”

“Chị.” Cậu nghiêng khuôn mặt đã ướt nước mắt: “Nhà họ An tan tác, cũng chỉ còn lại hai chúng ta. Em cũng muốn để chị khi bị nhà chồng ức hiếp còn có nơi trở về, có người dựa vào. Huống chi chị còn dùng phương thức khuất nhục như vậy gả vào nhà họ Viên!”

An Lai lần đầu tiên được nghe nhắc đến chuyện này, khàn khàn hỏi: “Cái gì gọi là ‘Chị dùng phương thức khuất nhục như vậy gả vào nhà họ Viên’?”

“Chẳng lẽ không khuất nhục sao? Ba tin tưởng Thẩm Dự Chương như vậy, tin tưởng nhà họ Thẩm, cho nên sau đó mới phó thác chị cho bọn họ. Ở thành phố Thanh Yển này người nào không biết chị và Thẩm Dự Chương đã định chuyện kết hôn rồi chứ. Chị là con dâu chưa qua cửa của nhà họ Thẩm. Nhưng bọn họ thì sao? Bọn họ đã làm cái gì?” Cậu rất cục phát bạo, gân xanh trên cổ nổi lên: “Bọn họ ngay lúc thi cốt ba còn chưa lạnh đã đưa chị đến nhà họ Viên, để đổi lấy tiền đầu tư của anh rể vào công ty họ Thẩm!”

50. Chương 50: Ngoài Ý Muốn

“Không... Không biết... Ừm.” An Lai nghe vậy, cổ gượng cười: “Chị nào có ngốc như vậy. Tội chị có giấy hôn thú, nếu chị không muốn, ai có thể ép chị gật đầu được chứ. Em nhất định là nghe tin đồn nhầm rồi.” An Lai cũng không biết bản thân mình thế nào, nhưng tiềm thức cô lại khiến cô bài xích không muốn tin lời An Vãng nói... Cô chỉ phản bác theo bản năng thôi.

An Vãng kéo tóc cô, kéo tới phát đau. Cậu rất bất đắc dĩ với sự ngây thơ của cô, nhưng trên hết là vui mừng, ít nhất hiện giờ Viên Thanh Cử bảo vệ cô không tệ: “Chị ngốc như vậy, tùy tiện dụ dỗ là có thể lừa chị cam tâm tình nguyện hi sinh vì tình yêu rồi.” Mấy chữ cuối cùng cậu gần rất mạnh.

Sắc mặt An Lai trắng bệch, cứng ngắc ngồi trên ghế. Lượng tin tức cô thu được hôm nay có hơi lớn...

“Anh rể không cho chị biết là do cảm thấy chị đã quên những chuyện phiên lòng này, nên không chủ động nhắc tới làm chị thương tâm nữa. Chỉ là, chị, em không muốn chị có quan hệ với người họ Thẩm một lần nữa!”

An Lai ôm đầu, khoác khoác tay: “Đừng nói nữa, để chị bình tĩnh lại.”

An Vãng ngồi xổm xuống, đau lòng ôm đầu vai An Lai: “Chị, đừng gây người nữa, hãy sống tốt cùng anh rể đi.”

“Tội chị thật sự rất tốt.” An Lai dở khóc dở cười. Nhưng mà nếu không phải cậu hoài nghi cô và Thẩm Dự Chương gương vỡ lại lành thì cũng sẽ không nói nhiều với cô như vậy. An Lai đập cậu: “Được rồi, vừa hay hôm nay thứ Sáu, về nhà dùng cơm với chị đi. Em cũng còn chưa biết chị đang ở đâu.”

An Vãng không muốn lăm, nhưng cuối cùng vẫn đứng thẳng dậy: “Em đi thu dọn trước.”

An Lai nhân cơ hội nhấn một tin cho Thẩm Dự Chương: Hôm nay đã làm phiên anh rồi. Anh về trước đi, tôi gọi tài xế trong nhà đến đón.

Bên kia đáp lại rất nhanh: Được.

An Lai gọi điện thoại cho bác Hách để ông bảo tài xế tới.

Bác Hách vô cùng nhiệt tình với thông báo của An Lai, vui vẻ chuẩn bị cái này cái nọ, còn nhiệt tình hơn là chị ruột là cô nữa. An Vãng ở lại hai ngày, hai chị em dùng phương thức điện đảo thành anh em ở cùng nhau, bác Hách thấy vậy còn khen khiến An Lai mặt đầy vạch đen.

Nghe được An Lai tìm đến cậu là vì bức họa trong nhà Thẩm Dự Chương, An Vãng trầm mặc.

“Em sẽ mang về.”

“Trước đó em không biết người mua tranh là anh ta sao?”

An Vãng làm vẻ mặt chị quá đần độn: “Nếu biết thì em còn bán cho anh ta sao?”

“...” Ở chung với em trai kiêu ngạo như vậy thật sự quá mệt mỏi mà, bất cứ lúc nào cũng sỉ nhục chỉ số thông minh của cô.

Tuy An Lai cũng không muốn chân dung của mình đặt tại nhà một người đàn ông khác, nhưng tiền bạc giữa An Vãng và Thẩm Dự Chương đã thanh toán xong cả rồi.

“Có thể lấy về được sao?”

“Chuyện này chị không phải quan tâm!”

Té ngã! Em cho rằng chị thật sự muốn quan tâm sao!

Kết quả là ở một lần An Lai đến quán cà phê làm việc lần nữa, An Vãng tiện đường đưa cô đến tiệm. Dù sao nhà trọ Thẩm Dự Chương cách đây cũng không xa.

Hôm nay An Lai làm ca sáng, An Lai cũng tới sớm, lúc hai người đến thì Tú gia vừa mở cửa được không lâu. Lúc cô và Tú gia vào phòng thay quần áo đồng phục, Tú gia tóm cô lại: “Được lắm đó, Tiểu An An, vừa thông đồng mỹ nam này ở đâu vậy, lần này còn là một miếng thịt tươi nữa.”

“Ngừng! Đó là em trai mình, mấy tháng nữa mới tròn mười tám. Con trâu già cậu đừng hòng gặm.”

“Em trai cậu sao. A... đúng là có chút giống.” Tú gia bụm mặt An Lai nhìn nhìn: “Gen nhà cậu thật khiến người khác phải đổ kị.”

Hai người cười vui một lát rồi bắt đầu làm việc.

Người khách đầu tiên, ngoài dự đoán của mọi người, là Thẩm Dự Chương. Lúc đó An Lai đang ở sau bếp, là Tú gia tiếp. An Lai vừa ra thì thấy An Vãng và Thẩm Dự Chương ngồi cùng một bàn, trên bàn đặt vài cốc tiền.

Thẩm Dự Chương uống một ngụm cà phê: “Không phải cậu nói muốn đi du học sao?”

“VẬY CŨNG KHÔNG CẦN TIỀN CỦA ANH! TÔI KHÔNG CHỊU TRÁCH NHIỆM CHỮA TRỊ LƯƠNG TÂM BẤT AN CHO ANH.” AN VĂNG THẤY AN LAI TỪ PHÒNG BẾP ĐI RA, NÓI TIẾP: “ANH ĐẾN ĐÂY LÀ CÓ Ý GÌ, LẠI MUỐN LỪA GẠT ĐỒ NGỐC KIA SAO?”

An Lai: “An Văng, em đừng nói nhảm.”

Thẩm Dự Chương uống một hơi hết cà phê còn lại, đứng lên: “Cậu ta không nói nhảm.”

An Văng hừ lạnh một tiếng, chợt nghe Thẩm Dự Chương nói: “Lai Lai, em có thể cho anh một cơ hội nữa được không?”

An Lai không ngờ anh ta lại phát rồ như vậy: “Tôi đã kết hôn rồi!”

“Anh không quan tâm!”

“Tôi quan tâm!” An Lai thở ra một hơi: “Tôi hỏi anh, năm đó, anh thật sự đã dùng tôi để đổi lấy tiền đầu tư của Viên Thanh Cử sao?”

Thẩm Dự Chương cũng không trả lời, nhưng nỗi hối tiếc mãnh liệt trong mắt anh ta đã nói lên hết thảy.

“Anh đi đi! Về sau đừng bao giờ đến nữa.”

Thẩm Dự Chương bước lên hai bước: “Lai Lai. . .”

“RẦM!” Cửa tiệm bị một lực lớn đẩy ra, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Người đến là một cô gái xinh đẹp rực rỡ, hơn hai mươi tuổi. Dáng người cô ta cao gầy, mặc tây trang già dặn thêm vẻ ý nghị. Cô ta nhìn thoáng qua tình hình trong tiệm một lát, cuối cùng đi đến trước mắt An Lai: “An Lai, cô đứng là âm hồn bất tán!”

An Lai: “Cô là ai?”

“Ồ, chẳng những bản lĩnh thông đồng với nam nhân tăng mà còn biết đóng kịch nữa. Cô giả vờ cái gì.”

An Văng tiếp lời: “Lâm tiểu thư, xin chú ý cách dùng từ của cô.” Nói xong cậu thì thầm bên tai An Lai: “Cô ta tên Lâm Lạc, là con dâu được nhà họ Thẩm lựa chọn, chẳng qua Thẩm Dự Chương chưa từng thừa nhận với người ngoài.”

Bên kia, Thẩm Dự Chương không vui nói: “Cô tới đây làm gì?”

“Hừ,” Lâm Lạc tìm chỗ trống, tùy ý ngồi xuống: “Không làm gì cả, chỉ tới thăm một chút anh đang làm gì khoảng thời gian này mà tìm khắp nơi không thấy bóng dáng thôi.”

“Cô theo dõi tôi?”

“Nói khó nghe như vậy làm gì? Em chẳng qua chỉ quan tâm anh.”

Thẩm Dự Chương xoay người: “Tôi không cần sự quan tâm của cô, cô cũng không còn tư cách quản chuyện của tôi nữa, về đi!”

“Ha ha,” Lâm Lạc vẫn bình thản, cười lạnh một tiếng: “Tôi về để cho hai người thông đồng với nhau sao? Tôi nói này, An Lai, cô còn biết xấu hổ hay không? Viên Thanh Cử coi chừ là một nhân vật cao cấp ở Thanh Yển này rồi, cô còn không giữ thể diện cho anh ta nữa.”

Tú gia không hiểu rõ gút mắc của bọn họ, nhưng cũng hiểu được đại khái. Hiện giờ nghe cô gái kia nói vậy, tính tình nóng nảy lập tức bộc phát, không đợi An Lai nói gì An Văng đã văng tục với Lâm Lạc: “Con bà nó, đồ bệnh thần kinh này lúc sinh cô để quên não trong bụng mẹ sao? Nói chút đạo lý đi được không? Là An Lai nhà chúng tôi bị tên đàn ông rắp tâm bất lương này quấy rầy. Bản thân không giữ được đàn ông lại tới cửa khóc om sòm thì có năng lực gì? Có bản lĩnh thì buộc người vào dây lưng quần của cô không cho anh ta xuất môn gây họa đi. Chẳng qua nhìn cô như vậy, cho dù có để lại mấy lần thì cũng không biết được kỹ năng này đâu.”

Lâm Lạc giận quá hóa cười: “Nói không sai, nhưng tôi sẽ không giả vờ đáng thương đi dụ dỗ đàn ông, ai bảo tôi trời sinh không có mệnh gây tai họa chứ!”

An Lai nghe cô ta vừa cười vừa nói, không giống như là mắng người đơn thuần: “Cô có ý gì?”

“Chị, đừng để ý cô ta, đuổi ra ngoài là được rồi. Thẩm Dự Chương, là anh có lỗi với chị tôi trước, hiện giờ chị tôi sống rất an ổn, anh lại dẫn người tới gây náo loạn là có ý gì? Nếu anh còn là đàn ông, có chút trách nhiệm thì tranh thủ thời gian dẫn người đàn bà chanh chua này của anh đi đi, đừng để tôi xem thường anh thêm nữa! Nếu không, tôi không thể đảm bảo là không đánh phụ nữ đâu!” An Vãng hung hăng nói.

Lâm Lạc hất tay Thẩm Dự Chương đang kéo cô ra: “Ai có lỗi với ai hả? Lúc trước đi nhà họ Viên đối lấy tiền đầu tư là cô tự gạt đầu, cũng không ai ép cô. Hơn nữa năm đó công ty nhà họ Thẩm gần như phá sản là do ai làm hại? Không phải do ông chồng Viên Thanh Cử hiện giờ của cô một tay tạo thành sao? Ha ha, nói không chừng lúc đầu chuyện ba cô rớt đài cũng là do Viên Thanh Cử bày ra hết đây.”

“Không thể nào!”

“Có gì không thể? Sau khi ba cô xuống ngựa, Viên Hồng Uy lên đài, Viên Thanh Cử lại cưới cô. Một công đôi việc, nhà họ Viên là được lợi lớn nhất, có gì mà không thể! Cho nên, tôi thật đúng là muốn hủy gương mặt hại nước hại dân này của cô!” Nói rồi cô ta nhấc bình cà phê trên quầy lên.

Bên trong là cà phê An Lai vừa nấu ban nãy, còn rất nóng. Thấy Lâm Lạc hất về phía cô, cô vội vàng tránh đi. Nhưng mà cà phê rất nhiều, nhất thời không thể tránh hết được. An Vãng đứng cách cô gần nhất thấy vậy, quay đầu che cho cô, đẩy cô ra phía sau. Đằng sau là chiếc bàn vuông nhỏ, An Vãng dùng sức quá mạnh, An Lai đụng lưng vào bàn. Bình cà phê cuối cùng đập vào lưng An Vãng, ụt một mảng lớn.

Tú gia cũng sợ choáng váng, lúc này mới phản ứng kịp, “Tiểu An An, cậu không sao chứ?”

An Lai đỡ lưng chậm rãi ngồi xuống, eo đau nhức, bụng như sung huyết. Chỉ đụng một chút thôi sao có thể đau như vậy? An Lai kéo kéo An Vãng bên cạnh: “Không biết đụng vào đâu rồi, hình như không ổn, đưa chị đi bệnh viện đi.” Chỉ mới chốc lát mà cô đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

An Vãng cũng bị dọa, ôm An Lai chạy ra ngoài. Tú gia lấy điện thoại run rẩy gọi cho ông chủ.

Lâm Lạc vẫy vẫy cánh tay dùng sức quá mạnh: “Hừ, đúng là giả bộ đáng thương.”

Thẩm Dự Chương trầm mặt rống một tiếng: “Cô câm miệng!”

Bây giờ là chín giờ sáng, là giờ đi làm cao điểm, không dễ gọi xe. An Lai chôn mặt trước ngực An Vãng, tay siết chặt áo cậu.

Thẩm Dự Chương dừng xe trước mặt ba người: “Ngồi xe tôi đi.”

Lúc này An Vãng cũng bất chấp, ôm An Lai vào ghế sau. Cũng may bệnh viện nhân dân ở ngay gần đó, mười phút đã tới. Sau khi kiểm tra sơ bộ, bác sĩ đều đều nói: “Có dấu hiệu sinh non, chuyển khám gấp.”

An Lai ngẩn ra, ngay cả đau đớn cũng quên, trong đầu lặp đi lặp lại lời bác sĩ: Dấu hiệu sinh non. . . Dấu hiệu sinh non. . .

Nói cách khác, cô mang thai. Nhưng đứa bé này cô còn chưa kịp biết nó tồn tại thì đã phải rời khỏi nó rồi. Trong đầu hiện lên khuôn mặt của Viên Thanh Cử, An Lai chậm rãi xoa bụng. Cô chưa từng sợ hãi như hôm nay.

Tú gia và An Vãng cũng choáng váng, sau khi kinh ngạc, thay vào đó là phần nộ. An Vãng xoay người, hung hăng đấm một quyền vào mặt Thẩm Dự Chương, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thẩm Dự Chương, thằng khốn!”

An Lai có giữ được đứa bé không đây. . .

51. Chương 51: Vị Ương*

(*) Vị Ương: Là một từ đa nghĩa, trong đây (có lẽ) nó mang nghĩa là “vẫn chưa hết, chưa tận, chưa dùng lại. Có thể hiểu thoát ý rằng là “vĩnh viễn”. Do mình cũng không rành lắm chữ nghĩa tiếng Trung nên chỉ có thể giải thích đại khái vậy thôi. ^^!

Thẩm Dự Chương bị đánh hơi lão đảo, khóe miệng dính tơ máu, anh ta cũng không lau. Vừa mới đứng vững thì quyền thứ hai của An Vãng đã đến, lần này rất nặng, Thẩm Dự Chương bị đánh ngã xuống đất.

An Vãng dừng tay, thở hổn hển: “Anh thỏa mãn chưa?”

Thẩm Dự Chương ngồi trên nền hành lang ẩm ướt, một tay chống đất, một tay bịt mắt, hai vai khẽ run.

An Vãng cũng không quản anh ta nữa, lấy điện thoại ra lướt đến một số gọi đi. Điện thoại vang hai tiếng đã có người nhận. An Vãng tận lực làm giọng mình không run rẩy: “Bác Hách, chị tôi đang ở trong bệnh viện...”

Trong phòng cấp cứu, nữ bác sĩ sau khi bận rộn một hồi, thấy cô gái nằm trên giường hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm trần nhà. Đầu là phụ nữ, cô đại khái có thể đoán được hiện giờ bệnh nhân của mình đang nghĩ gì. Cô tháo bao tay bẩn xuống, đẩy đẩy nữ bệnh nhân: “Aiz, thai nhi tạm thời được bảo vệ rồi.”

Câu này lập tức làm An Lai tỉnh lại từ trạng thái trống rỗng, hai tay vô thức bảo vệ bụng, dùng giọng chân thành nhất liên thanh nói: “Cám ơn, cám ơn cô.”

“Đừng yên tâm quá sớm, thai này của cô không ổn lắm đâu. Trước ba tháng sẽ rất dễ sảy thai. Cô đã chọn làm mẹ, thì phải phụ trách với thai nhi. Từ giờ về sau cô chú ý dinh dưỡng nghỉ ngơi ăn uống cho tốt. Tình huống lần này chỉ là một nguyên nhân, chủ yếu còn do thể chất của cô có vấn đề, mặt khác có cả dấu hiệu một nhọc nữa, với lại dinh dưỡng không đầy đủ.”

“Tôi sẽ chú ý, bác sĩ.” An Lai cảm ơn lần nữa.

Bác sĩ xem chừng là đã gặp nhiều bệnh nhân như vậy, nên cũng không có phản ứng gì nhiều. Cô phân phó y tá chuyển An Lai sang phòng bệnh thường.

Ngoài phòng cấp cứu, An Vãng và Tú gia đi theo y tá đưa An Lai đến phòng bệnh đơn. Thẩm Dự Chương chậm một bước, bị An Vãng “rầm” một tiếng nhót ngoài cửa: “Anh cút ngay đi!”

“Cám ơn trời đất.” Tú gia nắm chặt hai tay, mười ngón giao nhau. Cô vọt tới trước mặt An Lai, có chút vui mừng phát khóc: “May mà cậu không có việc gì.” Nói rồi lại kích động: “Sinh mạng thật thần kỳ, Tiểu An An cậu đã làm mẹ rồi.”

Thật vậy sao? Ngay cả An Lai hiện tại cũng chưa tìm được đúng trạng thái sắp làm mẹ nữa.

An Vãng không vui lắm bước lên, dùng một ngón tay chỉ vào người đang đứng trước giường bệnh: “Này! Bác sĩ nói chị cần phải nghỉ ngơi.”

“Biết rồi nhóc con, làm như chỉ nhóc mới quan tâm đến An Lai vậy.”

Dựa vào nguyên tắc nam không đấu với nữ, An Vãng bỏ qua lời phàn nàn của Tú gia, nhìn nhìn đồng hồ nói với An Lai: “Vừa rồi em đã gọi điện cho bác Hách, chị nghỉ ngơi đi, bác ấy cũng sắp đến rồi.”

Bác Hách nhận được điện thoại đương nhiên là “ngựa không ngừng vó” chạy tới bệnh viện. Nghe nói An Lai mang thai, ông còn chưa kịp vui mừng thì được cho biết có thể sẽ sinh non, đây quả thực quá khảo nghiệm trái tim già cỗi của ông mà. Nhà họ Viên đang rất trông mong một cháu trai, nếu đánh mất, ông làm sao công đạo với cậu ba, với nhà họ Viên đây? Trước khi lên đường ông đã gọi điện thoại sang nhà chính nói rõ tình huống, loại chuyện liên quan đến mạng người này, cậu ba không có mặt ở đây thì cần một người nhà họ Viên đứng ra làm chủ.

Ông vội vàng vậy mà lại chậm hơn ông nội Viên một bước, vừa đến đã thấy phu nhân nhà mình đang ôm tay ông nội khóc rồi, khóc rất uất ức. Trong lòng ông rất lộp bộp, đứa bé này rốt cục có giữ được hay không?

*

An Lai biết rõ ông nội trông mong cháu trai bao nhiêu, thấy ông vừa vào cửa, trước khi ông mở miệng cô đã khóc thành tiếng: “Ông nội...”

Thứ nhất là cô sợ bị ông nội mắng. Thứ hai là cô cảm thấy rất uất ức, lúc trước cô không biểu hiện ra ngoài với An Vãng tuổi còn nhỏ và Tú gia, bây giờ thấy trưởng bối cô lại không chế không nổi sự mềm yếu và nước mắt của mình.

Quả nhiên, ông nội thấy cô như vậy thì thở dài, cũng biết là hôm nay cô đã bị dọa, ông vỗ đầu cô, ôn hòa an ủi: “Đừng sợ đừng sợ, ông nội tới rồi, sẽ không để con bị bắt nạt nữa.”

Nghe xong lời này, An Lai càng cảm thấy xấu hổ hơn: “Ông, đều là con không tốt, để ông đã lớn tuổi còn phải đến thăm con, quan tâm chúng con.”

“Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt rồi. Hiện giờ con an tâm nghỉ ngơi mới là chuyện chính, đừng suy nghĩ linh tinh gì nữa.” Lão gia tử thấy bác Hách thập thò ngoài cửa, quát một tiếng: “Đến rồi còn đứng ngoài đó làm gì?”

Bác Hách vừa vào phòng đã bị lão gia tử ném một trang giấy tới, ông vội vàng xem, là giấy chẩn đoán. Nhìn thấy thai nhi được chẩn đoán không có việc gì, ông còn sợ mình nhìn lầm, chăm chú xem đi xem lại, sau khi xác nhận thì mới có cảm giác hồi sinh.

Còn chưa vui mừng bao lâu đã nghe thấy giọng nói tức giận của lão gia tử: “Xem rõ chưa?”

“Rõ rồi rõ rồi.” Bác Hách cười đến mức thấy răng không thấy mắt: “Chúc mừng lão gia.

“Có cái gì mà chúc mừng.” Lão gia vùng dậy chống: “Xem rõ rồi thì ông nói cho tôi biết, cái gì gọi là một nhọc quá độ? Cái gì gọi là dinh dưỡng không đầy đủ?”

Tú gia nghe vậy thì rúc người lại, đến khi áp vào tường không thể lùi được nữa mới dừng, cúi đầu cật lực giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình xuống. Ông nội của An Lai thật hung dữ! Dữ cũng không đáng sợ, đáng sợ là cô đã lôi kéo An Lai đi làm thêm; là cô lôi kéo An Lai giảm béo không ăn uống điều độ; là cô lôi kéo An Lai ăn hàng quán không hợp vệ sinh; là cô lôi kéo An Lai nấu mì tôm ăn khuya những khi làm ca tối... Càng nói càng thấy tệ.

Lão gia còn đang nổ sừng với bác Hách: “Bọn nhỏ tuổi trẻ không hiểu chuyện, cho nên mới nhờ ông qua giúp đỡ chăm sóc. Đây là kết quả đó hử?”

Bác Hách cũng chừng năm mươi tuổi rồi mà còn bị lão gia giáo huấn như vậy, An Lai đứng ngồi không yên: “Ông nội đừng trách bác Hách nữa, đều do con. . .”

“Không có chuyện của con.” Lão gia chuyển sang bác Hách: “Cháu dâu nhà họ Viên ta rõ ràng vì một nhọc quá độ và dinh dưỡng không đầy đủ mà suýt nữa sinh non. Nhà họ Viên này là thiếu người làm hay thiếu gia dụng? Con bé một mình ở bên ngoài mà ông cũng không biết cho thêm vài người đi theo?”

“Vâng vâng vâng, lão gia giáo huấn phải, là tôi không suy tính chu đáo.” Bác Hách đã theo lão gia từ rất sớm, cũng không để lời này vào lòng. Ông biết rõ lão gia cũng bị dọa, cần tìm người phát tiết. Hiện giờ lòng ông đã chìm đắm trong tin vui cậu ba sắp có con rồi.

Lão gia thấy ông như vậy, cũng mất hứng, quay sang nói với An Lai: “Lát nữa về nhà ở với ông nội.”

An Lai hoàn toàn không có lý do để phản đối, đương nhiên đồng ý. Mà bác Hách lại bị đả kích, đứa bé của cậu ba nhà ông sao ông không thể tự tay chăm sóc được đây? Chỉ là lão gia vẫn đang nổi nóng, cũng không thể phản đối ngay mặt. Cái này cần bàn bạc kỹ hơn, lòng ông thâm suy nghĩ như vậy.

Lão gia thấy phản ứng của ông mới cảm thấy dễ chịu chút ít. Ông cho rằng ông ra vẻ hiền lành thì lão tử không trị được sao? Cho ông đắc ý! Hừ!

Phòng bệnh lúc này mới an tĩnh lại, An Lai thở phào một cái. Cô lấy điện thoại ra muốn báo tin vui này cho anh biết.

“Gọi cho thằng ba?” Lão gia hỏi, An Lai gật đầu.

Điện thoại hồi lâu mới có người nhận, có lẽ bên kia anh đang bận.

“Lai Lai.”

“Ừm. Anh đang bận sao?”

“Đang họp, có chuyện gì không em?” Trong khoảng thời gian anh đi công tác, biết rõ anh bận, An Lai hiểu chuyện không gọi cho anh vào buổi sáng.

An Lai nghĩ lại, nói cho anh ấy biết cũng không có tác dụng gì, ngược lại còn khiến anh phân tâm. Cô có chút hối hận với sự lỗ mãng của mình. Vì vậy cô nói: “Không có gì đâu.” Giọng điệu rầu rĩ.

“Ha ha, nhớ anh rồi hả? Máy ngày nữa là anh về rồi, em ngoan.”

“Ừ. Anh nhớ chú ý sức khỏe.”

Ông nội Viên tuy không nghe được nội dung bên kia điện thoại, nhưng theo lời An Lai thì cũng đoán ra được thẳng ba tạm thời không thể về. Ông đưa tay: “Cho ông. Ông nói với nó.”

An Lai ngoan ngoãn giao điện thoại.

Lão gia đưa điện thoại bên tai, chợt nghe Viên Thanh Cử nói: “Này. Alo. Bà xã? Em con nghe không?”

“Mày còn biết mày có bà xã ở nhà hả!”

“Ông nội?” Viên Thanh Cử tuyệt đối không ngờ tới An Lai lại ở cùng ông nội, nghe lời này hình như đã có chuyện gì xảy ra. Anh vội hỏi: “Ông, có phải An Lai có chuyện gì không?”

“Còn không biết xấu hổ mà hỏi vậy. Vợ mày mang thai, mày còn bỏ nó ở nhà một mình. Còn không mau chạy về đây cho lão tử!” Ông nội Viên gần như là rít gào với cái điện thoại.

Bên kia vang lên tiếng lách cách loảng xoảng, tiếng hô hấp chần chờ của Viên Thanh Cử truyền đến: “Ông nội, là thật sao? Lai Lai thật sự mang thai?”

Lão gia từ chẳng muốn dông dài với cháu trai ngốc này nữa, tít một tiếng cúp điện thoại. Nhớ năm đó ông cưới Kim Qua, xông vào làn mưa bom bão đạn, cũng coi như anh mình một đời. Nào ngờ lại sinh ra đồng tiểu tử này.

Điện thoại nhanh chóng vang lên, An Lai thấy ông nội không có chỉ thị gì mới, cẩn cẩn thận thận nghe máy: “A lo.” Hiện giờ không ai dám trêu chọc lão gia cả.

Bên kia im lặng chốc lát, sau mới nói: “Lai Lai.”

“Em đây.”

“Là thật sao?” Viên Thanh Cử đề thấp giọng, An Lai biết rõ chỉ khi khẩn trương anh mới như vậy.

An Lai có chút buồn cười, nhưng lại rất hạnh phúc. Cô nhẹ nhàng đáp: “Ừm.”

Bên kia im lặng hồi lâu, im đến mức An Lai cũng cho là anh không nghe được lời cô vừa nói. Đột nhiên cô nghe thấy một tiếng cười cất cao: “Ha ha ha. . .” Giọng người đàn ông khôi phục về trong sách ngày thường, tăng thêm vài phần vui sướng: “Bảo bối ngoan, nhớ chăm sóc mình, chờ anh trở lại. Đồ Liễm, đặt vé máy bay về nước gần nhất cho tôi. . .”

An Lai muốn nói kỳ thật không cần vội như vậy, nhưng bên kia đã cúp. Cô đành bất đắc dĩ tắt điện thoại.

Ông nội an ủi cô: “Đừng lo lắng, nó nuôi nhiều người như vậy cũng không phải ngồi không.”

Lão gia lớn tuổi, tinh thần không được tốt, sau khi chị dâu cả Triển Hoa đến thì khuyên ông và bác Hách về trước.

An Lai vốn sợ bác Hách không chịu đi, nào ngờ cô vừa khuyên bác ấy đã vô cùng vui vẻ đi về rồi.

Ở bệnh viện ông cũng không giúp được gì, về nhà ngược lại còn có một đồng chuyện chờ ông làm. Kế hoạch dinh dưỡng cho phu nhân, kế hoạch ăn uống ngày ở cũ, huấn luyện khôi phục hậu sản. Phòng trẻ cho tiểu thiếu gia, quần áo trẻ em, đồ chơi. . . . Mỗi chuyện đều cần ông phải lo. Ông đương nhiên là rất vui sướng.

Sau đó cậu năm Viên Đông Hành và cậu sáu Bàn Bàn cũng tới thăm An Lai. Buổi chiều sau khi tình hình của An Lai ổn định, mấy người chuẩn bị đón cô về nhà họ Viên.

Ở bãi đỗ xe, bọn họ gặp Thẩm Dự Chương, không biết có phải đang cố ý chờ hay không. Chẳng qua An Lai không đến tiếp chuyện, mấy người kia cũng không ai để ý anh ta. An Lai vào sau xe, Viên Đông Hành nói với Tiểu Bàn: “Lái cho cẩn thận, có nghe không? Anh đi đằng sau.”

Bàn Bàn không kiên nhẫn phát tay: “Còn cần anh nhắc sao!”

Xe khởi động, Viên Đông Hành lùi lại, không vào xe mình ngay mà đi về phía Thẩm Dự Chương, lại giả vờ như đi ngang qua, đứng ở chỗ cách anh ta ba bước. Viên Đông Hành không nhìn anh ta mà cúi đầu vuốt vuốt cúc áo làm bằng đá trắng tinh xảo của mình: “Tôi bất kể trước kia xảy ra chuyện gì, chỉ là hiện giờ chị ba đã gả vào nhà họ Viên, cũng đã có thai.” Anh dừng một chút, giọng lạnh dần: “Thẩm Dự Chương, đừng tưởng nhà này không có người, họ Viên có tới sáu anh em trai.”

Dứt lời, Viên Đông Hành thản nhiên bỏ đi, cũng không quản Thẩm Dự Chương có phản ứng gì

52. Chương 52: Xuân Ấm Ấp

Sau nửa đêm Viên Thanh Cử mới về tới, mang theo khí lạnh đầy người chui vào ổ chăn. An Lai đang ngủ mơ bị lạnh đến khẽ run rẩy, anh vội lui ra ngoài ôm cả vợ cả chăn vào lòng.

An Lai vốn ngủ không sâu, nhận ra hơi thở quen thuộc, cô nửa tỉnh nửa mê duỗi hai tay ra ôm anh: “Ông xã.”

Viên Thanh Cử cọ cọ cằm vào mặt vợ mình, yêu thương không để đâu cho hết. Anh ôm mắt cô, mũi cô, khóe miệng cô: “Bảo bối, anh về rồi.”

Lúc này An Lai mới an ổn thiếp đi trong ngực Viên Thanh Cử.

Sáng sớm hôm sau, trời đổ cơn mưa. Tuy rèm cửa chưa kéo chặt nhưng ánh sáng mờ tối vẫn khiến căn phòng không được rõ ràng.

Khi An Lai tỉnh lại, Viên Thanh Cử đang dựa vào đầu giường nhìn cô, đèn giường mở.

Cô ngang nhiên xông qua ôm eo anh, cọ cọ như con mèo: “Ông xã.”

“Ừ.” Viên Thanh Cử kéo chăn phủ lên đầu vai lộ ra của cô: “Tỉnh rồi? Có còn muốn ngủ thêm hay không?”

“Không cần đâu.” Giọng chưa tỉnh ngủ, nghe rất mềm mại, lười biếng. Tuy miệng nói vậy nhưng cô vẫn dựa vào ngực anh nhắm mắt lại.

“Bé mèo lười.” Người đàn ông ngắt mũi cô: “Có đói bụng không?”

An Lai lắc đầu, nhắm mắt lại nói: “Anh dậy từ lúc nào, sao không ngủ thêm, tối qua muộn như vậy mới về mà.”

Anh vén lại sợi tóc tán loạn của cô, mỉm cười hôn lên đỉnh đầu cô: “Ngủ không được, muốn nhìn em một lát.”

“Ha ha... Ngốc.” An Lai mềm nhẹ cười.

Người đàn ông dịch xuống, đôi tay to khô ráo ấm áp xoa lên cái bụng còn bằng phẳng: “Anh cảm thấy hiện tại anh đã có được toàn bộ thế giới rồi.”

*

Ấm áp buổi sáng không kéo dài lâu, sau khi ăn điểm tâm, có lẽ là nghe từ cậu năm về chuyện hai ngày nay nên Viên Thanh Cử đã tức giận.

Đương nhiên không phải nói Viên Thanh Cử phát giận lớn với An Lai, thực tế là anh chăm sóc cô cẩn thận hơn trước, thỉnh thoảng hỏi đến, cái gì cần cũng nhất định là đưa ngay cho cô. Nhưng An Lai biết rõ anh đang tức giận, cô hiểu rõ người đàn ông của mình.

Khi cô đi tới ôm tay anh, không bao lâu sau anh sẽ rút ra, mà không phải thuận thế ôm cô.

Khi cô âm giọng gọi anh “ông xã”, anh chỉ ừ một tiếng, mà không có phản ứng gì khác.

Và những chuyện tương tự...

An Lai muốn giải thích, nói rõ ràng mọi chuyện với anh, nhưng mỗi lần ngẩng đầu lên nhìn đều bị anh tránh đi. Điều này làm cô rất nhụt chí.

Rốt cục đợi được đến một buổi tối, An Lai đã trở về phòng, nhưng Viên Thanh Cử vẫn chậm chạp ngồi lật tạp chí. Cuối cùng An Lai kìm nén không được, chuẩn bị đi xuống lầu tìm anh. Vừa mở cửa cô đã thấy Viên Thanh Cử bưng một ly sữa đầy bước tới. Nhìn thấy An Lai, Viên Thanh Cử bước nhanh hơn: “Khát sao? Anh trò chuyện với Bàn Bàn một lát. Vừa lúc sữa bột nóng, em uống nhanh đi.”

An Lai lùi về giường, nâng ly uống hơn phân nửa, phần còn lại cứ nhấp từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Viên Thanh Cử đứng bên giường, thấy cô như vậy thì chìa tay ra: “Uống không nổi thì đừng cố, cẩn thận bị căng bụng.”

“Ừm.” An Lai thuận thế đưa ly cho anh, Viên Thanh Cử đặt lên tủ đầu giường.

Anh nói: “Ngủ đi, anh đi tắm.” Còn tri kỷ sắp xếp chăn mền ổn thỏa cho cô.

An Lai giữ chặt tay không cho anh đi. Viên Thanh Cử vỗ vỗ đầu An Lai: “Đừng nháo, mấy ngày trước ông nội còn dặn dò anh phải chăm sóc cho em ăn nhiều ngủ nhiều.”

“Anh ở cùng em.”

“Anh đi tắm...”

An Lai quật cường giữ chặt anh không buông. Viên Thanh Cử thở dài, vén chăn lên ngồi xuống, An Lai vội vàng nhường chỗ cho anh.

Viên Thanh Cử nghiêng người dựa vào đầu giường, nửa ôm vợ nửa thỏa hiệp nói: “Bây giờ được chưa?”

“Ừ.” An Lai ôm lại anh, nhẹ giọng hỏi: “Có phải anh tức giận hay không?”

“Không có, đừng đoán mò.” Viên Thanh Cử nhanh chóng phủ nhận.

“Em không phải cố ý giấu anh, ngày đó...”

Viên Thanh Cử ngắt lời cô: “Anh không hiểu lắm gì cả, em không cần giải thích. Em ngủ trước đi, anh tắm đã.” Nói rồi lại muốn vén chăn lên.

Cái này rõ ràng chính là có ý kiến lớn!

An Lai sao có thể cho anh đi, cô ý mình đang có thai, Viên Thanh Cử không dám có động tác gì lớn nên dùng sức siết chặt lấy, giữ eo anh. Viên Thanh Cử bất đắc dĩ ngã ngồi trên giường.

“Anh đừng giận nữa được không. Tú gia nói muốn làm thêm để góp tiền mua điện thoại, lúc anh không ở nhà, một mình em không có ai trò chuyện nên mới đồng ý đi làm thêm cùng bạn ấy. Em sợ nói cho anh biết việc Thẩm Dự Chương mỗi ngày đến quán cà phê thì anh sẽ không cho em đi, lại sợ anh nghĩ linh tinh làm chậm trễ công tác...” An Lai nói rất nhanh, lại dùng giọng điệu tội nghiệp giải thích, sợ nói chậm Viên Thanh Cử sẽ không cho cô nói nữa.

Kết quả là bị cắt ngang, Viên Thanh Cử trầm giọng hỏi: “Mỗi ngày anh ta đều đi quán cà phê?”

Xem ra không giống như đã biết từ trước, An Lai mở to hai mắt, cô đây là không đánh đã khai sao?

“Vậy anh đang giận cái gì?”

Viên Thanh Cử không đáp mà hỏi lại: “Anh ta đến quán cà phê làm gì?”

An Lai có thể cảm giác được anh đang đè nén cơn tức giận. Nói thật, Viên Thanh Cử như vậy khiến cô có chút sợ. Cô cẩn thận nói: “Đến uống cà phê, sau đó khi tan tầm ca tối thì lái xe đến nói muốn đưa chúng em trở về.” Nhìn ánh mắt Viên Thanh Cử trở nên sắc bén, cô nhanh chóng nói tiếp: “Em thề em chưa từng để anh ta đưa về lần nào! Chỉ là có một lần không cẩn thận làm dơ quần áo...” Nói đến đây, An Lai mới đột nhiên phản ứng, ngậm miệng lại.

Dừng ở đây, vẻ mặt Viên Thanh Cử coi như bình tĩnh, anh bổ sung thêm: “Đến nhà anh ta thay quần áo?”

An Lai sắp khóc rồi, yên lặng gật đầu. Cô nói đại khái chuyện lúc đó, còn khô khan giải thích thêm: “Lúc ấy tình huống khẩn cấp, em cũng không còn lựa chọn nào khác.”

Viên Thanh Cử nâng cằm An Lai lên, nhìn thấy đôi mắt lóng lánh nước sắp trào ra của cô, anh thở dài một hơi: “Anh cũng chưa nói, em khóc cái gì? Còn uất ức nữa? Không phải lá gan rất lớn ư, còn dám đến nhà anh ta, không sợ anh ta bán em lần nữa? Ai biết cô gái đụng em kia có phải anh ta sắp xếp hay không. Thì ra em ngốc đến mức ai cũng tin được!”

“Ai bảo anh không ở cạnh em chứ? Anh xem, em ngốc như vậy, anh phải thường xuyên nhắc nhở em mới đúng. Anh đừng giận nữa được không?” An Lai kéo tay anh phủ lên bụng mình, nhiệt độ ấm áp bao bọc cả một mảnh trời: “Cục cưng cũng sợ rồi!”

Viên Thanh Cử xoa xoa bụng cô, có chút thất thần. Anh ôm cô vợ nhỏ vào ngực mình: “Anh cũng không phải đang giận với em.”

An Lai im lặng nghe.

“Anh chỉ sợ em mở miệng, nói cho anh là em không muốn đưa bé này.”

An Lai ngồi dậy, cấp bách nói: “Làm sao có thể! Hiện tại em thấy rất hạnh phúc mà.”

Viên Thanh Cử đã quen với việc cô hay bị kinh sợ, anh yêu thương giữ chặt cô: “Anh sợ em nhớ đến những chuyện không thoải mái trước kia của chúng ta, lại cùng hần...” Anh không nói thêm, chỉ ôm An Lai chặt hơn.

An Lai ôm cổ Viên Thanh Cử: “Em thề với trời, ngoại trừ anh, em tuyệt đối không có ý nghĩ an phận với bất kỳ ai bên ngoài.”

“Nhưng hần ta có!”

“Này!” An Lai đâm anh: “Viên tiên sinh, anh không có lòng tin với bản thân như vậy sao?”

“Anh phải có rất nhiều mới đúng! Anh nghĩ xem, bà xã anh yêu anh như vậy... Ừ...”

Hôn xong, An Lai thở hồng hộc kháng nghị: “Có thể đừng đột nhiên tập kích được không! Nếu em không có chuẩn bị, chỉ sợ cục cưng bị làm sao...”

Tâm tình chuyển tốt, Viên Thanh Cử cười khê. Một lát sau anh thao thao bất tuyệt kể với An Lai: “Năm đó, chuyện của nhà họ Thẩm đúng là anh có nhúng tay. Chỉ là, nếu như quay lại một lần, anh vẫn sẽ làm như vậy. Sự thực cũng chính mình nhà họ Thẩm không đáng tin, cho dù không có anh, nói không chừng gặp chuyện gì tiếp theo họ cũng sẽ đẩy em ra ngoài.”

An Lai chỉ nghe sơ lược một chút, cô tươi cười ngọt ngào: “Cũng đã qua rồi. Hiện giờ có anh, có cục cưng, em rất thỏa mãn.”

Viên Thanh Cử thở mạnh ra một hơi, trịnh trọng hứa hẹn: “Anh sẽ tận lực nuôi hai mẹ con em.”

An Lai vui vào lồng ngực tin cậy của anh, nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

Hai người không nói thêm gì, chỉ lặng im dựa vào nhau.

An Lai lại đưa tay chọt chọt người đàn ông không nhúc nhích.

Cả ngón tay lập tức bị bắt lại: “Hả?”

“Không phải anh nói muốn đi tắm sao?”

“...” Viên Thanh Cử không nói gì nhìn cô, anh túm chăn, loạn xạ trùm lên hai người: “Không đi.”

An Lai không chịu: “Sao có thể vậy được, người toàn mùi mồ hôi, thối chết.”

Viên Thanh Cử lù lù bất động: “Vậy vừa rồi là ai chết cũng không cho anh đi?”

An Lai mặc kệ lời giễu cợt của anh, dùng cả tay cả chân đẩy anh xuống giường: “Nhanh đi nhanh đi, cục cưng nói đồ lưu manh từ đâu tới, hun mùi chết con rồi.”

Viên Thanh Cử buồn cười trượt xuống giường, quay lại ngất mũi An Lai: “Chặc chặc... Anh rõ rồi, em đây ỷ sủng mà kiêu nha. Chuyện gì mình không thích cũng đổ lên người cục cưng hết.” Nói rồi anh giả vờ thở dài: “Khuê nữ của anh thật đáng thương, chỉ mới là một bào thai mà đã bị mẹ đem ra làm vũ khí.”

An Lai làm bộ muốn đánh mới khiến anh đi vào nhà tắm còn vừa đi vừa nói: “Anh là thương khuê nữ thôi mà.”

An Lai ở lại nhà chính một tuần, bác Hách đã hết kiên nhẫn chạy tới đón cô về. Cho dù ông nội Viên không vui nhưng cũng không thể giữ hai vợ chồng son tại nhà chính lâu được, đành phải thả người.

Bác Hách làm việc rất hiệu suất, sau khi xác định An Lai mang thai, ông liền trực tiếp đến trường xin cho cô tạm nghỉ học, hơn nữa còn sắp xếp xong xuôi thời gian biểu mang thai từ trên xuống dưới thích hợp. Ngày ba bữa cơm phải ăn chính xác những gì, dùng gia vị thế nào, nhãn hiệu gì cũng đã hoàn tất.

An Lai ôm bụng vẫn chưa hiện rõ lắm của mình, nhìn người giúp việc trong nhà hỏi hã vì mình, cô cảm khái nghĩ, những ngày sau không còn ai vui đùa với cô như trên trường nữa.

Có đôi khi cô phàn nàn với Viên Thanh Cử cuộc sống còn tẻ mĩ hơn gấu mèo của mình, Viên Thanh Cử sẽ nói cô muốn đi học anh không ý kiến, chỉ cần ông nội và bác Hách đồng ý là được. An Lai lập tức nhụt chí. Kết quả chỉ cần nghĩ cũng biết là không thể rồi.

Cô còn tổ khổ với Hoa Linh, Tú gia và An Vãng nữa, nhưng phản ứng của bọn họ lại nhất trí đến kỳ lạ: “Cậu/chị phải biết đủ đi!”

Aiz! An Lai vừa lột vỏ hạch đào vừa nghĩ, muốn tìm một đồng mình sao lại khó vậy chứ?

Bác Hách bên cạnh nghe cô thở dài, lập tức bước lên hỏi thăm: “Phu nhân, hạch đào hiệu này không hợp khẩu vị sao?” Ông cười híp mắt: “Không việc gì, tôi còn vài hiệu khác trong kho, lát nữa mang tới cho phu nhân chọn.”

Thấy bác Hách kích động, An Lai càng thở dài hơn.

Sắp đến năm mới, An Vãng đến thăm cô. Vừa vào cửa, thấy chị mình râu rĩ không vui hỏi Viên Thanh Cử đã xảy ra chuyện gì? Viên Thanh Cử cũng rất bất đắc dĩ, nói rằng An Lai đã bước vào thời kỳ buồn sầu khi mang thai rồi.

“Đều do anh hết.” An Vãng nói.

Nói rồi lại cảm thấy không đúng chỗ nào, cậu ho hai tiếng: “Ai bảo nah chết sống muốn kết hôn với cô vợ nhỏ vậy chứ, tuổi nhỏ không hiểu chuyện anh phải chịu thôi. . .” Càng nói càng cảm thấy đúng, cậu hã hê vỗ vỗ vai Viên Thanh Cử: “Vất vả rồi.”

Cậu em vợ khuôn cách mười phần.

An Vãng đi tới cạnh chị mình, xoa xoa tóc cô, ném một lá thư vào người cô: “Đừng buồn nữa, cho chị!”

“Đây là cái gì?” An Lai quay đầu, mở thư ra, bên trong là tiếng Pháp, cô đành phải nhìn về phía vú em tiêu chuẩn nào đó cầu giúp đỡ.

Viên Thanh Cử nhân, nhìn thoáng qua rồi cười ôm vai cô: “Lời mời của học viện mỹ thuật Paris.”

An Lai quả nhiên quên hết sạch buồn bực, vui mừng thiếu chút nữa nhảy lên, cũng may Viên Thanh Cử tay nhanh mắt lẹ giữ cô lại.

Cô lấp lánh nhìn về phía An Vãng: “Vãng Vãng, em thật lợi hại!” Vì biết rõ An Vãng có ý định đi du học, nên lúc buồn chán cô cũng tra chút tài liệu liên quan, đương nhiên biết rõ học viện mỹ thuật Paris có địa vị và tiêu chuẩn khảo hạch nghiêm khắc cỡ nào. Cô không ngờ An Vãng lại có thiên phú như vậy!

An Vãng nỗ lực khắc chế khoe miệng đang cong lên: “Cũng bình thường thôi, chị đừng dùng chỉ số thông minh của chị để so đo với em.”

Ai Lai tuyệt không thêm quan tâm đến, tin tức này làm cô vui vẻ một thời gian rất dài.

Một ngày, sau giờ trưa, An Lai vui trong thư phòng Viên Thanh Cử đọc tiểu thuyết. Bác Hách dẫn theo vài người giúp việc mang gì đó vào. Bộ dạng cẩn cẩn thận thận, cũng không biết là trân phẩm gì.

“Gì vậy bác Hách?” An Lai đỡ eo đứng dậy, tò mò hỏi, bác Hách vội vàng đi tới đỡ cô.

“Là một bức tranh cậu ba mua, phu nhân.”

Bác Hách đợi An Lai đứng vững rồi mới kéo lớp vải che bức tranh xuống.

Một thiếu nữ sôi nổi mặc quần trắng ngồi trên xích đu.

Là bức “Nữ diên” của An Vãng đã bị Thẩm Dự Chương mua, sau khi An Vãng biết có đi chuộc lại nhưng Thẩm Dự Chương không chịu buông. Không biết Viên Thanh Cử đã dùng cách gì để lấy về nữa.

Buổi chiều, Viên Thanh Cử về nhà cho An Lai một tấm thiệp mời: “Thẩm Dự Chương gửi đến phòng làm việc của anh.”

Là thiệp mời đám cưới, An Lai còn tưởng cô dâu là Lâm Lạc, là người đã hất cà phê vào cô. Nhưng kết quả lại là một cái tên xa lạ.

“Đi không?” Viên Thanh Cử hỏi.

An Lai thuận tay bỏ thiệp lên kệ báo cũ, lắc đầu: “Không đi, thân thể em hiện giờ không tiện.”

“Được, nghe em.” Viên Thanh Cử ôm cô: “Khuê nữ của anh hôm nay có cấu kính không?”

Đêm đó, An Lai mở một giấc mộng, mộng thấy trong một vườn đầy hoa, cô gái nhỏ béo ụt ụt ôm nửa bên mặt sưng to, rầu rĩ khóc lóc kể lể: “Làm sao bây giờ, em bị hỏng mặt rồi.”

Một bé trai hơi lớn hơn cô bên cạnh hiển nhiên cũng sợ hãi, nhưng lại có bình tĩnh nói: “Mẹ anh bảo, con gái quan tâm dung mạo là vì muốn dựa vào sắc đẹp tìm một người chồng tốt.”

Vừa nói vậy, bé gái càng khóc to hơn.

“Lai Lai đừng sợ, lớn lên anh sẽ cưới em, em đừng khóc được không?” Cậu đi qua ôm bé gái, kết quả vì cô quá béo nên cánh tay cậu không vòng hết được.

“Em bị hỏng mặt rồi.”

“Anh không sợ.” Bé trai dùng sức ôm bé gái lên khỏi mặt đất, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả.

Bé gái nghe được câu trả lời khẳng định, hiển nhiên an tâm không ít. Nhưng vẫn lo lắng thút thít hỏi: “Anh bạch tuột, lớn lên còn rất lâu, đến lúc đó anh không nhớ phải lấy em thì sao bây giờ?”

Lớn lên còn rất lâu, đến lúc đó anh không nhớ phải lấy em thì sao bây giờ?

Lời này như chú ngữ, khiến cảnh tượng trước mắt chậm rãi mờ đi, tan biến như màn sương.

An Lai tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng, cô nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, lặng yên đứng trước cửa sổ. Một đôi tay ấm áp vòng ôm cô, hơi thở quen thuộc tới gần: “Sao không ngủ thêm, bảo bố phá em à?”

An Lai lắc đầu, đưa tay chỉ vài chiếc lá xanh trên nhánh cây: “Anh xem.”

“A. . . chồi non đã lên rồi.”

“Ừ.” An Lai an tâm dựa vào ngực Viên Thanh Cử.

Đúng vậy, ngày đông giá rét đã qua, nghênh đón một mùa xuân ấm áp.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-duyen-trong-sinh>